

Книга #1 от попкултурната сензация
на годината – трилогията **КРОСФАЙЪР**

Открита

пред теб

Спечелете
романтичен
СПА УИКЕНД
за двама!

световен бестселър автор #1

СИЛВИЯ ДЕЙ

СИЛВИЯ ДЕЙ ОТКРИТА ПРЕД ТЕБ

Превод: Милена Радева

chitanka.info

Гидиън Крос се появи в живота ми като светкавица, раздрала мрака — ослепителен, първичен, убийствено секси и... обгърнат от тайнствен тъмен ореол. Може би трябваше да се изплаша от свирепата жажда, с която ме искаше, но аз изпитвах същото страстно безумие. Желаях го достатъчно, за да наруша всичките си правила. А това означаваше да платя цената и да се разкрия. Да го допусна в най-тъмните кътчета от своето минало... Но дали той щеше да е също толкова открит пред мен?

Силвия Дей е световнопризнат автор на повече от десет романа, оглавявали класациите на New York Times и USA Today. Преди да се посвети изцяло на литературата, американската писателка трупала опит в крайно любопитни и разнообразни поприща — от работа в увеселителен парк до преводачески услуги от руски за Американското военно разузнаване.

Днес Publishers Weekly нарича романите ѝ „вълнуващо приключение“, а Booklist ги определя като „дяволски забавни“. Правата за превод на нейните книги са продадени в повече от трийсет страни в целия свят. Тя е носител на наградата за най-добра книга на RT Book Reviews в категория „Избор на рецензентите“, наградата ЕРРПЕ, Националната награда „Избор на читателите“ и приза на RomCon — Readers' Crown, и е многократен финалист в номинациите за най-престижните американски отличия за любовна литература — RITA.

В момента Силвия работи по третия роман от поредицата „Кросфайър“ — „Опиянена от теб“. Повече информация за нея и книгите ѝ можете да намерите на официалния ѝ сайт <http://SylviaDay.com>, както и в профилите във Facebook и Twitter: <http://facebook.com/AuthorSylviaDay> и <http://twitter.com/SylDay>.

На д-р Дейвид Алън Гудуин. Любовта и благодарността ми са безкрайни. Благодаря ти, Дейв. Ти спаси живота ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изпитвам дълбока признателност и респект към моята редакторка Синди Хуон за всички онези неизброими неща по пътя на поредицата от моите любящи ръце към нейните. Тя искаше историята и се бори упорито, за да я получи, и аз съм ѝ благодарна за ентузиазма. Благодаря ти, Синди!

Каквото и да кажа за моя изключително енергичен и целеустремен агент — Кимбърли Уейлън, ще бъде малко. Тя не спира да надминава очакванията ми отново и отново и ме поставя в онази завидна и прекрасна позиция, в която е достатъчно да кажа просто „Действай!“. Благодаря ти, Ким, че си точно това, от което имам нужда!

Зад Синди и Ким са всички онези хора от динамичните екипи на Berkley и Trident Media Group. Подкрепата и ентузиазмът за поредицата „Кросфайър“ бяха невероятни във всеки отдел и на всяко ниво. Изпитвам благодарност и се чувствам наистина благословена.

Дълбока признателност и за редакторката Хилъри Соурей, която впи зъби в тази историята и ме накара да се потрудя за нея. Тя буквално ме срита отзад. Не спираше да ме притиска и да настоява да изпирам всеки детайл, карайки ме да работя още по-усилено и точно заради това историята се превърна в далеч, *далеч* по-добра книга. „Открита пред теб“ нямаше да е това, което е, без теб, Хилъри!

Благодаря ти толкова много!

Благодаря и на невероятния технически редактор Марта Трахтенберг и на текстовия дизайнер Виктория Колота за работата им по дебютното издание на романа. На Тера Клайнфелтър, която прочете първата половина от „Открита пред теб“ и ми каза, че я обожава. Благодаря ти, Тера!

На Е. Л. Джеймс, че написа история, която завладя читателите и им отвори апетит за още. Справи се страхотно!

На Кати Браун, Джейн Литъл, Анджела Джеймс, Марис Блек, Елизабет Мурах, Карла Паркс, Гита Дохърти, Джени Аспинал. О, има

толкова много сред вас, на които дължа благодарност за това, че споделихте „Открита пред теб“ с други читатели и казахте толкова прекрасни думи за нея! Ако съм пропуснала името ви тук, моля ви, бъдете сигурни, че не съм ви пропуснала в сърцето си. Толкова съм благодарна!

Благодаря и на Алистър и Джесика от „Седем години грях“, които ме вдъхновиха да напиша историята на Гидиън и Ева. Толкова съм щастлива, че искрата на вдъхновението проблесна два пъти!

1

— Трябва да отидем в някой бар още сега и да го отпразнуваме.

Не бях особено изненадана от категоричното изказване на съквартиранта си. Кари Тейлър непрекъснато си намираше извинение да празнува, пък ако ще и най-незначителното. Винаги съм смятала това за част от чара му.

— Сигурна съм, че да се напиеш в нощта, преди да започнеш нова работа, не е особено добра идея.

— Хайде де, Ева!

Кари седна на пода на новата ни всекидневна, наред шестте големи кашона, с които пренасяхме багажа си, и пусна в ход очарователната си усмивка. Разопаковахме от дни, а той все още изглеждаше невероятно. Строен, тъмнокос и със зелени очи, Кари беше от мъжете, които почти винаги изглеждат фантастично. Може би щях да се дразня, ако не бе най-скъпият ми човек на земята.

— Не става дума за пиянски изпълнения — продължи да настоява той. — Само една-две чаши вино. Може да улучим някоя промоция в края на работния ден и да се приберем до осем.

— Нямам представа дали ще се върна навреме — махнах с ръка към клина си за йога и прилепналия потник, с който тренирах. — След като засека колко време ми отнема да стигна до работа, отивам във фитнеса.

— Ще ходиш бързо, ще тренираш още по-бързо.

Кари повдигна вежда в съвършена арка и ме накара да се разсмея. Определено очаквах лицето му, което струваше милиони, някой ден да се появи по рекламни билбордове и модни списания из целия свят. Независимо от изражението му, той винаги изглеждаше поразително.

— Какво ще кажеш да го оставим за утре след работа? — предложих като алтернатива. — Ако изкарам деня, наистина ще имам повод за празнуване.

— Става. Мисля да нахлуя в новата кухня и да се развихря за вечеря.

— Хмм. — Готвенето бе сред най-големите удоволствия на Кари, но не и сред най-големите му таланти. — Страхотно!

Той издуха един своенравен кичур от челото си и ми се ухили.

— Имаме кухня, за която повечето ресторантьори биха убили човек. Няма начин да прецакаш яденето в нея!

Макар силно да се съмнявах в това, само махнах с ръка и излязох. Предпочитах да си спестя разговор на тема „готвене“. Слязох с асансьора до първия етаж и се усмихнах на портиера, който ми отвори със замах.

Веднага щом се озовах на улицата, миризмите и звуците на Манхатън ме обгърнаха, приканвайки ме да ги опозная. Предишният ми дом в Сан Диего не бе дори на другия край на страната, а имах чувството, че ги делят цели светове. Два големи метрополиса — единият безкрайно умерен и чувствено ленив, другият — кипящ от живот и трескава енергия. В мечтите си съм си представяла, че живея в някоя от онези сгради без асансьор в Бруклин, но тъй като бях послушна дъщеря, вместо това се оказах в Горен Уест Сайд. Ако Кари не живееше с мен, щях да съм ужасно самотна в просторния разчупен апартамент, чийто месечен наем бе по-висок от сумата, която повечето хора изкарват за година.

Портиерът докосна шапката си за поздрав:

— Добър вечер, госпожице Трамел. Тази вечер ще ви трябва ли такси?

— Не, благодаря ти, Пол — залюлях се на петите на равните си спортни обувки. — Ще повървя.

Той се усмихна:

— По-хладно е от днес следобед. Сигурно ще е приятно.

— Споменаха ми, че ще е добре да се насладя на температурите през юни, преди да е станало адски горещо.

— Наистина добър съвет, госпожице Трамел.

Измъкнах се изпод надвисналата над входа модерна стъклена козирка, която някак успяваше да се съчетае с възрастта на сградата и съседните ѝ, и се насладих на относителния покой на своята обточена с дървета улица, преди да се впусна в суматоката и натоварения трафик на Бродуей. Някой ден в близко бъдеще се надявах да се впиша тук, но

засега все още се чувствах като псевдонюйоркчанка. Имах адрес и работа, но все още изпитвах страх от метрото и се затруднявах да си хвана такси. Опитвах се да не се размотавам разсеяно и да зяпам с широко отворени очи, но не беше лесно. Просто имаше *толкова много* за виждане и преживяване!

Информацията, която подаваха сетивата ми, бе зашеметяваща — миризмата на изгорели газове от ауспусите на колите, смесена с тази на храната от количките по улиците; крясъците на амбулантните търговци, които се сливаха с музиката на импровизиращите изпълнители край тях; бъдещото страхопочитание разнообразие от лица, стилове и акценти, великолепните архитектурни чудеса... И колите. *Божичко, колите!* Забързаният поток от движещи се плътно една зад друга коли не приличаше на нищо, което бях виждала където и да било досега.

Винаги имаше по някоя линейка, патрулка или пожарна кола, която се опитваше да раздели потока от жълти таксита с пронизително надути сирени. Гледах с благоговение натоварените догоре камиони за боклук, които умело се промъкваха из тесните еднопосочни улички, и шофьорите от куриерски фирми, които смело се бореха с безумното задръстване, гонейки спешни срокове.

Истинските нюйоркчани преминаваха през всичко това спокойно и уверено, чувствайки се така удобно в любимия град, както в чифт стари обувки. Те не се вглеждаха с романтично удоволствие в парата, излизаща от дупките по пътя и шахтите по тротоарите, дори не мигваха, когато земята под тях вибрираше при преминаване на метрото отдолу, а аз се хилех като идиот и мърдах пръстите на краката си. За мен Ню Йорк бе като току-що започнала любовна история. Изпълваше ме ентусиазъм, от който очите ми блестяха — и си личеше.

Затова наистина трябваше да положа усилия да се контролирам, докато отивах към сградата, където щях да работя. Поне що се отнася до работата, бях получила онова, което желяех. Исках да си изкарвам прехраната в съответствие със собствените си способности, а това означаваше да започна от най-ниското ниво. От утре сутрин щях да съм асистентка на Марк Герити в „Уотърс Фийлд & Лийман“, една от най-добрите рекламни агенции в Съединените щати. Доведеният ми баща, големият финансист Ричард Стантън, се подразни, когато приех

работата. Твърдеше, че ако не бях толкова горда, просто можех да се възползвам от връзките му и да постъпя при негов приятел.

— И ти си същият инат като баща си — каза ми. — Цял живот няма да успее да плати студентските ти заеми с полицейската си заплата.

Спорът беше наистина сериозен, а баща ми бе отказал да отстъпи.

— Мътните да ме вземат, ако позволя на друг да плаща за образованието на дъщеря ми! — отсече Виктор Рейъс след предложението на Стантън.

Изпитвах уважение към него заради тези му думи. Подозирах, че и за Стантън важи същото, макар че никога не би си признал. Знаех гледните точки и на двамата, защото се бях борила аз сама да изплатя заема... и загубих. За баща ми това бе въпрос на чест. Майка ми беше отказала да се омъжи за него, но той никога не промени категоричното си решение да ми бъде истински баща, доколкото беше възможно.

Знаех, че няма смисъл да се дразня от стари истории, затова се съсредоточих върху задачата да стигна до работа възможно най-бързо. Нарочно бях избрала да засека времето за краткото разстояние в пиков час в понеделник и бях доволна, когато стигнах до „Кросфайър билдинг“, в която се помещаваше „Уотърс Фийлд & Лийман“, за по-малко от трийсет минути.

Вдигнах глава и обходих с поглед сградата чак до тясната ивица синьо небе отгоре. „Кросфайър“ беше впечатляваща. Приличаше на лъскава кула, покрита със сапфири, която пронизваше облаците. От интервютата, на които бях ходила преди това, знаех, че зад богато украсените въртящи се врати отвътре сградата е също толкова внушителна — подът и стените бяха облицовани с мраморни плочи на златисти жилки, а пропускателните бариери и бюрото на охраната бяха от полиран алуминий.

Извадих новата си служебна карта от вътрешния джоб на спортното си долнище и я показах на двамата охранители със строги черни костюми зад бюрото. Въпреки това ме спряха, очевидно, защото бях облечена неподходящо за мястото, но в крайна сметка ме пуснаха. След като вземех асансьора до двасетия етаж, щях да съм наясно с приблизителното време, необходимо да стигна от своята врата до тази на офиса. Задачата — изпълнена!

Вървах към асансьорите, когато една стройна, прекрасно облечена брунетка закачи чантичката си на една от бариерите. Чантата се отвори и по мрамора с весело звънтене се изсипаха монети. Наблюдавах ги как се търкалят във всички посоки, а хората ги избягваха и продължаваха по пътя си, сякаш не забелязали настъпилия хаос. Трепнах, обзета от съчувствие, и се наведох да помогна на жената да събере парите си. Същото направи и един от пазачите.

— Благодаря! — обърна се тя към мен и смутено се усмихна.

Усмихнах се в отговор:

— Няма проблем. И на мен ми се е случвало.

Тъкмо бях приклепнала да вдигна една монета от пет цента, която лежеше до входа, когато засякох чифт луксозни черни обувки, над които падаха крачолите на черен официален панталон. Изчаках секунда мъжът да се отмести от пътя ми и когато не го направи, вдигнах глава да го видя. Шитият по поръчка костюм от три части задейства голяма част от сензорите ми за сексапил, но онова, което правеше гледката истински пир за очите, бе високото стройно и силно тяло в костюма.

И все пак, въпреки цялата разкошна мъжественост, бях сразена едва когато погледът ми се спря на лицето му.

Леле! Просто... леле!

Мъжът се приведе елегантно към мен. Замръзнах, напълно зашеметена от мъжкарското му излъчване.

А после нещо премина във въздуха между нас.

Той отвърна на погледа ми и сякаш се преобрази за миг, като че някакъв щит се отмести от очите му и разкри изгаряща, унищожителна воля, която изсмука дъха ми. Непосилният магнетизъм, който излъчваше, се усили и се превърна в почти осезаемо усещане за трептяща от жизненост и безпощадна сила.

Реагирах инстинктивно — отдръпнах се назад. И тупнах по задник.

Лактите ми пулсираха след острия сблъсък с мраморния под, но аз едва регистрирах болката.

Бях прекалено заета да се взирам, обездвижена от мъжа пред себе си. Черна като катран коса обграждаше поразителното му лице. Чертите му биха накарали всеки скулптор да се разплаче от щастие, а изсечените му устни, ясно очертанният прав нос и наситеносините очи

го превръщаха в олицетворение на свирепото съвършенство. Същите тези очи сега бяха леко присвити, макар лицето му да бе застинало в очевидно заучена невъзмутимост.

И ризата, и костюмът му бяха черни, но вратовръзката идеално се съчетаваше с искрящите му ириса. Очите му бяха проникателни и погледът му оценяващо се впи в моя. Пулсът ми се ускори, а устните ми леко се разтвориха, за да поемат бързи глътки въздух. Ухаеше греховно добре. Не беше одеколон. Може би душ гел. Или шампоан. Каквото и да бе, караше устата ми да се пълни със слюнка... както ми въздействаше и самият мъж.

Той протегна ръка към мен, разкривайки златни, инкрустирани с оникси копчета за ръкавели и очевидно много скъп часовник.

Поех си рязко въздух и поставих длан в неговата. Когато пръстите му се свиха около моите, сърцето ми подскочи. Докосването му бе като токов удар, електричеството се стрелна нагоре по ръката ми и косъмчетата по тила ми настръхнаха. В продължение на няколко секунди той не помръдна, а между арогантно очертаните му вежди се връза бръчка.

— Добре ли сте?

Гласът му бе овладян и плавен, с дрезгавина, от която в стомаха ми започнаха да пърхат пеперуди. Извикваше представата за секс. Невероятен секс. За миг помислих, че е в състояние да ме докара до оргазъм, стига просто да говори достатъчно дълго.

Устните ми бяха изсъхнали, затова ги навлажних с език, преди да отговоря:

— Добре съм.

Той се изправи с пестелива грация, издърпвайки и мен. Продължихме да се гледаме в очите, защото не бях в състояние да откъсна своите. Беше по-млад, отколкото бях сметнала първоначално. Вероятно на по-малко от трийсет, макар очите му да показваха далеч по-голям опит. Погледът му бе твърд и разкриваше будна интелигентност.

Усетих силно привличане, сякаш около кръста ми бе завързано въже, което той бавно, неумолимо дърпаше към себе си.

Примигнах, отърсвайки се от унеса, и пуснах ръката му. Не беше просто красив, беше омагьосващ. От онези мъже, които карат жената да гори от желание да разкъса ризата им и да наблюдава как копчетата

се разпиляват — заедно със собствените ѝ задръжки. Гледах го, облечен в този изискан, цивилизован, безумно скъп костюм, и мислех за грубо, първично чукане, което оставя чаршафите събрани на топка.

Той се наведе отново и вдигна служебната карта, която не бях разбрала, че съм изпуснала, освобождавайки ме от въздействието на предизвикателния си поглед. Умът ми бавно заработи отново.

Подразних се, задето се чувствах толкова неловко, докато той очевидно напълно се владееше. И защо? Защото бях заслепена, по дяволите!

Той вдигна очи и позата му — все едно бе коленичил пред мен — отново ме извади от равновесие. Прикова поглед в моя, докато се изправяше:

— Сигурна ли сте, че се чувствате добре? Трябва да седнете за минута.

Лицето ми гореше. Просто чудесно! Да се покажа така непохватна и недодялана пред най-самоуверения и грациозен мъж, когото бях срещала.

— Просто загувих опора за миг. Добре съм.

Погледнах встрани и съзрях жената, която бе разпиляла съдържанието на чантичката си. Тя благодари на пазача, който ѝ беше помогнал; после се обърна към мен и ме обсипа с извинения. Обърнах се към нея, за да ѝ подам шепата монети, които бях събрала, но погледът ѝ попадна на бога в костюм и тя забрави за мен моментално. След секунда се протегнах и просто пуснах дребните в чантата ѝ. После рискувах отново да хвърля поглед към мъжа и установих, че продължава да ме гледа, макар брюнетката все още да лееше благодарности. Благодареше *на него*. Не на мен, разбира се, макар аз да бях свършила работата.

Попитах го през нея:

— Може ли да получа картата си, ако обичате?

Той ми я подаде. Макар да се опитах да я взема, без да го докосвам, пръстите му леко допряха моите и в тялото ми отново пробяга електрическият импулс от присъствието му.

— Благодаря — измърморих, след което се промъкнах край него и излязох на улицата през въртящата се врата. Спрях за секунда на тротоара и си поех глътка нюйоркски въздух, ухаещ на един милион неща, някои хубави, а други — отровни.

Пред сградата бе паркиран лъскав джип „Бентли“. Съзрях отражението си в тъмните прозорци на лимузината, по които не се виждаше дори петънце. Бях силно зачервена, а сивите ми очи блестяха прекалено ярко. И преди бях забелязвала това изражение на лицето си — в огледалото в банята, точно преди да си легна с някой мъж. То означаваше „Готова съм за чукане“ и нямаше никаква работа на лицето ми в този момент.

Божичко! Я се вземи в ръце!

Пет минути с господин *Тъмен и Опасен* бяха достатъчни да се изпълня с нервна, неспокойна енергия. Все още усещах привличането му — необясним и настойчив подтик да се втурна обратно вътре, при него. Можех да се оправдая, че не съм свършила работата, за която дойдох до „Кросфайър билдинг“, но знаех, че по-късно ще се ядосам на себе си, ако го сторя. Колко пъти щях да се правя на идиот за един ден?

— Достатъчно! — смърчих се сама под нос. — Продължаваме нататък.

Разнесе се свирене на клаксони — едно такси се бе шмугнало пред друго, избягвайки бронята му само на сантиметри, а после шофьорът рязко наби спирачки, защото някакви твърде смели пешеходци стъпиха на платното, преди светофарът да светне зелено. Последваха крясъци, канонада от възклицания, ругатни и изразителни жестове с ръце, които обаче не бяха заредени с истински гняв. Само след секунди всички участници щяха да забравят за случката и тя щеше да се превърне в поредния такт от естествения ритъм на града.

Влях се в тълпата пешеходци и тръгнах към фитнес залата, а по устните ми плъзна закачлива усмивка. „Ах, Ню Йорк! — помислих си, вече отново спокойна. — Ти си просто велик!“

Смятах да остана един час — първо да загрея на пътеката, а после да поработя с някои уреди, но когато видях, че всеки момент ще започне курс по кикбокс за начинаещи, тръгнах след тълпата ученици. След приключването на часа почти бях дошла на себе си. Мускулите ми трепереха от точно толкова умора, колкото трябва, и бях сигурна, че ще спя добре през нощта.

— Справихте се чудесно.

Изтрих потта от лицето си с кърпата и се вгледах в младия мъж, който ме бе заговорил. Беше висок, с дълги крайници и гладки

мускули, будни кафяви очи и безупречна кожа с цвят на кафе с мляко. Миглите му бяха толкова дълги и гъсти, че предизвикваха завист, а главата му бе обръсната.

— Благодаря — изкривих устни в печална гримаса. — Личеше си, че ми е за първи път, а?

Мъжът се усмихна и ми протегна ръка:

— Паркър Смит.

— Ева Трамел.

— Имаш естествена грация, Ева. С малко тренировки можеш да станеш истински майстор. В град като Ню Йорк е наложително човек да знае техники за самоотбрана.

След тези думи той махна към корковото табло за обяви на стената, където с цветни кабарчета бяха закачени множество визитни картички и рекламни листовки. После откъсна една от лентичките в долната част на обява, напечатана върху лист с електриков цвят, и ми я подаде.

— Да си чувала за крав мага?

— В един филм с Дженифър Лопес...

— Аз преподавам и с удоволствие бих те обучавал. Това са адресът и телефонният номер на залата.

Подходът му ми хареса. Беше директен и пряк, също като погледа му, а усмивката му бе съвсем искрена. Зачудих се дали не се опитва да ме сваля, но държанието му бе толкова спокойно и овладяно, че нямаше как да съм сигурна.

Паркър кръстоса ръце и бицепсите му изпъкнаха. Беше облечен в черна тениска без ръкави и панталони до под коленете. Кецовете му, марка „Конвърс“, изглеждаха удобни след дългата употреба, а на врата му изпод тениската се показваха племенни татуировки.

— Часовете са на страницата ми в интернет. Трябва да дойдеш и да погледаш, за да прецениш дали е подходящо за теб.

— Определено ще си помисля.

— Направи го! — Той отново протегна длан, ръкостискането му бе здраво и уверено. — Надявам се да се видим там.

* * *

Когато се прибрах вкъщи, в апартамента ухаеше фантастично, а от колоните се носеше гласът на Адел, която чувствено пееше за своите „напразни надежди“. Погледнах през коридора в кухнята и видях Кари, който се поклащаше в ритъм с музиката и разбъркваше нещо на печката. На плотта имаше отворена бутилка и две високи чаши, едната от които пълна до половината с червено вино.

— Ей! — подвикнах, приближавайки се. — Какво готвиш? И имам ли време първо да се изкъпя?

Той наля от бутилката и в другата чаша и я плъзна по плотта към мен с обиграни, елегантни движения. Ако го гледаше сега, никой не би предположил, че е прекарал цялото си детство, подхвърлян напред-назад между своята майка наркоманка и различни приемни семейства, а младежките си години — в интернати за непълнолетни престъпници и държавни клиники за лечение от зависимости.

— Спагети със сос от кайма. И изчакай с душа, вечерята е готова. Забавлява ли се?

— Да, но едва след като стигнах залата.

Придърпах едно от високите столчета от тиково дърво и седнах. После разказах на Кари за урока по кикбокс и Паркър Смит.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— На крав мага? — Той поклати глава. — Прекалено брутално е за мен. Ще ми останат синини, а заради тях ще си загубя работата. Но ще дойда с теб да проверим за какво става дума — просто в случай че този тип е някой смахнат.

Наблюдавах го, докато изсипваше спагетите в пригответения гевгир.

— Смахнат, а?

Баща ми ме беше научил да преценявам мъжете доста добре. Точно затова бях наясно с факта, че богът с костюма е лоша новина. Нормалните хора се усмихваха, след като помогнат на някого, просто за да разчупят леда и да улеснят общуването. От друга страна, аз самата също не му се бях усмихнала.

— Бебче — подхвърли Кари и измъкна две купи от шкафа, — ти си изключително секси и привлекателна жена. Бих се усъмнил във всеки мъж, който няма куража направо да те покани на среща.

Сбърчих нос срещу него.

Той постави една от купите пред мен. В нея имаше тънки оризови спагети, покрити с мъничко доматиен сос, сред който се виждаха слепнали бучки от говежда кайма и грах.

— Нещо ти се върти в главата. Какво има?

Хмм... Хванах забучената в купата лъжица и реших да не коментирам храната.

— Мисля, че днес срещнах най-сексапилния мъж на света. Всъщност, може би най-сексапилния в цялата история на човечеството.

— О, така ли? Смятах, че това съм аз. Разказвай!

Кари бе застанал от другата страна на плота. Предпочиташе да се храни прав.

Изчаках първо той да гребне от буламача, който беше приготвил, преди да се осмеля да го опитам и аз.

— Честно казано, няма кой знае какво за разправяне. Плъснах се по задник във фоайето на „Кросфайър“, а той ми помогна да се изправа.

— Висок или нисък? Със светла или с тъмна коса? Слаб или мускулест? Цвят на очите?

Прокарах втората хапка с глътка вино.

— Висок. Тъмна коса. Строен и мускулест. Сини очи. Безумно богат, ако се съди по дрехите и аксесоарите. Освен това беше невероятно секси. Знаеш как е — има мъже, които изглеждат добре, но от тях хормоните ти не започват да бушуват. Други пък, сравнително грозновати, ти действат като сексуален магнит. А този... имаше всичко.

Стомахът ми се сви точно както когато *Тъмен* и *Опасен* ме беше докоснал. Зашеметяващото му лице се бе запечатало в ума ми с кристална яснота. Би трябвало да е незаконно един мъж да е толкова умопомрачителен! Все още възстановявах изпържените си мозъчни клетки.

Кари облегна лакът на плота и се наведе напред, при което дългият му бретон закри едното му ярко и пълно с живот зелено око.

— И какво стана, след като ти помогна да се изправиш?

Свих рамене:

— Нищо.

— Нищо ли?

— Тръгнах си.

— Какво? Не пофлиртува ли поне малко с него?

Загребах отново и преглътнах. Наистина, спагетите не бяха толкова зле. Или пък просто бях ужасно гладна.

— Не беше от този тип, с когото можеш да флиртуваш, Кари.

— Няма такава понятие като „мъж, с когото не можеш да флиртуваш“! Дори онези с щастливи бракове от време на време си позволяват да се отдадат на някоя безобидна закачка.

— В него нямаше нищо безобидно — сухо отсякох аз.

— А, един от онези — кимна мъдро Кари. — Лошите момчета могат да са забавни, ако човек не се приближава твърде много.

Естествено, че бе наясно; мъже и жени на всякакви възрасти непрекъснато падаха в краката му. И въпреки това той всеки път успяваше да избере грешен партньор. Беше излизал с такива, които го преследваха или пък му изневеряваха, с такива, които заплашват да се самоубият, ако ги изостави, и с такива, които си имаха половинки, но забравяха да му споменат за тях. Каквото и да се сети човек, на него му беше минало през главата.

— Изобщо не мога да си представя този човек да е забавен — отбелязах. — Излъчваше сигнал „Високо напрежение!“. Но пък съм сигурна, че е страхотен в леглото.

— Ето, дойдохме си на думата! Забрави за него самия. Просто използвай лицето му във фантазиите си и го превърни в Господин Идеалния.

Аз обаче предпочитах изобщо да го разкарам от ума си, така че смених темата:

— Имаш ли прослушвания утре?

— Естествено.

Кари се впусна в пространно разяснение на програмата си за другия ден (спомена реклама на дънки, спрей за изкуствен тен, бельо и одеколон). Изхвърлих всичко останало от мислите си и се съсредоточих върху него и все по-големия му успех. Кари Тейлър ставаше по-търсен с всеки изминал ден, а репутацията му сред фотографите и агентите нарастваше, защото бе добър професионалист и изключително точен. Много се вълнувах и се гордеех с него. Беше изминал дълъг път и бе преживял толкова много.

Едва след като приключихме с вечерята, забелязах двете големи кутии за подаръци, подпрени отстрани на дивана.

— Какво е това?

— „Това“ — отвърна Кари, идвайки при мен в хола — е върхът на сладоледа.

Моментално разбрах, че са изпратени от Стантън и майка ми. Парите бяха нещо, от което майка ми се нуждаеше, за да е щастлива. Радвах се, че Стантън, съпруг номер три, бе в състояние да задоволи тази нейна нужда — както и многото ѝ други. Често ми се искаше с това нещата да приключват, но майка ми отказваше да приеме, че моето отношение към парите е по-различно от нейното.

— Какво е този път?

Той прехвърли ръка през раменете ми, което не бе трудно — беше по-висок от мен с почти тринайсет сантиметра.

— Не бъди неблагодарна. Стантън обича майка ти. Обича и да я глези, а пък тя обича да глези теб. Колкото и да не ти харесва, той не го прави заради теб. Прави го заради нея.

Въздъгнах, но трябваше да призная, че е прав.

— Какво има в кутиите?

— Великолепни премени за благотворителната вечеря в събота. Убийствена рокля за теб и смокинг „Бриони“ за мен, защото, когато ми купува подаръци, всъщност го прави за теб. Много по-търпелива си, ако съм наоколо, за да слушам как мрънкаш.

— Много ясно! Благодаря на Бога, че и той го знае.

— Естествено, че знае. Стантън нямаше да има толкова пари, ако не знаеше всичко. — Кари ме хвана за ръката и ме дръпна към себе си. — Хайде! Ела да погледнеш.

* * *

Минах през въртящата се врата на „Кросфайър“ и влязох във фойето на сградата в девет без десет на следващата сутрин. Искан да направя възможно най-доброто впечатление в първия си ден, затова бях избрала семпла рокля по тялото. Комбинирах я с черни обувки на висок ток, които обух, докато се качвах с асансьора, вместо чифта с равни подметки, с които бях дошла. Русата ми коса бе вдигната в артистичен кок с форма на осморка, който бе дело на Кари. Аз не можех да направя и най-елементарното нещо с косата си, но той

умееше да създава истински шедьоври. Бях сложила малките перлени обици, подарък от баща ми за дипломирането, и ролекса от Стантън и майка ми.

За миг си помислих, че съм се престарала, но щом пристъпих във фойето, си спомних как тупнах на пода, докато бях с екипа за тренировки, и изпитах благодарност, че в момента нямам нищо общо с *онова* недодялано момиче. Двамата охранители, изглежда, не направиха връзката, когато им показах служебната си карта на път към бариерите на входа.

След двацет етажа асансьорът спря и аз влязох в приемната на „Уотърс Фийлд & Лийман“. Пред мен се простираше стена от бронирано стъкло, по средата на която бе двойната врата за рецепцията. Рецепционистката зад сърповидното бюро видя картата, която поднесох към стъклото. Докато отдръпвах картата си, жената натисна бутона, с който се отваряше вратата.

— Здравей, Мегуми — поздравих я, щом влязох, възхищавайки се на тъмночервената ѝ блуза. Произходът на Мегуми бе смесен, определено имаше азиатска кръв, и беше много красива. Косата ѝ беше тъмна, гъста и подстригана на каре — по-късо отзад и скосено отпред. Очите ѝ бяха кафяви и топли, а устните — плътни и естествено розови.

— Ева, здравей! Марк още не е дошъл, но ти знаеш къде трябва да отидеш, нали?

— Разбира се!

Махнах с ръка и поех по коридора вляво от рецепцията. В края му отново завих наляво и се озовах в просторна зала, разделена на малки кабинки. Една от тях бе предназначена за мен и аз отидох право натам.

Пуснах чантичката си и торбата, в която бях пъхнала равните си обувки, в най-долното чекмедже на функционалното метално бюро. После включих компютъра. Бях донесла няколко дреболии, с които да направя служебното си място малко по-уютно, и ги извадих. Един от предметите бе поставен в рамка колаж от три снимки — аз и Кари на плажа Коронадо; майка ми и Стантън на яхтата му някъде на Френската Ривиера; и баща ми в неговата патрулна кола с герба на град Оушънсайд, Калифорния. Вторият бе пъстър букет от стъклени цветя, който Кари ми даде тази сутрин като „подарък за първия работен ден“.

Наместих го зад снимката и се облегнах на стола, за да огледам резултата.

— Добро утро, Ева!

Рязко станах на крака, за да посрещна шефа си.

— Добро утро, господин Герити!

— Наричай ме Марк, ако обичаш. Ела в кабинета ми.

Последвах го от другата страна на пътеката, като отново си помислих колко добре изглежда новият ми шеф със своята лъскава тъмна кожа, оформената на „катиначче“ брада и засмените си кафяви очи. Марк имаше квадратна челюст и чаровна, леко крива усмивка. Беше стегнат и във форма, с уверена стойка, която вдъхваше доверие и респект.

Той махна към един от двата стола пред бюрото си от хром и стъкло и изчака, докато заех посоченото ми място. На фона на небето и небостъргачите зад гърба му Марк изглеждаше преуспял и могъщ. В действителност бе само младши акаунт мениджър, а кабинетът му бе направо килер в сравнение с тези на директорите и ръководителите на отдели, но това по никакъв начин не разваляше гледката.

Марк се облегна назад и се усмихна:

— Настани ли се в новия си апартамент?

* * *

Изненадах се, че помни, но и го оцених. Срећнала го бях по време на второто си интервю и веднага го харесах.

— До голяма степен — отвърнах. — Остават още няколко кашона тук-там.

— Идваш от Сан Диего, нали? Хубав град, но е много различен от Ню Йорк. Липсват ли ти палмите?

— Липсва ми сухият въздух. Трудно се свиква с влажността тук.

— Почакай само да дойде лятото — усмихна се той. — И така... днес е първият ти ден, а ти си първата ми асистентка, така че ще трябва да се учим в движение. Не съм свикнал да възлагам задачи, но съм сигурен, че бързо ще схвана как.

Моментално се отпуснах:

— Нямам търпение да започнеш да ми възлагаш.

— Присъствието ти тук е голямо стъпало нагоре за мен, Ева. Бих искал да си щастлива, докато работим заедно. Пиеш ли кафе?

— Кафето е една от основните ми хранителни групи.

— Ах, асистентка точно по мой вкус! — Усмивката му стана поширока. — Няма да те карам да ми носиш кафе, но ще съм ти задължен, ако ми покажеш как да използвам новите кафемашини, които инсталираха в стаите за почивка.

Отвърнах на усмивката му:

— Няма проблем.

— Колко тъжно, че нямам друга работа за теб! — Марк смутено потри тила си. — Защо първо не ти покажа кампаниите, по които работя, и да продължим от там?

Останалата част от деня се изниза като в мъгла. Марк имаше две кратки срещи с клиенти и една доста по-продължителна с творческия екип, който разработваше идеи за училище по търговия. Беше наистина удивително да наблюдавам пряко целия процес, как различните отдели си предават щафетата един на друг, за да осъществят една цялостна кампания — от предложението до готовия проект. Може би щях да остана и до по-късно, за да се запозная по-добре с работата и разположението на офисите, но точно в пет без десет телефонът ми звънна.

— Кабинетът на Марк Герити. Ева Трамел на телефона.

— Докарай си задника вкъщи, за да можем да излезем да пийнем, след като ме отрязва снощи!

Шеговитата строгост на Кари извика усмивка на устните ми.

— Добре, добре! Идвам.

Изключих компютъра си и излязох. Когато стигнах до асансьорите, извадих телефона си, за да напиша кратко съобщение на Кари: „На път съм“. Разнесе се сигналът, който показва кой асансьор ще спре на моя етаж, и аз се преместих пред съответната врата, като за миг отклоних вниманието си, за да изпратя съобщението. Когато вратата на асансьора се отвори, направих крачка напред. Вдигнах поглед, за да проверя къде отивам, и срещнах чифт сини очи. Дъхът ми секна.

В кабината имаше само един човек: секс богът.

2

Вратовръзката му бе сребриста, а ризата — искрящо бяла. Отсъствието на цвят само подчертаваше удивителните му сини ириси. Стоеше там, с разкопчано сако и ръце, небрежно пъхнати в джобовете. Погледнах го и сякаш се блъснах в невидима стена.

Спрях рязко, с очи, приковани в мъжа, който бе дори попечатляващ, отколкото помнех. Никога не бях виждала толкова наситеночерна коса. Беше лъскава и стигаше до яката му, придавайки на преуспелия бизнесмен вид на лошо момче. Истинска черешка върху тортата. Както би казала майка ми, само мошениците и разбойниците имат такава коса.

Стиснах ръце в юмруци, за да възпра желанието да я докосна, да проверя дали наистина е така копринено мека, както изглеждаше.

Вратата започна да се затваря. Той пристъпи леко напред и натисна копчето, за да я задържи.

— Има достатъчно място и за двама ни, Ева.

Дрезгавият му непреклонен тон ме извади от моментния унес. „Откъде знае името ми?“

После се сетих, че бе видял служебната ми карта, когато я изпуснах във фойето. За момент се зачудих дали да не му кажа, че чакам някого и ще се кача на следващия асансьор, но мозъкът ми заработи отново.

Какво, по дяволите, ми става? Ясно бе, че мъжът работи в „Кросфайър“. Не можех да го избягвам всеки път, когато го видя, а и защо да го правя? Ако исках да свикна да реагирам нормално на сексапила му, трябваше да го срещам достатъчно често, че да започна да го възприемам като част от мебелировката.

„Да, бе, надявай се!“

— Благодаря — казах и влязох в кабинката.

Той пусна копчето и отстъпи назад. Вратата се затвори и асансьорът започна да се спуска.

Моментално съжалих за решението си да се кача при него. Присъствието му ме накара да настръхна. Невероятната му енергия изпълни тясното пространство, зареждайки го с такъв сексуален магнетизъм, че запристъпвах неспокойно от крак на крак. Дишането ми стана забързано и накъсано, в такт с ускорения ритъм на сърцето ми. Отново изпитах онова необяснимо привличане, сякаш той безмълвно изричаше настоятелно искане, а аз инстинктивно бях готова да се подчиня.

— Добър ли беше първият работен ден? — попита той внезапно, стряскайки ме.

Гласът му отекна и ме заля със съблазнителния си ритъм. „Откъде, по дяволите, бе разбрал, че днес е първият ми ден?“

— Всъщност да — равно отговорих аз. — Вашият как беше?

Усетих, че се визира в профила ми, но не отклоних поглед от алуминиевата врата на асансьора. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, а стомахът ми бе свит на топка. Бях разтърсена, напълно извадена от равновесие.

— Е, на мен не ми беше първи — отвърна той с весела нотка в гласа. — Но беше успешен. А и става все по-добър.

Кимнах и се насилих да се усмихна, макар да нямах никаква представа какво точно има предвид. Асансьорът забави ход на дванайсетия етаж и в него се качиха трима души, които оживено бърбеха. Дръпнах се назад, за да им направя място. Застанах в срещуположния ъгъл на онзи, в който стоеше *Тъмен* и *Опасен*. Само че и той пристъпи встрани едновременно с мен. Неочаквано се оказахме по-близо един до друг, отколкото бяхме.

Намести и без това идеалния възел на вратовръзката си и при движението ръката му докосна леко моята. Затаих дъх и в опит да не обръщам внимание на присъствието му, реших да се концентрирам в разговора пред нас. Оказа се невъзможно. Той просто бе толкова... тук. Точно тук. Съвършен, великолепен и ухаещ божествено. Мислите се изплъзнаха от контрола ми и започнах да си представям колко твърдо е тялото му под костюма, как бих се чувствала, ако го притисне към моето, колко надарен беше или пък не беше...

Когато най-после стигнахме фойето, почти простенах от облекчение. Едва изчаках асансьорът да се опразни и пристъпих напред. В този миг той сложи ръка ниско на кръста ми и тръгна редом

с мен, насочвайки ме. Тръпката от допира на това чувствително място премина на талази през тялото ми.

Стигнахме до бариерите и той отдръпна ръката си. Почувствах се странно, сякаш ограбена. Хвърлих поглед към него, опитвайки да го разчета, но макар да ме гледаше, лицето му не изразяваше нищо.

— Ева!

Видях Кари, облегнат нехайно на една от мраморните колони във фойето, и това промени всичко. Носеше дънки, които прилепваха като втора кожа по дългите му крака, и огромен пуловер в светлозелено, който подчертаваше цвета на очите му. Без никакво усилие привлече вниманието на всички наоколо. Наближавайки, забавих ход. Секс богът ни подмина, излезе през въртящата се врата и гъвкаво се вмъкна на задната седалка на джипа „Бентли“, който бях забелязала на улицата миналата вечер.

Когато колата потегли, Кари подсвирна:

— Брей, брей, ако съдя по това, как го гледаше, това е онзи тип, за когото ми разказа, нали?

— О, да! Точно той.

— Заедно ли работите? — Кари преплете пръсти с моите и ме издърпа на улицата през една от страничните врати на сградата.

— Не. — Спрях на тротоара, за да сменя високите си обувки. За равновесие се опрях на него сред потока пешеходци покрай нас. — Нямам представа кой е, но ме попита дали първият ми ден е минал добре, така че трябва бързо да разбере.

Кари се усмихна и хвана лакътя ми за опора, докато непохватно подскачах от крак на крак.

— Хм... нямам представа как изобщо някой успява да работи до него. Мозъкът ми буквално блокира за минута.

— Да, сигурна съм, че действа така на всички. — Изправих се. — Хайде, да вървим. Трябва да пийна нещо.

* * *

На следващата сутрин пристигнах на работа с леко пулсиране в тила — подигравателно напомняне, че бях прекалила с виното. Въпреки това, докато се качвах с асансьора към двайсетия етаж, не

съжалявах за махмурлука си толкова, колкото вероятно би трябвало. Предната вечер имах два варианта — много алкохол или малка игра с вибратора, а бях готова на всичко, за да избегна захранен от батерии оргазъм с фантазии за *Тъмен и Опасен*. Не че той щеше да разбере (или пък да му пука), че ме е възбудил толкова, че полудявам. Аз обаче щях да знам, а не исках да доставя това удоволствие на въображаемия му образ.

Оставих нещата си в долното чекмедже на бюрото и като видях, че Марк още не е дошъл, грабнах чаша кафе и се върнах, за да чета любимите си рекламни блогове.

— Ева!

Скочих на крака в мига, в който той се появи до мен с широка усмивка и блестящи бели зъби на фона на гладката му тъмна кожа.

— Добро утро, Марк!

— Наистина е добро. Струва ми се, че ми носиш късмет. Вземи си таблета и ела в офиса ми. Можеш ли довечера да останеш до късно?

Последвах го, внезапно завладяна от неговото въодушевление.

— Разбира се.

— Това се надявах да чуя.

Той се отпусна на стола си, а аз седнах на онзи, който бях използвала предния ден, и отворих програмата за текстообработка.

— И така — започна Марк, — получихме искане за начална оферта от водка „Кингсман“, при това са ме споменали специално, по име. Случва се за първи път.

— Поздравления!

— Оценявам го, но нека оставим поздравленията за по-късно, когато наистина получим договора. Дори да ни приемат да участваме в конкурса, ще трябва да наддаваме, за да спечелим сделката. Освен това искат да се срещна с тях утре вечер.

— Еха! Нормално ли е подобно бързане?

— Не. Обикновено клиентите изчакват, докато приключим работата по офертата, преди да се срещнат с нас. Но „Кингсман“ наскоро бяха закупени от „Крос индъстрис“, а „Крос“ имат десетки дъщерни компании. Ако ги спечелим като клиент, ще е голям удар. Те го знаят и затова ни карат да им играем по свирката. Първата стъпка е срещата с мен.

— Обичайно срещата е с целия екип, нали?

— Да, обикновено на срещата отива цяла група. Те са наясно, че някой старши мениджър ще им представи идеята, а след това ще работят с някой от младшите като мен. Затова направо са ме избрали и сега искат да ме преценят. В интерес на истината обаче искането за оферта дава много повече информация, отколкото изисква. На практика върши същата работа като официалния брифинг, така че не мога да ги обвиня в безумни претенции, просто са педантични. А това винаги може да се очаква, когато работиш с „Крос индъстрис“.

Марк прокара ръце през гъстите си къдрици, неволно издавайки колко е притеснен.

— Какво мислиш за водка „Кингсман“?

— Тъъ... ами... Честно казано, никога не съм я чувала.

Той се облегна назад и се разсмя.

— Слава богу! Мислех, че съм единствен. Е, положителната страна е, че очевидно няма негативни публикации в медиите. Липсата на новини може да се окаже добра новина.

— С какво мога да помогна аз, освен да проуча водката и да работя до късно?

Той стисна устни, докато обмисляше въпроса ми.

— Запиши си следното.

Работихме без обедна почивка и продължихме дълго след като офисът се бе опразнил — преглеждахме началната информация от стратегите. Малко след седем часа смартфонът на Марк извънтя, стряскайки ме в тишината наоколо.

Марк включи високоговорителя, без да спира да работи:

— Да, мило?

— Нахрани ли вече бедното момиче? — попита топъл и мъжествен глас.

Марк хвърли поглед към мен през стъклената стена на кабинета си.

— Ох... забравих!

Бързо отвърнах поглед и прехапах долната си устна, за да прикрия усмивката. От телефона ясно се чу изсумтяване:

— Това й е едва втори ден, а ти я караш да работи извънредно и я мориш от глад. Ще вземе да напусне!

— По дяволите! Прав си. Стив, скъпи...

— Не ми викай „Стив, скъпи“! Обича ли китайско?

Вдигнах утвърдително палец към Марк, а той се ухили.

— Да, обича.

— Хубаво. Ще бъда при вас след дващсет минути. Предупреди охраната, че идвам.

След почти точно дващсет минути пуснах Стивън Елисън през прозрачните врати на рецепцията. Той бе изпълнен с енергия едър мъж, облечен в тъмни дънки, изтъркани работни ботуши и спретнато пъхната в дънките риза. С червената си коса и засмени сини очи Стив беше точно толкова привлекателен, колкото и партньора му, но по съвсем различен начин. Тримата седнахме край бюрото на Марк, сипахме в картонените си чинии от пилешкото с фъстъци и говеждото с броколи, добавихме бял ориз и атакувахме, въоръжени с пръчици.

Научих, че Стив е предприемач и че с Марк са двойка от колежа. Наблюдавах общуването им с възхищение и лека завист. Отношенията им бяха така хармонични, че бе истинско удоволствие да си в тяхната компания.

— По дяволите, момиче! — възкликна след известно време Стивън, когато си сложих от храната за трети път. — Спри малко! Къде отива всичкото това?

— Вероятно във фитнеса заедно с мен — свих рамене аз. — Може би това...

— Не му обръщай внимание — прекъсна ме с усмивка Марк. — Стивън просто завижда. Той е принуден да следи момичешката си фигура.

— Мътните да го вземат! — Стивън стрелна партньора си с уж ядосан поглед. — Ще взема да я поканя на обяд с момчетата. Ще се обзаложа колко може да изяде и ще спечеля куп пари!

Усмихнах се:

— Звучи забавно!

— Хм! Знаех си, че има нещо диво в теб. Личи ти по усмивката.

Сведох очи към храната и забраних на ума си да отлита към спомените за това колко „дива“ бях по време на бунтарския си и себепазителен период.

Марк ме спаси:

— Недей да тормозиш асистентката ми. А и какво знаеш ти за дивите жени изобщо?

— Знам, че някои от тях обичат да излизат с гейове. Харесват начина ни на мислене — намигна той. — Знам и някои други неща. Хей, вие двамата... не ме гледайте така шокирано! Просто исках да проверя какво му е толкова великото на хетеро сексът.

За Марк признанието очевидно беше нещо ново, но той само леко изкриви устни. Явно бе достатъчно уверен във връзката им, за да намира това за забавно.

— О, така ли? — възкликна той.

— И как ти се стори? — попитах аз смело.

Стивън сви рамене:

— Не бих казал, че го надценяват, защото демографски очевидно съм от „грешната“ страна, а и нямам достатъчна база за сравнение, но да кажем, че спокойно мога да мина без него.

Помислих си колко показателен е фактът, че Стивън разказва историята си с понятия, които Марк използва в своята работа. Макар сферите им да бяха на светлинни години една от друга, те споделяха и се изслушваха.

— Като се вземе предвид с кого и как живееш в момента — каза Марк на партньора си, хващайки с пръчиците парче броколи, — бих казал, че това е много добра новина.

Когато приключихме с вечерята, вече бе станало осем часа и се появиха чистачите. Марк настоя да ми извика такси.

— Да дойда ли по-рано утре? — попитах аз.

Стивън леко бутна Марк с рамо.

— Сигурно в предишния си живот си направил нещо хубаво, за да я заслужиш.

— Фактът, че те търпя в този, явно е достатъчен — отговори сухо Марк.

— Хей, аз съм изключително добре възпитан! — възрази Стивън. — Винаги свалям седалката на тоалетната чиния.

Марк ми хвърли привидно раздражен поглед, в който личеше привързаността към партньора му.

— И как точно ми помага това?

* * *

В четвъртък с Марк се блъскахме почти целия ден, за да подготвим срещата му с „Кингсман“ в четири часа. Обядвахме с двамата от творческия екип, които щяха да участват в презентацията (ако се стигнеше до нея, естествено) и обменихме ценна информация; после прегледахме отново данните за уеб присъствието на „Кингсман“ и профила на марката в социалните мрежи.

Когато мина три и половина, започнах леко да се притеснявам, защото знаех колко натоварено ще е движението. Марк обаче продължи да работи, макар да му казах колко е часът. Чак в четири без петнайсет той най-после излезе от кабинета си и се усмихна широко, докато обличаше самото си.

— Ела с мен, Ева.

Примигнах насреща му от бюрото си:

— Сериозно ли?

— Хей, ти много ми помогна с подготовката. Не искаш ли да видиш как ще мине?

— О, да, естествено! — скочих на крака.

Знаех, че външният ми вид има значение за начина, по който възприемат шефа ми, така че пригладих с ръце тясната си черна пола и оправих маншетите на дългите си ръкави. По някакво странно стечение на обстоятелствата тъмночервената ми копринена блуза идеално пасваше с вратовръзката на Марк.

— Благодаря — добавих.

Насочихме се към асансьорите и за миг се стреснах, защото потеглихме нагоре вместо надолу. Слязохме на последния етаж и пристъпихме в значително по-просторна и богато украсена приемна от тази на двайсетия. Папратта и лилиумите в саксиите наоколо напояваха въздуха с приятна миризма, а върху тъмното предпазно стъкло на входа с едър и строг шрифт бе изписано „Крос индъстрис“.

Пуснаха ни да влезем, после ни помолиха да изчакаме малко. И двамата отказахме предложената ни вода и кафе. След не повече от пет минути ни упътиха към затворената врата на една от конферентните зали.

Когато рецепционистката протегна ръка към бравата, Марк ме погледна с блеснали очи.

— Готова ли си?

— Готова — усмихнах се аз.

Вратата се отвори и служителката ме подкани с жест да вляза първа. Пристъпих в помещението с жизнерадостна усмивка... която мигновено застина при вида на мъжа, който ме посрещна, изправяйки се.

Рязкото ми спиране препречи прага и Марк се блъсна в гърба ми, при което залитнах напред. *Тъмен и Опасен* ме прихвана за кръста, издърпа ме нагоре и аз се озовах притисната в гърдите му.

Въздухът стремително излезе от дробовете ми, последван от всяка частица здрав разум, която притежавах. Независимо от пластовете дрехи, които ни делиха, усещах под дланите си твърдите му като камък бицепси и стегнатият релеф на корема му, притиснат към моя. Той рязко си пое дъх и движението на гърдите му моментално втвърди зърната ми.

О, не! Бях прокълната. В ума ми светкавично се заредиха образи — хиляди начини, по които бих могла да се препъвам, да залитам и да падам пред секс бога през предстоящите дни, седмици и месеци.

— Здравей отново — измърмори той и от niskия му глас цялото ми тяло започна да пулсира. — Винаги е приятно да се сблъскам с теб, Ева.

Изчервих се от срам и желание. Не намирах сили да го отблъсна, макар да съзнавах, че в стаята има още двама души. Да не говорим, че цялото му внимание бе приковано в мен, а стегнатото му тяло излъчваше онази спираща дъха властна настойчивост.

— Господин Крос — обади се Марк зад гърба ми, — съжалявам за начина, по който нахлухме.

— Не съжалявайте. Беше запомнящо се.

Крос ме пусна и аз се олюлях на високите си токчета. Коленете ми бяха омекнали от плътния допир на телата ни. Той пак бе облечен в черен костюм, а вратовръзката и ризата под него бяха в светлосиво. Както винаги, изглеждаше прекалено добре.

Какво ли бе да си с подобен външен вид? Със сигурност, където и да отидеше, предизвикваше хаос.

Марк ме прихвана и ми помогна да стъпя по-стабилно на крака. А Крос не отмести поглед от ръката на Марк, докато той не пусна лакътя ми.

— Така. Добре — опита се да овладее ситуацията шефът ми. — Това е асистентката ми Ева Трамел.

— Вече сме се срещали. — Крос издърпа стола до себе си. — Ева.

Все още не можех да се съвзема от миговете, които прекарах залепена за този сексуален свръхпроводник, облечен в костюм, и погледнах към Марк за напътствие.

Крос се наведе към мен и тихо нареди:

— Седни, Ева.

Марк леко кимна, но аз вече сядах на стола. Тялото ми инстинктивно се подчиняваше на заповедта, преди умът ми да я осъзнае и да се възпротиви.

Постарах се да не показвам нервността си през следващия час, докато Крос и двамата директори от „Кингсман“ — две привлекателни брюнетки в костюми с панталон, въртяха Марк на шиш. Жената, облечена в малиново, очевидно много държеше да привлече вниманието на Крос, докато тази в кремаво се бе концентрирала изцяло върху шефа ми.

И тримата изглеждаха впечатлени от изчерпателните обяснения на Марк за това как работата на агенцията и собственият му принос ще донесат реална полза за марката на клиента.

Възхищавах се на хладнокръвието, което Марк демонстрираше, независимо от натиска на Крос, който с лекота контролираше срещата.

— Добра работа, господин Герити — похвали го той накрая. — С нетърпение ще очаквам първото ви предложение за проекта, когато дойде времето. А теб какво би те подтикнало да опиташ „Кингсман“, Ева?

Сепнах се и примигнах:

— Моля?

Настойчивостта в очите му беше изгаряща. Имах чувството, че цялото му внимание е насочено към мен, което само подсили уважението ми към Марк — той беше издържал тежестта на този поглед цял час.

Столът на Крос бе успоредно на масата, така че той гледаше директно срещу мен. Дясната му ръка бе отпусната на гладката дървена повърхност и дългите елегантни пръсти ритмично потропваха отгоре й. Зърнах за миг част от китката му под края на ръкава и по някаква откачена причина това малко късче златиста кожа, покрито с

фини тъмни косъмчета, прикова вниманието ми. Беше толкова... мъжествен.

— Коя от идеите, предложени от Марк, предпочиташ ти лично?
— попита ме той отново.

— Смятам, че всичките са великолепни.

— Ако се налага, ще помоля всички да напуснат залата, за да чуя честното ти мнение — каза той, а красивото му лице остана непроницаемо.

Стиснах здраво облегалките на стола си:

— Току-що ви дадох честното си мнение, господин Крос. Но ако все пак настоявате, смятам, че „Секси лукс на достъпна цена“ ще допадне на най-голяма част от потребителите. Аз обаче не съм...

— Съгласен съм. — Крос се изправи и закопча сакото си. — Вече знаете в каква насока да работите, господин Герити. Ще се срещнем отново другата седмица.

В продължение на няколко секунди останах на място, зашеметена от главоломната скорост, с която се развиваха събитията. След това погледнах към Марк, който сякаш се колебаеше между изумление, радост и объркване.

Станах и тръгнах към вратата първа. Болезнено ясно осъзнавах, че Крос върви до мен. Начинът, по който се движеше — с животинска грация и надменна пестеливост — направо ме побъркваше. Сигурна бях, че в леглото е адски добър, че е агресивен и готов да вземе всичко, което поиска, при това така, че жената да гори от желание да го даде.

Крос вървя зад мен чак до асансьорите. Размени няколко изречения с Марк на тема спорт, или поне така мисля. Бях толкова съсредоточена върху собствената си реакция на присъствието му, че изобщо не обърнах внимание на учтивите приказки. Когато асансьорът дойде, въздъхнах с облекчение и побързах да вляза в кабината заедно с Марк.

— Един момент, Ева — каза Крос и ме хвана за лакътя. — Тя ще слезе след малко — заяви той на Марк, докато вратите се затваряха пред удивеното лице на шефа ми.

Не добави нищо повече, докато асансьорът не пое надолу; а после натисна копчето, за да извика друг, и попита:

— В момента спиш ли с някого?

Въпросът бе зададен толкова небрежно, че ми бе нужна секунда да осмисля значението му.

Поех си рязко въздух:

— И защо решихте, че това ви влиза в работата?

Той ме погледна и аз отново забележах онова, което бях усетила и при първата среща — невероятна сила и железен контрол. Комбинацията ме накара неволно да отстъпя крачка назад. Отново. Е, този път не паднах, явно бележех напредък.

— Защото искам да те чукам, Ева. И искам да знам какво стои на пътя ми, ако има такова.

Внезапната тръпка между бедрата ми ме накара да протегна ръка към стената, за да запазя равновесие. Крос също се пресегна, за да ме подкрепи, но аз вдигнах другата си длан и го спрях:

— А може предложението просто да не ме интересува, господин Крос.

По устните му плъзна едва забележима усмивка, която подсили невероятната красота на лицето му. *Мили боже...*

Бях толкова напрегната, че сигналът, който известяваше спирането на асансьора, ме накара да подскоча. Никога не бях изпитвала такава възбуда. Никога не бях усещала подобно изпепеляващо влечение към друго човешко същество. И никога не се бях чувствала така обидена от човек, когото желяех.

Влязох в кабинката и се обърнах с лице към него. Той се усмихна:

— До следващия път, Ева.

Вратите се затвориха, а аз се отпуснах на месинговия парапет в опит да се съвзема. Едва бях успяла да се стегна, когато вратите се отвориха и видях Марк, който крачеше напред-назад в приемната на нашия етаж.

— Господи, Ева — измърмори той и рязко спря, — какво, по дяволите, беше това?

— Идея си нямам! — Издишах рязко и потиснах желанието си да му разкажа за обърквачката и дразнеща размяна на реплики с Крос. Беше пределно ясно, че шефът ми не е най-подходящата публика. — А и на кого му пука? Ясно е, че ще ти даде сделката.

По намръщената му физиономия се разля широка усмивка:

— И аз така си мисля.

— Както съквартирантът ми казва, трябва да го отпразнуваш. Да запазя ли маса за вечеря за теб и Стивън?

— Защо не? Нека да е в „Пюър фууд & уайн“ за седем. Ако там няма места, изненадай ни.

Едва се бяхме върнали в кабинета на Марк, когато го нападнаха шефовете — Майкъл Уотърс, изпълнителен директор и президент, заедно с Кристин Фийлд и Уолтър Лийман, съответно председател и заместник-председател на изпълнителния съвет.

Измъкнах се възможно най-незабелязано покрай четиримата и отидох на работното си място.

Обадих се на „Пюър фууд & уайн“, за да помоля за маса за двама. След дълги преговори и умоляване от моя страна управителката най-послед се предаде. Оставих съобщение на гласовата поща на Марк: „Днес определено е щастливият ти ден! Имаш запазена маса за седем часа. Приятно изкарване!“.

После побързах да тръгна, нямах търпение да се прибера.

* * *

— *Какво* е казал?! — Кари невярващо клатеше глава от другия край на белия диван в хола ни.

— Направо да не повярваш, нали? — С наслада отпих поредната глътка от виното, свежо и добре изстудено „Совиньон блан“, което бях купила на път за вкъщи. — Точно така реагирах и аз! Още не съм сигурна дали този разговор не е някаква халюцинация, предизвикана от неговите феромони.

— И?

Вдигнах крака на дивана, подвих ги под себе си и се облегнах в ъгъла.

— Какво „и“?

— Знаеш какво, Ева! — Кари грабна нетбука си от масичката за кафе и го постави върху коленете си. — Ще му пуснеш ли, или...?

— Та аз дори не го *познавам*. Дори не знам първото му име, а той ми подхвърля това!

— Той обаче е знаел твоето име. — Кари започна да пише нещо на компютъра. — А и какво ще кажеш за историята с водката? Защо

според теб е поискал да работи точно с твоя шеф?

Ръката, която разсеяно прокарвах през разпуснатата си коса, замръзна.

— Марк е много талантлив. Ако Крос разбира поне малко от бизнес, би трябвало да го е усетил и да се възползва.

— Бих казал, че много разбира от бизнес. — Кари завъртя компютъра към мен и ми показва уебсайта на „Крос индъстрис“, с великолепна снимка на „Кросфайър“ на началната страница. — Сградата е негова, Ева. Собственикът е Гидиън Крос.

По дяволите! Затворих очи. *Гидиън Крос*. Името му подходеше. Беше секси и елегантно мъжествено, също като него.

— Има си хора, които се занимават с маркетинга на дъщерните му фирми. Вероятно има десетки подобни хора.

— Спри да говориш, Кари.

— Той е красив, богат и иска да правите секс. Какъв е проблемът?

— Ще е ужасно неловко непрекъснато да го срещам в сградата. Надявам се да се задържа дълго в тази фирма. Работата наистина ми харесва. И много харесвам Марк. Той веднага ме включи във всичко и само за няколко дни научих толкова много от него!

— Нали си спомняш какво казва доктор Травис за преценения риск? Когато терапевтът ти казва да рискуваш, трябва да рискуваш. Можеш да се справиш. И двамата с Крос сте зрели хора. — След тези думи Кари отново насочи вниманието си към екрана на компютъра. — Леле! Знаеш ли, че ще стане на трийсет след цели две години? Само си помисли колко е амбициозен!

— А ти помисли колко е груб. Наистина се засегнах от начина, по който го изтърси. Мразя да се чувствам като вагина с крака.

Кари спря за миг и погледът му омекна:

— Извинявай, бибчо. Толкова си силна, много по-силна от мен. Просто понякога забравям, че носиш същия товар като моя.

— През повечето време аз също успявам да забравя — отклоних очи, защото не исках разговорът да се насочва към онова, което всеки от нас бе преживял в миналото. — Не че държа да ме покани на среща. Но със сигурност има и по-добри начини да кажеш на някоя жена, че искаш да си легнеш с нея.

— Права си. Той е арогантен нещастник. Нека точи лиги по теб, докато му посинеят топките! Точно това заслужава.

Думите му ме накараха да се усмихна. Кари винаги успяваше да ме разведри.

— Съмнявам се, че топките на този тип някога са посинявали, но идеята е забавна.

Той решително затвори нетбука си:

— Какво ще правим тази вечер?

— Мислех си, че няма да е зле да проверя онази зала за крав мага в Бруклин.

Бях направила известно проучване след срещата си с Паркър Смит във фитнеса. С напредването на седмицата мисълта за груб, физически отдушник на стреса ми изглеждаше все по-привлекателна. Знаех, че не може да се сравнява с това да изучавам Гидиън Крос, но подозирах, че ще е далеч по-безопасно за собственото ми здраве.

3

— Няма начин майка ти и Стантън да ти позволят да идваш тук няколко вечери в седмицата — заяви Кари и придърпа стилното дънково яке по-плътно около тялото си, макар да не беше чак толкова студено.

Бившият склад, който Паркър Смит използваше като зала за крав мага, бе тухлена сграда в някогашната промишлена зона на Бруклин. Помещението бе просторно, а масивната метална врата не позволяваше да се види какво става вътре. Двамата с Кари седяхме на алуминиевите скамейки отстрани и наблюдавахме шестимата, които тренираха на тепиха пред нас.

— Ох! — Трепнах, обзета от съчувствие към мъжа, когото току-що бяха изритали в слабините. Сигурно боли дори през предпазителите. — И как ще разбере Стантън?

— Ще разбере, когато се озовеш в болница. — Той хвърли поглед към мен. — Говоря сериозно. Крав мага е брутален спорт. Залагат само на спаринг и пълен контакт. Дори да не те издадат синините, доведеният ти баща все някак ще научи. Винаги успява.

— Заради майка ми е. Тя му казва всичко. Аз обаче нямам намерение да й споделям това.

— И защо не?

— Няма да ме разбере. Ще реши, че искам да се науча да се отбранявам заради онова, което се случи. Ще се почувства виновна и ще ме разстрои. Няма да повярва, че просто искам да потренирам и да разтоваря стреса.

Опрях брадичка на дланта си и загледах Паркър, който тъкмо излизаше на тепиха с някаква жена. Беше добър инструктор — търпелив и старателен, и обясняваше нещата по лесен за разбиране начин. Залата му се намиреше в опасен квартал, но районът подходеше на онова, което преподаваше. Обстановката беше възможно най-реалистичната: голям, празен бивш склад.

— Този Паркър наистина е секси — измърмори Кари.

— Освен това носи брачна халка.

— Забелязах. Свестните бързо ги грабват.

Когато урокът свърши, Паркър дойде при нас с блеснали кафяви очи и широка усмивка.

— Какво мислиш, Ева?

— Къде да се запиша?

Секси усмивката му накара Кари да протегне ръка и силно да стисне моята.

— Ела насам.

* * *

Петъкът започна фантастично. Марк ми обясни как се събира информация за началните идеи по стратегията и ми разказа малко повече за „Крос индъстрис“ и Гидиън Крос, като отбеляза, че двамата са на една възраст.

— Все се налага да си го напомням — добави Марк. — Лесно е да забравиш колко е млад, когато стои пред теб.

— Да — съгласих се аз, тайничко разочарована, че през следващите два дни няма да видя Крос. Колкото и да си повтарях, че няма значение, се потиснах. Не си бях дала сметка колко се вълнувам от възможността да се засечем случайно — не и преди тази възможност да се изпари. Беше толкова възбуждащо да съм близо до него! А и гледката беше адски добра. През почивните дни не ме очакваше нищо дори наполовина толкова вълнуващо.

Водех си записки в кабинета на Марк, когато чух телефона на бюрото ми да звъни. Извиних се и изтичах да го вдигна:

— Офисът на Марк Герити.

— Ева, скъпа, как си?

Познах гласа на втория ми баща и потънах в стола си. Стантън винаги звучеше като човек с потомствено богатство — културен, благороден и надменен.

— Ричард, наред ли е всичко? Мама добре ли е?

— Да. Всичко е наред. Майка ти се чувства страхотно, както винаги.

Тонът му омекна, когато спомена съпругата си, и аз му бях благодарна за това. Всъщност му бях благодарна за много неща, макар понякога това да бе в разрез с лоялността към баща ми. Знаех, че татко се притеснява заради огромната разлика във финансовите им възможности.

— Добре, радвам се да го чуя — отбелязах с облекчение. — Получихте ли с мама благодарствената ми бележка за роклята и смокинга на Кари?

— Да, беше много мило от твоя страна, но знаеш, че не очакваме да ни благодариш за подобни неща. Извини ме за момент. — След тези думи се обърна към някого встрани, вероятно секретарката му. — Ева, скъпа, бих искал да се видим днес за обяд. Ще изпратя Кланси да те вземе.

— Днес ли? Нали ще се видим утре вечерта? Не може ли да почака дотогава?

— Не, трябва да стане днес.

— Но аз имам само един час обедна почивка.

Някой леко ме потупа по рамото. Обърнах се и видях Марк, който бе застанал до бюрото ми.

— Вземи си два часа — прошепна той. — заслужи си го.

Въздъгнах и оформих с устни едно „Благодаря“.

— Дванайсет часа добре ли е, Ричард?

— Идеално. Ще се радвам да те видя.

Аз лично няхах особени причини да се радвам на среща насаме със Стантън, но покорно излязох малко преди дванайсет и заварих колата да ме чака пред сградата. Кланси, личният шофьор и бодигард на Стантън, ми отвори вратата, докато го поздравявах. После се настани зад волана и ме откара до центъра. В дванайсет и двамайсет вече седях на голяма конферентна маса в един от офисите на Стантън и се вирах в красиво подредения обяд за двама.

Стантън дойде скоро след мен. Изглеждаше елегантен и изискан. Въпреки снежнобялата коса и бръчките по лицето, той все още беше много привлекателен мъж. Очите му бяха светлосини, а погледът — остър и интелигентен. Имаше атлетична, добре поддържана фигура; колкото и да беше зает, отделяше време за тренировки, даже преди да се ожени за майка ми, неговата съпруга трофей.

Изправих се да го посрещна, а той се наведе и ме целуна по бузата.

— Изглеждаш чудесно, Ева.

— Благодаря.

Приличах на майка си, която също бе естествено руса, но сивите ми очи бяха наследство от баща ми.

Стантън седна на масата, така че небостъргачите на Ню Йорк да му служат за фон. Беше наясно с ефекта и се възползваше от внушителната гледка зад гърба си.

— Яж — заповяда ми с лекотата, присъща на мъжете с власт. Мъже като Гидиън Крос. Дали и Стантън е бил толкова амбициозен на възрастта на Крос?

Взех вилицата и опитах салатата с пиле, боровинки, орехи и фета. Беше вкусна, а аз бях гладна. Радвах се, че Стантън не заговори веднага, така можех да се насладя на храната, но затишието не продължи дълго.

— Ева, скъпа, исках да обсъдим интереса ти към крав мага. Застинах.

— Моля?

Стантън отпи от чашата си с ледена вода и се облегна назад. Знаех какво означава скованата му челюст — онова, което се кани да каже, няма да ми хареса.

— Снощи майка ти много се разстрои от това, че отиде в онази зала в Бруклин. Отне ми доста време да я успокоя и да я убедя, че ще организирам нещата така, че да следваш интересите си безопасно. Тя не иска да...

— Почакай. — Внимателно оставих вилицата си, бях изгубила апетит. — Как е разбрала къде съм?

— Проследила е мобилния ти телефон.

— Не е истина! — ахнах аз и безсилно се отпуснах на стола.

От небрежния му отговор направо ми прилоша — звучеше така, все едно става дума за най-естественото нещо на света. Стомахът ми се сгърчи — очевидно в момента предпочиташе да изхвърли храната, а не да я смели.

— Значи затова настояваше да използвам телефон на твоята компания. Не за да спестя пари!

— Естествено, парите бяха една от причините. Но освен това майка ти се чувства по-спокойна така.

— По-спокойна? Като шпионира порасналата си дъщеря? Това не е здравословно, Ричард! Трябва да го разбереш. Тя ходи ли още при доктор Питърсън?

Стантън прояви благоприличието да се почувства неловко.

— Да, разбира се.

— А казва ли му с какво се занимава?

— Нямам представа — сковано отвърна той. — Това е нейна лична работа. Не ѝ се меся.

Не, не ѝ се месеше. Той я търпеше. Глезеше я. Задоволяваше всичките ѝ капризи. И беше позволил манията ѝ по отношение на моята безопасност да достигне напълно неконтролируеми размери.

— Тя трябва да престане да мисли за това. Аз престанах.

— Ти беше невинно дете, Ева. Моника изпитва вина, че не те е защитила. Трябва да проявим толерантност.

— Толерантност?! Та тя дебне всяка моя крачка!

В главата ми цареше хаос. Как беше възможно майка ми да нахлува в личното ми пространство така? *Защо* го правеше? Това я докарваше до лудост, а заедно с нея и мен.

— Трябва да спре!

— Може да решим проблема съвсем лесно. Вече говорих с Кланси. Той ще те кара, когато имаш нужда да се впуснеш в дебрите на Бруклин. Всичко е уредено. А и за теб ще е много по-удобно.

— Не се опитвай да извъртиш нещата така, все едно е за мое добро!

Очите ми пареха, а гърлото ми гореше от потиснатите сълзи на безсилие. Не можех да понасям начина, по който говореше за Бруклин — все едно беше страна от третия свят.

— Аз съм зряла жена. Сама вземам решения. Така е по закон, по дяволите!

— Недей да ми държиш този тон, Ева. Аз просто се грижа за майка ти. И за теб.

Избутах стола си назад.

— Ти я оставяш да се държи така. Поддържаш болестта ѝ и разболяваш и мен!

— Седни. Трябва да ядеш. Моника се тревожи, че не се храниш здравословно.

— Тя се тревожи за *всичко*, Ричард. Именно това е проблемът! — Пуснах салфетката си на масата. — Трябва да се връщам на работа.

Обърнах се и се запътих към вратата. Искях да се махна възможно най-бързо. Взех чантата си от секретарката на Стантън и оставих мобилния си телефон на бюрото ѝ. Кланси, който чакаше на рецепцията, ме последва. Знаех, че няма смисъл да се опитвам да го отпратя. Не приемаше нареждания от никой друг, освен от Стантън.

Поехме обратно, а аз кипях на задната седалка. Всъщност можех да мрънкам колкото си искам, но в крайна сметка не бях по-добра от Стантън, защото накрая и аз щях да се предам. Щях да отстъпя и да позволя на майка ми да прави каквото си иска, защото щях да се чувствам ужасно, ако я накарам да страда още след всичко, което бе преживяла досега. Беше толкова емоционална и уязвима и ме обичаше до лудост.

Когато стигнахме „Кросфайър“, настроението ми все още беше ужасно. Кланси си тръгна, а аз застанах на многолюдния тротоар и огледах натоварената улица нагоре и надолу. Търсех павилионче, от което да си купя шоколад, или магазин за мобилни телефони, нуждаех се от нов.

В крайна сметка отидох до съседната улица и си взех шест шоколадови десертчета от дрогерията на ъгъла, след което се върнах в „Кросфайър“. Бях отсъствала приблизително час, но нямаше да използвам допълнителното време, което ми отпусна Марк. Нуждаех се от работа, за да разсея мислите за откаченото си семейство.

Качих се в празния асансьор, скъсах опаковката на едно от шоколадчетата и ожесточено отхапах. Опитах се да изпълня самоналожения си шоколадов план, преди да стигна до двайсетия етаж, но асансьорът спря на четвъртия. Зарадвах се на допълнителното време да се насладя на черния шоколад и карамела върху езика си.

Вратите се плъзнаха встрани и разкриха Гидиън Крос, който разговаряше с други двама господи.

Както обикновено дъхът ми секна при вида му, а това само разпали поутихналото ми раздражение. Защо ми действаше по този начин? Кога щях да придобия имунитет?

Той хвърли поглед напред и когато ме видя, устните му бавно се извиха в спираща дъха усмивка.

Страхотно! Ама че скапан късмет. Явно бях станала някакво предизвикателство за него. Усмивката на Крос се превърна в гримаса:

— Ще довършим по-късно — измърмори той на спътниците си, без да откъсва поглед от мен. После влезе в асансьора и вдигна ръка, за да им попречи да го последват. Те примигнаха изненадано, погледнаха към мен, после към Крос и после отново към мен.

Излязох от кабината, убедена, че има по-голям шанс да запазя здравия си разум, ако взема следващия асансьор.

— Не бързай толкова, Ева. — Крос ме стисна за лакътя и ме дръпна обратно.

Вратите се затвориха и асансьорът плавно тръгна нагоре.

— Какво правите?! — избухнах аз.

Последното нещо, което ми трябваше след разговора със Стантън, бе още един деспотичен мъжкар, който се опитва да се разпорежда с мен. Крос ме хвана за двете ръце над лактите и се вгледа в лицето ми с живите си сини очи.

— Нещо не е наред. Какъв е проблемът?

Вече познатото електричество затрептя във въздуха помежду ни. Въздействието бе още по-силно заради настроението ми в момента.

— Вие.

— Аз ли?

Леко погали раменете ми с палци. После ме пусна, извади ключ от джоба си и го пъкна в таблото. Всички лампички угаснаха, освен тази за най-горния етаж.

Отново беше в черен костюм, този път на фини сиви райета. Отзад гледката бе истинско откровение. Раменете му бяха широки, без да са прекалено мускулести, и подчертаваха тесния ханш и дългите крака. Копринените кичури коса, които падаха върху яката му, ме изкушаваха да ги сграбча и да дръпна. Силно. Искях да се почувства толкова раздразнен, колкото бях аз. Искях битка.

— В момента не съм в настроение за вас, господин Крос.

Той наблюдаваше бароковата стрелка над вратите, която отбелязваше етажите.

— Мога да променя настроението ти.

— Не проявявам интерес.

Крос ме погледна през рамо. И ризата, и вратовръзката му бяха в същото небесносиньо като ирисите му. Ефектът бе поразителен.

— Не ме лъжи, Ева. Никога.

— Не лъжа. Да, привличаш ме, но какво от това? Предполагам, че с повечето жени е така. — Увих остатъка от шоколада си и го пъгнах в пликчето, което бях прибрала в дамската си чанта. Нямах нужда от шоколад, когато дишах един и същ въздух с Гидиън Крос. — Но не възнамерявам да предприема каквото и да било по въпроса — добавих аз.

Той се обърна към мен бавно и лениво, а греховните му устни се смекчиха от онази едва забележима усмивка. Спокойствието и безразличието му още повече ме вбесиха.

— *Привличане* е прекалено мека дума за... — той обхвана с жест пространството помежду ни — това.

— Наречи го лудост, но предпочитам първо да *харесам* някого, преди да тръгна да се търкалям гола с него.

— Не е лудост — отвърна той. — Но аз нямам нито времето, нито склонността да ходя по срещи.

— Значи ставаме двама. Радвам се, че го изяснихме.

Той пристъпи към мен и вдигна ръка към лицето ми. Насилих се да остана на място и да не му доставя удоволствието да види смущението ми. Докосна с палец ъгълчето на устата ми, после го поднесе към своята. Засмука възглавничката и промълви ниско:

— Шоколад и ти. Вкусно.

По тялото ми премина тръпка, а между краката ми се разгоря парещ копнеж, докато си представях как облизвам шоколад от неговото убийствено секси тяло. Погледът му потъмня и Крос снижи интимно глас:

— Романтиката не е в репертоара ми, Ева. Но затова пък знам хиляди начини да те накарам да свършиш. Нека ти покажа.

Асансьорът забави ход и спря. Той извади ключа от таблото и вратите се отвориха. Отдръпнах се в ъгъла и магнах с ръка, за да го отпратя:

— Не проявявам интерес.

— Ще го обсъдим.

Крос ме хвана за лакътя и внимателно, но настойчиво ме измъкна навън.

Подчиних се, защото ми харесваше зарядът, който ми даваше присъствието му. Освен това ми беше любопитно какво ще ми каже, ако има на разположение повече от пет минути. Толкова бързо го пропуснаха през охранителната врата на рецепцията, че дори не му се наложи да забавя крачка. Красивата червенокоса рецепционистка стремително скочи на крака, очевидно трябваше да му съобщи нещо, но той нетърпеливо поклати глава. Жената рязко затвори уста и се вторачи в мен с разширени очи, докато минавахме забързано край нея.

За щастие, разстоянието до кабинета на Крос бе кратко. Когато забеляза началника си, секретарят му се изправи, но не каза нищо, като видя, че Крос не е сам.

— Задръж обаяданията ми, Скот — нареди Крос и ме побутна през отворените стъклени врати към кабинета си.

Независимо от раздразнението си не можех да не се впечатля от просторния команден център на Гидиън Крос. Огромни прозорци от пода до тавана разкриваха гледка към града и от двете страни. Стената отсреща също бе стъклена и през нея се виждаше останалата част от офиса. Единствената непрозрачна стена бе покрита с плоски екрани, по които течаха новини от всички краища на света. Срещу нея бе разположено масивно бюро.

В помещението имаше три обособени места за сядане, всяко едно от които по-голямо от кабинета на Марк. Виждаше се и барплот, на който бяха поставени инкрустирани със скъпоценни камъни кристални гарафи — единствените цветни петна в иначе черно-сиво-бялата обстановка.

Крос натисна някакво копче на бюрото си и вратите се затвориха; натисна второ и стъклената стена потъмня, така че служителите му вече не можеха да ни виждат. Външните прозорци бяха покрити с отразително фолио в красив сапфиреносин оттенък и пълното уединение беше осигурено.

Той свали сакото си и го закачи на хромирана закачалка. След това се върна до мен. Все още стоях до вратата, едва прекрачила прага на кабинета му.

— Искаш ли нещо за пиене, Ева?

— Не, благодаря.

По дяволите! Сега, само по елек, изглеждаше дори по-привлекателен. Така по-ясно виждах в каква страхотна форма е. Колко

силни са раменете му. Как приятно се свиват мускулите на ръцете и задника му, когато се движи.

Крос посочи към черния кожен диван:

— Седни.

— Трябва да се връщам на работа.

— А аз имам среща в два часа. Колкото по-бързо разрешим проблема, толкова по-скоро и двамата ще се върнем към работата си. А сега седни.

— И кой точно проблем смяташ да разрешим?

Той въздъхна, вдигна ме на ръце като младоженка и ме отнесе до дивана. Пусна ме по дупе на него, после седна до мен.

— Проблемът с възраженията ти. Време е да обсъдим какво ще е нужно, за да се озовеш под мен.

— Чудо. — Отгласнах се от него, за да увеличи разстоянието помежду ни. Придърпах надолу края на изумруденозелената си пола, ядосвайки се, че вместо нея не носех панталони. — Смятам подхода ти за груб и обиден.

Освен това беше ужасно възбуждащ, но нямаше да му го призная. Той се вгледа в мен с присвити очи.

— Може да е безцеремонен, но поне е честен. Не ми приличаш на жена, която предпочита разни глупости и ласкателства вместо истината.

— Всъщност предпочитам да ме възприемат като нещо повече от надуваема секс кукла.

Крос вдигна учудено вежди.

— Добре тогава.

— Приключихме ли? — изправих се аз.

Той обви с пръсти китката ми и ме дръпна обратно.

— Едва започваме. Просто установихме някои проблеми, които трябва да обсъдим: между нас има невероятно сексуално привличане и никой от двамата ни не иска връзка. В такъв случай какво точно искаш, Ева? Прелъстяване? Искат ли ти се да бъдеш прелъстена?

Бях едновременно запленена и ужасена от разговора. Е, да, бях и доста изкушена. Трудно бе да не се изкуша, когато срещу мен седеше толкова великолепен и енергичен мъж, който така упорито искаше да ме вкара в леглото си. Въпреки това страхът надделя:

— Секс, планиран като бизнес сделка, ми действа отблъскващо.

— Ако условията се определят в началото, има по-малка вероятност от прекомерни очаквания и разочарование накрая.

— Шегуваш ли се? Само се чуй! — смръщих се аз. — Защо изобщо да го наричаме „чуване“? Защо не бъдем по-конкретни и не кажем просто „отделяне на сперма в предварително одобрено отворстие“?

Той отметна глава назад и се разсмя и това наистина ме вбеси. Плътният гърлен звук ме обля като гореща вода. Присъствието му ми въздействаше толкова силно, че усещането се превърна в почти физическа болка. Сега, когато бе така развеселен, приличаше по-малко на секс бог и повече на човек. От плът и кръв. Истински.

Станах решително и се отдръпнах на безопасно разстояние.

— Не е нужно необвързващият секс да включва вино и рози, но във всеки случай трябва да е нещо лично, за бога. Дори приятелско. Най-малкото да има някакво взаимно уважение.

Той се изправи и веселието се изпари. Очите му внезапно потъмняха.

— В интимните ми отношения липсват смесени сигнали. Ти искаш да наруша границите, да ги размия. Не виждам защо да го правя.

— Не искам да правиш абсолютно нищо, освен да ме оставиш да се върна на работа. — Отидох бързо до вратата и рязко натиснах бравата. Тя обаче не поддаде и аз тихо изругах. — Пусни ме да изляза, Крос!

Усетих, че се приближава зад гърба ми. Притисна длани на стъклото от двете страни на раменете ми и ме прикова като в клетка. Не бях в състояние да мисля за самосъхранение, когато той беше толкова близо.

Силата и настойчивостта му създаваха почти осезаемо енергийно поле. Когато пристъпи още по-близо, то ме обгърна, обгради и двама ни. Всичко извън този мехур спря да съществува; а вътре в него цялото ми тяло се стремеше към това на Крос. Успяваше да ми въздейства така дълбоко, на такова първично ниво, и в същото време толкова ме дразнеше. Контрастът буквално предизвикваше световъртеж. Как бе възможно да се чувствам толкова привлечена от мъж, чиито думи би трябвало тотално да ме отблъскват?

— Обърни се към мен, Ева.

Повелителният му тон предизвика у мен прилив на възбуда, който ме накара да затворя очи. Господи, как ухаеше! Тялото му излъчваше топлина и глад, които само подхраниха собственото ми диво желание. Неотшумялата още емоция след спречкването със Стантън и ядът ми към самия Крос ме караха да откликвам още по-силно, неконтролируемо.

Исках го. Ужасно много го исках. Но той не беше за мен. Спокойно можех и сама да прецакам живота си. Не ми бе нужна ничия помощ.

Опрях пламналото си чело в студеното стъкло на вратата.

— Откажи се, Крос.

— Ще го направя. Явно ще ми създадеш твърде много усложнения.

Устните му леко докоснаха ухото ми, притисна ръка към корема ми, после разпери пръсти и ме привлече към себе си. И той бе не по-малко възбуден от мен, твърдият му дебел член опираше в кръста ми.

— Обърни се и кажи „довиждане“.

Извърнах се, разочарована и изпълнена със съжаление. Ръцете му все още ме обгръщаха. Опрях гърба си на вратата, за да го охладя. Крос се бе навел над мен. Великолепната му коса падаше от двете страни на красивото му лице, а ръката му бе подпряна на стъклото, за да ме притисне по-плътно. Почти нямах възможност да дишам. Дланта, която преди секунда притискаше кръста ми, сега бе обхванала ханша ми. Усещах инстинктивното свиване на пръстите му и допирът направо ме побъркваше. Погледът му беше впит в мен така настойчиво, че ме изгаряше.

— Целуни ме — каза дрезгаво. — Дай ми поне това.

Леко задъхана, облизах сухите си устни. Той простена, наклони глава и прилепи устата си в моята. Удивих се колко меки бяха строгите му устни, колко нежен бе натискът им. Въздъгнах и езикът му се плъзна навътре, започна бавно да ме вкухва с дълги облизвания. Целувката му бе уверена, умела и точно толкова агресивна, колкото бе нужно, за да предизвика в мен дива възбуда.

Смътно осъзнах, че чантата ми пада на пода; после зарових ръце в косата му. Задърпах копирените кичури, използвах ги, за да насочвам устните му върху своите. Той простена и ме целуна още по-дълбоко, започна да гали езика ми с чувствени движения. Усещах

бясното биене на сърцето му под гърдите си — доказателство, че не беше никаква безнадеждна мечта, родена от трескавото ми въображение.

Крос се отблъсна от вратата, положи ръка на тила и под дупето ми и ме повдигна от земята.

— Искам те, Ева. Със или без усложнения, не мога да спра.

Цялото ми тяло бе плътно притиснато към неговото. Усецах с болезнена яснота всеки горещ и твърд сантиметър от него. Отвърнах на целувката му така, сякаш исках да го погълна целия. Кожата ми бе влажна и чувствителна, гърдите ми натезаха и се напрегнаха. Клиторът ми пулсираше, зажаднял за внимание, в същия ритъм като сърцето ми.

Смътно усетих, че се движим, а после се озовах по гръб на дивана. Крос се бе надвесил над мен, опрял едно коляно на възглавницата и стъпил на пода с другия крак. Лявата ръка му служеше за опора, а дясната стисна задната част на коляното ми и после се плъзна нагоре по бедрото с подчертан собственически жест.

Когато стигна мястото, където жартиерът прихващаше копринения ми чорап, дъхът му започна да излиза със свистене. Крос откъсна очи от моите и сведе поглед, а после повдигна полата ми, за да разголи тялото ми от кръста надолу.

— Господи, Ева! — В гърдите му се надигна нисък, вибриращ и първичен звук, от който цялата ми кожа настръхна. — Шефът ти има адски късмет, че е гей!

Замаяна, наблюдавах как тялото му се свежда към моето. Разтворих крака, за да поема ширината на бедрата му. Мускулите ми се напрегнаха от силното желание да ме повдигнат към него, да ускорят допира помежду ни — жадувах за това от мига, в който го зърнах. Той наведе глава и отново завладя устата ми, притискайки устните ми с нежно насилие.

И изведнъж се отдръпна, изправяйки се на крака със залитане.

Аз продължавах да лежа, задъхана и влажна, изпълнена с желание, готова. После осъзнах защо беше реагирал толкова рязко. Зад него имаше някого.

4

Ужасена от натрапника, се изправих непохватно и припряно придърпах полата си. Идеше ми да потъна в земята от срам.

— ... за срещата в два са тук.

Отне ми безкрайно дълго време да осъзная, че двамата с Крос все още сме сами в стаята. Гласът, който бях чула, идваше от високоговорител. Крос бе застанал от другата страна на дивана, зачервен и намръщен. Гърдите му тежко се вдигаха и спускаха. Вратовръзката му бе разхлабена, а ципът на панталона му беше изпънат до скъсване от забележителна ерекция.

Можех само да си представя колко кошмарно изглеждам самата аз. Освен това закъснявах, трябваше да се връщам на работа.

— Господи! — Той рязко прокара ръце през косата си. — Посред бял ден! И то в шибания ми офис!

Изправих се на крака и се опитах да се приведа в ред. Той дойде при мен и отново издърпа нагоре полата ми.

— Ела!

Пернах го през ръцете, вбесена при мисълта за това, което почти бях позволила да се случи, когато всъщност трябваше да съм на работа.

— Престани. Остави ме на мира!

— Млъкни, Ева — мрачно каза той.

Хвана долната част на черната ми копринена блуза, издърпа я и я нагласи така, че копчетата пак да оформят права редица между гърдите ми. После смъкна надолу полата ми и я приглади със спокойни, обиграни движения.

— Оправи си опашката.

След това взе сакото си, облече го и намести вратовръзката.

Стигнахме до вратата едновременно, а когато посегнах да си взема чантата, той се наведе заедно с мен.

Хвана ме за брадичката и ме принуди да го погледна.

— Ей — обърна се меко към мен, — добре ли си?

Гърлото ми гореше. Бях възбудена, ядосана и ужасно засрамена. Никога в живота си не бях губила ума си така. И бях бясна, защото се бе случило точно с него — мъжа, чийто подход към сексуалната интимност бе толкова безчувствен, че се потисках, само като се сетя.

Рязко отдръпнах брадичката си.

— Да ти *изглеждам* добре?

— Изглеждаш красива и готова за чукане. Искам те толкова силно, че ме боли. Опасно близо съм до това да те метна обратно на дивана и да те накарам да свършиш толкова пъти, че да ме молиш да спра.

— Много поетично — измърморих, макар че ако трябваше да съм честна, не се чувствах обидена. В действителност грубото му желание да ме има ми действаше като силен афродизиак.

Стиснах дръжката на чантата си и се изправих, краката ми трепереха. Трябваше да се махна от него. А после, след края на работния ден, да се усамотя с голяма чаша вино.

Крос също се изправи.

— Ще свърша набързо и ще съм готов в пет. После ще дойда да те взема.

— Не, няма. Нищо не се е променило.

— Глупости!

— Не ставай арогантен, Крос. За секунда загубих ума си, но въпреки това не искам това, което искаш ти.

Той хвана бравата.

— Напротив, искаш го. Просто не си съгласна с начина, по който искам да ти го дам. Затова ще преразгледаме условията и ще ги преработим.

Същото делово отношение. Банално и сухо. Изпънах гръб.

Сложих длан върху неговата и натиснах бравата, след което се мушнах под ръката му и излязох от кабинета. Секретарят му веднага скочи на крака и зяпна, също като жената и двамата мъже, които чакаха за срещата. Крос се обади зад гърба ми:

— Скот ще ви настани в кабинета ми. Връщам се след минута.

Настигна ме на рецепцията, прегърна ме през кръста и притисна ханша ми до своя. Не исках да правя сцени, затова изчаках да стигнем асансьорите и едва тогава се отдръпнах.

Той спокойно натисна копчето.

— В пет часа, Ева.

Взирах се в светналия бутон.

— Заета съм.

— Тогава утре.

— И през почивните дни съм заета.

Крос застана пред мен и рязко попита:

— С кого?

— Това не ти влиза в...

Той покри с длан устата ми.

— Недей! Тогава ти кажи кога. И преди да отговориш „никога“, ме погледни добре и помисли дали съм от мъжете, които лесно се разубеждават.

Изражението му бе упорито, в присвитите му очи се четеше решителност. Потреперих. Не бях сигурна, че ще спечеля битката, ако се изправя срещу волята на Гидиън Крос. Преглътнах и изчаках да отдръпне ръката си.

— Смятам, че и двамата трябва да се поуспокоим. Да си дадем няколко дни, за да помислим.

— В понеделник след работа — настоя той.

Асансьорът дойде и аз се качих. Обърнах се към Крос и контрирах:

— В понеделник на обяд.

Така ще разполагаме само с час и ще мога да се измъкна. Точно преди вратите да се затворят, Крос подхвърли:

— Нещата между нас ще се получат, Ева.

Звучеше едновременно като заплаха и като обещание.

* * *

— Не се притеснявай, Ева — каза ми Марк, когато се върнах на бюрото си в почти два и петнайсет. — Нищо не си изпуснала. Имах късен обяд с господин Лийман. Аз самият влизам току-що.

— Благодаря.

Независимо от думите му, продължих да се чувствам виновна. Страхотната ми петъчна сутрин сякаш се бе случила преди векове.

Работихме без прекъсване до пет — обсъдихме един клиент с ресторанти за бързо хранене и обмислихме възможни промени в рекламното послание на верига за органични зеленчуци.

— „Суровата истина. Без добавени глупости“ — се бе пошегувал Марк, без да знае колко близо е репликата му до тази, която бях чула от Крос.

Тъкмо бях изключила компютъра и изваждах чантата си от чекмеджето, когато телефонът ми иззвъня. Хвърлих поглед към часовника и видях, че е точно пет. За миг помислих да игнорирам обаждането, защото реално работният ден беше приключил.

Но понеже още се чувствах виновна, че закъснях, реших, че това ми е наказанието, и вдигнах слушалката.

— Офисът на Марк.

— Ева, миличка, Ричард каза, че си забравила телефона си в офиса му.

Бързо издишах и седнах обратно на стола. Ясно си представях как майка ми мачка кърпичката си — правеше така винаги, когато говореше с подобен напрегнат тон. Побъркваше ме, но и ми късаше сърцето.

— Здравсти, мамо. Как си?

— О, чудесно. Благодаря. — Гласът ѝ беше едновременно по момичешки тънък и дълбок, нещо средно между Мерилин Монро и Скарлет Йохансон. — Кланси остави телефона на портиера в блока ти. Наистина не трябва да ходиш никъде без него. Никога не знаеш кога може да ти се наложи да се обадиш на някого.

Вече бях обмислила варианта да задържа апарата и просто да прехвърля обажданията си на нов номер, за който майка ми не знае. Основният проблем обаче не беше в това.

— Какво смята доктор Питърсън за факта, че ми следиш телефона?

Мълчанието ѝ бе красноречиво.

— Доктор Питърсън знае, че се притеснявам за теб.

Притиснах горната част на носа си и заявих:

— Май е време пак да си запишем общ час при него, мамо.

— О... разбира се. Той спомена, че иска да те види отново.

„Може би защото подозира, че не си достатъчно откровена с него.“

— Много харесвам новата си работа — смених темата аз.
— Това е страхотно, Ева! Шефът ти добре ли се държи с теб?
— Да, страхотен е. Не бих могла и да искам по-добър.
— Хубав ли е?

Усмигнах се.

— Да, много. Освен това е зает.

— По дяволите! Винаги е така с добрите мъже.

Тя се разсмя и аз се усмигнах още по-широко.

Толкова се радвах, когато беше щастлива. Искаше ми се по-често да се чувства така.

— Нямам търпение да те видя утре на благотворителната вечеря.

Моника Трамел Баркър Мичъл Стантън се чувстваше в свои води на всякакви светски събития — бляскава красавица, обградена в лукс, на която никога не бе липсвало мъжко внимание.

— Хайде да прекараме целия ден заедно — предложи майка ми изведнъж. — Ти, аз и Кари. Ще отидем на спа, ще се разкрасим и ще се погрижим за себе си. Сигурна съм, че един масаж ще ти дойде добре след цяла седмица работа.

— Определено няма да откажа. И Кари със сигурност ще се зарадва.

— О, толкова се вълнувам! Ще ви изпратя колата утре към единайсет.

— Ще чакаме.

Затворих телефона, облегнах се назад на стола и бавно издишах. Нуждаех се от гореща вана и оргазъм. Не ми пукаше, дори Гидиън Крос някак да разбере, че съм мастурбирала, докато си мисля за него. Ако не бях сексуално задоволена, щях да се окажа в по-слаба позиция. Слабост, която той със сигурност нямаше да сподели. Убедена бях, че до края на деня ще си е осигурил „предварително одобрено отвърстие“.

Тъкмо сменях високите токчета с ниските си обувки, когато телефонът ми звънна отново. Вниманието на майка ми рядко се отклоняваше за дълго. Петте минути, изминали от края на разговора, са й били напълно достатъчни да се сети, че не бяхме решили въпроса с мобилния телефон. Още веднъж се замислих дали да не оставя аппарата да си звъни, но пък не ми се искаше да си нося проблемите вкъщи.

Вдигнах слушалката с обичайния поздрав, но без обичайната енергичност.

— Все още мисля за теб.

Дрезгавият кадифен глас на Крос предизвика у мен невероятно облекчение. Осъзнах, че съм се надявала да го чуя отново. И то още днес.

Божичко! Копнежът ми бе толкова силен; този мъж се бе превърнал в наркотик за тялото ми, в източник на невероятна еуфория.

— Все още усещам допира до тялото ти, Ева. И вкуса ти. Надървен съм, откакто си тръгна — изкарах така две срещи и един конферентен разговор по телефона. Предимството е на твоя страна, кажи си условията.

— Ах, нека помисля — измърморих аз. — Оставих го да чака и се усмихнах, припомняйки си забележката на Кари за „сините топки“. — Хмммм... Не ми хрумва нищо, но ще ти дам един приятелски съвет. Върви при някоя жена, която точи лиги по теб и те кара да се чувстваш като бог. Чукай я, докато и двамата повече не можете да се държите на крака. Така, като ме видиш в понеделник, ще ти е минало и животът ти ще се върне към обичайния си обесивно-компулсивен ритъм.

Дочух проскърцването на кожена тапицерия и си представих как се обляга назад на стола си.

— Това беше единственият път, когато ти се разминава, Ева. Следващия път, когато обидиш интелигентността ми, ще те метна на коляното си.

— Не си падам по такива неща.

Въпреки това, произнесено с този глас, предупреждението ме възбуди. Да, наистина бе „тъмен и опасен“.

— Ще го обсъдим. А междувременно ми кажи точно по какво си *падаш*.

Изправих се.

— Гласът ти определено е подходящ за телефонен секс, но трябва да тръгвам. Имам среща с вибратора си.

Трябваше да затворя в този момент, така отрязването щеше да има по-силен ефект, но не можех да устоя на желанието да разбера дали наистина ще злорадства, както предполагах. Освен това ми беше забавно с него.

— О, Ева! — Крос произнесе името ми с ниско гърлено мъркане. — Решила си да ме поставиш на колене, нали? Какво да направя, за да се съгласиш на тройка с мен и господин Вибриращия?

Направих се, че не съм чула нито един от двата въпроса. Прехвърлих чантата си през рамо, благодарна, че не може да види как трепери ръката ми. Нямах *никакво* намерение да обсъждам вибратори с Гидиън Крос. Всъщност с никой мъж не бях разговаряла открито за мастурбация, още по-малко с човек, когото на практика не познавах.

— Аз и „господина“ имаме отдавнашно споразумение — когато приключим, сме напълно наясно кой от двамата ни е бил използван. И това не съм аз. Лека нощ, Гидиън.

Затворих и тръгнах надолу по стълбите. Реших, че ще имам двойна полза от двайсетте етажа слизане: първо, ще избегна срещите, и второ, ще си спестя едно посещение във фитнеса.

* * *

Изпитвах такава благодарност, че се прибирам вкъщи след този ден, че буквално затанцувах през прага. Възторженото ми „Божичко, толкова е хубаво да се върнеш у дома!“ и придружаващият го пирует бяха така стремителни, че стреснаха двойката на дивана.

— О! — възкликнах и трепнах от собствената си глупост.

Кари и гостът му не бяха в компрометираща поза, когато нахлух, но седяха достатъчно близо, че ситуацията да предполага интимност.

Без да искам, се сетих за Гидиън Крос, който предпочиташе да изчисти от всяка интимност възможно най-интимния акт на света. Случвало ми се бе да си лягам с мъже за една нощ, бях спала и със свои приятели, едва ли имаше някой, който да знае по-добре от мен, че сексът и правенето на любов са много различни неща. И въпреки това не смятах, че някога ще мога да гледам на секса като на ръкостискане. Струваше ми се тъжно, че Крос го възприема така, макар той да не бе от хората, които предизвикват съжаление или съчувствие.

— Ей, бeбчo! — повика ме Кари и скочи на крака. — Надявах се да се прибереш, преди Трей да си тръгне.

— Имам лекции след час, но се радвам, че успяхме да се видим — обясни Трей, докато заобикаляше масичката за кафе.

Аз пуснах сака си на пода и оставих дамската чантичка на едно от високите столчета край барплота.

— Аз също се радвам.

Стиснах ръката, която ми протегна, и набързо го огледах. Предположих, че е приблизително на моята възраст. Среден на ръст, с хубави мускули. Имаше буйна руса коса, меки лешникови очи и нос, който очевидно беше чупен.

— Нещо против да си наля чаша вино? — попитах. — Имах ужасно дълъг ден.

— Давай — отвърна Трей.

— И аз искам — Кари дойде при нас край барплота.

Днес бе облечен със свободни черни дънки и черен пуловер с много широко деколте, което почти разкриваше едното му рамо. Изглеждаше едновременно елегантно и небрежно, а черното беше перфектен фон за тъмнокестенявата му коса и изумруденозелените очи.

Отидох до хладилника и извадих първата попаднала ми бутилка вино.

Трей пхна ръце в джобовете на дънките си и се залюля на пети. Докато аз отварях виното и наливах в чашите, двамата с Кари тихо разговаряха. В този миг звънна телефонът. Грабнах слушалката, която висеше на стената:

— Ало?

— Здравсти, Ева? Паркър Смит се обажда.

— Здравей, Паркър! — Облегнах се странично на плота. — Как си?

— Надявам се, нямаш нищо против, че се обаждам. Пастроктът ти ми даде домашния ти номер, защото не успях да те открия на мобилния.

Уф! Днес наистина ми бе дошло до гуша от Стантън.

— Не, няма проблем. Какво става?

— Честно ли? В момента всичко се нарежда много добре. Вторият ти баща е като личната ми добра фея. Отпусна средства за някои подобрения в залата и за повишаване нивото на сигурността. Именно затова се обаждам. Залата няма да работи следващата седмица, тренировките ще започнат другия понеделник.

Затворих очи и се опитах да потисна изблика си на раздражение.

Паркър нямаше вина, че Стантън и майка ми прекаляват в желанието си да ме предпазят и са манияци на тема контрол. Очевидно не разбираха иронията на ситуацията: опитвах се да ме защитават, докато съм заобиколена от хора, обучени да правят точно това.

— Звучи добре. Нямам търпение. Наистина много се радвам, че ще мога да тренирам с теб.

— Аз също. И няма да те жала, Ева. Ще се погрижа родителите ти да са доволни от направената инвестиция.

Поставих едната пълна чаша пред Кари и отпих от своята. Способността на парите толкова лесно да ти осигурят всякакво съдействие никога не бе спирала да ме учудва. От друга страна, вината наистина не беше на Паркър.

— Няма да се оплаквам.

— Започваме още в началото на седмицата. Шофьорът ти има програмата.

— Чудесно. Ще се видим тогава.

Затворих и улових погледа, който Трей хвърли на Кари, когато смяташе, че никой не го гледа. В очите му проблясваше мекота и копнеж, които ми напомниха, че моите проблеми могат да почакаат.

— Трей, съжалявам, че те засякох на тръгване. Имаш ли време за пица в сряда вечерта? Ще ми е приятно да се видим за малко по-дълго.

— В сряда имам часове — усмихна ми се той със съжаление и отново стрелна с очи Кари. — Но мога да намина във вторник.

— Би било чудесно — усмихнах се и аз. — Може да поръчаме храна за къщи и да гледаме филми.

— С удоволствие.

Кари ме награди с въздушна целувка, докато отиваше да изпрати Трей. След малко се върна в кухнята, грабна чашата си и отсече:

— Добре. Изплюй камъчето, Ева! Изглеждаш адски напрегната.

— Така си е — съгласих се, взех бутилката и се преместих в хола.

— Заради Гидиън Крос е, нали?

— О, да! Обаче сега не ми се говори за него. — Макар преследването на Гидиън да бе вълнуващо, целите му никак не ми харесваха. — Вместо това ми разкажи за теб и Трей. Как се запознахте?

— По време на снимки. Асистент е на един фотограф. Секси е, нали? — Очите на Кари блестяха ярко и щастливо. — Освен това е истински джентълмен. От старата школа.

— Кой би помислил, че са останали такива? — измърморих, преди да довърша първата си чаша.

— Това пък какво трябва да значи?

— Нищо. Извинявай, Кари. Изглежда наистина чудесен и очевидно много те харесва. Фотография ли учи?

— Ветеринарна медицина.

— Леле! Страхотно!

— И аз мисля така. Но да оставим Трей. Да поговорим за онова, което те притеснява. Хайде, разказвай!

Въздъгнах:

— Майка ми. Научила е за интереса ми към залата на Паркър и сега откача.

— Моля? И как е разбрала? Заклевам се, не съм казал на никого.

— Знам, че не си. Дори не съм си го помисляла. — Грабнах бутилката от масата и отново напълних чашата си. — Няма да повярваш — следила е телефона ми!

Кари повдигна вежди.

— Сериозно ли? Това си е... страшничко.

— Нали?! Именно това казах на Стантън, обаче той не иска да ме чуе.

— Ама че история! — Той прокара ръка през дългия си бретон. — И какво ще правиш сега?

— Ще си взема нов телефон. И ще се видя с доктор Питърсън. Да се надяваме, че ще успее да й налее малко акъл.

— Добър ход. Прехвърли го на психиатъра. А иначе... С работата наред ли е всичко? Още ли ти харесва?

— О, да, много! — Отпуснах глава на възглавниците и затворих очи. — Работата и ти сте моите спасители в момента.

— Ами онзи секси милионер, който иска да те забие? Хайде, де, Ева! Знаеш, че умирам от любопитство. Какво стана?

Разказах му, естествено. Искях да чуя мнението му. Когато приключих, той мълчеше. Вдигнах глава и го видях да хапе устната си с блеснали очи.

— Кари? Какво мислиш?

— Тази история някак ме възбуди. — Той се разсмя и топлият мъжествен звук отнесе голяма част от раздразнението ми. — В момента сигурно е страшно объркан. Какво не бих дал да видя изражението му, когато си изгърсила онова и той е поискал да те напляска.

— Направо не ми се вярва, че го каза! — Споменът за гласа на Крос, когато ми отпрати онази заплаха, бе достатъчен да накара дланите ми да се запотят, оставяйки влажни следи по стъклото на чашата. — По какво, по дяволите, си пада тоя човек?

— Да напляскаш някого по дупето не е перверзия. Освен това на дивана се е ориентирал към мисионерската, така че явно няма нищо против основните пози. — Кари се облегна назад и красивото му лице грейна в широка усмивка. — Ти си огромно предизвикателство за мъж, който очевидно обожава предизвикателствата. И е склонен да направи отстъпки, за да те получи. Обзалагам се, че не е свикнал с това. Просто му кажи какво искаш.

Разделих остатъка от виното помежду ни. Сега, когато бях вкарала алкохол в кръвта си, се чувствах малко по-добре. Какво *исках* всъщност? Като изключим очевидното?

— Ние изобщо не си подхождаме.

— Така ли наричаш случилото се на онзи диван?

— Стига, Кари. Хайде да обобщим. Той ме вдигна от пода на фойето, а после каза, че иска да се чукаме. Това е. Дори някой тип, който съм забърсала в бар, би предложил доста повече комуникация: „Хей, как се казваш? Често ли идваш тук? Кой е приятелят ти? Какво пиеш? Искаш ли да танцуваме? Наблизо ли работиш?“.

— Добре, добре. Схванах картинката. — Той остави чашата си на масата. — Хайде да излезем. Да отидем в някой клуб. Да танцуваме до припадък! Може дори да срещнем някой тип, който иска да си поговорите.

— Или поне да ми вземе нещо за пиене.

— Ей, Крос също ти е предложил питие в кабинета си.

Поклатих глава и се изправих.

— Както и да е. Изчакай да си взема един душ и излизаме.

* * *

Хвърлих се в нощния живот все едно ми беше за последно. Двамата с Кари обиколихме всички клубове в центъра от Трайбека чак до Ийст Вилидж. Похарчихме сума пари за вход и си прекарвахме страхотно. Не спрях да танцувам и накрая имах чувството, че краката ми просто ще се откъснат, но търпях, докато Кари пръв не се оплака от ботушите си с токове.

Измъкнахме се от последния техно клуб с идеята да си купя джапанки от най-близкия магазин „Уолгрийнс“. Почти веднага обаче попаднахме на викач, който ни покани в заведение на няколко пресечки разстояние.

— Страхотно място, където можете да се отпуснете за малко — заяви той без обичайната пресилена усмивка и фалшив ентузиазъм, характерни за повечето от неговия бранш.

Дрехите му — черни дънки и поло — също бяха по-люксови, което ме заинтригува. Освен това не раздаваше рекламни картички и листовки. Вместо това ми подаде визитка, отпечатана на луксозна релефна хартия с красиви златисти букви, които отразяваха светлината на неоновите надписи наоколо. Отбелязах си наум да я запомня като добър пример за печатна реклама.

В този миг покрай нас премина поток от бързодвижещи се пешеходци. Кари присви очи в опит да разчете буквите — беше погълнал няколко питиета повече от мен.

— Изглежда доста добре.

— Покажете им визитката — подкани ни викачът. — Така няма да плащате вход.

— Яко! — Кари ме хвана под ръка и ме повлече след себе си. — Хайде да вървим. На подобно гъзарско място може и да си намериш някой свестен тип.

Когато най-после открихме заведението, краката ми едва ме държаха, но спрях да се оплаквам веднага щом видях страхотния вход. Опашката чакащи беше огромна, продължаваше по улицата и завиваше зад ъгъла. От вътре се чуваше прочувственият глас на Ейми Уайнхаус, а хората, които си тръгваха, бяха добре облечени и с широки доволни усмивки.

Както ни бе обещал викачът, визитката се оказа магически пропуск, благодарение на който влязохме веднага, без да плащаме вход. Разкошна сервитьорка ни отведе на горния етаж, където имаше

по-спокоен бар за VIP гости с изглед към дансинга и сцената долу. Въведе ни в малко сепаре до балкона и ни настани на две кадифени обли канапета. После остави върху масичката помежду ни менюто с напитките и заяви:

— Питиетата ви са за сметка на заведението. Приятно изкарване.

— Брей! — възкликна Кари. — Улучихме шестица от тотото!

— Мисля, че викачът те е разпознал от някоя реклама.

— Би било супер! — ухили се той. — Ех, каква страхотна нощ!

Обикалям клубовете с любимото си момиче и си мисля за новия мъж в своя живот.

— Охоо...

— Май реших да проверя докъде ще стигнем с Трей.

Думите му ме зарадваха. Откога чаках да попадне на човек, който да се държи добре с него.

— Покани ли те на официална първа среща вече?

— Не, но според мен не е като да не му се иска. — Кари сви рамене и оправи ефектно накъсаната си тениска. Комбинирана с черните кожени панталони и гривните с шипове, тя определено му придаваше див и секси вид. — Струва ми се, че се опитва първо да разбере как стоят нещата между нас двамата. Явно се разстрои, като му казах, че живея с жена и че съм се преместил от другия край на страната, за да съм с нея. Страхува се, че може да съм би и тайно да си мечтая за теб. Затова исках да се срещнете днес, да види как се държим един с друг.

— Съжалявам, Кари. Ще се постарая да го успокоя.

— Вината не е твоя. Не се притеснявай. Ако е писано, ще стане.

Уверенията му не ме накараха да се чувствам по-добре. Опитах се да измисля как да му помогна.

В този миг до масата ни се приближиха двама мъже:

— Нещо против да се присъединим към вас? — попита по-високият.

Погледнах към Кари, после отново към тях. Приличаха на братя и бяха много привлекателни. И двамата се усмихваха, излъчваха увереност, позите им бяха спокойни и непринудени.

Канех се да отвърна „Няма проблем“, но в този миг една топла длан се отпусна на голото ми рамо и го стисна решително:

— Тя е заета.

Срещу мен Кари буквално зяпна, а Гидиън Крос заобиколи канапетото и му подаде ръка:

— Тейлър, Гидиън Крос.

— Кари Тейлър — той стисна ръката на Гидиън с широка усмивка, — но ти вече знаеш как се казвам. Приятно ми е да се запознаем. Слушал съм много за теб.

Идеше ми да го убия. Сериозно се замислих над възможността.

— Радвам се да го чуя. — Гидиън се настани до мен и отпусна ръка зад гърба ми, след което започна небрежно и собственически да прокарва пръсти от лакътя до рамото ми и обратно. — Може би все още има някаква надежда за мен.

Извих се с лице към него и яростно прошепнах:

— Какво правиш?

Той ме погледна решително:

— Каквото е необходимо.

— Отивам да танцувам. — Кари се усмихна дяволито и се изправи. — Ще се върна след малко.

Без да обръща внимание на умолителния ми поглед, най-добрият ми приятел ми изпрати въздушна целувка и потегли, следван от двамата непознати. Наблюдавах отдалечаването им с лудо биещо сърце. Измина още минута и вече бе не само нелепо, а и практически невъзможно да се опитвам да пренебрегна присъствието на Гидиън.

Огледах го. Облечен бе с тъмносив панталон и черен пуловер с шпиц-деколте. Цялостният ефект бе небрежна еlegantност. Много харесвах мекотата, която му придаваше този стил, но знаех, че е само илюзия. Той беше твърд мъж — и то не само в едно отношение.

Поех си дълбоко въздух с мисълта, че трябва да положа усилия за някаква социална комуникация с него. В крайна сметка нали именно това бе най-сериозното ми оплакване — че иска да прескочи частта с опознаването и направо да се метнем в леглото?

— Изглеждаш... — Тук замълчах.

Фантастично. Чудесно. Невероятно. Толкова секси, по дяволите...

В крайна сметка избрах доста тъпото:

— Харесва ми как изглеждаш.

Той повдигна вежда:

— А, значи все пак харесваш нещо в мен. За външния ми вид като цяло ли говориш? Или само за дрехите? За пуловера? За панталона?

Тонът му ме подразни:

— Ами ако кажа, че харесвам само пуловера?

— Ще си купя десет такива и ще ги нося всеки ден.

— Би било жалко.

— Значи пуловерът не ти харесва? — Беше изнервен и говореше бързо и накъсано.

Ръцете ми започнаха неспокойно да помръдват в скута ми.

— Пуловерът ми допада, но много харесвам и костюмите.

Известно време той ме гледаше вторачено.

— Как мина срещата ти с господин Вибратора?

Мамка му! Погледнах встрани. Значително по-лесно ми бе да говоря за мастурбация по телефона. Докато се гърчех под пронизващия поглед на сините му очи, бе ужасно унижително.

— Ще запазя джентълменско мълчание по въпроса.

Той прокара опакото на дланта си по бузата ми и измърмори:

— Изчерви се.

По тона му усетих, че се забавлява, и побързах да сменя темата:

— Често ли идваш тук?

По дяволите! Как можах да изтърся подобно клише!

Той отпусна ръка в скута ми, хвана едната от моите и сви пръсти в дланта ми.

— Когато е необходимо — отвърна.

Внезапно ме прониза ревност. Изгледах го сърдито, макар всъщност да се ядосвах на себе си, че изобщо ми пука.

— Какво означава това? Когато си на лов за женски?

Гидиън изви устни в искрена усмивка, която ме прониза.

— Когато са нужни решения, свързани с много пари. Този клуб е мой, Ева.

Естествено! Божичко.

Една красива сервитьорка дойде и остави на масата две високи квадратни чаши, в които имаше розови напитки с много лед. Погледна Гидиън и му се усмихна закачливо.

— Заповядайте, господин Крос. Две водки „Столичная Елит“ със сок от боровинки. Нещо друго ще желаете ли?

— Не, това е засега. Благодаря.

Веднага ми стана ясно, че мацката гори от желание да влезе в списъка на „предварително одобрените“, и настръгнах. После обаче вниманието ми бе привлечено от питиетата, които бе сервирала. Точно това обичах да пия, когато излизам, и бях пила същото цяла нощ. Нервите ми се опънаха. Гледах как Гидиън отпива от чашата, задържа глътката в устата си и я вкухва като хубаво вино, а после преглъща. Движението на адамовата му ябълка ме накара да пламна, а погледът, който бе вперил в мен, направо ме побъркваше.

— Не е зле — измърмори. — Каж ми дали сме го приготвили както трябва.

А след това ме целуна. Макар да беше бърз, усетих, че ще го направи, и не се отдръпнах. Устните му бяха студени и имаха вкус на потопени в алкохол боровинки. Вкусно. Повече не можех да сдържам хаотичните емоции, натрупали се в мен. Зарових пръсти във великолепната му коса и здраво я стиснах, за да не може да мърда, докато смучех езика му. Стенанието му бе най-еротичният звук, който бях чувала, и в отговор плътта между краката ми се стегна яростно.

В следващия миг се дръпнах назад, шокирана от силата на собствената си реакция. Борех се да си поема въздух. Гидиън притисна лице към бузата ми, устните му леко докоснаха ухото ми. Неговото дишане също бе ускорено, а звукът на леда, който се блъскаше в стъклото на чашата му, премина през горящите ми сетива.

— Трябва да съм в теб, Ева — прошепна той дрезгаво. — Искам те до болка.

Погледът ми попадна върху питието ми, оставено на масата. В главата ми настана хаос от впечатления, спомени, объркване.

— Как разбра?

Той проследи с език очертанията на ухото ми и аз потръпнах. Имах чувството, че всяка клетка на тялото ми се стреми към него. За да му устоя, трябваше да впрегна ужасно много енергия, а това изтощаваше.

— Какво да съм разбрал? — попита той.

— Какво обичам да пия? Името на Кари?

Той си пое дълбоко въздух, след което се отдръпна. Остави чашата си на масата, вдигна едното си коляно на възглавницата между

нас и ме погледна право в очите. После отново сложи ръка на облегалката и започна да чертае с пръсти кръгчета по рамото ми.

— По-рано тази вечер си минала през друг от клубовете ми. Кредитната ти карта е била маркирана, както и какво си пила. А името на Кари Тейлър фигурира в договора за наем на апартамента ти.

Стаята се завъртя около мен. *Няма начин...* Мобилният ми телефон. Кредитната ми карта. Шибаният ми апартамент. Не можех да дишам. Майка ми и Гидиън ме задушаваша.

— Господи! Бледа си като призрак! — Той тикна чаша в ръцете ми. — Пий!

Коктейлът. Надигнах чашата и я изпразних. Стомахът ми се разбунтува за миг, после се успокои.

— И сградата, в която живея, ли е твоя? — попитах задавено.

— Да, колкото и да е странно.

Гидиън седна на масата срещу мен и постави крака от двете страни на моите. Взе чашата от ръцете ми и я сложи встрани, след което затопли ледените ми длани със своите.

— Ти луд ли си, Гидиън?

Устата му се превърна в тънка линия.

— Това сериозен въпрос ли е?

— Да. Съвсем сериозен. Майка ми също ме следи, а тя ходи на психиатър. Ти имаш ли си психиатър?

— В момента не, но тъй като ме побъркваш, възможността съвсем не е изключена.

— Значи това не е нормалното ти поведение? — Сърцето ми биеше лудо. Буквално чувах как кръвта минава покрай тъпанчетата ми. — Или пък е?

Той прокара ръка през косата си и оправи кичурите, които бях разбъркала, докато се целувахме.

— Използвах информация, до която ти самата си ми дала достъп.

— Не на теб! И не за целта, за която си я използвал! Това със сигурност нарушава някой закон за защита на личните данни. — Вгледах се в него, още по-объркана отпреди. — Защо го направи?

Поне имаше благоприличието да се ядоса.

— За да мога да те разбера, по дяволите!

— А защо просто не ме *попита*, Гидиън? Да не би да е много трудно в днешно време?

— С теб е трудно. — Той грабна питието си от масата и го изпи почти докрай. — Не мога да те хвана за повече от няколко минути насаме.

— Защото единственото, за което искаш да говорим, е какво да направиш, за да ме изучаеш!

— За бога, Ева! — изсъска той и стисна ръката ми. — Не викай толкова!

Вгледах се внимателно в лицето му, изучавайки всяка подробност. За нещастие, огледът на детайлите по никакъв начин не намали възхищението ми. Вече подозирах, че никога няма да превъзможна въздействието, което ми оказва външният му вид.

А и не бях единствената, виждах как се държат и другите жени около него. На всичкото отгоре бе безобразно богат, а парите правеха привлекателни дори дъртите плешиви мъже с шкембета. Нищо чудно, че бе свикнал, щом щракне с пръсти, да получава оргазъм.

Погледът му се спря върху лицето ми.

— Защо ме гледаш така?

— Мисля си.

— За какво? — Челюстта му се стегна. — Предупреждавам те, ако споменеш нещо за отвърстия, предварително одобрение и отделяне на сперма, не отговарям за действията си!

Почти ме разсмя.

— Искане ми се да разбере някои неща, защото може и да съм била несправедлива с теб.

— И аз самият бих искал да разбере някои неща — измърмори той.

— Предполагам, че подходът „искам да те чукам“ дава добри резултати при теб.

Лицето му се превърна в неразгадаема, безстрастна маска.

— Няма да говоря на тази тема, Ева.

— Добре. Значи искаш да разбереш как да ме вкараш в леглото си. Затова ли си в този клуб сега? Заради мен? И не казвай онова, което смяташ, че искам да чуя!

Погледът му бе ясен и нетрепващ.

— Да, тук съм заради теб. Аз го уредих.

Изведнъж ми стана ясно защо онзи уличен викач бе облечен така. В клуба ни бе подмамил човек от „Крос индъстрис“.

— Решил си, че като ме доведеш тук, ще ти пусна?

Устните му потръпнаха, докато се опитваше да потисне усмивката си.

— Винаги има надежда, но очаквах, че ще е нужно нещо повече от случайна среща и няколко питиета.

— Прав си. Тогава защо? Защо не изчака до обяда в понеделник?

— Защото си излязла на лов. Не мога да спра срещата ти с вибратора, но мога да ти попреча да забършеш някой тъпанар от баровете. Ако искаш да забиеш някого, аз съм тук.

— Не съм на лов. Просто разпускам след наистина напрегнат ден.

— Не си единствената. — Той подхвана едната от дългите сребърни висулки на обиците ми. — Значи когато си напрегната, пиеш и танцуваш. Аз пък работя върху проблема, който ме напруга.

Гласът му бе значително по-мек и предизвикваше у мен смущаващ копнеж.

— Това ли съм аз? Проблем?

— Точно така. — Тъглчетата на устните му се извиха леко, почти се усмихваше.

Знаех, че това е част от привлекателната му сила. Гидиън Крос нямаше да стигне дотук толкова млад, ако лесно приемаше „не“ като отговор.

— Какво е определението ти за среща?

Той сбърчи чело.

— Твърде дълго време, отделено за светско общуване с някоя жена, през което не се чукаме активно.

— Не харесваш ли женската компания?

Бръчката се превърна в гримаса.

— Разбира се, че я харесвам, стига да няма прекомерни очаквания или нереалистични претенции за свободното ми време. Открих, че най-добрият начин да избегна всичко това, е да има ясно разграничение между сексуалните ми връзки и платоничните приятелства.

Пак тези „прекомерни очаквания“. Явно те блокираха нещата при него.

— Тоест имаш и жени приятели?

— Естествено. — Той затегна крака около моите и ме прикова на място. — Накъде биеш?

— Отделяш секса от останалата част от живота си. Разграничаваш го от приятелството, от работата... от всичко.

— Имам си причини за това.

— Сигурна съм, че е така. Добре, ето какво мисля аз. — Трудно ми бе да се съсредоточа, когато бях толкова близо до него. — Казах ти, че не искам сериозна връзка, и е вярно. В момента работата ми е най-важна за мен, следвана плътно от личния ми живот като необвързана жена. Не искам да жертвам от времето за тези две неща в името на някаква връзка. А онова, което остава, не е достатъчно, за да вместя нещо стабилно.

— И при мен е така.

— Обаче харесвам секса.

— Добре. Прави го с мен. — Усмивката му бе истинска еротична покана.

Бутнах го по рамото.

— За да спя с някого, трябва да се чувствам свързана с него. Може да не е нещо силно и дълбоко, но за мен сексът е нещо повече от безчувствена сделка.

— Защо?

В думите му не усетих ирония. Колкото и странен да бе за него този разговор, Гидиън го приемаше сериозно.

— Да речем, че това е една от странностите ми. Не го казвам просто ей така. Наистина не понасям да ме използват за секс, чувствам се обезценена.

— А не можеш ли да приемеш, че *ти* използваш за секс *мен*?

— В случая с теб — не.

Беше прекалено силен, прекалено настойчив. В очите му проблесна ярък, хищнически блясък — бях му разкрила слабостта си.

— Освен това — бързо продължих, — не е въпрос просто на формулировка. В сексуалните ми връзки трябва да има равностойна размяна. Или пък аз да съм водещата.

— Добре.

— Добре ли? Много бързо се съгласи, като се има предвид казаното — аз имам нужда от комбинация на две неща, които ти ужасно държиш да не смесваш.

— Не ми е приятно и не твърдя, че те разбирам, но ми е ясно, че това е проблем. Кажи ми как да го реша.

Изведнъж останах без дъх. Това не го бях очаквала. Той не искаше никакви усложнения в секса, а аз смятах секса за сложно нещо. И въпреки това не смяташе да се отказва. Засега.

— Трябва да се сприятелим, Гидиън. Не да станем първи дружки или някакви довереници, но е нужно познанството ни да не се изчерпва само с анатомията. За мен това означава да прекарваме заедно време, в което не се „чукаме активно“. А се боя, че ще се наложи да прекарваме това време на места, които изискват да се въздържа.

— Не правим ли именно това в момента?

— Да. Точно за това говорех. Не бях справедлива към теб. Можеше да го направиш и по не толкова противен начин — тук той се опита да ме прекъсне, но аз сложих длан върху устата му, — но признавам, че се опита да намериш време да говорим, а аз не ти съдействах особено.

Той заби зъби в пръстите ми, а аз извиках от болка и рязко издърпах ръката си.

— Ей! Това пък какво беше?

Той поднесе наранената ми ръка към устата си и я целуна. Езикът му ближеше болезненото място. И възбуждаше.

Издърпах ръката си и я прибрах в скута си. Все още не бях съвсем сигурна, че сме се разбрали.

— И за да си наясно — аз нямам прекомерни очаквания. Когато прекарваме време заедно, без да се чукаме, няма да го броя за „среща“. Устройва ли те?

— Мисля, че се разбрахме. — Гидиън се усмихна и решението ми да бъда с него се затвърди. Усмивката му бе като светкавица в мрака, ослепителна, прекрасна и тайнствена. Желаях го толкова силно, че изпитвах физическа болка.

Той плъзна ръце по тялото ми и обхвана с длани задната част на бедрата ми. Стисна ги леко и ме придърпа по-близо към себе си. Ръбът на късата ми черна рокля се плъзна почти неприлично високо и погледът на Гидиън се прикова в разкрилата се плът. Той навлажни устните си с език. Жестът бе толкова чувствен и плътски, че буквално усетих ласката върху кожата си.

От дансинга на долния етаж долетя гласът на Дъфи, която молеше за милост. През гърдите ми мина неканена болка и аз ги притиснах, за да я спра.

Вече бях пила достатъчно, но се чух как казвам:

— Трябва ми още едно питие.

5

В събота сутринта страдах от ужасен, но заслужен махмурлук. Колкото и да ми беше неприятна настойчивата решителност на Гидиън да преговаря с мен за бъдещите ни сексуални контакти със същата страст, с която обсъжда сливането на компании, в крайна сметка се бях включила в сделката. Желаех го достатъчно, за да поема премерения риск и да наруша всичките си правила. Успокояваше ме мисълта, че и той нарушаваше правилата си.

След дълъг горещ душ, влязох в хола и заварих Кари седнал на дивана с нетбука си. Изглеждаше свеж и напълно събуден. Усетих миризмата на кафе откъм кухнята и се запътих натам. Налях си в най-голямата чаша, която успях да намеря.

— Добро утро, слънчице — провикна се Кари.

Обгърнах с ръце чашата с кафе, от което толкова се нуждаех в момента, и отидох при него. Той посочи кутията, оставена в края на масата и каза:

— Това пристигна за теб, докато беше в банята.

Оставих чашата си на масичката и взех кутията. Беше увита в кафява хартия и завързана с канап, а името ми бе изписано по диагонал с красиви калиграфски букви. Вътре открих кехлибарено шишенце, на което с бял старомоден шрифт беше написано: „Лек против махмурлук“, а за гърлото му с лико беше завързана бележка, на която се четеше: „Изпий ме“. Около шишенцето бе нагъната мека хартия, сред която забелязах визитната картичка на Гидиън.

Огледах внимателно подаръка и прецених, че е много подходящ. След срещата си с Гидиън наистина имах чувството, че се спускам надолу в дупката на заека и попадам в омагьосващ и съблазнителен свят, в който общоприетите правила не съществуват. Бях попаднала в съвсем непозната територия и това едновременно ме плашеше и привличаше.

Хвърлих поглед към Кари, който гледаше бутилката с подозрение.

— Наздраве!

Отворих я и изпих съдържанието, без да се замисля. Имаше гадния вкус на сладък сироп против кашлица. За момент стомахът ми се надигна, но след това усетих как по тялото ми се разля топлина. Избърсах уста с опакото на ръката си и затворих празното шишенце.

— Какво беше това? — попита Кари.

— Ако се съди по вкуса му, някакъв алкохол, който действа на принципа клин клин избива.

Той сбърчи нос.

— Може би действа, но едва ли е бил приятен.

Наистина действаше. Вече се чувствах малко по-добре.

Кари взе кутията и извади от нея визитката на Гидиън. Повъртя я в ръцете си и след това ми я подаде. На гърба ѝ със замах беше написано: „Обади ми се“, с телефонен номер отдолу.

Взех визитката и я стиснах в ръката си. Подаръкът му беше доказателство, че мисли за мен. Упоритостта и настойчивостта му бяха достойни за възхищение. И ме ласкаеха.

Нямаше никакво съмнение, че Гидиън е опасен за мен. Копнеех за онова чувство, което събуждаше в мен, когато ме докосваше, и харесвах начина, по който реагираше, когато го докосвах аз. Когато се опитах да изброя какво *не бих* се съгласила да направя, за да усетя отново ръцете му върху себе си, не успях да измисля много неща.

Кари ми подаде телефона, но аз поклатих отрицателно глава:

— Не сега. Искам умът ми да е свеж, когато говоря с него, а все още съм леко замаяна.

— Изглежда, снощи ви беше приятно заедно. Той определено си пада по теб.

— Аз определено си падам по него.

Свих се в ъгъла на дивана, зарових буза във възглавницата, обгърнах коленете си с ръце и ги притиснах до гърдите си.

— Ще излизаме, ще се опитаме да се опознаем, ще правим страстен секс и ще бъдем напълно независими един от друг. Без обвързване, без очаквания, без задължения.

Кари натисна едно копче на нетбука си и от принтера в другия край на стаята започнаха да излизат отпечатаните страници. След това затвори компютъра, остави го на масата и насочи цялото си внимание към мен.

— Може от това да излезе нещо сериозно.

— А може и нищо да не излезе — възразих с насмешка.

— Не бъди цинична.

— Не търся щастлив край като в приказките, Кари, особено пък с мегамогнат като Крос. Знам какво означава да имаш връзка с богат и властен мъж. Трябва да му отделяш цялото си време, а той само от време на време ще е с теб. Виж само майка ми. Нея обаче парите я правят щастлива, а това няма да е достатъчно за мен.

Баща ми искрено бе обичал майка ми. Искал да се оженят и да изживеят живота си заедно. Тя го отхвърлила, защото не притежавал дебелия портфейл и банковите сметки, които за нея били задължителни качества у един бъдещ съпруг. Моника Стантън никога не бе гледала на любовта като на необходимо условие за брак и тъй като знойният ѝ поглед и страстен шепот били неустойими за мъжете, никога не ѝ се бе налагало да се задоволява с по-малко от това, което иска. За съжаление, сред желанията ѝ не спадало това да извърви житейския си път с баща ми.

Погледнах часовника, беше десет и половина.

— Май трябва да се приготвям.

— Обичам да ходя на спа с майка ти — усмихна се Кари и с това прогони и последните сенки от мрачното ми настроение. — След края на процедурите се чувствам като истински бог.

— Аз също.

Толкова ни се искаше вече да тръгваме, че слязохме долу, вместо да изчакаме да ни се обадят, когато колата пристигне.

Портиерът ни се усмихна, когато излязохме. Носех дълга рокля и сандали на високи токчета, а Кари — плитки дънки и блузка с дълъг ръкав отгоре.

— Добро утро, госпожице Трамел, господин Тейлър. Да ви извикам ли такси?

— Не, благодаря ти, Пол. Чакаме да ни вземе кола — усмихна се Кари. — Отиваме на спа процедури в „Перини“.

— О, „Перини“! — кимна Пол с разбиране. — Подарих на жена ми техен ваучер за годишнината от сватбата. Толкова много ѝ хареса, че май ще го превърна в традиция.

— Добре си направил, Пол — отвърнах аз. — Винаги е добра идея да поглезиш една жена.

Пред нас спря черната кола, карана от Кланси. Пол ни отвори задната врата, качихме се вътре и запищяхме от радост, като видяхме на седалката кутия скъпи датски бонбони. Махнахме с ръка на Пол, настанихме се отзад и се заехме с трюфелите. Отхапвахме по малко, за да се насладим на плътния вкус.

Кланси ни закара направо в „Перини“. Тук релаксът започваше в мига, в който влезеш. Прекрачваш прага и имаш чувството, че си на почивка някъде на другия край на света. Около високите арки в салона се спускаха блестящи цветни коприни, а елегантните дивани и огромни кресла бяха отрупани с декоративни възглавници.

От закачените по тавана позлатени кафези пееха птички и всяко ъгълче трептеше в свежа зеленина от огромните саксии с екзотични растения. Магията се допълваше от ромона на малките декоративни фонтани и тихата класическа музика, която се лееше от скрити тонколони. Въздухът ухаеше на странна смесица от екзотични подправки и аромати, които ме караха да се чувствам така, сякаш съм попаднала в приказка от „1001 нощ“.

Всичко беше много близо до това да стане прекалено, но въпреки това не прекрачваше границата. „Перини“ беше луксозно, екзотично място, истинска наслада за всеки, който можеше да си го позволи. А майка ми, която в момента излизаше от вана с мед и мляко, определено можеше да си го позволи.

Разгледах внимателно програмите, които се предлагаха, и реших да пропусна обичайната си процедура „Жената воин“ и да я заменя със „Страстно глезене“. Предишната седмица си бях направила коламаска, но останалата част от програмата, „съставена така, че да ви направи секси и неустойима“, беше точно това, от което се нуждаех.

Точно бях успяла да изтласкам всички тревожни мисли, когато чух Кари, седнал на съседния стол за педикюр, да казва:

— Познавате ли Гидиън Крос, госпожо Стантън?

Зяпнах от изненада. Знаеше много добре, че мама полудява всеки път, когато научи нещо за моите романтични — или не съвсем романтични, както беше в този случай — връзки.

Седнала на стола от другата ми страна, майка ми се наведе напред с момичешкото оживление, така типично за нея, когато ставаше дума за някой красив богат мъж.

— Разбира се! Той е един от най-богатите хора на света. На двадесет и пето място в списъка на „Форбс“, ако не се лъжа. Много целеустремен млад човек и един от най-щедрите дарители в благотворителните акции за деца, които поддържам. Изключително добра партия, но, Кари, не мисля, че е гей. Известен е с това, че си пада по жени.

— Толкова по-зле за мен — изпъшка Кари, като се правеше, че не забелязва енергичните знаци, които му правех с ръка. — Но така или иначе няма значение, тъй като той си пада по Ева.

— Ева! Не мога да повярвам, че не си споделила с мен. Как можеш да премълчиш подобно нещо?

Погледнах майка си. След процедурите лицето ѝ изглеждаше младо, без бръчки и много приличаше на моето. Бях истинска дъщеря на майка си във всяко отношение, чак до фамилията, която носех. Единствената отстъпка, която беше направила пред баща ми, бе да ме кръсти на неговата майка.

— Няма нищо за казване — настоях аз. — Ние сме просто... приятели.

— Можем да направим нещо по въпроса — заяви Моника и пресметливият израз в очите ѝ ме накара да потръпна. — Как не се сетих, че работите в една и съща сграда? Сигурна съм, че е бил поразен в мига, в който те е видял. Макар да е известно, че предпочита брюнетки... Хмм... Както и да е. Освен това се слави с изключително изискания си вкус и очевидно това е изиграло роля в твоя случай.

— Нещата не стоят така. Моля те, престани да се бъркаш! Караш ме да се чувствам неудобно.

Раменете ми инстинктивно се свиха от напрежение. Вече имах отчаяна нужда от масажа, който ми предстоеше. Опънах се на масата, затворих очи и се приготвих да подремна. Очакваше ме дълга нощ довечера.

Като всяко момиче и аз обичах да се издокарвам в елегантни дрехи и да изглеждам добре, но благотворителните вечери изискваха твърде много усилия. Светските приказки ме изтощаваха, мразех насилените усмивки, а деловите разговори с хора, които не познавах, ме отегчаваха до смърт. Ако не смятах, че за Кари ще е полезно да завърже контакти, щеше да е доста трудно да ме убедят да отида.

Въздъгнах. Кого заблуждавах? Така или иначе, в крайна сметка щях да отстъпя. Майка ми и Стантън подпомагаха благотворителни акции за деца, жертви на насилие, защото бяха важни за мен. Най-малкото, което можех да направя, за да им се отплатя, бе да посещавам от време на време подобни досадни събития.

Поех дълбоко въздух и си наложих да се отпусна. Напомних си да не забравя да се обадя на татко, когато се прибера, и се запитах как да благодаря на Гидиън за лекарството против махмурлук. Можех да му изпратя имейл на адреса от визитната картичка, но не беше много изискано, а и не знаех кой чете електронната му поща.

Просто ще му звънна от вкъщи. Защо не? Беше ми казал — всъщност ми беше наредил — да го направя. Заповедта, написана на визитката, бе съвсем ясна. А и така отново ще чуя прекрасния му плътен глас.

Вратата се отвори и масажистката влезе.

— Здравей, Ева. Готова ли си?

Не съвсем. Но ще бъда.

* * *

След няколко много приятни часа, прекарани в „Перини“, майка ми и Кари ме оставиха в апартамента и отидоха да търсят нови копчета за ръкавели за Стантън. Използвах времето, докато съм сама, за да се обадя на Гидиън. И макар че нямаше кой да ме притеснява, направих няколко неуспешни опита, докато най-после успях да набера номера.

Той отговори още при първото извъняване на телефона.

— Ева.

За момент се запънах, изненадана от факта, че знае кой се обажда.

— Тъъ... Здравсти, Гидиън.

— На една пряка от теб съм. Съобщи на рецепцията, че идвам.

— Какво? — Имах чувството, че съм пропуснала част от разговора. — Къде идваш?

— При теб. Вече завивам на ъгъла. Обади се на рецепцията, Ева.

Затвори, а аз останах вперила поглед в телефона, в опит да проумея факта, че след малко Гидиън отново ще е с мен. Бях леко

замаяна, когато вдигнах вътрешния телефон, за да предупредя охраната, че го очаквам, а в това време той вече влизаше във фойето. След няколко минути стоеше пред вратата ми.

Едва в този момент осъзнах, че съм по съвсем къс копиринен халат, с грим и прическа като за официална вечеря. Какво ще си помисли, като ме види в този вид?

Стегнах колана на халата си, преди да го пусна да влезе. Не исках да остава с впечатление, че съм го поканила тук, за да го прелъстя или нещо подобно.

Гидиън спря на прага, погледът му ме изпиваше от главата чак до френския педикюр на краката ми. Аз бях не по-малко зашеметена от него. Изглеждаше толкова апетитно в износените дънки и фланелка, че ми идваше да разкъсам дрехите му със зъби.

— Струваше си да дойда до тук, за да те заваря в този вид, Ева — заяви той, влезе вътре и заключи вратата зад себе си. — Как си?

— Добре. Благодарение на теб. Благодаря.

Стомахът ми се сви. Той беше тук, до мен, и това ме караше да се чувствам... замаяна.

— Не вярвам това да е причината, заради която си тук.

— Тук съм, защото ти трябваше прекалено дълго време да ми се обадиш.

— Не знаех, че имам краен срок.

— Исках да те попитам нещо, което не търпи отлагане, но преди всичко исках да се убедя, че си добре след снощи.

Погледът му потъмня, когато се спусна по тялото ми, красивото му лице бе оградено като в рамка от разкошната му гарвановочерна коса.

— Господи! Колко си красива, Ева! Никога през живота си не съм искал нещо толкова силно.

Тези няколко прости думички ме накараха да пламна от желание. Бях прекалено уязвима.

— Кое е това, което не търпи отлагане?

— Ела с мен на благотворителната вечеря довечера.

Отдръпнах са назад, изненадана и въодушевена от поканата му.

— И ти ли ще ходиш?

— Да, ти също. Проверих, защото знаех, че майка ти ще присъства. Хайде да отидем заедно.

Докоснах гърлото си с пръсти, съзнанието ми се раздираше между абсурдния факт, че знае толкова много за мен, и тревогата от това, което ме бе помолил да направя.

— Нямах това предвид, когато казах, че трябва да прекарваме известно време заедно.

— Защо не? — Усетих известно предизвикателство във въпроса му. — Какъв е проблемът да отидем заедно на събитие, на което всеки от нас така или иначе е планирал да отиде?

— Не е много дискретно. Ще има ужасно много хора.

— И какво от това?

Гидиън пристъпи към мен и хвана една къдрица между пръстите си.

Имаше нещо плашещо в шепота му, от което цялото ми тяло потрепери. Усещах топлината на голямото му, здраво тяло и мъжествения аромат, който излъчваше кожата му. Знаех, че се поддавам на чара му и с всяка изминала минута затъвам все по-дълбоко.

— Хората ще започнат да си мислят разни неща, поне майка ми със сигурност. И без това вече е започнала да ти залага стръв.

Гидиън наведе глава и докосна с устни извивката на врата ми.

— Въобще не ме интересува какво си мислят хората. Ние с теб много добре знаем какво правим. Остави аз да се оправя с майка ти.

— Щом смяташ, че можеш — едва прошепнах аз. — Изобщо не я познаваш.

— Ще те взема в седем.

Езикът му се плъзна по туптящата вена на врата ми и аз се разтопих в ръцете му. Тялото ми послушно откликна, когато ме придърпа към себе си. Все пак успях да кажа:

— Не съм казала „да“.

— Но няма и да кажеш „не“. — Той нежно хвана ухото ми между зъбите си. — Не бих ти позволил.

Отворих уста да протестирам, но той я закри със своята, принуждавайки ме да замълча с дълбока и влажна целувка. Езикът му се плъзна така изкусно между устните ми, че ми се прииска да усетя същото движение между краката си. Вплетох пръсти в косата му, започнах да я галя и подръпвам. Той обви ръце около мен, а аз се огънах в прегръдката му.

Точно както и в кабинета му, изведнъж се озовах по гръб на дивана, без да осъзная, че ме е преместил. Възкликнах от изненада, но той отново закри устните ми със своите. Докато се усетя, халатът се свлече от мен и в следващия миг той обхвана гърдите ми и започна леко и ритмично да ги стиска.

— Гидиън...

— Тихо.

Засмука долната ми устна, като не преставаше да масажира и подръпва болезнено чувствителните зърна на гърдите ми.

— Направо подлудявах при мисълта, че си съвсем гола под халата.

— Дойде тук без... О, господи!

Обхвана с устни връхчето на гърдата ми и топлата вълна, която се разля по тялото ми, изпрати капчици влага по цялата ми кожа. Хвърлих поглед към часовника, бях като обезумяла.

— Не, Гидиън, не...

Той вдигна глава и ме погледна с потъмнели от страст сини очи.

— Знам, че е безумие. Не знам как... не мога да го обясня, но трябва непременно да те накарам да свършиш, Ева. От няколко дни мисля само за това.

Ръката му се плъзна между бедрата ми. Те се разтвориха безсрамно, бях толкова възбудена, че сякаш имах треска. Другата му ръка продължи да мачка гърдите ми, усещах как натежават и стават непоносимо чувствителни.

— Влажна си за мен — прошепна той, погледът му се плъзна по тялото ми и спря там, където пръстите му бяха разтворили краката ми.

— И тук си толкова красива. Като розово кадифе. Толкова си мека. Нали не са ти правили коламаска днес?

Поклатих отрицателно глава.

— Слава богу! Не мисля, че щях да издържа и десет минути, без да те докосна, да не говорим за десет часа.

Вкара внимателно единия си пръст в мен.

Затворих очи, чувствах се съвсем беззащитна, докато лежах гола и ме опипваше мъж, чиито познания за бразилската коламаска, издаваха огромен опит с интимния свят на жените. Мъж, който все още беше напълно облечен и бе коленичил на пода до мен.

— Толкова си тясна.

Той извади пръста си и после отново внимателно го вкара в мен. Извих гръб, мускулите на вагината ми се стегнаха около пръста му.

— И толкова ненаситна. От кога не са те чукали?

Едва успях да преглътна.

— Бях заета. Трябваше да се дипломирам, след това си търсех работа, преместих се тук...

— Значи е минало доста време.

Той се дръпна назад и този път проникна в мен с два пръста. Не можах да потисна стенанието. Имаше сръчни ръце, уверени и опитни и знаеше как да постига с тях това, което иска.

— Взимаш ли хапчета против забременяване, Ева?

— Да — простенах аз и стиснах с две ръце възглавниците около мен. — Разбира се.

— Ще ти докажа, че съм здрав, и ти ще направиш същото, а след това ще ми позволиш да свършвам в теб.

— Господи, Гидиън! — възкликнах задъхано аз, бедрата ми безсрамно се извиваха около пръстите му.

Имах чувството, че ще експлодирам, ако съвсем скоро не ме накараше да свърша.

Никога не съм била така възбудена в живота си. Бях направо обезумяла от нуждата да достигна до оргазъм. Изобщо нямаше да ми пука, дори ако Кари беше влязъл в хола точно в този момент и ме бе заварил да се гърча на дивана, докато Гидиън ме чука с пръсти.

Гидиън също дишаше тежко. Лицето му бе почервеняло от желание. Желаше мен. А не бях направила нищо, освен безропотно да му се отдам. Ръката, която мачкаше гърдите ми, се премести нагоре и леко докосна бузата ми.

— Изчервяваш се. Сигурно те скандализирах.

— Така е.

Усмихна ми се едновременно очарователно и закачливо и усетих как нещо в гърдите ми се стегна.

— Искам да почувствам как свършвам, докато те чукам с пръсти. Искам ти да усетиш как свършвам в теб, да мислиш как изглеждам и какви звуци издавам, докато се изпразвам вътре. И докато си мислиш за това, ще чакаш с нетърпение да дойде моментът, когато ще го правя отново и отново.

Мускулите на вагината ми потрепнаха около пръстите му, суровостта на думите ме бе довела до ръба на оргазма.

— Ще ти опиша всички начини, по които искам да ми доставяш удоволствие, Ева, и ти ще изпълниш всичките... ще ги приемеш всичките и ще правим неудържим първичен секс, без всякакви задръжки. Знаеш, че ще е така, нали? Можеш да усетиш как ще бъде между нас.

— Да — прошепнах аз и стиснах гърдите си, за да облекча болката в настръхналите си зърна. — Моля те, Гидиън.

— Шшшшт! Тук съм.

Меката част на палеца му започна да търка клитора ми с кръгообразни движения.

— Искам да ме гледаш в очите, когато те накарам да свършиш.

Усетих как всичко в мен се стегна, напрежението в тялото ми нарастваше, докато той продължаваше да масажира клитора ми и бавно и равномерно да вкарва и изкарва пръстите си в мен.

— Хайде, Ева — заповяда той. — Направи го сега.

Достигнах оргазъм с едва доловим стон, стисках възглавниците на дивана, така че кокалчетата ми побеляха, и движих бедрата си без капчица срам и стеснение. Погледът ми беше вперен в неговия, не можех да го отместя, прикована от страстното мъжко ликуване, което блестеше в очите му. В този момент той ме притежаваше. Бях готова да направя всичко, което пожелае. И той го съзнаваше.

Вълните на удоволствието ме заливаха една след друга. Кръвта бушуваше в ушите ми. Стори ми се, че казва нещо, но не долових думите, когато прехвърли крака ми през страничната облегалка на дивана и покри цепката между бедрата ми с устата си.

— Не... — Отблъснах главата му с две ръце. — Не мога.

Бях прекалено натежала, прекалено чувствителна. Но когато езикът му докосна клитора ми и започна да се движи леко върху него, усетих как желанието отново се надига в мен. Още по-силно от първия път. Плъзгаше езика си по трептящите ми гънки, дразнеше ме и обещаваше нов оргазъм, когато много добре знаех, че не бих могла да свърша отново толкова скоро.

Тогава езикът му проникна в мен и аз прехапах долната си устна, за да не извикам. Свърших втори път, тялото ми се тресеше мощно, нежните мускули се свиваха и разпускаха отчаяно, в отговор на

немислимите движения на езика му. Стонът му отекна в мен. Нямах сили да го отблъсна, когато устните му се върнаха отново на клитора ми и започнаха да го смучат нежно... неуморно... Докато не свърших отново, стенойки неговото име.

Лежах напълно отпусната и без дъх, когато той започна да покрива корема и гърдите ми с целувки. Прокара език по зърната ми, след това ме обгърна с ръце и ме изправи. Бях мека и готова, когато устните му се впиха в моите с необуздана настойчивост, издаваща колко близо е самият той до ръба. После загърна халата ми и се изправи, вперил поглед в мен.

— Гидиън...

— Седем часа, Ева.

Наведе се и докосна глезена ми, пръстите му допряха диамантената верижка, която бях сложила за вечерта.

— Не я махай. Искам, когато те чукам, по теб да няма нищо друго, освен нея.

6

— Здравсти, татко! Радвам се, че успях да те хвана. — Стиснах телефонната слушалка и придърпах един стол към барплота. Баща ми ми липсваше. През последните четири години живеехме съвсем близо един до друг и се виждахме поне един път седмично. Сега домът му в Оушънсайд бе чак на другия край на страната. — Как си?

Той намали звука на телевизора, преди да отговори.

— Отлично, когато чувам гласа ти. Как мина първата работна седмица?

Разказах му всичко, което ми се бе случило от понеделник до петък, като пропуснах да спомена Гидиън.

— Шефът ми Марк е направо страхотен — продължих аз. — А и атмосферата в агенцията е суперенергична, малко особена. Наистина с удоволствие ходя на работа всеки ден и ми става неприятно, щом дойде време да си тръгвам.

— Надявам се и занапред да е така. Но трябва да отделяш и време за почивка. Излизай, забавлявай се, прави това, което правят всички млади хора. Но не прекалявай.

— Да, снощи малко прекалих. Двамата с Кари обикаляхме клубовете и сутринта се събудих с ужасен махмурлук.

— По дяволите, не ми разказвай подобни неща — изпъшка той. — Понякога се събуждам през нощта, облян в студена пот, и си мисля какво ли правиш в Ню Йорк. Успокоявам се, като си казвам, че си умно момиче и няма да направиш нещо неразумно. И двамата с майка ти се постаряхме да ти набием в главата някои правила за безопасност още докато беше малка.

— Така е — засмях се аз. — Което ми напомня... Ще започна да тренирам крав мага.

— Наистина ли? — възкликна той, след което се замисли. — Един от колегите ми тук е много добър. Може да се поинтересувам и да обменим впечатления, когато ти дойда на гости.

— Ще дойдеш в Ню Йорк? — не успях да скрия вълнението си.
— О, татко, толкова ми се иска да дойдеш. Южна Калифорния ми липсва, но Манхатън е направо страхотен. Сигурна съм, че ще ти хареса.

— Ще ми хареса навсякъде, където си ти — заяви той и замълча за миг. — Как е майка ти?

— Ами... нали си я знаеш мама. Красива, очарователна и страдаща от маниакално желание да контролира хората около себе си.

Усетих болка в гърдите си и допрых ръка до тях. Вероятно татко все още обичаше мама. Така и не се ожени за друга. Това бе една от причините да не му кажа какво се бе случило с мен. Като полицай щеше да настоява да повдигне обвинение, а скандалът окончателно би съсипал майка ми. Освен това се боях, че баща ми може да я намрази, дори да започне да я обвинява, а тя не беше виновна за нищо. Веднага щом разбра какво ми причинява доведеният ѝ син, напусна съпруга си, с когото бе щастлива, и подаде молба за развод.

Продължих да говоря, махайки на Кари, който влетя в апартамента с малко синьо пликче от „Тифани“ в ръка.

— Днес ходихме на спа процедури. Беше приятен начин да сложим край на работната седмица.

Усетих усмивката в гласа му, когато каза:

— Радвам се, че двете се виждате често. Какви са планове ти за остатъка от уикенда?

Не споменах нищо за благотворителната вечеря. Напълно съзнавах, че подобни хайлайф събирания с астрономична цена на кувертите само подчертават огромната разлика в начина на живот на двамата ми родители.

— С Кари ще излезем да хапнем нещо, а утре възнамерявам да си остана вкъщи. Ще спя до късно, ще се мотая цял ден по пижама, може да гледам някой филм и да поръчам храна за вкъщи, такива неща. Просто ще си почивам преди началото на новата работна седмица.

— Звучи ми прекрасно. Може да изплагиатствам идеята за следващия си почивен ден.

Погледнах часовника, минаваше шест.

— Трябва да се приготвям. Внимавай на работа, татко. И аз се тревожа за теб.

— Разбира се. Чао, дечко!

Гърлото ми се сви, когато чух обичайното му обръщение, толкова много ми липсваше.

— О, чакай! Ще си сменям мобилния телефон. Ще ти изпратя новия номер веднага щом го получа.

— Пак ли? Нали го смени, когато се премести?

— Дълга история.

— Хм... Не отлагай. Може да се окаже важен и за сигурността ти, не само да играеш на онези пилета.

— Вече не играя на тази игра — разсмях се аз и се зарадвах, когато чух, че и той се смее. — Ще ти се обадя след няколко дни. И да слушаш!

— Ей, това е моя реплика.

Затворих телефона. Известно време останах неподвижна в настъпилата тишина, имах усещането, че всичко около мен се подрежда прекрасно, а това обикновено не продължаваше дълго. Стоях така замислена в продължение на няколко минути, след това Кари пусна „Хиндър“ на уредбата в стаята си и ме накара да се задействам.

Отидох в спалнята си, за да се приготвя за една нощ с Гидиън.

* * *

— С колие или без? — попитах Кари, който влезе в стаята ми.

Изглеждаше невероятно. Облечен в новия смокинг „Бриони“, беше едновременно елегантен и секси и определено щеше да привлича погледи.

— Чакай. — Наклони глава настрани и ме огледа внимателно. — Сложи го пак!

Вдигнах колието от златни монети до врата си. Роклята, която майка ми беше изпратила, бе яркочервена и с кройка като за гръцка богиня. Държеше се само на едното рамо и минаваше по диагонал през деколтето ми, имаше ефектен набор на ханша, а цепката започваше високо от бедрото и стигаше чак до долу. Отзад почти нямаше гръб, само тънка презрамка, покрита с кристали, която съединяваше едната страна с другата, придържайки плата. Останалата част бе изрязана във V-образна форма и разкриваше целия ми гръб, чак до извивката на дупето долу.

— Махни колието — заяви Кари. — Мислех си дали да не сложиш златни висящи обици, но сега ми се струва, че халките с диаманти са по-подходящи. Пробвай с най-големите халки, които имаш.

— Какво? Сериозно ли?

Намръщих се на отраженията ни в голямото огледало, докато наблюдавах как взе кутията ми с бижута и започна да рови из нея.

— Ето тези.

Подаде ми петсантиметровите халки, които бях получила от мама за осемнайсетия си рожден ден.

— Довери ми се, Ева, сложи ги.

Послушах го и веднага разбрах, че е прав. Цялостното впечатление, което създаваха, нямаше нищо общо със златното колие. Излъчваха по-малко блясък и повече провокативна чувственост. Освен това обиците подхождаха на диамантената верижка на десния ми глезен, на която гледах със съвсем различни очи след коментара на Гидиън. Косата ми бе прихваната на тила, така че гъстите къдрици да падат небрежно, а изразът на лицето ми, който сякаш крещеше: „Преди малко ме чукаха“, бе допълнен от опушен грим и блестящи нюд устни.

— Какво бих правила без теб, Кари Тейлър?

— Бебчо — той постави ръце на раменете ми и притисна бузата си в моята, — никога няма да разбереш!

— Между другото, изглеждаш страхотно.

— Нали?

Намигна ми и отстъпи назад, за да мога да го видя в целия му блясък.

По свой собствен начин, Кари въобще не отстъпваше на Гидиън... поне що се отнася до външния вид. Имаше по-фини черти и бе почти миловиден в сравнение с първичната красота на Гидиън, но и двамата бяха забележителни мъже, които карат жените да извърщат жадни погледи.

Когато се запознахме обаче, Кари далеч не беше толкова идеален. Беше напрегнат и мрачен, погледът в прекрасните му зелени очи беше мътен и отчаян. Испитах някаква необяснима близост, затова отидох и нарочно седнах до него по време на груповата терапия. По едно време грубо ми предложи да спи с мен — беше стигнал до извода, че единствената причина, поради която хората общуват с него, е защото

искат да го чукаат. Едва когато му отказах твърдо и категорично, двамата се сближихме и станахме добри приятели. Беше ми като брат, какъвто никога не бях имала.

Домофонът иззвъня и аз подскочих стреснато. Едва сега осъзнах колко бях нервна. Погледнах към Кари.

— Забравих да предупредя долу, че той ще се върне.

— Аз ще го посрещна.

— Нали нямаш нищо против да отидеш с колата на майка ми и Стантън?

— Шегуваш ли се? Та те ме обожават. — Усмивката му помръкна. — Да не би да си размислила и да не искаш да ходиш с Крос?

Поех дълбоко въздух и си спомних в какво състояние бях малко по-рано — легнала по гръб в мултиоргазмено блаженство.

— Не, нищо подобно. Просто всичко се случва толкова бързо и е много по-хубаво, отколкото очаквах, и...

— И се чудиш къде е уловката. — Той се протегна и леко потупа с пръст върха на носа ми. — Той е уловката, Ева. Но за теб се превърна в улов. Просто се наслади!

— Опитвам се.

Бях благодарна, че Кари ме познава и разбира толкова добре. Беше ми лесно с него, защото знаех, че винаги ще намери подходящите думи, когато на мен самата ми беше трудно да се изразя.

— Проучих го доста обстойно тази сутрин и разпечатах най-интересното, което напоследък са писали за него. На бюрото ти е, ако решиш да му хвърлиш един поглед.

Спомних си, че принтираше нещо, преди да тръгнем за спа процедурите. Повдигнах се на пръсти и го целунах по бузата.

— Ти си най-добрият. Обичам те.

— И аз теб, бебчо — заяви той и се отправи към вратата. — Ще сляза долу да го взема. Не бързай. И без това е подранил с десет минути.

Наблюдавах го с усмивка, докато с бавна стъпка се понесе към антрето. Когато вратата след него се затвори, отидох в малката всекидневна до спалнята ми. Върху доста непрактичното писалище, което майка ми беше избрала, намерих цяла папка със статии и снимки. Настаних се на стола и потънах в историята на Гидиън Крос.

Докато четях, с изненада установих, че животът му не е бил никак лек. Гидиън беше син на Джефри Крос, бивш президент на инвестиционна компания, която впоследствие се оказала пирамида. Гидиън бил само на пет, когато баща му предпочел да си тегли куршума, вместо да лежи в затвора.

О, Гидиън! Опитах се да си представя как е изглеждал на тази възраст и пред очите ми се появи образът на чернокосо момче с красиви сини очи, пълни с тъга и недоумение. Сърцето ми се късаше, когато си го представих така. Колко ли потресаващо за него и майка му е било самоубийството на баща му и обстоятелствата около него. Стресът и напрежението сигурно са били огромни, особено за дете на неговата възраст.

По-късно майка му се омъжила за Кристофър Видал, изпълнителен директор на музикална компания, и родила още две деца Кристофър Видал-младши и Айрланд Видал, но голямото семейство и финансовата стабилност явно са се появили твърде късно в живота на Гидиън, за да се отърси от преживяния шок. Беше прекалено затворен, сигурен знак, че носи болезнени белези.

С любопитство и известна критичност огледах жените, снимани с него, и се сетих за отношението му към романтичните срещи, социалните контакти и секса. Майка ми беше права — всички на снимките бяха брюнетки. Жената, с която бе улавян най-често, очевидно бе от латиноамерикански произход. Беше по-висока от мен и доста слаба.

— Магдалин Перес — промърморих аз и с нежелание признах, че беше истинска красавица. В позата ѝ имаше нещо дръзко и самоуверено, което ми харесваше.

— Хайде, забави се повече от достатъчно — прекъсна ме Кари с известна веселост в гласа. Стоеше на прага на стаята, облеганат небрежно на рамката на вратата.

— Наистина ли? — Бях толкова погълната, че не забелязах колко време е минало.

— Имаш около минута, преди да нахълта и да те открие. Едвам се удържа.

Затворих папката и станах от масата.

— Интересно четиво, нали?

— Много.

Каква ли роля е изиграл бащата на Гидиън в живота на своя син? И как ли го бе засегнало неговото самоубийство? Знаех, че отговорите, които търся, ме очакват в съседната стая.

Излязох от спалнята и се отправих към хола. Спрях на прага, погледът ми бе прикован в Гидиън, който стоеше с лице към прозореца и гледаше пейзажа. Сърцето ми ускори ритъм. Отражението му в стъклото беше замислено, с разсеян поглед и мрачно стиснати устни. Кръстосаните пред гърдите ръце издаваха, че не се чувства удобно, сякаш не плуваше в свои води. Изглеждаше далечен и самотен, като човек, който дълбоко в себе си винаги е сам.

Усети присъствието ми, или може би почувства копнежа ми. Обърна се към мен и сякаш замръзна. Използвах възможността да му се насладя, плъзгайки поглед по цялото му тяло. Бе самото възплъщение на истински могъщ магнат и толкова чувствено красив, че очите ми започнаха да парят. Пръстите ми инстинктивно се свиха в желанието да се заровят в черната коса, която падаше предизвикателно около лицето му. А как само ме гледаше... сърцето ми спря за секунда.

— Ева.

Приблужи се към мен с мъжествена и грациозна походка. Хвана ръката ми и я вдигна към устните си. Погледът му беше неописуем — неописуемо горещ, неописуемо съсредоточен.

Допирът на устните му накара цялата ми ръка да настръхне и събуди спомена за тази греховна уста върху други части от моето тяло. Почувствах внезапна възбуда.

— Здравей!

В очите му се появи закачливо пламъче.

— Здравей и на теб. Изглеждаш страхотно. С нетърпение очаквам да се покажа с теб.

Насладата, която изпитах от комплиментата, леко накъса дъха ми:

— Да се надяваме, че няма да те изложи.

Той леко се намръщи.

— Взе ли всичко, което ти трябва?

В този момент се появи Кари, носеше черната ми кадифена наметка и дългите ръкавици.

— Готова си! Пуснах в чантата ти и гланца.

— Ти си съкровище, Кари!

Смигна ми, което означаваше, че е видял презервативите, скрити във вътрешното джобче на чантичката.

— Ще слеза с вас надолу.

Гидиън взе наметката от Кари и я нагласи върху раменете ми. Оправи косите ми и допирът на пръстите му до голия ми врат така ме разсея, че почти не забелязах кога Кари ми е подал ръкавиците.

Слизането с асансьора до фойето бе истински тест за оцеляване в зона с наситено сексуално напрежение. Макар че Кари, изглежда, не забелязваше нищо. Стоеше от лявата ми страна и си подсвиркваше, пъхнал ръце в джобовете. От другата си страна ясно усещах огромната сила на Гидиън. Въпреки че бе абсолютно неподвижен и мълчалив, тялото му излъчваше трескава енергия. Магнетичното привличане между нас накара кожата ми да настръхне и накъса дишането ми. Испитах огромно облекчение, когато вратите се отвориха и излязохме от затвореното пространство на асансьора.

Две жени чакаха да се качат и буквално зяпнаха, когато видяха Гидиън и Кари. Настроението ми неволно се повиши и се усмигнах.

— Здравейте, дами! — поздрави ги Кари.

Наистина не беше честно — можех да видя как мозъците им блокират пред очарованието на широката му усмивка.

За разлика от него Гидиън само кимна отсечено и ме поведе навън, поставил ръка върху голата ми кожа малко под кръста. Допирът беше наелектризиращ. Стиснах ръката на Кари.

— Запази един танц за мен.

— Разбира се. Ще се видим след малко.

Лимузината ни чакаше и шофьорът отвори вратата, когато двамата с Гидиън излязохме от сградата. Плъзнах се по седалката до отсрещния прозорец на колата, седнах и оправих роклята си. Гидиън се настани до мен, вратата се затвори и изведнъж с пълна сила усетих колко добре ухае той. Вдишах дълбоко аромата му, налагайки си да се отпусна и да се наслаждавам на ситуацията. Той взе ръката ми и прокара пръсти по дланта, а невинното докосване ме накара да пламна от желание. Свалих наметката си, стана ми прекалено топло.

— Ева.

Той натисна едно копче и между нас и шофьора се издигна стъклена преграда. В следващия миг ме дръпна в скута си и устата му притисна моята в настървена целувка.

Направих онова, което ми се искаше да направя още в мига, в който го видях в хола си — зарових ръце в косата му и отвърнах на целувката. Харесвах начина, по който ме целуваше — сякаш изпитваше потребност, сякаш ще полудее, ако не го направи, сякаш бе чакал прекалено дълго. Засмуках езика му, вече знаех какво удоволствие му доставя това, знаех какво удоволствие изпитвам самата аз и колко много ми се иска да засмуча и други части от тялото му със същата страст.

Ръцете му се плъзгаха по голия ми гръб, а аз изстенах, когато усетих възбуждения му член да допира бедрото ми. Преместих се и го обкрачих, отметнах полата на роклята си и мислено благодарих на майка си за нея — огромната ѝ цепка беше толкова удобна. Притиснах бедрата му с колене, обгърнах раменете му с ръце и го целунах още по-дълбоко. Ближех отвътре устата му, подръпвах със зъби долната устна, галех езика му с моя...

Гидиън ме хвана през кръста и ме отблъсна от себе си. Облегна се назад и изви глава, за да погледне право в очите ми. Дишаше тежко.

— Какво правиш с мен?

Прокарах ръце по гърдите му, наслаждавайки се на твърдото тяло под официалната риза. Плъзнах пръсти по добре очертаните мускули на корема му, опитвах се да си представя как изглежда гол.

— Докосвам те. И ти се наслаждавам. Желая те, Гидиън.

Той стисна китките ми, така че не можех да мръдна.

— По-късно. В момента сме в центъра на Манхатън.

— Никой не може да ни види.

— Няма значение. Не е нито времето, нито мястото да започваме нещо, за което ще са ни нужни часове. И без това от следобеда не мога да дойда на себе си.

— Тогава да доведем започнатото докрай.

Стисна ръцете ми още по-силно.

— Не можем да го направим тук.

— Защо не? — попитах аз и изведнъж ме порази една мисъл. — Досега не си ли правил секс в лимузина?

— Не — отговори той и стисна зъби. — А ти?

Не му отговорих, отместих поглед и се загледах в колите и пешеходците, които забързано се движеха край нас. Бяхме само на няколко сантиметра от хората, но затъмнените стъкла ни скриваха

напълно, предизвиквайки ме да се държа безразсъдно. Исках да му доставя удоволствие. Исках да се уверя, че мога да достигна до истинския Гидиън Крос и нищо друго, освен той самият, не можеше да ме спре.

Раздвижих бедра и се отърках в цялата дължина на възбудения му член. Той изстена и стисна зъби.

— Имам нужда от теб, Гидиън — прошепнах почти без дъх, поемах дълбоко уханието му, което бе станало още по-силно сега, когато бе възбуден. Помислих, че вероятно съм леко опиянена от изкусителния аромат на тялото му, замаяна като от алкохол.

— Направо ме подлудяваш.

Той пусна китките ми, обхвана с две ръце лицето ми и силно притисна устни до моите. Протегнах се към отвора на панталона му, разкопчах двете копчета, които скриваха ципа, и усетих, че се напрегна.

— Имам нужда от това — прошепнах, допряла устни до неговите. — Дай ми го.

Не се отпусна, но и не направи опит да ме спре. Изстена, когато пенисът му тежко падна в ръката ми, звукът беше едновременно измъчен и силно еротичен. Обхванах члена му с две ръце и много внимателно го стиснах. Беше твърд като камък и много горещ. Плъзнах свитите си длани по цялата му дължина, от корена до главичката, и затаих дъх, когато усетих, че потрепери в ръцете ми.

Гидиън обхвана бедрата ми, ръцете му се плъзнаха под роклята, докато пръстите му достигнаха червените ми прашки.

— Долу си толкова сладка — прошепна той, прилепил лице плътно до моето. — Искам да те просна по гръб и да те лижа, докато не започнеш да ме молиш да ти го вкарам.

— Мога да започна да моля още сега.

Продължих да го галя с една ръка, а с другата се протегнах към чантичката си и я отворих, за да извадя презерватива.

Палецът му се провря под ръба на прашките ми и започна да се движи по овлажнената ми от желание вулва.

— Едва те докоснах — прошепна той, очите му блестяха в полумрака на колата, — а вече си готова.

— Не мога да се въздържа.

— Не искам да се въздържаш.

Вкара пръста си в мен и прехапа устни, когато усети как мускулите ми се стегнаха около него.

— Не би било честно да се въздържащ, когато аз не мога да спра това, което ми причиняваш.

Скъсах със зъби опаковката и му я подадох, за да извади презерватива от нея.

— Не съм много добра с тези.

Стисна ръката ми в своята.

— С теб нарушавам всичките си правила.

Сериозният му глас ме накара да се почувствам щастлива и самоуверена.

— Правилата са за това да бъдат нарушавани.

Зъбите му проблеснаха в усмивка, а след това натисна едно копче на командния панел до себе си и нареди на шофьора:

— Не спирай да караш, докато не ти кажа.

Бузите ми пламнаха. Светлините на някаква кола преминаха през затъмненото стъкло и осветиха лицето ми достатъчно, че да разкрият смущението.

— Защо, Ева? — измърмори той, като умело си слагаше презерватива. — Прелъсти ме и ме накара да правим секс в лимузината, а се изчерви, когато казах на шофьора, че не искам да ме безпокои, докато го правим.

Неочакваната закачливост в гласа му ме накара да го пожелаю още по-силно. Подпрях длани на раменете му, за да запазя равновесие, заставах на колене и се надигнах, така че бях точно над възбудения му член. Ръцете му се свиха около ханша ми и чух раздирането, когато скъса дантелата на прашките ми. Неочакваният звук и грубото действие възпламениха до болка желанието ми.

— Бавно — нареди той с дрезгав глас, надигна се леко и свали панталоните си по-надолу.

При движението възбуденият му пенис се отърка между краката ми и аз изстенах. Чувствах се толкова възбудена и болезнено празна, сякаш оргазмите, до които ме беше довел следобеда, бяха усилили желанието ми, вместо да го утолят.

Той се напрегна, когато обхванах члена му с ръка и го насочих така, че широкото му тяло да навлезе във влажните ми гънки. Усещах тежката миризма на похот във въздуха, сладна смесица от желание и

феромони, която възбуждаше всяка клетка в тялото ми. Кожата ми гореше, гърдите ми натежаха, болезнено чувствителни.

Точно това исках от първия миг, в който го зърнах. Исках да го притежавам, да яхна великолепното му тяло и да го поема дълбоко вътре в себе си.

— Господи, Ева! — въздъхна той, когато се сниших над него, а ръцете му започнаха да мачкат бедрата ми.

Затворих очи, чувствах се прекалено разголена. Исках интимност с него, но това ми се струваше прекалено интимно. Бяхме очи в очи, на милиметри един от друг, затворени в това малко пространство, докато светът фучеше наоколо. Усещах безпокойството му, знаех, че и той се чувства не по-малко странно от мен.

— Толкова си стегната.

Промълви думите така, сякаш бе изпаднал в прекрасна агония.

Поех още малко от члена му, оставяйки го да проникне по-дълбоко в мен. Усетих как ме изпълва цялата и бавно вдишах.

Гидиън притисна длан в корема ми, докосна с палец пулсиращия ми клитор и започна да го масажира с умели бавни движения. Всичко в мен потръпна и се стегна, поемайки члена му още по-навътре. Отворих очи и го погледнах с премрежен поглед. Беше толкова красив в елегантния си смокинг под мен, докато силното му тяло се напрягаше, водено от първичен инстинкт за съвкупление.

Той изви врат и притисна силно главата си в облегалката, като че ли се опитваше да се изскубне от невидими вериги.

— О, господи! — процеди през стиснати зъби. — Така жестоко ще свърша.

Обещанието му ми поддейства възбуждащо. Кожата ми се покри с капчици пот. Бях толкова влажна и гореща, че без усилие се плъзнах и поех в себе си целия му член. Извиках едва чуто, когато го обхванах до основата. Беше толкова дълбоко в мен, че едва издържах, принуждаваше ме да се движа, за да избегна неочакваната болка. Но тялото ми като че ли не се интересуваше от факта, че е огромен. Движеше се върху него, притискаше го и трептеше на ръба на оргазма.

Гидиън изруга, стисна бедрото ми със свободната си ръка и ме накара да извиам гръб назад, гърдите му тежко и бързо се вдигаха и спускаха. Новата поза промени наклона, разтворих се и го погълнах докрай. Температурата му сякаш моментално се покачи. Усещах

горещата вълна през дрехите и можех да видя избилите над горната му устна фини капчици пот.

Наведох се напред, плъзнах езика си по изсечената като от скулптор извивка и поех солената влага с гърлен звук на удоволствие. Бедрата му се движеха нетърпеливо. Помръднах леко и започнах да се надигам, но той стисна силно крака ми.

— Бавно — предупреди ме така властно, че закипях от желание.

Отново се сниших, поех го в себе си и болката, която почувствах, когато достигна предела ми, ми се стори почти приятна. Вплетохме погледи един в друг и се оставихме на удоволствието, извиращо от точката, в която бяхме свързани. Изведнъж ми хрумна, че и двамата бяхме напълно облечени, с изключение на най-интимните ни части. Имаше нещо ужасно похотливо в това, както и в звуците, които издаваше, сякаш и той като мен изпитваше върховно удоволствие.

Подлудяла от желание, впих устни в неговите, зарових ръце в навлажнената му от страстта коса. Целувах го и движех бясно бедрата си, търках се в пръста му, който продължаваше да ме масажира, усещах как с всяко приплъзване по огромния му пенис напрежението се натрупва в мен, готово да избухне в оргазъм.

Вече напълно бях загубила разсъдъка си, оставих първичните инстинкти изцяло да ръководят тялото ми. В съзнанието ми нямаше нищо друго, освен непреодолимото желание да го чукам, да яздя като обезумяла члена му, докато напрежението в мен се разтовари и ме освободи от ненаситното желание.

— Толкова ми е хубаво — почти проплаках аз. — Ти си... О, господи, толкова ми е хубаво!

Гидиън ме обхвана с две ръце и започна да ме движи ритмично, наведе тялото ми под такъв ъгъл, че главичката на члена му да търка нежната и трептяща точка вътре в мен. По тялото ми преминаха спазми, разбрах, че мога да свърша, водена само от тласъците на члена му.

— Гидиън!

Той сложи ръка на тила ми в мига, в който оргазмът експлодира и вълните му се разляха от сърцевината на тялото ми навсякъде в мен, така че цялата затреперих. Наблюдаваше ме, докато се раздирам от спазми, погледът му задържахаше моя, макар че бих предпочела да

затворя очи. Обладана от сините му очи, изстенах и свърших по-силно откогато и да било, цялото ми тяло се тресеше от удоволствие.

— Чукай, чукай, чукай — пъшкеше той и блъскаше бедрата си в мен, като едновременно с това ме притегляше, за да посрещна тласъците. Всяко дълбоко проникване стигаше до абсолютния ми край, почти ме нараняваше. Усецах как членът му нараства и набъбва.

Наблюдавах го внимателно. Изпитвах нужда да видя кога ще го накарам да премине границата. Имаше нещо безумно в погледа му, беше загубил контрол и по прекрасното му лице бе изписано жестокото, първично желание да стигне до края.

— Ева!

От устата му се изтръгна животински вик на див екстаз. Ръмженето, с което свърши, ме стъписа със свирепостта си. Тялото му се разтресе от оргазма и за миг чертите на лицето му омекнаха, издавайки неочаквана ранимост.

Взех лицето му в ръце, допрях устни до неговите, опитвайки да го успокоя, докато усецах тежкото му дишане по бузата си.

— Ева.

Прегърна ме и ме притисна до себе си, зарови потното си лице в извивката на врата ми. Много добре знаех как се чувства в момента. Разсъблечен. Оголен.

Останахме така дълго, притискахме се един в друг и чакахме спазмите на телата ни да отшумят. Той извърна глава и ме целуна нежно, движенията на езика му в устата ми действаха успокояващо.

— Леле — едва прошепнах аз.

Устата му трепна.

— Да.

Усмихнах се, щастлива и замаяна.

Гидиън леко прибра влажните кичури от слепоочието ми, пръстите му следваха чертите на лицето ми почти със страхопочитание. Начинът, по който ме изучаваше, прониза с болка гърдите ми. Изглеждаше удивен и... благодарен, погледът му бе топъл и изпълнен с нежност.

— Не искам да развалям магията на момента.

Усетих какво ще последва, затова допълних:

— Но...

— Но не мога да пропусна вечерята. Ще трябва да държа реч.

— Ооо?!

Магията моментално изчезна.

Надигнах се внимателно от него и прехапах устни, когато усетих как членът му се изплъзва от влагата в мен. Движението беше достатъчно, за да ме накара да го пожелаая отново. Почти не беше омекнал.

— По дяволите! — изруга той. — Искам те пак.

Прихвана ме, преди да успея да се отместя, извади отнякъде носна кърпа и внимателно я прокара между краката ми. Жестът бе дълбоко интимен, в пълно съответствие със секса, който бяхме правили досега.

Когато бях напълно подсушена, седнах на седалката до него и извадих гланца от чантичката си. Наблюдавах в огледалцето си как Гидиън сваля презерватива и го завързва внимателно. Зави го в салфетка и го изхвърли в умело скритото кошче за боклук. Оправи външния си вид и нареди на шофьора да кара към мястото на събитието. След това се отпусна на седалката и се загледа през прозореца.

Усещах как се отдалечава от мен с всяка изминала секунда. Връзката между нас изтъняваше все повече и повече. Установих, че съм се свила в ъгъла на колата, далече от него, сякаш опитвайки се физически да спазя дистанцията, която усещах. Цялата топлина, която допреди малко ме обгръщаше, се превърна в хлад. Стана ми толкова студено, че придърпах наметката си и се загърнах. Той дори не трепна, когато се раздвижих до него и прибрах огледалцето си. Сякаш изобщо не съществувах.

Неочаквано Гидиън отвори бара и извади бутилка. Попита, без дори да ме погледне:

— Бренди?

— Не, благодаря.

Казах го едва чуто, но той не забеляза. Или просто не го интересуваше. Наля си една чаша и я пресуши наведнъж.

Объркана и обидена, аз сложих ръкавиците си и се опитах да разбера къде бях сбъркала.

Не си спомням много добре какво се случи, след като пристигнахме. Светкавиците на фотоапаратите заблестяха около нас като фойерверки, докато преминавахме през кордона от журналисти, но аз се усмихвах механично и почти не им обръщах внимание. Затворих се в себе си с единственото желание да се отдалеча от Гидиън и огромното напрежение, което излъчваше.

В момента, в който влязохме в сградата, някой го извика по име и той се обърна. Измъкнах се и се запромушвах край останалите гости, които се гълпяха на входа.

Щом стигнах до балната зала, грабнах две чаши шампанско от подноса на преминаващия келнер, изпих едната до дъно и започнах да се оглеждам за Кари. Забелязах го в другия край на помещението заедно с майка ми и Стантън и се отправих към тях, като по пътя оставих празната си чаша на една от масите.

— Ева! — възкликна майка ми и лицето ѝ светна, когато ме видя.
— Роклята ти стои страхотно.

Допряхме бузите си една до друга. Изглеждаше прелестно в своята блестяща тясна рокля в леденосиньо. На ушите, шията и китката ѝ потрепваха сапфири, които подчертаваха цвета на очите и бледата ѝ кожа.

— Благодаря.

Отпих глътка шампанско от втората чаша и си спомних, че възнамерявах да ѝ благодаря за роклята. Подаръкът все още ми харесваше, но вече не бях така сигурна за удобството на огромната цепка.

Кари пристъпи напред и ме хвана за лакътя. Достатъчно му бе да ме погледне, за да разбере, че съм разстроена. Поклатих глава в знак, че не искам да разговаряме в момента.

— Още шампанско? — предложи той тихо.

— Да, моля.

Усетих, че Гидиън приближава към нас още преди да забележа лицето на майка ми, което засия като новогодишната топка на Таймс скуеър. Стантън също се поизправи и се приготви за срещата.

— Ева.

Гидиън постави ръката си на голия ми гръб и веднага усетих как през мен премина електричество. Пръстите му леко се свиха и аз се запитах дали и той усеща същото.

— Избяга.

Настръхнах, когато долових упрека в гласа му. Отвърнах му с поглед, който казваше всичко, което не можех да изрека пред толкова много хора.

— Ричард, познаваш ли Гидиън Крос?

— Да, разбира се.

Двамата мъже се здрависаха.

Гидиън ме притегли по-близо до себе си.

— Ние с вас сме щастливци, придружаваме двете най-красиви дами в Ню Йорк.

Стантън се съгласи и усмихнато погледна към майка ми.

Изпих остатъка от шампанското и с благодарност приех пълната чаша, която Кари ми подаде. Усетих как алкохолът леко започва да затопля стомаха ми и да отпуска кълбото от нерви, заплетено в него.

Гидиън се наведе над ухото ми и прошепна остро:

— Не забравяй, че си тук с мен.

Ядосан ли беше? Какво, по дяволите, ставаше? Присвих очи.

— Ти ли го казваш?

— Не тук, Ева. — Той кимна на останалите и ме отведе настрани. — И не сега.

— Никога — прошепнах аз и го последвах, само за да не направя сцена пред майка ми.

Отпих от шампанското и включих на автопилот, познатия начин за самосъхранение, който не ми се бе налагало да използвам от толкова време. Гидиън ме представяше на свои познати и мисля, че се справих достатъчно добре — говорех тогава, когато се очакваше, и се усмихвах в подходящите моменти, но всъщност не обръщах никакво внимание на ставащото. Бях прекалено обсебена от ледената стена между нас и чувството на гняв и болка в гърдите си. Не се нуждаех от повече доказателства, че Гидиън не общува с жените, с които спи.

Когато съобщиха, че вечерята е сервирана, го последвах в трапезарията и порових из храната си. Изпих няколко чаши от червеното вино и послушах как Гидиън разговаря с останалите гости на масата, макар че не обръщах внимание на думите, само на дълбокия му секси глас и на равномерния ритъм. Благодарна му бях за това, че не се опита да ме въвлече в разговора. Едва ли щях да успея да кажа нещо подходящо.

Съсредоточих вниманието си едва когато той се изправи и под аплодисментите на околните се отправи към сцената. Извърнах се на стола и го наблюдавах, докато отиваше към катедрата. Не можех да не се възхитя на животинската му грация и ослепителния външен вид. Всяка негова стъпка буквално изискваше внимание и уважение, което си бе подвиг, като се има предвид, че се движеше бавно и лежерно.

Никак не му личеше, че допреди малко се бяхме чукали като луди в лимузината. Всъщност в момента изглеждаше като съвсем различен човек. Отново се бе превърнал в мъжа, когото бях срещнала във фойето на „Кросфайър“, изключително въздържан и мълчаливо властен.

— В Северна Америка — започна той — всяка четвърта жена и всеки шести мъж стават жертва на сексуално насилие като деца. Огледайте се добре около себе си. Някой от хората на вашата маса може да го е преживял или да познава жертва на такова насилие. Това е истина, която трудно можем да приемем.

Погледът ми бе прикован в него. Гидиън бе изкусен оратор, а бликацията му от енергия глас сякаш хипнотизираше слушателите. Но това, което наистина ме трогна, бе темата, толкова близка до сърцето ми, и страстният, на моменти дори шокиращ начин, по който той подходи към нея. Буцата лед в гърдите ми започна да се топи, гневът и болката от нараненото ми самочувствие отстъпиха пред изненадата. Погледнах го с нови очи, слях се с аудиторията, която го слушаше. Това не бе мъжът, който преди малко ме беше обидил, а умел оратор, говорещ по тема, която бе изключително важна за мен.

Когато речта му свърши, инстинктивно се изправих на крака и аплодирах, изненадвайки и него, и самата себе си. Но останалите бързо ме последваха, изправиха се и дочух разговорите край мен, тихо прошепнатите комплименти, които бяха наистина заслужени.

* * *

— Вие сте една щастлива млада дама.

Обърнах се към жената, която ме бе заговорила — симпатична червенокоса дама на около четиридесет.

— Ние сме само... приятели.

Ведрата ѝ усмивка някак успя да обори думите ми.

Хората започнаха да стават от масите. Точно възнамерявах да си грабна чантата и да се отправя към къщи, когато един млад мъж се приближи към мен. Къдравата му кестенява коса будеше завист, а сиво-зелените му очи гледаха топло и приятелски. Беше красив, имаше момчешка усмивка и ме накара и аз да се усмихна искрено за пръв път след пътуването в лимузината.

— Здравсти — поздрави той свойски.

Очевидно знаеше коя съм, което ме постави в неудобното положение да се преструвам, че го познавам.

— Здравей — отвърнах.

Той се засмя, смехът му беше лек и очарователен.

— Аз съм Кристофър Видал, братът на Гидиън.

— О, да, разбира се.

Изчервих се. Не можех да повярвам, че до такава степен бях затънала в самосъжаление, че не направих връзката веднага.

— Изчерви се.

— Съжалявам — усмихнах се стеснително. — Не знаех как точно да ти кажа, че съм чела статия за теб, без да се почувствам неудобно.

Той се засмя.

— Поласкан съм, че си я спомняш. Само не ми казвай, че е била на шеста страница.

Клюкарската колонка беше известна с това, че публикува всякакви пикантерии за нюйоркските знаменитости.

— Не — побързах да възразя, — мисля, че беше в „Ролинг Стоун“.

— Това е нещо по-друго — заяви той и протегна ръка. — Искаш ли да танцуваме?

Хвърлих поглед към Гидиън, който стоеше до стълбите пред сцената. Беше заобиколен от хора, които чакаха да разговарят с него, повечето от тях бяха жени.

— Няма да се освободи скоро — изкоментира Кристофър с известно задоволство в гласа.

— Така е.

Точно щях да извърна гръб, когато погледът ми попадна на жената, застанала до Гидиън — Магдалин Перес. Взех чантичката си и се усмигнах на Кристофър.

— С удоволствие ще потанцувам.

Хванах го под ръка и се отправихме към дансинга в балната зала. Оркестърът засвири валс и ние с лекота се понесохме в ритъма на музиката. Танцуваше умело и ме водеше с лекота и увереност.

— Е, откъде познаваш Гидиън?

— Не го познавам.

Кимнах на Кари, който танцуваше до нас, прегърнал в обятията си изключително красива блондинка.

— Работя в „Кросфайър“ и един-два пъти сме се засичали там.

— За него ли работиш?

— Не, работя в „Уотърс Фийлд & Лийман“.

— Аха — засмя се той, — рекламната агенция.

— Да.

— Гидиън явно сериозно си пада по теб, щом те е поканил на подобно събитие след една-две случайни срещи.

Изругах наум. Знаех, че хората ще започнат да си мислят какви ли не неща, но повече от всичко исках да избегна по-нататъшното унижение.

— Гидиън се познава с майка ми, с която така или иначе щяхме да присъстваме на вечерята. В случая просто двама души пристигнаха с една и съща кола, вместо с две отделни.

— Тогава значи си свободна?

Поех дълбоко въздух, чувствах се некомфортно, макар че ми беше приятно да танцувам с него.

— Ами... не съм обвързана.

По лицето на Кристофър се появи чаровна момчешка усмивка.

— Току-що вечерта ми стана много по-приятна.

През останалата част от танца ми разказваше интересни истории от музикалния бизнес, които ме караха да се смея и да не мисля за Гидиън.

Когато валсът свърши, Кари дойде да ме вземе за следващия. Двата танцувахме прекрасно като двойка, защото бяхме вземали уроци заедно. Отпуснах се в ръцете му, благодарна, че мога да разчитам на него за морална подкрепа.

— Забавляваш ли се? — попитах аз.

— Не можех да повярвам на очите си, когато по време на вечерята се оказа, че седя до главния координатор на „Фешън уик“. И тя флиртуваше с мен! — Той се усмихна, но погледът му бе напрегнат. — Всеки път, когато попадна на такова място... облечен по този начин... просто не мога да повярвам. Ти спаси живота ми, Ева. И след това напълно го преобрази.

— А ти непрекъснато спасяваш здравия ми разум, така че сме наравно.

Той стисна ръката ми по-силно и ме погледна изпитателно.

— Изглеждаш зле. Какво направи той, че да прецака нещата?

— Мисля, че аз ги прецаках. После ще ти разкажа.

— Да не те е страх, че ще му сригам задника пред всички?

— По-добре не го прави. Заради мама — въздъхнах аз.

Кари докосна леко челото ми с устни.

— Предупредих го по-рано. Знае какво го очаква.

— О, Кари!

Толкова много го обичах! И не успях да сдържа усмивката си при последните му думи. Трябваше да се досетя, че ще отпрати на Гидиън някакво предупреждение от типа „Внимавай с нея!“. Обичаше да се вживява в ролята на по-голям брат.

Гидиън се появи до нас.

— Аз поемам.

Думите му не прозвучаха като молба.

Кари спря и ме погледна. Кимнах. Поклони се леко и отстъпи назад, впери яден поглед в лицето на Гидиън.

Гидиън ме придърпа към себе си и пристъпи към танца като към всичко останало в своя живот — с властна самоувереност. Танцуването с него нямаше нищо общо с това при предишните ми двама партньори. Гидиън беше умел танцьор като брат си и познаваше начина, по който

се движи тялото ми, като Кари, но стилът му беше самоуверен, агресивен и с подчертан сексуален подтекст.

Близостта на мъжа, с когото допреди малко бяхме толкова интимни, завладя сетивата ми въпреки мрачното настроение. Ухаеше невероятно, с лека нотка на секс, а самоуверените бързи крачки, с които ме водеше, ме накараха отново да почувствам леката болка вътре в себе си — напомняне, че неотдавна е бил там.

— Продължаваш да ми изчезваш — измърмори той и ме погледна намръщено.

— Изглежда, Магдалин веднага зае свободното място.

Той повдигна вежди и ме придърпа към себе си.

— Ревнуваш ли?

— Сериозно ли мислиш така? — отвърнах аз и отместих поглед.

Издаде някакъв раздразнен звук:

— Стой далече от брат ми, Ева.

— Защо?

— Защото аз казвам така.

Ядосах се, което ме накара да се почувствам добре след всички самообвинения и съмнения, в които бях изпаднала, откакто се изучакахме като зайци. Реших да проверя дали Гидиън ще приеме предупреждението, ако му отвърна по същия начин.

— Стой далече от Магдалин, Гидиън.

Той стисна зъби.

— Тя е просто приятелка.

— Това означава ли, че не си спал с нея? Все още?

— Разбира се, че не съм. И не искам. Виж какво...

Музиката спря и танцът ни свърши.

— Трябва да тръгвам. Аз те доведох тук и бих предпочел аз да те върна, но не искам да те карам да тръгваш, ако се забавляваш. Сигурно предпочиташ да останеш и да се прибереш с майка си и Стантън.

Да се забавлявам? Шегуваше ли се, или просто не разбираше нищо? А можеше и да е по-зле. Може би вече ме беше отписал напълно и просто не ми обръщаше и капчица внимание.

Отдръпнах се от него, имах нужда от дистанция. Ароматът му ме упойваше и не ми позволяваше да разсъждавам трезво.

— Ще се оправя. Забрави за мен.

— Ева.

Той протегна ръка към мен, но аз бързо отстъпих. Една ръка обгърна раменете ми и чух гласа на Кари.

— Аз ще се погрижа за нея, Крос.

— Не заставай на пътя ми, Тейлър — предупреди го Гидиън.

Кари изсумтя:

— Оставам с впечатлението, че нямаш нужда от някого на пътя си, за да прецакаш нещата.

Преглътнах, в гърлото ми беше заседнала буца.

— Произнесе изключителна реч, Гидиън. За мен това беше върховният момент на вечерта.

Той рязко си пое дъх, изненадан от обидния намек, и прокара ръце през косата си. После неочаквано изруга. Разбрах причината, когато извади от джоба си вибриращ телефон и погледна екрана му.

— Трябва да тръгвам. — Срецна погледа ми и го задържа. Върховете на пръстите му леко докоснаха бузата ми. — Ще ти се обадя. — И след това изчезна.

— Искаш ли да останем още? — попита тихо Кари.

— Не.

— Тогава ще те заведа у дома.

— Недей. — Искях да остана за малко сама. Искях да се накисна в горещата вана с бутилка студено вино до мен и да се помъча да се отърва от страховете си. — Трябва да останеш тук. Може да се отрази добре на кариерата ти. Ще говорим, когато се прибереш. Или утре. Възнамерявам целия ден да не мръдна от дивана.

Острият му поглед пробягна по лицето ми.

— Сигурна ли си?

Кимнах.

— Добре — съгласи се той, но не изглеждаше особено убеден.

— Ще те помоля само да организираш лимузината на Стантън да ме чака. В това време ще отскоча набързо до тоалетната.

— Добре. — Кари плъзна пръсти по ръката ми. — Ще взема наметката ти от гардероба и ще те изпратя до колата.

Отне ми повече време да стигна до тоалетната, отколкото бях предполагала. Първо, неочаквано много хора ме спряха, за да побъбрят с мен, което можех да си обясня само с факта, че бях момичето на Гидиън Крос. И второ, предпочетох да избегна най-близката дамска тоалетна, тъй като там непрекъснато влизаха и излизаха хора. Открих

една, която се намиреше доста по-далече от залата. Заключих се в кабинката и останах вътре малко по-дълго от необходимото. В тоалетната нямаше никого, освен чистачката, затова забавянето ми не пречеше.

Бях толкова наранена от поведението на Гидиън, че едва дишах, но и бях объркана от внезапните промени в настроението му. Защо докосна лицето ми по този начин? Защо се ядоса, че не съм до него? И защо, по дяволите, се опита да заплаши Кари? Гидиън определено придаваше нов смисъл на израза „да се люшкаш между земята и небето“.

Затворих очи и се опитах да си възвърна спокойствието. Господи! Нямах нужда от всичко това.

В лимузината разкрих емоциите си докрай и сега се чувствах безкрайно уязвима. Като се замисля само през колко часове терапия бях минала, за да се науча да избягвам именно това си състояние. Единственото, което исках в момента, бе да се скрия вкъщи, далече от необходимостта да се правя на спокойна и самоуверена, когато изобщо не се чувствах такава.

„Сама си надrobi тази попара, сега си я сърбай“ — казах си аз.

Поех дълбоко въздух, излязох от кабинката и видях срещу себе си Магдалин Перес, която се бе облегнала на тоалетката със скръстени ръце. Очевидно чакаше мен, беше ме издебнала в момент, когато бях останала без почти никакви съпротивителни сили. За миг коленете ми се огънаха, но се овладях и пристъпих към мивката, за да си измия ръцете.

Тя се обърна и започна внимателно да проучва отражението ми в огледалото. Последвах примера ѝ. На живо изглеждаше още по-красива, отколкото на снимките. Беше висока и слаба, с дълга и права кестенява коса. Имаше плътни червени устни и високи, добре изразени скули. Роклята ѝ бе умерено секси, тясна, от кремав сатен, който чудесно контрастираше с матовата ѝ кожа. Приличаше на супермодел и излъчваше екзотичен сексуален магнетизъм.

Взех кърпата за ръце, която чистачката ми подаде, а Магдалин се обърна към нея на испански и я помоли да ни остави насаме. Присъединих се към молбата ѝ с думите:

— Por favor, gracias.

Това накара Магдалин да вдигне учудено вежди и да ме огледа още по-внимателно. Върнах ѝ жеста, като я огледах със същата невъзмутимост.

— О, господи — промърмори тя в мига, в който жената излезе. След това изцъка с език, а звукът буквално остърга и без това оголените ми нерви. — Вече си го изчукала.

— А ти не си.

Изглежда отговорът ми я изненада.

— Права си, не съм. И знаеш ли защо?

Извадих една петдоларова банкнота от чантичката си и я пуснах в сребърната чинийка за бакшиши.

— Защото той не иска.

— Аз също не искам, защото той не е способен да се обвърже. Той е млад, красив, богат и се наслаждава на живота.

— Така е — съгласих се аз. — Наистина се наслаждаваше.

Тя присви очи и любезното изражение изчезна от лицето ѝ.

— Той не уважава жените, които чука. В момента, в който е вкарал оная си работа в теб, с тебе е свършено. Вече си една от многото. Но аз още съм тук, защото аз съм тази, която иска да задържи за в бъдеще.

Успях да запазя спокойствие, макар ударът да попадна точно там, където болеше най-много.

— Това е нелепо.

Тръгнах и спрях едва когато стигнах до лимузината на Стантън. Стиснах ръката на Кари, докато се качвах, и успях да изчакам колата да се отдели от бордюра, преди да се разплача.

* * *

— Здравсти, бибчо — извика Кари, когато на другата сутрин се затътрих в хола. Облечен само в долнището на широк анцуг, той се бе излегнал на дивана, подпрял крака на холната масичка. Беше приятно разрошен и, изглежда, се чувстваше перфектно в собствената си кожа. — Как спа?

Вдигнах палец нагоре и се отправих към кухнята за кафе. Спрях до барплота и учудено загледах огромния букет червени рози.

— Какво е това?

— Пристигнаха за теб преди около час. Неделна доставка. Израз на внимание и много пари.

Извадих картичката от сеплия плик и прочетох:

„Все още мисля за теб.

Гидиън“

— От Крос ли е? — попита Кари.

— Да.

Прокарах пръст по думите, които явно бяха написани на ръка. Почеркът бе дързък, мъжествен и секси. Романтичен жест от страна на мъж, който не си пада по романтиката. Хвърлих картичката на плота, сякаш бе опарила пръстите ми, и си налях кафе с надеждата, че кофеинът ще ми вдъхне сила и ще възвърне здравия ми разум.

— Не изглеждаш никак впечатлена — заяви Кари и намали звука на бейзболния мач, който даваха по телевизията.

— Тази история не е никак добра за мен. Той отключва всичките ми страхове. Просто трябва да стоя далече от него.

Кари беше посещавал заедно с мен терапевтичните сеанси и беше наясно с урока. Никога не ме гледаше озадачено, когато заговоря с термини от психологията, и нямаше никакъв проблем да ми отговаря по същия начин.

— Телефонът звъня цяла сутрин. Не исках да те безпокои, затова спрях звука.

Все още усещах тъпа болка между краката си, свих се на дивана и се опитах да се преборя с желанието да прослушам гласовата поща, за да разбере дали се е обаждал Гидиън. Много исках да чуя гласа му и някакво обяснение, което би придало смисъл на всичко, случило се предишната вечер.

— Много добре си направил. Да го оставим така целия ден.

— Какво се случи?

Духнах парата от чашата си и отпих предпазливо.

— Скъсах го от чукане в лимузината и след това той изведнъж стана студен като лед.

Кари ме наблюдаваше с необикновените си зелени като изумруд очи, които бяха видели повече, отколкото което и да е човешко същество заслужаваше.

— Побърка го, така ли?

— Точно така.

Възбудих се само при мисълта за случилото се вчера. Между нас се получи истинска връзка. Знаех го. Снощи го желяех повече от всичко на света, а днес не исках да имам нищо общо с него.

— Беше необикновено. Най-страхотното сексуално преживяване в живота ми и той напълно го сподели с мен. Знаем го със сигурност. За първи път се чукаше в кола и в началото се съпротивляваше, но след това така го възбудих, че не можеше да каже не.

— Наистина ли? Никога преди това не се е чукал в кола? — възкликна Кари и прокара ръка по наболата си брада. — Повечето момчета го правят още докато са в гимназията. Всъщност не мога да се сетя някой да не го е правил, освен зубрачите и загубеняците, а той не е нито едно от двете.

Свих рамене.

— Предполагам, че чукането в кола ме превръща в пачавра в очите му.

Кари замръзна на място.

— Това ли ти каза?

— Не. Той абсолютно нищо не каза. Това го разбрах от *приятелката* му Магдалин. Сещаш ли се, оная мацка от снимките в интернет. Реши да си покаже ноктите и ме хвана на тясно в дамската тоалетна.

— Кучката ревнува.

— И е сексуално неудовлетворена. Не може да го изучука, защото очевидно момичетата, с които се чука, моментално отиват на боклука.

— Той ли каза това? — в тихия въпрос на Кари се таеше гняв.

— Не с толкова думи. Каза ми, че не спи с приятелките си. Има проблем с жените, които очакват от него нещо повече от секс. Затова жените, които чука, и тези, с които излиза, са в две съвсем отделни групи — обясних аз и отново отпих от кафето. — Предупредих го, че това не ме устройва, и той обеща да направи нещо по въпроса, но според мен е от мъжете, които са готови да кажат всичко, за да получат онова, което искат.

— Или просто сериозно си го изплашила.

Погледнах го ядосано.

— Не се опитвай да го оправдаваш. Ти на чия страна си всъщност?

— На твоята, бибчо. — Той се протегна и ме потупа по коляното.
— Винаги на твоята.

Обвих ръка около мускулестото му рамо и започнах леко да го галя в знак на мълчалива благодарност. Не можех да усетя фините бели белези от прорязване, осеяли кожата му, но знаех, че са там. Не минаваше ден, без да изпитам благодарност за това, че е жив, здрав и присъства в живота ми.

— Ти как прекара снощи?

— Не се оплаквам — отвърна той и в очите му проблесна закачливо пламъче. — Изчуках онази блондинка в един килер. Между другото циците ѝ бяха истински.

— Bravo на теб — усмихнах се аз. — Сигурна съм, че си направил вечерта ѝ специална.

— Постарах се.

Вдигна телефона и ми смигна.

— Какво да поръчам. Пица? Китайско? Индийско?

— Не съм гладна.

— Ти винаги си гладна. Ако не избереш нещо, аз ще стотвя и ще се наложи да го изядеш.

Вдигнах ръка в знак, че се предавам.

— Добре. Ти избери.

* * *

В понеделник пристигнах на работа двайсет минути по-рано. Надявах се, че по този начин ще избегна среща с Гидиън. Когато стигнах безпроблемно до бюрото си, изпитах такова огромно облекчение, че беше ясно — имам сериозен проблем с този мъж. Настроенията ми се меняха непрекъснато.

Марк пристигна в добро разположение на духа, все още зареден от успеха на предходната седмица, и веднага се заловихме за работа. В неделя бях направила някои сравнителни проучвания за пазара на

водка, а той бе така любезен да ги прегледа и да изслуша изводите ми. Бяха му прехвърлили като клиент и една компания за производство на електронни четци, затова започнахме подготвителна работа и по тази тема.

При толкова заета сутрин времето летеше бързо и не ми остана възможност да мисля за личния си живот. Бях истински благодарна. Тогава телефонът иззвъня, вдигнах слушалката и чух гласа на Гидиън. Завари ме неподготвена.

— Как върви работата досега? — попита той, а гласът му предизвика приятни тръпки в мен.

— Напрегнато.

Погледнах часовника и с изненада видях, че е станало дванайсет без двајсет.

— Добре — каза той и замълча за миг. — Вчера няколко пъти се опитах да ти се обадя. Оставих няколко съобщения. Искан да чуя гласа ти.

Затворих очи и поех дълбоко въздух. Вчера с огромно усилие на волята се въздържах да не прослушам гласовата си поща. Бях казала на Кари, че е свободен да прояви дори физическа сила, но трябва да ме спре, ако реша да се поддам на изкушението.

— Бях решила да се изолирам от света и да поработя малко.

— Получи ли цветята, които ти изпратих?

— Да. Прекрасни са. Благодаря.

— Напомниха ми за цвета на роклята ти.

Какво, по дяволите, правеше в момента? Започвах сериозно да мисля, че страда от раздвоение на личността.

— Някои жени биха казали, че това е много романтично.

— Интересува ме само какво ще кажеш ти. — Чух как столът му изскърца, когато се изправи. — Мислех дали да не се отбия при теб. Много ми се искаше.

Въздъгнах, бях напълно объркана.

— Радвам се, че не го направи.

Настъпи дълго мълчание.

— Напълно си го заслужих.

— Не го казах, за да се правя на кучка. Това е самата истина.

— Знам. Виж какво... Наредих да донесат обяда в кабинета ми, за да не губим никакво време от часа, с който разполагаме, в пътуване.

След краткото „Ще ти се обадя“ онзи ден на раздяла, се питах дали изобщо ще прояви желание да се видим отново, след като приключи онова, заради което си тръгна. Премислях тази възможност от събота вечер и тя ме ужасяваше. Макар да осъзнавах ясно, че трябва да го отрежа, изпитвах непреодолимо желание да съм с него. Искрах отново да изживея онзи идеален и чист момент на интимност, който споделихме.

Но той не оправдава всички останали моменти, в които ме накара да се чувствам като боклук.

— Гидиън, няма причина да обядваме заедно. Обсъдихме нещата в петък вечерта, а в събота... пристъпихме към действие. Нека приключим дотук.

— Ева. — Гласът му бе станал дрезгав. — Знам, че прецаках всичко. Мога да ти обясня.

— Не е необходимо да го правиш. Всичко е наред.

— Не е наред. Трябва непременно да те видя.

— Не искам.

— Можем да го направим по лесния начин, Ева. А можем и по трудния. — Тонът му стана твърд и пулсът ми се ускори. — И в единия, и в другия случай ще ме изслушаш.

Затворих очи. Беше ясно, че няма да имам късмета да се измъкна с един телефонен разговор.

— Добре. Ще се кача.

— Благодаря ти — въздъхна той. — Нямам търпение да те видя.

Затворих телефона и се загледах в снимките на бюрото си, опитах да формулирам онова, което трябваше да му кажа, и да се подготвя да устоя на въздействието, което ми оказваше. Невъзможно бе да контролирам силата на физическото привличане, но трябваше да го преодоля и да обсъдим нещата делово. По-късно щях да мисля как да се справя с факта, че през следващите дни, седмици и месеци ще го срещам непрекъснато в сградата. В момента трябваше просто да оцелея по време на този обяд.

Приех неизбежното, върнах се обратно към работата си и започнах да сравнявам няколко от получените макети за рекламни листовки.

— Ева.

Скочих от стола си и се извърнах, стресната да видя Гидиън до бюрото си. Както обикновено външният му вид ми подейства зашеметяващо и сърцето ми прескочи. Хвърлих бърз поглед към часовника и видях, че петнайсетте минути до дванайсет бяха изминали.

— Гид... Господин Крос, не беше необходимо да идвате тук.

Лицето му беше безизразно и спокойно, но в очите му бушуваше буря.

— Готова ли си?

Отворих чекмеджето и извадих чантата си, използвайки възможността да си поема въздух. Ухаеше феноменално.

— Господин Крос — чух гласа на Марк. — Радвам се да ви видя тук. Има ли нещо...

— Тук съм за Ева. Имаме среща за обяд.

Изправих се точно навреме, за да видя как Марк вдигна учудено вежди. Овладея се бързо и красивото му лице отново придоби обичайното си добродушно изражение.

— Ще се върна в един — уверих го аз.

— Ще се видим тогава. Приятен обяд.

Гидиън сложи ръката си на кръста ми и ме поведе към асансьорите, спечелвайки ни удивен поглед от Мегуми, когато минахме край рецепцията. Пристъпих нервно от крак на крак, докато той натисна копчето на асансьора, толкова ми се искаше денят да мине, без да срещна мъжа, за чието докосване копнеех като за дрога.

Застана пред мен, докато чакахме, и прокара върха на пръстите си по ръкава на сатенената ми блуза.

— Всеки път, когато затворя очи, те виждам в онази червена рокля. Чувам звуците, които издаваш, когато си възбудена. Усещам как се движиш върху члена ми, все едно го стискаш с юмрук, и ме караш да свърша така мощно, че чак боли.

— Недей.

Отклоних поглед, не можех да понеса интимния начин, по който ме гледаше.

— Не мога да спра.

Посрещнах пристигането на асансьора с облекчение. Той ме хвана за ръката и ме дръпна вътре. Сложи ключа си в командния панел и ме привлече по-близо до себе си.

— Ще те целуна, Ева...

— Не...

Притисна ме и покри устните ми със своите. Съпротивлявах се, доколкото ми беше възможно, след това се поддадох на чувството, наслаждавайки се на това как езикът му гали моя — бавно и сладко. Исках целувката му от мига, в който бяхме правили секс. Исках някакво доказателство, че цени онова, което бяхме споделили, че и за него то означава толкова, колкото и за мен.

В момента, в който се отдръпна, отново се почувствах изоставена.

— Хайде.

Извади ключа и вратата на асансьора се отвори.

Този път червенокосата рецепционистка не каза нищо, въпреки че ме изгледа доста странно. За разлика от нея секретарят на Гидиън, Скот, се изправи на крака, когато ни видя да приближаваме, и ме поздрави любезно:

— Добър ден, госпожице Трамел.

— Здравей, Скот.

Гидиън кимна отсечено.

— Не ме свързвай с никого.

— Разбира се.

Влязох в огромния кабинет на Гидиън и погледнах дивана, където за първи път ме беше докоснал интимно. Обядът беше сервиран на бара — две чинии, покрити с метални капаци.

— Да взема ли чантата ти? — попита той.

Погледнах го, видях, че е свалил сакото си и го е прехвърлил през ръката си. Стоеше пред мен в ушитите си по поръчка панталони и елек, ризата и вратовръзката му бяха искрящо бели, черната му коса падаше на гъсти кичури около зашеметяващото му лице, а очите му искряха в поразително яркосиньо. Бях зашеметена. Не можех да повярвам, че съм правила любов с такъв изключителен мъж.

Но това явно не означаваше нищо за него.

— Какво има, Ева?

— Много си красив, Гидиън. — Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да мога да ги спра.

— Радвам се, че ти харесва това, което виждаш.

Подадох му чантата си и се отдръпнах, имах нужда от тази дистанция. Той закачи сакото и чантата ми на закачалката и се приближи до бара.

Скръстих ръце.

— Хайде да приключваме с всичко това. Не искам да те виждам повече.

8

Гидиън въздъхна шумно и прокара ръка през косата си.

— Не говориш сериозно.

Изведнъж се почувствах ужасно изморена, напълно изтощена от битката, която водех със себе си.

— Напротив. Ти и аз... беше грешка.

Той стисна зъби.

— Не си права. Грешка беше държанието ми след онова, което се случи.

Вперих поглед в него, стресна ме настървението, с което отрече.

— Не говоря за секса, Гидиън. Говоря за онова глупаво споразумение за „секс между непознати“, на което се съгласих. От самото начало знаех, че постъпвам неправилно. Трябваше да послушам инстинкта си.

— Искаш ли да бъдеш с мен, Ева? Не по онзи начин, за който говорихме в бара. Можем да бъдем много по-близки.

Пулсът ми се ускори.

— Какво имаш предвид?

— Всичко.

Той се отдалечи от бара и дойде при мен.

— Искам да съм с теб.

— В събота май не беше точно така.

Обвих силно ръце около себе си.

— Тогава бях... замаян.

— Така ли?! И аз.

Забелязах, че зае същата поза като мен.

— Господи, Ева!

Виждах как се гърчи и в мен се появи искрица надежда.

— Ако това е всичко, което имаш за казване, сме дотук.

— Дявол да ме вземе, ако спрем дотук!

— Вече влязохме в задънена улица, щом ще се държиш неадекватно всеки път след секс.

Видимо му беше трудно да намери подходящите думи.

— Свикнал съм да контролирам нещата. Изпитвам *необходимост* от контрол. А в лимузината ти го разби на пух и прах. Не го понесох особено добре.

— Нима?

— Ева — започна той и се приближи до мен, — никога не съм преживявал подобно нещо. Смятах, че е невъзможно да ми се случи. А сега... трябва да го преживея отново. Трябва да бъда с теб.

— Това е просто секс, Гидиън. Изключителен, невероятен секс, но човек наистина може да се побърка, ако го прави с някого, с когото не си пасва.

— Глупости. Признавам, че прецаках нещата. Не мога да променя случилото се, но със сигурност мога адски да се вбеся, че искаш да ме отрежеш само заради това. Ти постави условията си и аз отстъпих, за да се съобразя, а ти не си готова дори на най-дребния компромис. Би трябвало да се срещнем някъде по средата. — По лицето му бе изписано разочарование. — По дяволите, отстъпи поне със сантиметър!

Наблюдавах го внимателно, опитвах се да преценя какво точно правеше и докъде щеше да ни доведе това.

— Какво искаш, Гидиън? — попитах тихо.

Придърпа ме към себе си и постави ръка на бузата ми.

— Искам да продължа да изпитвам онова чувство, което имам, когато съм с теб. Само ми кажи какво трябва да направя. И не се сърди всеки път, когато сгреша. Никога преди не съм го правил. Позволи ми да се уча в движение.

Поставих длан върху сърцето му и усетих как бие. Беше обзет от тревога и страст и това ме накара да настръхна. Как трябваше да реагирам? Да се доверя на шестото си чувство или да последвам здравия си разум?

— Не си правил какво?

— Всичко, което е нужно, за да прекарам колкото е възможно повече време с теб. И във, и извън леглото.

Вълната на задоволство, която ме заля, бе толкова мощна, че граничеше с абсурда.

— Съзнаваш ли колко усилия и време трябва да вложим, за да изградим връзка между нас, Гидиън? Освен това все още решавам

някои лични проблеми, отскоро съм на нова работа... майка ми е побъркана... — Допрях длани до устата му, за да не му дам възможност да възрази. — Но ти си заслужаваш усилието, а и освен това те желая. Затова май нямам особен избор, нали?

— Ева. По дяволите!

Гидиън ме вдигна. Подпря с една ръка дупето ми, за да ми помогне да обвия крака около кръста му, а после ме целуна силно и нежно потърка носа си в моя.

— Ще се справим.

— Казваш го така, сякаш ще е много лесно.

Знаех, че не съм най-лесният човек за връзка, а очевидно и той имаше същия проблем.

— Лесните неща са скучни.

Занесе ме до бара и ме сложи да седна на един висок стол. Вдигна капака от чинията и пред мен се показа огромен чийзбургер с пържени картофки. Бяха още топли, защото чиниите бяха поставени върху затоплена гранитна плоча.

— Мммм... — измърморих аз, изведнъж осъзнала колко съм гладна. След разговора апетитът ми се беше върнал с пълна сила.

Гидиън разгъна салфетката, постави я на скута ми, стисна ме леко за коляното и се настани на стола до мен.

— Е, как ще се справим с това?

— Ами... Вземаш го с ръце и го поставяш в устата си. — Той ме погледна шеговито и ме накара да се усмихна.

Чудесно беше да се усмихвам. Чудесно беше да съм с него. Обикновено бе така... за известно време. Отхапах от чийзбургера и изръмжах от удоволствие, когато усетих вкуса му. Беше традиционен чийзбургер, но вкусът му беше неповторим.

— Вкусно е, нали? — попита той.

— Много. Като се замисля, може и да си заслужава да задържа мъжа, който знае къде да намери най-добрите бургери. — Избърсах устата и ръцете си. — Какво е отношението ти към моногамията?

Той остави бургера в чинията си, имаше нещо злоецо в мълчанието му. Нямах никаква представа какво си мисли в момента.

— Мислех, че това вече е уточнено в споразумението ни. Но за да няма съмнения, ще го заявя съвсем ясно — в живота ти няма да има никакви други мъже, Ева.

По тялото ми преминаха тръпки, бях стресната от острия му, нетърпящ възражения тон и от ледения му поглед. Знаех, че в характера му има и тъмна страна, отдавна се бях научила да разпознавам и да се пазя от мъжете, в чиито очи се таят тъмни сенки. Но когато видях Гидиън, нищо не ми подсказа, че ме дебне опасност. А може би трябваше.

— Това значи ли, че нямаш нищо против жените в живота ми? — попитах аз, за да разведря атмосферата.

Той вдигна учудено вежди.

— Знам, че съквартирантът ти е бисексуален. И ти ли си би?

— Това би ли те притеснило?

— Би ме притеснило, ако трябва да те споделям с някого. За мен няма такава алтернатива. Тялото ти изцяло ми принадлежи, Ева.

— А твоето принадлежи ли ми? Имам ли изключителни права?

Погледът му стана горещ.

— Да. И очаквам редовно и с пълна сила да се възползваш от тях.

Добре, да видим...

— Ти вече си ме виждал гола — подразних го с дрезгав глас. — Знаеш какво получаваш. Аз не знам. Онова, което съм видяла от тялото ти досега, ми харесва много, но далеч не е всичко.

— Можем да поправим тази грешка още сега.

Мисълта, че може да се разсъблече пред мен, ме накара неспокойно да се размърдам на стола. Той забеляза и ми се усмихна палаво.

— По-добре не го прави — казах със съжаление. — В петък вече закъснях след обедната почивка.

— Тогава довечера.

Преглътнах трудно.

— Чудесно.

— Ще се погрижа да приключа с ангажиментите си до пет.

Продължи да се храни. Изглежда, фактът, че току-що бяхме включили невероятно чукане в програмата си за деня, не му направи особено впечатление.

— Не е необходимо — отвърнах аз и отворих малката бутилка кетчуп, оставена до чинията ми. — Искам да отида на фитнес след работа.

— Ще отидем заедно.

— Наистина ли?

Обърнах бутилката наопаки и чукнах дъното ѝ с длан. Той я взе от ръцете ми и използва ножа си, за да сипе малко кетчуп в чинията ми.

— Може би е добра идея да изразходя известно количество енергия, преди да те съблека. Иначе не съм сигурен, че утре ще можеш да ходиш.

Вперих поглед в него, изненадана от небрежния начин, по който го каза. Печалната усмивка на лицето му издаваше, че в думите му се крие известна истина. Вагината ми се сви, предчувствайки невероятно изживяване. Сигурно съвсем скоро щях сериозно да се пристрастя към Гидиън Крос.

Хапнах малко пържени картофки и се сетих за още един човек, който беше пристрастен към Гидиън.

— Магдалин може да се окаже проблем за мен.

Той преглътна хапката си и отпи от бутилката минерална вода.

— Каза ми, че е разговаряла с теб, но не се получило много добре.

Разказах му в най-общи линии за плановете, които Магдалин кроеше, както и за находчивия ѝ опит да ме отстрани. Трябваше много да внимавам с нея, но и Гидиън трябваше да предприеме нещо в това отношение. Като например да я отреже и точка.

— Да, наистина не се получи — съгласих се аз. — Не ми беше особено приятно някой да ми казва, че не уважавах жените, които чукаш, и че в момента, в който си вкарал оная си работа в мен, между нас всичко е свършено.

Гидиън се усмихна.

— Това ли ти каза?

— Дума по дума. Освен това твърди, че я пазиш в резерва до момента, в който си готов да се ожениш.

— Наистина? — В гласа му се прокрадна ледена нотка.

Стомахът ми се стегна. Знаех, че нещата или ще се оправят, или съвсем ще се влошат в зависимост от следващите му думи.

— Не ми ли вярваш? — попитах.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Тя би могла да е проблем за мен — продължих настойчиво.

— Няма да е проблем. Ще поговоря с нея.

Мразех мисълта, че ще разговаря с нея, защото ме караше да се побърквам от ревност. Реших, че е добър момент да спомена и този проблем:

— Гидиън...

— Да?

Беше изял бургера си и сега похапваше картофки.

— Аз съм много ревнива. Направо губя разсъдъка си — започнах аз, разсеяно побутвайки бургера си с пържено картофче. — Може би трябва да помислиш по този въпрос и да решиш дали искаш да имаш нещо общо с човек като мен, който страда от липса на достатъчно самочувствие. Това беше един от най-големите проблеми, които имах с първоначалното ти предложение. Знаех, че ще полудявам всеки път, когато видя жадните погледи на жените около теб, но няма да имам правото да направя нищо по въпроса.

— Сега вече имаш това право.

— Не приемаш думите ми сериозно. — Поклатих глава и отново отхапах от бургера.

— Никога не съм бил по-сериозен в живота си.

Гидиън се протегна, докосна ъгълчето на устата ми с върха на пръста си и облиза соса, събрал се там.

— Ти не си единствената, която се държи собственически. Аз също изключително държа на онова, което е мое.

Изобщо не се усъмних в думите му.

Продължих да се храня и се унесох в мисли за предстоящата нощ. Очаквах я с нетърпение. С безумно нетърпение. Умирах си да видя Гидиън гол. Да прокарам ръце по тялото му и да го покрия с целувки. Да се опитам отново да го подлудя. Освен това отчаяно исках да съм под него, да усещам как се напряга върху мен, да чувствам тласъците му в себе си и да го прегръщам, докато свършва мощно и дълбоко в мен.

— Продължавай да си мислиш за тези неща — каза той с дрезгав глас — и отново ще закъснееш.

Вдигнах учудено вежди и го погледнах.

— Откъде знаеш за какво си мисля?

— Придобиваш това изражение, когато се възбудиш. И възнамерявам да те карам да изглеждаш по този начин колкото е възможно по-често.

Гидиън постави капака върху чинията си, изправи се, извади от джоба си визитна картичка и я постави до мен. Видях, че на гърба ѝ са записани номерата на домашния и мобилния му телефон.

— Знам, че с оглед на разговора досега, въпросът ми ще прозвучи глупаво, но би ли ми дала номера на мобилния си телефон.

— О! — възкликнах аз и се помъчих да изхвърля мисълта за предстоящата ни среща от главата си. — Трябва първо да си купя такъв. Смятам да го свършва възможно най-скоро.

— Какво стана с телефона, от който изпращаше съобщения миналата седмица?

Сбръчках нос.

— Майка ми го използваше, за да следи къде ходя. Тя е... Прекалено много се тревожи за мен.

— Разбирам. — Той погали с пръсти бузата ми. — Значи това имаше предвид, когато каза, че майка ти те следи?

— Да, за съжаление.

— Добре тогава. След работа ще се погрижим да ти намерим нов телефон, преди да отидем на фитнес. По-безопасно е да имаш телефон. А освен това искам да мога да разговарям с теб всеки път, когато пожелая.

Оставих в чинията недоядената част от бургера и избърсах ръцете и устата си.

— Благодаря ти. Беше много вкусно.

— За мен беше удоволствие. — Той се наведе над мен и за миг докосна с устни моите. — Искаш ли да ползваш банята?

— Да. Но първо трябва да взема четката си за зъби от чантата.

След няколко минути се озовах в банята, чиято врата бе майсторски скрита в махагоновата ламперия на стената зад огромните екрани. Заставахме пред двойния умивалник и започнахме да си мием зъбите, като наблюдавахме отраженията си в огледалото. Това, което правехме, беше толкова обикновено и *нормално*, а доставяше такова удоволствие и на двамата ни.

— Ще те изпратя до долу — каза той, прекоси кабинета си и спря пред закачалката.

Последвах го, но когато стигнах до бюрото му, се отклоних към стола. Спях там и поставих ръце на празното пространство на плота пред стола.

— Тук ли прекарваш по-голямата част от деня?

— Да.

Облече самото си, а на мен ми се прииска да го ухапя, изглеждаше толкова прекрасен.

Вместо това подскочих и седнах върху бюрото точно пред стола. Погледнах часовника си, имах цели пет минути. Едва ли щяха да ми стигнат да се върна обратно на работното си място, но умирах от желание да упражня новите си права.

— Седни тук — наредих аз и посочих стола пред себе си.

Той ме погледна учудено, но дойде, без да спори, и се настани в стола. Разтворих крака и му направих знак с пръст.

— Още по-близо.

Той дръпна стола си напред и запълни пространството между бедрата ми. Обгърна ги с ръце и вдигна поглед към мен.

— Съвсем скоро, Ева, ще те изчукам точно тук.

— Засега само ме целуни — измърморих аз и се наведох напред.

Подпрях ръце на раменете му, за да не изгубя равновесие, и пуснах език по разтворените му устни, след това го вкарах вътре и започнах леко да го движа. Той изстена и ме целуна толкова дълбоко, че почувствах болка и моментално се овлажних.

— Съвсем скоро — повторих аз, допряла устни до неговите — ще се скрия под това бюро и ще те смуча, докато свършиш. Мога да го направя, докато разговаряш по телефона и разиграваш милионите си като на „Монополи“. И тогава вие, господин Крос, определено ще сте победителят в играта.

Почувствах, че устните му се разтегнаха в усмивка.

— Виждам как ще се развият нещата. Ще ме накараш да си загубя ума и да свършвам в стегнатото ти и секси тяло навсякъде, където те хвана.

— Оплакваш ли се?

— Ангелче, очаквам го с нетърпение.

Останах смаяна от обръщението, въпреки че ми хареса. Прозвуча толкова сладко.

— „Ангелче“?

Той измърмори в знак на съгласие и ме целуна.

Не можех да повярвам каква огромна промяна бе настъпила в този един час. Когато напуснах кабинета на Гидиън, в главата ми се

въртяха съвсем различни мисли от тези, с които бях дошла. Ръката му на кръста ми ме караше да потръпвам, но не от болка и нещастие, както когато идвах, а от радостна възбуда.

Махнах за довиждане на Скот и се усмихнах широко на намръщеното момиче на рецепцията.

— Мисля, че не ме харесва — казах на Гидиън, докато чакахме асансьора.

— Кой не те харесва?

— Рецепционистката.

Той хвърли поглед към нея и тя разтегна устни в искряща усмивка.

— Е — промърморих аз, — теб те харесва.

— Аз ѝ плащам заплатата.

Свих устни.

— Да, сигурна съм, че това е единствената причина. И няма нищо общо с това, че си най-сексапилният мъж на света.

— Това ли съм?

Той ме притисна до стената и страстният му поглед ме изгори.

Опрях длани на корема му, усетих твърдите мускули под пръстите си и облизах долната си устна.

— Просто отбелязвам.

— Аз те харесвам.

Притисна длани до стената от двете страни на главата ми, наведе се и ме целуна нежно.

— Аз също те харесвам. Но май в момента не осъзнаваш, че си на работа.

— Това му е хубавото да си шеф, можеш да правиш всичко, което си поискаш.

— Хम्म...

Когато асансьорът пристигна, аз се промуших под ръката на Гидиън и влязох в кабината. Той се промъкна след мен и ме заобиколи като хищник, застана зад гърба ми и ме притегли към себе си. Вмъкна ръце в предните ми джобове и притисна бедрата ми още по-плътно към своите. Топлината на ръцете му съвсем близо до мястото, което болезнено копнееше за него, бе неописуемо сладко мъчение. За да му отмъстя, започнах да движа дупето си бавно и се усмихнах, когато чух тихо изпъшкване и усетих, че членът му се втвърдява.

— Дръж се прилично — скара ми се той сърдито. — Имам среща след петнайсет минути.

— Ще си мислиш ли за мен, докато седиш на бюрото си?

— Без съмнение. И ти непременно ще си мислиш за мен, докато седиш на твоето. Това е заповед, госпожице Трамел.

Отпуснах се назад и сложих глава на гърдите му, харесваше ми да го слушам как ми заповядва.

— Не виждам как е възможно да не ви се подчиня, господин Крос, като се има предвид, че където и да отида, мисля за вас.

Излезе пръв от кабината, когато стигнахме двайсетия етаж.

— Благодаря за обяда.

— Мисля, че аз трябваше да кажа това — отвърнах аз. — Ще се видим по-късно, *Тъмен и Опасен*.

Погледна ме учудено, когато чу прякора, който му бях измислила.

— Пет часа. И не ме карай да чакам.

Кабинката на левия асансьор пристигна. Мегуми излезе от нея, а Гидиън влезе, като продължаваше да ме гледа, докато вратите се затвориха.

— Еха — възкликва тя, — май улучи шестицата. Направо ме караш да позеленея от завист.

Не успях да измисля нищо в отговор. Всичко беше толкова ново за мен, че направо се страхувах да не го урочасам. Дълбоко в себе си съзнавах, че усещането за щастие не може да продължава дълго. Всичко се развиваше *прекалено* добре.

Отидох бързо до бюрото си и се залових за работа.

— Ева — вдигнах поглед и видях Марк, застанал на прага на кабинета си, — може ли да поговорим за малко?

— Разбира се.

Грабнах таблета си, макар че сериозното му лице и строгият тон подсказваха, че може би няма да ми е нужен. Лошото ми предчувствие се потвърди, когато Марк затвори вратата зад гърба ми.

— Всичко наред ли е? — попитах.

— Да.

Изчака ме да седна, след което се настани до мен, а не от другата страна на бюрото.

— Не знам как да ти го кажа.

— Просто го кажи. Ще разбере.

В погледа му се четеше състрадание и известно неудобство.

— Не ми е работа да се намесвам. Аз съм ти само началник и има една определена линия, която не трябва да преминавам, но ще го направя, защото те харесвам, Ева, и защото искам още дълго да работиш с мен.

Стомахът ми се сви.

— Това е чудесно. Аз също много харесвам работата си.

— Добре, добре, радвам се да го чуя — каза той и притеснено се усмихна. — Просто... Внимавай с Крос, разбра ли?

Премигнах, не очаквах разговорът ни да вземе такъв обрат.

— Добре.

— Той е изключително умен, богат и секси, затова разбирам какво те привлича в него. Колкото и да обичам Стивън, аз самият изпитвам известно вълнение, когато Крос е наблизо. В него има някаква магнетична сила. — Марк говореше бързо, очевидно изпитваше силно неудобство. — Напълно разбирам защо проявява интерес към теб. Ти си красива, умна, честна, деликатна. Мога да продължа да изброявам, защото си невероятна.

— Благодаря — отвърнах тихичко.

Надявах се, че не изглеждах толкова зле, колкото се чувствах. Подобно предупреждение от приятел и фактът, че останалите ще говорят за мен и ще си мислят, че съм поредната „мацка на седмицата“, ме караха да се чувствам ужасно несигурна.

— Просто не искам да бъдеш наранена — измърмори той, изглеждаше не по-малко зле от мен. — Признавам, че отчасти го правя от съвсем егоистични подбуди. Не искам да загубя отлична сътрудничка, защото тя отказва да работи в сградата, собственост на бившето ѝ гадже.

— Марк, това, че се интересуваш от мен и ме цениш, означава много за мен. Но не трябва да се тревожиш. Аз съм голямо момиче. Освен това нищо не може да ме накара да напусна тази работа.

Той въздъхна дълбоко, очевидно изпитваше облекчение.

— Добре. Да оставим това и да се връщаме към работа.

Така и направихме, но аз се подложих на ежедневно мъчение, като се абонирах в Google за ежедневен бюлетин с всички новини, в които присъстваше името на Гидиън. Стана пет часа, а мисълта за

многого ми недостатъци, продължаваше да помрачава щастието ми като мръсно петно.

Гидиън бе съвсем точен, както и беше заплашил, и докато слизахме надолу в препълнения асансьор, изглежда, не забеляза вгълбеното ми настроение. Повечето жени в кабината поглеждаха скришом към него, но подобни неща не ме дразнеха. Беше толкова секси. Щях много да се изненадам, ако не го гледаха.

Хвана ме за ръка, когато излязохме през въртящата се врата, и вплете пръсти в моите. Този обикновен интимен жест означаваше толкова много за мен в онзи момент, че в отговор силно притиснах ръката му. Дадох си сметка, че трябва много да внимавам с това. В момента, в който започна да изпитвам благодарност за всяка минута, в която е с мен, ще настъпи началото на края. Ако това се случи, ще загубя и собственото си, и неговото уважение.

Бентлито ни чакаше, паркирано до бордюра, а шофьорът на Гидиън бе застанал в готовност до задната врата.

— Поръчах да ми донесат един екип за тренировка, в случай че настояваш да отидем в твоя фитнес. „Еквинокс“, нали така се казваше? Ако искаш, можем да отидем и в моя.

— Къде се намира твоят?

— Предпочитам да ходя в „Крос трейнър“ на Тридесет и пета улица.

Искаше ми се да го попитам откъде знае кой фитнес посещавам, но замълчах, когато чух думичката „Крос“ в името на залата.

— Да не би случайно да *притежаваш* този фитнес?

Той се усмихна.

— Цялата верига. Обикновено тренирам смесени бойни изкуства с личен треньор, но от време на време ходя и във фитнеса.

— Цялата верига — повторих аз. — Разбира се.

— Ти избери — предложи той деликатно. — Ще отидем където кажеш.

— Но, моля ви, не може да не отидем във вашия фитнес.

Той отвори задната врата и аз се плъзнах вътре. Сложих дамската си чанта и спортния сак в скута си и се загледах през прозореца, докато колата се отделяше от бордюра. Седанът до нас беше толкова близо, че без усилие можех да се протегна и да го докосна. Все още не можех да свикна с натовареното движение в Манхатън. В Южна

Калифорния също се движехме броня до броня, но много по-бавно. Тук, в Ню Йорк, високата скорост и навалищата се смесваха така, че понякога ми се искаше да затворя очи и само да се моля да преживея пътуването.

За мен това бе един нов свят. Нов град, нов апартамент, нова работа, нов мъж. Беше трудно за преглъщане наведнъж. Предполагам, че бе разбираемо да се чувствам леко несигурна.

Погледнах към Гидиън и видях, че ме наблюдава, но не разбрах какво означава изражението на лицето му. Всичко в мен се събра на топка от неистово желание и трескаво безпокойство. Нямах никаква представа защо бях с него, знаех само, че не можех да се откажа, дори и да исках.

9

Първо се отбихме в магазина за мобилни телефони. Продавачката, която ни обслужваше, веднага се поддаде на магнетичния чар на Гидиън. Беше повече от любезна и в момента, в който той проявеше и най-малък интерес към нещо, тя веднага започваше да му обяснява всичко в най-големи подробности, като се доближаваше съвсем близо до него, за да му демонстрира устройствата.

Опитах да се отделя от тях и да намеря някой, който в действителност да ми помогне в избора, но Гидиън стискаше здраво ръката ми и не ми позволяваше да отстъпя на повече от няколко сантиметра. След това започнахме да спорим кой ще плати. Той настояваше да е той, въпреки че и телефонът, и договорот бяха на мое име.

— Ти избра мобилния оператор — натъртих аз, бутнах встрани кредитната му карта и подадох на момичето своята.

— Защото така е по-практично. Ще ползваме една и съща мрежа и разговорите ти с мен ще са безплатни — възрази той и ловко смени картите.

— Изобщо няма да ти се обаждам, ако не прибереш проклетата си кредитна карта.

Думите ми попаднаха право в целта и той отстъпи, макар видимо да не му стана приятно. Щеше да му се наложи да го преживее.

След като се качихме в бентлито, настроението му се подобри.

— Закарай ни във фитнеса, Ангъс — нареди той на шофьора и се отпусна на седалката.

Извади телефона от джоба си и запамети новия ми номер. После взе от ръката ми новия апарат и въведе в него номерата на домашния, служебния и мобилните си телефони.

Точно приключваше, когато пристигнахме пред „Крос трейнър“. Никак не се изненадах, когато видях триетажния фитнес център, беше истинска мечта за всеки спортен маниак. Всеки лъскав сантиметър от

него впечатляваше с елегантност, модернизъм и перфектно качество. Дори женската съблекалня беше като излязла от научнофантастичен филм.

Но интериорът спря да ме вълнува в мига, в който излязох от съблекалнята и видях Гидиън, който ме чакаше в коридора. Беше обул шорти до под коляното и прилепнал потник, така че за първи път успях да зърна голите му ръце и крака.

Заковах се на място, когато го видях, и човекът зад мен се блъсна в гърба ми. Едва успях да се извиня, погледът ми бе изцяло погълнат от прекрасното тяло на Гидиън. Мускулите на краката му бяха добре оформени и стегнати, в идеална пропорция с кръста и тесния ханш. Не можах да отлепя очи от ръцете му. Бицепсите му бяха ясно очертани, а по предмишниците се виждаха изпъкнали вени, които изглеждаха едновременно груби и невероятно секси. Беше вързал косата си отзад, което подчертаваше мъжествеността на шията и челюстта му и изсеченото му като с длето лице.

Господи! Имах интимни отношения с този мъж. Разумът ми отказваше да приеме простичкия факт, докато пред очите ми стоеше неопровержимото доказателство за уникалната красота на Гидиън.

А той ме гледаше намръщено.

Отдръпна се от стената, на която се беше облегал, приближи се и ме обиколи. Докато се въртеше около мен, прокара върха на пръстите си по голия ми кръст и цялото ми тяло настръхна. Когато застана пред мен, не можах да се въздържа, обгърнах врата му и притеглих устните му за бърза и закачлива целувка.

— С какво, по дяволите, си облечена? — попита той, изглеждаше малко поуспокоен от възторжения ми поздрав.

— С дрехи.

— Изглеждаш съвсем гола до кръста.

— Мислех, че ме харесваш гола.

Тайничко се зарадвах, че сутринта бях избрала точно тези дрехи още преди да знам, че ще дойде във фитнеса с мен. Горницето на екипа представляваше триъгълник с широки презрамки за раменете и ребрата, подсигурени с велкро, и можеше да се носи по няколко различни начина, така че всяка жена сама да определи къде бюстът ѝ се нуждае от най-голяма опора. Беше създадено за надарени жени и беше първата дреха, която държеше гърдите ми на място, докато тичах.

Това, срещу което Гидиън възразяваше, бе телесният цвят, който напълно подхождаше на вертикалните ивици по черния ми клин.

— Харесвам те гола, когато сме насаме — измърмори той. — Сега ще трябва да идвам с теб всеки път, когато си на фитнес.

— Нямам нищо против, в момента доста се наслаждавам на гледката, която представляваш.

Освен това бях перверзно възбудена от чувството за собственост, което проявяваше, особено след обидата, която ми нанесе в събота вечер. Бяха две абсолютни крайности в поведението му и бях сигурна, че нямаше да са последните.

— Хайде да приключваме с това.

Хвана ме за ръката и ме поведе към залата, като по пътя взе от една купчина две хавлиени кърпи с логото на клуба.

— Изпитвам остра нужда да те изчукам.

— Изпитвам остра нужда да бъда изчукана.

— Господи, Ева! — Стисна ръката ми така силно, че ме заболя. — С какво да започнем? Тежести? Тренажори? Пътека?

— Да започнем с пътеката. Искане ми се да потичам малко.

И той ме поведе към пътеките за бягане. Наблюдавах как жените го съпровождат — първо с очи, а после и с крака. Искане да бъдат в онази част на залата, в която тренира той, и не можех да ги виня. Умирах от нетърпение да го видя в действие.

Стигнахме до зоната, в която се намираха пътеките, но не намерихме две съседни, които да са свободни.

Гидиън се приближи до някакъв мъж, който беше заел пътека, от двете страни на която имаше по една свободна.

— Ще съм ти много задължен, ако се преместиш.

Мъжът ме погледна и се ухили.

— Няма проблем.

Гидиън се качи на неговото място и ми направи знак да заема другата пътека. Преди да успее да нагласи програмата си, се наведох към него и прошепнах:

— Не изразходвай прекалено много енергия. Искане първо да ме чукаш в мисионерската. Не спирам да си представям как си се навел над мен и ме чукаш, докато свят ми се завие.

Погледна ме с изгарящ поглед.

— Ева, нямаш представа какво те очаква.

Леко замаяна от женската си победа и от очакването, аз се качих на пътеката и започнах с бърз ход. Докато загревах, пуснах айпода и чух началото на Sexu Back на Джъстин Тимбърлейк, хванах ритъма и затичах. За мен тичането бе не само физическо, а и психическо упражнение. Понякога си мечтаех да мога да тичам достатъчно бързо, за да избягам от всичките си неприятности.

След двацет минути намалих темпото, спрях и едва тогава се осмелих да хвърля поглед към Гидиън, който тичаше с лекотата на добре смазана машина. Гледаше CNN на екрана над главите ни, но се обърна към мен и ми се усмихна, докато бършех потта си в кърпата. Отпих от водата си и се преместих на тренажорите, избрах един, от който можех да го наблюдавам.

Прекара цели тридесет минути на пътеката за бягане, след това отиде да вдига тежести, като през цялото време ме държеше под око. Докато го наблюдавах как тренира — бързо и ефективно, не можех да не мисля за това колко е мъжествен. Помагаше ми фактът, че знаех какво се крие в шортите му, но дори и без това — той работеше зад бюро по цял ден, а поддържаше тялото си във форма на гладиатор.

Когато взех фитнес топката, за да направя някои упражнения за коремните мускули, един от инструкторите се приближи към мен. Както можеше да се очаква в такъв първокласен салон, беше красив и много добре сложен.

— За пръв път ли идваш? Не съм те виждал тук преди.

— Да, за първи път ми е.

— Аз съм Даниел. — Той протегна ръка и аз също му се представих. — Намери ли всичко, от което се нуждаеш, Ева?

— Засега, да. Благодаря.

— Какъв шейк за добре дошла си избра?

Смръщих вежди.

— Извинявай, не те разбрах.

— Получаваш безплатен шейк за добре дошла. — Той кръстоса ръце и бицепсите му издуха униформената фланелка. — Не си ли взе от бара долу, когато се регистрираше? Трябваше да го направиш.

— А, да — усмигнах се аз стеснително, като си мислех, че идеята е доста добра. — Не се регистрирах по обичайния начин.

— Някой разведе ли те из залата? Ако не, аз ще го направя. — Той ме докосна леко по лакътя и ми посочи стълбите. — Освен това

получаваш и един безплатен час с персонален инструктор. Можеш да го вземеш още сега или да си уговорим час през седмицата. После с удоволствие ще те заведа долу в ресторанта за здравословна храна и така ще знам, че си видяла всичко.

— Всъщност не мога да го направя — отвърнах аз и сбърчих нос.
— Не съм член на клуба.

— О, така ли? — смигна ми той. — Значи си с еднократен пропуск. Всичко е наред. Никой не може да очаква от теб да вземеш решение, ако не си видяла какво се предлага. Но въпреки това, мога да те уверя, че „Крос трейнър“ е най-добрият фитнес в Манхатън.

Гидиън се появи зад рамото на Даниел.

— Пълната програма е гарантирана — заяви той, докато се приближаваше до мен и обвиваше с ръка кръста ми, — когато си гадже на собственика.

Думата „гадже“ отекна в съзнанието ми и усетих огромен прилив на адреналин. Все още се опитвах да осмисля факта, че наистина имаме връзка, но това не ми попречи да се зарадвам, че използва тази дума.

— Господин Крос — Даниел се изпъна, отстъпи назад и протегна ръка, — за мен е чест да се запозная с вас.

— Даниел точно ме убеждаваше, че това е най-добрият фитнес в Манхатън — казах аз на Гидиън, докато двамата се ръкуваха.

— А аз си мислех, че вече съм те убедил.

Косата му беше мокра от пот и той миришеше разкошно. Никога не си бях представяла, че един потен мъж може да мирише толкова добре. Дланите му се плъзнаха надолу по ръцете ми, а устните му докоснаха косата ми.

— Да вървим. Ще се видим друг път, Даниел.

Махнах му с ръка, докато се отдалечавахме.

— Благодаря ти, Даниел!

— Пак заповядайте!

— Искането му се — измърмори Гидиън. — Направо не откъсна поглед от гърдите ти.

— Те са един доста симпатичен чифт гърди.

Гидиън издаде нисък, ръмжащ звук, а аз се опитах да прикрия усмивката си. Най-неочаквано ме шляпна така силно по дупето, че

неволно направих крачка напред, а мястото запулсира от болка под клина.

— Тези платнени превръзки, които наричаш фланелка, не оставят много на въображението. Не се бави под душа. Съвсем скоро пак ще се изпотиш.

— Чакай.

Хванах го за ръката, преди да подмине женската съблекалня и да се отправи към мъжката.

— Ще се скандализираш ли много, ако те помоля да не се къпеш? Ако ти предложи да си намерим някое местенце съвсем наблизо, където мога да ти се нахвърля, докато потта още капе от теб?

Гидиън стисна зъби, а в погледа му се появи опасна черна сянка.

— Започвам да се безпокоя за сигурността ти, Ева. Иди си събери нещата. Има един хотел точно зад ъгъла.

И двамата не се преоблякохме и след пет минути вече бяхме на улицата. Гидиън се движеше бързо, а аз подтичвах подире му, за да не изоставам. След това спря, обърна се към мен, изви ме назад и ме целуна наред гъмжащия от хора тротоар. Бях толкова изненадана, че не можах да направя нищо друго, освен да се вкопча в него. Устните ни се притиснаха силно едни в други, неочакваната целувка беше толкова страстна и сладка, че сърцето ме заболя. Хората около нас изръкопляскаха.

Когато ме изправи, бях задъхана и приятно замаяна.

— Какво беше това? — едва успях да попитам.

— Прелюдия.

Продължихме да се движим с бърза крачка към най-близкия хотел, дори не забелязах как се казва, тъй като Гидиън ме дръпна за ръката, минахме покрай портиера, прекосихме фойето и се озовахме пред асансьорите. Беше ясно, че хотелът е собственост на Гидиън още преди управителят да го поздрави по име, докато вратите на асансьора се затваряха.

Гидиън пусна сака си на пода и се зае със сложната задача да ме измъкне от спортното ми горнище. Опитвах се да го плесна през ръцете, но в това време асансьорът спря и той взе сака си. Пред вратата на кабината нямаше никого, нито пък по коридора. Той извади отнякъде ключ и влязохме в една от стаите.

Хвърлих се към него и мушнах ръце под потника му, за да усетя влажната кожа и твърдите мускули.

— Събличай се. *Сега*.

Той се засмя, събу маратонките си и издърпа потника през главата си.

О, господи... Да го видя гол... целия — когато и боксерките му се свлякоха на пода — бе буквално смъртоносно за мозъчните ми клетки. По тялото му нямаше и грам излишна мазнина, само добре изразени, стегнати мускули. Имаше страхотни плочки на корема, а мускулите на таза му образуваха онова суперсекси V, което Кари наричаше *Слабините на Аполон*. Гидиън не махаше космите от гърдите си както Кари, но ги поддържаше със същото внимание, което отделяше на всяка друга част от тялото си. Беше истински първичен мъжкар, олицетворение на всичко, за което бях копняла, фантазирала и мечтала.

— Имам чувството, че умрях и вече съм на небето — заявих аз и продължих невъзмутимо да го гледам.

— Ти все още си облечена.

Той се нахвърли на дрехите ми и преди да се опомня, свали горнището, което бях разкопчала. Смъкна клина ми толкова бързо, че не успях да събуя обувките си навреме, в резултат на което загубих равновесие и паднах на леглото. В следващия миг вече бе върху мен.

Претърколихме се на матрака, вплетени един в друг. Навсякъде, където ме докоснеше, оставаше огнена диря. Ароматът на кожата му след тренировката ми действаше едновременно като афродизиак и като силно упоително, възбуждаше желанието ми толкова силно, че имах чувството, че ще се побъркам.

— Толкова си красива, Ева.

Той стисна едната ми гърда с ръка и след това пое зърното ѝ в устата си.

Извиках, обляна от горещата вълна, предизвикана от езика му, а вагината ми започна да пулсира при всяко следващо засмукване. Ръцете ми нетърпеливо се плъзгаха по потната му кожа, галеха и мачкаха, търсеха онези нежни местенца, допирът до които го караше да стене и да се задъхва. Обхванах краката му с моите, опитах се да го претърколя по гръб, но той бе прекалено силен и тежък.

Вдигна глава и ми се усмихна.

— Сега е мой ред.

Чувството, което изпитах, когато видях усмивката и копнежа в очите му, беше толкова силно, че почувствах болка. Беше прекалено бързо. Влюбвах се в него прекалено бързо.

— Гидиън...

Той ме целуна дълбоко, пусна езика си така умело, както само той умееше. Помислих си, че мога да свърша само докато ме целува, стига целувката да продължи достатъчно дълго. Всичко в него ме възбуждаше — от начина, по който изглеждаше, до начина, по който ме гледаше и докосваше. Ненаситността, с която обладаваше тялото ми, силното желание да ми достави удоволствие и сам да изпита такова, ме караха да полудявам.

Прокарах ръце през влажната коприна на косата му. Острите косъмчета на гърдите му гъделичкаха възбудените ми зърна, а докосването на твърдото му тяло до моето беше достатъчно, за да ме накара да се овлажня от желание.

— Обожавам тялото ти — прошепна той, докато движеше устни през бузата ми към врата. Ръката му галеше цялото ми тяло от гърдите до бедрата. — Не мога да му се наситя.

— Все още не си имал много възможности да опиташ — подразних го аз.

— Мисля, че никога няма да ти се наситя.

Продължи да лиже и да хапе лекичко рамото ми, а след това се спусна по-надолу и притисна със зъби зърното на другата ми гърда. Дръпна го и болката, която изпитах, ме накара да извикам и да извия гръб.

— Никога не съм желал нещо толкова силно.

— Тогава ме изучукай.

— Още не — измърмори той, смъкна се още по-надолу и прокара върха на езика си около пъпа ми. — Още не си готова.

— Какво? О, господи. Не мога да стана по-готова.

Сграбчих косата му и се опитах да го издърпам нагоре. Гидиън хвана китките ми и ги притисна в матрака.

— Долу си малка и стегната, Ева. Ще те нараня, ако не те направя мека и отпусната преди това.

През тялото ми премина мощна тръпка. Възбуждах се, когато говореше така безцеремонно за секс. След това се плъзна надолу и аз

цялата се напрегнах.

— Не, Гидиън. Трябва да взема душ преди това.

Той зарови лице в цепката между краката ми и аз се помъчих да се отскубна, обзета от внезапен срам. В отговор той леко захапа вътрешната страна на бедрото ми.

— Престани!

— Моля те, недей. Не е необходимо да го правиш.

Ядосаният му поглед ме накара да спра опитите си да се отскубна.

— Какво те кара да смяташ, че аз имам по-различно отношение към твоето тяло, отколкото ти към моето? — попита той остро. — Желая те, Ева.

Облизах сухите си устни, бях така безумно възбудена от животинската му страст, че не можах да отроня и дума. Той тихо изстена и зарови лице във влажната плът между краката ми. Езикът му проникна вътре, като ближеше и разтваряше чувствителните гънки. Бедрата ми се раздвижиха неспокойно, безмълвно молейки за още и още. Беше толкова хубаво, че ми идваше да се разплача.

— Господи, Ева! Искях да заровя езика си в теб още от деня, в който те срещнах.

В момента, в който езикът му докосна набъбналия ми клитор, притиснах силно глава във възглавницата.

— Да. Харесва ми така. Накарай ме да свърша.

И той го направи, като смучеше леко клитора ми и после го ближеше силно. Гърчех се, докато спазмите на оргазма преминаваха през тялото ми, мускулите между краката ми конвулсивно се напрягаха и отпускаха, крайниците ми се разтрепериха. Езикът му навлезе във влагалището ми, което се свиваше около него и подразнено от плиткото проникване, се опитваше да го засмуче по-навътре. Стонът му отекна в цялото ми тяло, удължавайки оргазма още и още, и още. Очите ми се наляха със сълзи, които се плъзнаха надолу по слепоочието, физическата наслада разруши преградата, която до този момент държеше емоциите ми далеч.

Но Гидиън не спря дотук. Продължи да плъзга върха на езика си около трептящия отвор на тялото ми, да лиже пулсиращия ми клитор, докато отново се възбудих. Вкара два пръста в мен и започна леко да ме гали отвътре. Бях толкова възбудена, че моментално реагирах.

Когато започна да смуче клитора ми с бавни ритмични движения, аз свърших отново, стенойки дрезгаво. А после усетих, че проникна с три пръста в мен и започна да ги върти и да ме разтваря.

— Не. — Мятах глава, всеки сантиметър от тялото ми гореше. — Не мога повече.

— Още веднъж — изхриптя той. — Още веднъж и после ще те чукам.

— Не мога.

— Ще можеш.

Духна леко върху влажната ми плът и хладната струя сякаш отново събуди нервните окончания по кожата ми.

— Обожавам да те гледам как свършваш, Ева. Обожавам да слушам звуците, които издаваш, да наблюдавам потръпването на тялото ти.

Той започна да масажира болезнено нежната точка между краката ми и оргазмът отново запулсира в мен като бавна и гореща вълна от удоволствие, не по-малко мощна, но по-щадяща от предишните две.

Топлината и тежестта на тялото му изчезнаха. Въпреки че бях напълно замаяна, чух как отвори някакво чекмедже и след това скъса обвивката на презерватива. Матракът се огъна, когато той се върна обратно на леглото, след това ме дръпна и ме постави в центъра. Намести се върху мен, притисна ме и обхвана бицепсите ми с ръце, притискайки ме надолу така, че не можех да помръдна.

Погледът ми бе прикован в суровото му, красиво лице. Чертите му се бяха изострили от желанието, кожата по челюстта и скулите му бе силно опъната. Ирисите му бяха потъмнели, а зениците толкова разширени, че очите му изглеждаха черни. Знаех, че се вирам в лицето на човек, преминал отвъд границата на самоконтрола си. Бе стигнал до тук заради мен — за да ми достави удоволствие и да ме подготви за онова, което предстои — и този факт означаваше много.

Свих ръце в юмруци и стиснах покривката на леглото, очакването в мен нарастваше. Вече бях получила своето. Няколко пъти. Сега беше негов ред.

— Чукай ме — заповядах аз с предизвикателен поглед.

— *Ева.*

Той изрева името ми и проникна целия в мен с едно-единствено мощно движение.

Изпъшках. Беше огромен, твърд като камък и толкова дълбоко в мен. Връзката помежду ни бе неочаквано силна. Емоционално. Психически. Никога не се бях чувствала така изцяло... обладана. Притежавана.

Не бих и помислила, че мога да понеса някой да ограничава движенията ми по време на секс, не и след онова, което бях преживяла, но пълното превъзходство на Гидиън издигаше желанието ми на ново, непознато ниво. Никога през живота си не съм била толкова възбудена, което беше истинско безумие, като се има предвид преживяното с него до този момент.

Вкопчих се в него, отдавайки се на чувството, че ме изпълва изцяло. Бедрата му се търкаха в моите и тласъците сякаш крещяха: „Усещаш ли ме? В теб съм. Аз те притежавам“.

Мускулите на тялото му се стегнаха, гърдите и ръцете му се изопнаха, когато почти напълно извади члена си от мен. Стягането на коремните му мускули беше единственото предупреждение, че отново ще проникне. Силно.

Извиках, а от гърдите му се изтръгна нисък, груб стон:

— Господи. Толкова си хубава.

Сграбчи ме още по-силно и започна да ме чука, приковавайки бедрата ми за матрака с мощните си тласъци. Отново усетих, че в мен се заражда вълна на удоволствие, която ставаше все по-силна с всяко негово движение в мен. „Точно така — помислих си аз. — Точно така те искам.“

Той зарови лице във врата ми и ме задържа, така че да не мога да мърдам, проникваше бързо и силно и дрезгаво шепнеше в ухото ми горещи груби думи, които ме караха да подлудявам от желание.

— Никога досега не съм го чувствал толкова огромен и твърд. Толкова дълбоко съм в теб. Чувствам го, допрян до стомаха ми, чувствам как членът ми се блъска вътре в теб.

Бях решила, че това ще бъде за негово удоволствие, но той продължаваше да мисли за мен, извиваше бедрата си така, че докосваше чувствителните ми точки и ме разтапяше. Издадох съвсем слабичък звук, малък знак, че се нуждая от него, и устните му веднага намериха моите. Желаях го отчаяно, впих нокти в движещите се бедра,

опитвах се да потисна желанието да се движа така, че да посрещам тласъците на огромния му член.

И двамата бяхме плувнали в пот, телата ни бяха горещи и лепкави, гърдите ни едва си поемаха въздух. Усещах как оргазмът се заражда като буря. Всичко в мен се стегна, притискайки го. Той изруга, мушна ръка под бедрата ми и повдигна дупето ми така, че главата на члена му започна отново и отново да се търка в онази сладко-болезнена точка.

— Свършвай, Ева — заповяда грубо. — Свършвай сега.

Свърших толкова силно, че се разридах, като непрекъснато повтарях името му. Фактът, че бе притиснал тялото ми и не ми позволяваше да мръдна, допълнително усилваше усещането. Той отметна глава назад и потрепери.

— О, Ева!

Притисна ме така, че не можех да дишам, бедрата му се движеха ритмично и той свърши мощно и продължително.

Нямам представа колко дълго останахме да лежим така, проснати на леглото, устните ни се плъзгаха по раменете и вратовете ни, докато взаимно се опитвахме да се успокоим. Цялото ми тяло гореше и пулсираше.

— Еха! — Това беше единственото, което успях да кажа.

— Ще ме убиеш — измърмори той, допрял устни до бузата ми. — Накрая ще свършим, чукайки се до смърт.

— Кой, аз ли? Та аз не съм направила нищо.

През цялото време той ме контролираше изцяло и *това* беше дяволски секси.

— Дишаш. И това е достатъчно.

Разсмях се и го прегърнах. Той повдигна глава и потърка нос в моя.

— Ще отидем да хапнем нещо и после ще повторим сеанса.

Вдигнах учудено вежди:

— Можеш ли да го повториш?

— Мога да го правя цяла нощ.

Раздвижи бедра и усетих, че членът му все още е твърд.

— Ти си машина — отвърнах аз. — Или може би бог.

— Всичко е заради теб.

Целуна ме нежно и се отдръпна от мен. Свали презерватива, зави го в салфетка, която взе от нощното шкафче, и го хвърли в кошчето до леглото.

— Ще вземем душ и след това ще си поръчаме храна от ресторанта на хотела. Освен ако не искаш да слезем долу.

— Мисля, че не мога да ходя.

Усмихна се така, че сърцето ми спря за момент.

— Радвам се, че не съм единственият, който се чувства така.

— Изглеждаш добре.

— Чувствам се превъзходно.

Седна на ръба на леглото и отметна кичур коса от лицето ми. Гледаше ме нежно, усмивката му бе невероятно топла.

Стори ми се, че съзрях в очите му и още нещо и вероятността за това направо ме задуши. Изплаших се.

— Ела с мен под душа — предложи той и прокара ръка по рамото ми.

— Дай ми минута да си събера ума и идвам.

— Добре.

Отпрати се към банята и аз отново имах шанса да огледам изваяния му гръб и стегнат задник. Въздъхнах, изпитах истинско женско задоволство от близостта с идеален представител на мъжкия род.

Чух шума на водата от душа. Успях някак да се надигна и да седна на ръба на леглото, цялата треперех. Погледът ми беше привлечен от полуотвореното чекмедже на нощното шкафче, в което се виждаха презервативи.

Стомахът ми се сви. Хотелът бе прекалено изискан, за да предлага презервативи в стаите, наред с неизбежната Библия.

С трепереца ръка отворих чекмеджето и видях завидна колекция от помощни средства, сред които дамски лубрикант и спермициден гел. Сърцето ми се разтуптя бясно. Спомних си как се бяхме озовали в хотела, гонени от страстта един към друг. Гидиън изобщо не беше попитал коя стая е свободна. Възможно е като собственик да има ключ, който отваря всички стаи, но така или иначе трябва да знае коя е свободна, преди да нахлуе... освен ако не знае предварително, че точно в тази няма никого.

Очевидно това беше *неговото* място — удобна секс бърлога, оборудвана с всичко необходимо, за да си прекарва добре с жените, които задоволяваха тези му нужди.

Станах и отидох до гардероба, чух как в банята стъклената врата на душкабината се отвори и след това се затвори отново. Хванах дръжките на ореховия гардероб и го отворих. Вътре имаше набор от най-необходимите мъжки дрехи — няколко официални ризи и панталони, както и спортни долнища и дънки. Усетих, че цялата изстивам, а болката изведнъж помете цялата следоргазмена еуфория.

Отдясно грижливо бяха подредени сгънати фланелки, боксерки и чорапи, а най-горното чекмедже вляво съдържаше все още неразопаковани секс играчки. Не погледнах какво има в останалите чекмеджета. Бях видяла достатъчно.

Обух клина си и задигнах една от ризите на Гидиън. Докато се обличах, през ума ми минаха стъпките, които бях научила по време на терапията: „Говори за това. Обясни на партньора си какво е предизвикало негативните емоции. Разбери причината и я отстрани“.

Може би, ако не изпитвах толкова дълбоки чувства към Гидиън, щях да постъпя точно така. Може би, ако току-що не бяхме правили невероятен секс, нямаше да съм толкова уязвима. Никога нямаше да разбера. Чувствах се малко омърсена, много използвана и ужасно наранена.

Откритието, което бях направила, ми поддържа смазващо и — макар да бе детинско — исках да накарам Гидиън да почувства същото.

Взех презервативите, лубриканта и играчките и ги хвърлих на леглото. После, точно когато той закачливо ме извика по име от банята, грабнах чантата си и си тръгнах.

Вървах с наведена глава, докато минавах пътя на срама покрай регистратурата, и излязох през една от страничните врати на хотела. Изчервих се от неудобство, когато се сетих за управителя, който беше поздравил Гидиън до асансьора. Можех да си представя какво си мисли за мен. Без съмнение знаеше с каква цел Гидиън използва стаята. Не можех да понеса мисълта, че съм една от многото, и въпреки това бях точно това от мига, в който прекрчихме прага на този хотел.

Толкова ли щеше да му е трудно да спре на рецепцията и да вземе стая, която да е само наша?

Движех се без всякаква посока, не знаех къде отивам. Беше се стъмнило и градът придобиваше съвсем друг вид, напълно различен от този през светлата част на денонощието. По тротоара бяха разположени колички за храна, от които се вдигаше пара, на една сергия се предлагаха произведения на изкуството, на друга — някакви фланелки последна мода, третата беше покрита със сценарии на филми и телевизионни сериали.

С всяка стъпка адреналинът от бягството ми се стопяваше. Злорадството от мисълта какво ще изпита Гидиън, когато излезе от банята и види, че ме няма, а по леглото са разхвърляни секс играчки, бавно отшумяваше. Започнах да се успокоявам... И сериозно да се замислям за онова, което се бе случило.

Дали беше случайност, че Гидиън ме покани във фитнеса, който за негово най-голямо удобство се намира близо до стаичката му за секс?

Спомних си разговора, който бяхме провели по време на обяда в кабинета му, и затруднението, когато се опита да ме убеди, че не иска да се разделяме. Беше объркан и разтревожен от случващото се между нас не по-малко от мен, а аз знаех колко лесно в подобен момент човек се връща към старите си навици. В крайна сметка, бягайки, аз самата следвах стария модел. Бях посветила достатъчно години на

терапевтични сеанси, за да знам, че последното нещо, което човек трябва да направи, когато страда, е да се опита да нарани другия и да избяга.

С натезало сърце влязох в някакво италианско бистро и седнах на една от масите. Поръчах си чаша червено вино и пица „Маргарита“, надявах се храната и виното да облекчат терзанията ми и да ми помогнат да разсъждавам по-ясно.

Келнерката ми донесе виното, вдигнах чашата и изпих половината, без дори да усетя вкуса му. Гидиън вече ми липсваше, липсваше ми прекрасното закачливо настроение, в което го оставих, когато си тръгнах. Усещах миризмата му по себе си — ароматът на кожата му и на страхотния дивашки секс. Очите ми горяха. Оставих няколко сълзи да се търколят по бузите ми, въпреки че бях сред много хора в препълнен ресторант. Пицата ми дойде и аз започнах да се храня. Имаше вкус на талашит в устата ми, макар че нито готвачът, нито ресторантът бяха виновни за това.

Дръпнах стола, на който бях оставила чантата си, и извадих от нея новия си мобилен телефон. Имах намерение да оставя съобщение на телефонния секретар на доктор Травис. Беше ми предложил да правим видеосеанси, докато си намеря нов психоаналитик в Ню Йорк. Канех се да му напомня за това, но тогава забелязах, че имам двадесет и едно пропуснати повиквания от Гидиън и едно съобщение: „Пак прецаках всичко. Не късай с мен. Да поговорим. Моля“.

Сълзите отново напълниха очите ми. Притиснах телефона до сърцето си, нямах никаква представа какво да правя. Не можех да изхвърля от съзнанието си образа на Гидиън с друга жена. Не можех да не си представям как чука друга на същото това легло, как използват секс играчките, как я подлудява и каква наслада извлича от тялото й...

Беше глупаво и безсмислено да мисля за всичко това, караше ме да се чувствам дребнава и жалка и предизвикваше чисто физическо гадене.

Сепнах се, когато телефонът започна да вибрира до гърдите ми, за малко щях да го изпусна. Поколебах се дали да не оставя да се включи гласовата поща, защото видях, че е Гидиън — освен това той беше единственият, който знаеше номера ми — но не можех да го игнорирам, защото очевидно бе обезумял. Колкото и да ми се искаше да го нараня преди, сега вече не можех да го направя.

— Ало. — Гласът ми бе съвсем чужд, задушен от сълзите и от емоциите.

— Ева! Слава богу! — Гидиън звучеше безумно разтревожено. — Къде си?

Огледах се наоколо, но не видях нищо, което да ми подсказва името на ресторанта.

— Не знам. Аз... съжалявам, Гидиън.

— Не, Ева, недей! Аз съм виновен за всичко. Трябва непременно да те намеря. Можеш ли да опишеш къде си? Пеша ли ходи?

— Да, пеша.

— Знам през коя врата си излязла. Накъде тръгна?

Дишаше тежко, чувах шума на трафика и клаксоните на колите около него.

— Наляво.

— След това зави ли някъде?

— Мисля, че не. Не знам. — Огледах се да попитам някой келнер. — В един ресторант съм. Италиански. Има изнесени маси на тротоара... и ограда от ковано желязо. Френски прозорци. Господи, Гидиън, аз...

Той се появи, силуетът му се очерта на вратата, все още притискаше телефона до ухото си. Познах го веднага, видях как замръзна, когато ме забеляза, седнала на маса до стената в дъното. Мушна телефона в джоба на дънките, които бе взел от хотела, подмина келнерката, която се опита да му каже нещо, и се отправи към мен. Едва успях да се изправа, когато ме дръпна към себе си и ме прегърна силно.

— Господи!

Зарових лице във врата му и усетих, че трепери.

— Ева!

Отвърнах на прегръдката му. Беше току-що излязъл от банята, което ме накара да осъзная колко силно аз самата се нуждая от душ.

— Не мога да остана тук — каза той с дрезгав глас, отдръпна се и обви лицето ми с ръце. — Не мога да съм сред хора в момента. Ще дойдеш ли с мен у дома?

Изглежда нещо в изражението на лицето ми бе издало съмненията, защото той допря устни до челото ми и прошепна:

— Няма да е като в хотела, обещавам. Майка ми е единствената жена, която някога е влизала в апартамента, ако не броим обслужващия персонал.

— Това е толкова глупаво — измърморих аз. — Аз съм толкова глупава.

— Не си.

Отметна косата от лицето ми, наведе се по-ниско и прошепна в ухото ми:

— Ако ти ме беше завела в стая, в която си се чукала с други мъже, щях да откача.

Келнерката се появи и ние се отдръпнахме един от друг.

— Да ви донеса ли менюто, сър?

— Не е необходимо. — Гидиън извади портмонето от задния джоб на дънките си и ѝ подаде кредитната си карта. — Тръгваме си.

* * *

Взехме такси до апартамента на Гидиън, като през цялото пътуване той ме държеше за ръка. Нямах причина да съм толкова нервна, докато частният асансьор се изкачваше до мезонета на Пето авеню. Видът на високите тавани и довоенната архитектура не бяха новост за мен, а и какво може да очаква човек, когато излиза с мъж, който очевидно притежава всичко. Включително мечтаната гледка към Сентръл парк... Разбира се, че я има.

Напрежението в Гидиън обаче се усещаше съвсем ясно и ме накара да осъзная, че преживяването е изключително важно за *него*. Вратите на асансьора се отвориха и влязохме направо в мраморното фойе на апартамента му. Той стисна силно ръката ми и след това я пусна. Отключи двойната входна врата и ме въведе вътре, усещах безпокойството му, докато наблюдаваше реакцията ми.

Домът на Гидиън бе не по-малко красив от него самия. Беше съвсем различен от модерния му и лъскав кабинет. Това беше неговото лично пространство, уютно и разкошно, пълно с антики, предмети на изкуството и скъпи френски килими, постлани върху пода от тиково дърво.

— Тук е... удивително — прошепнах тихо аз. Знаех, че съм една от малкото, допуснати да го видят.

Имах възможност да надникна в личния свят на Гидиън, който толкова силно исках да опозная, и той се оказа зашеметяващ.

— Хайде — подкани ме той и ме дръпна навътре в апартамента. — Искам да останеш да спиш тук тази вечер.

— Нямам нито дрехи, нито...

— Единственото, от което се нуждаеш, е четката за зъби в чантата ти. Утре сутринта ще минем през апартамента ти и ще вземем всичко, което ти трябва. Обещавам да те закарам навреме за работа. — Придърпа ме към себе си и подпря брадичката си на главата ми. — Наистина много искам да останеш, Ева. Не те обвинявам за това, че избяга от хотела, но умрях от страх, докато те открия. Сега трябва да съм сигурен, че си до мен.

— Искам да ме прегърнеш — казах аз и мушнах ръце под фланелката му, за да усетя копринената кожа на мускулестия му гръб. — Освен това няма да е лошо да взема един душ.

Той завря нос в косата ми и пое дълбоко въздух.

— Харесва ми, когато миришеш на мен.

След това ме поведе през хола надолу по един коридор, докато стигнахме до спалнята му.

— Еха! — възкликнах аз, когато запали лампата.

В центъра на стаята имаше огромна старинна спалня. Беше от тъмно дърво, очевидно такова бе предпочитанието му, с чаршафи в нежен кремав нюанс. Останалите мебели бяха в тон с леглото, с акценти от матирано злато по тях. Беше уютна мъжка стая. По стените нямаше произведения на изкуството, които да отклоняват погледа от нощния пейзаж на Сентръл парк и прекрасните жилищни сгради от другата му страна. Моята страна на Манхатън.

— Банята е тук.

Докато оглеждах тоалетката, която като че ли беше направена от старинен орехов скрин, той извади кърпи от съседния шкаф, в съвсем същия стил. Подаде ми ги с онази чувствена грациозност, на която толкова се възхищавах. Трогна ме фактът, че имам възможност да го видя в дома му, облечен толкова спортно. Знаех, че съм единствената жена, преживяла подобно нещо, и това ми въздейства дълбоко. Имах чувството, че го виждам по-разголен от когато и да било.

— Благодаря ти.

Той ме погледна и разбра, че имам предвид нещо повече от кърпите. Погледът му ме изгори.

— Чувствам се добре, когато си тук с мен.

— Нямам никаква представа как се озовах тук с теб.

Но това много, много ми харесваше.

— Има ли някакво значение? — Гидиън се приближи, наклони главата ми и ме целуна по носа. — Ще ти оставя една фланелка на леглото. Да хапнем хайвер с водка, как ти звучи?

— Ами... малко по-добре от пицата.

— Това е специалният черен хайвер на Петросян — усмихна се той.

— Веднага се поправам — отвърнах на усмивката му. — Стотици пъти по-добре от пицата.

Изкъпах се и облякох огромната фланелка с надпис „Крос индъстрис“, която ми беше оставил на леглото. След това се обадох на Кари, за да му кажа, че няма да се прибирам, и му разказах набързо за случилото се в хотела.

Той подсвирна:

— Направо не знам какво да ти кажа.

Когато Кари Тейлър останеше без думи, това наистина значеше много.

Отидох при Гидиън в хола, двамата седнахме на пода до холната масичка и ядохме скъпия хайвер, намазан върху малки препечени филийки. Гледахме повторението на един полицейски сериал, чието действие се развиваше в Ню Йорк и една от сцените беше заснета точно пред „Кросфайър“.

— Сигурно е страхотно да видиш по телевизията сграда, която притежаваш — изкоментирах аз.

— Не е лошо, стига да не затварят улицата с часове, докато снимат филма.

Чукнах го леко по рамото.

— Песимист.

В десет и половина се вмъкнахме в леглото на Гидиън и догледахме филма, сгущени един в друг. Между нас се усещаше силно сексуално напрежение, но нито той, нито аз предприехме нещо.

Предположих, че иска да ми се реваншира за случилото се в хотела, като прекара известно време с мен, „без активно да се чукаме“.

Получи се. Колкото и да го желяех, ми беше добре просто да сме заедно.

Спеше гол, което бе чудесно, защото веднага се гушнах в него. Прехвърлих крак през неговия, прегърнах го през кръста и сложих глава на гърдите му. Не си спомням как свърши филмът, защото сигурно съм заспала преди това.

Когато се събудих, около мен цареше пълна тъмнина, бях в далечния край на моята половина от леглото. Надигнах се, за да погледна електронния часовник върху нощното шкафче на Гидиън, и видях, че бе едва три часа. Обикновено спях непробудно цяла нощ и предположих, че непознатата обстановка ми е попречила да заспя по-дълбоко. В този момент Гидиън изстена и се раздвижи неспокойно и тогава разбрах какво ме е събудило. Звукът, който издаваше, бе пълнен с болка, а дишането му — накъсано от някакво страдание.

— Не ме докосвай — прошепна той с дрезгав глас. — Махни си гадните ръце от мен!

Замръзнах на място, сърцето ми биеше като лудо. Думите му пронизваха мрака наоколо, изпълнени с ярост.

— Гадно копеле!

Започна да се гърчи и изрита завивките. После изви гръб и издаде стон, в който имаше нещо перверзно еротично.

— Недей! О, господи!... *Боли!*

Напрегна се и тялото му започна да се гърчи. Не можех да го гледам повече.

— Гидиън!

Тъй като Кари също понякога сънуваше кошмари, знаех много добре, че не трябва да го докосвам. Вместо това коленичих от моята страна на леглото и извиках:

— Гидиън, събуди се!

Изведнъж той спря да се движи, отпусна се по гръб в напрегнато очакване. Гръдният му кош се надигаше, дишаше шумно и трудно. Възбуденият му член лежеше върху корема му. Говорех му твърдо и ясно, макар че сърцето ми се късаше от мъка.

— Гидиън, сънуваш, събуди се!

Той се отпусна на матрака.

— Ева...

— Тук съм.

Отдръпнах се, така че лунната светлина падна върху лицето му, но не видях проблясване, което би издало, че очите му са отворени.

— Буден ли си?

Дишането му започна да се нормализира, но не ми отговори. Беше стиснал ръце в юмруци. Съблякох фланелката, която носех, и я пуснах на леглото. Промъкнах се предпазливо напред, протегнах внимателно ръка и го докоснах по рамото. Той не се помръдна, погалих го, като прокарах нежно пръст по твърдия му бицепс.

— Гидиън.

Изведнъж той се събуди.

— Какво? Какво става?

Седнах, свила колене под себе си, и сложих ръце върху бедрата си. Той ме погледна, премигна и прокара двете си ръце през косата. Усецах, че все още не се е отърсил от кошмара, чувствах, че тялото му е като вдървено.

— Какво има? — попита той пресипнало и се надигна на лакти.

— Добре ли си?

— Желая те.

Легнах до него и притиснах голото си тяло в неговото. Допрях лицето си до потния му врат и нежно засмуках солената кожа. Знаех от собствен опит, че при кошмар имаш нужда някой да те гушне и да ти покаже, че те обича, така поне за малко можеш да прогониш тъмните сенки от миналото.

Той ме прегърна, дланите му започнаха да галят извивките на гърба ми. Въздъхна дълбоко и усетих, че се отърва от кошмара.

Бутнах го по гръб, качих се върху него и долепих устни до неговите. Възбуденият му пенис се вряза между устните на вулвата ми и аз започнах леко да се търкам в него. Ръцете му ме сграбчиха за косата, за да контролират целувката, и това веднага ме накара да се овлажня. Почувствах как кожата ми пламна. Започнах да търкам клитора си във възбуденото тяло на члена му, мастурбирайки с негова помощ, докато той не издаде онзи стон, с който показваше, че ме желае, претърколи ме и аз се озовах под него.

— Нямам никакви презервативи вкъщи — прошепна той, преди да обхване зърното на гърдата ми с устни и да започне леко да го

смуче.

Хареса ми фактът, че не беше подготвен. Тук не беше бърлогата му за секс. Това беше домът му и аз бях единствената жена, която някога бе канил.

— Знам, че си говорихме да разменим медицински свидетелства, че сме здрави, когато ставаше въпрос за предпазване от бременност... Това е отговорният начин, по който се постъпва, но...

— Имам ти пълно доверие.

Той вдигна глава и ме изгледа на слабата светлина на луната. Задържа краката ми отворени и започна да прониква в мен. Членът му беше ужасно горещ и нежен като коприна.

— Ева — прошепна той, докато ме притискаше плътно до себе си. — Никога досега... О, господи, усещането е толкова прекрасно. Толкова съм щастлив, че си тук.

Притеглих главата му към себе си и го целунах по устните.

— Аз също.

* * *

Събудих се така, както бяхме заспали, Гидиън беше върху мен и вътре в мен. Гледаше ме с премрежен поглед, когато се събудих, възбудена от желание. Косата му се спускаше до раменете му и сега изглеждаше още по-секси, разрошена от съня. Но най-хубавото бе, че в очите му нямаше и следа от болката, която го преследваше насън.

— Надявам се, че нямаш нищо против — прошепна той, усмихна се закачливо и започна да се движи напред-назад. — Толкова си топла и мека. Не мога да спра да те искам.

Протегнах ръце над главата си, извих гръб и притиснах гърдите си в неговите. През тесните, подобни на арки прозорци, видях първите лъчи на слънцето.

— Ъмм... Мога да свикна да се събуждам така.

— Това си помислих и аз в три часа сутринта.

Той раздвижи бедра и проникна още по-дълбоко в мен.

— Реших да ти върна услугата.

Тялото ми се върна към живот, пулсът ми се ускори.

— Моля те, направи го!

* * *

Когато стигнахме до апартамента, Кари го нямаше, беше ми оставил бележка, в която казваше, че е излязъл по работа, но ще се върне навреме за уговорката ни с Трей да хапнем пица. Тъй като предишната вечер изобщо не успях да усетя вкуса на пицата, се надявах този път да се насладя на вечерята в приятна компания.

— Имам служебна среща довечера — каза Гидиън, който се бе навел над рамото ми и четеше бележката. — Надявах се, че ще дойдеш с мен и ще я направиш малко по-поносима.

— Не мога да изоставя Кари — опитах се да се извиня и се обърнах с лице към него. — Нали знаеш, приятелките на първо място.

Устните му потръпнаха и той ме притисна до барплота. Беше облечен за работа, в костюм „Прада“, който бях избрала аз — графитеносив, от мек, леко лъскав плат. Вратовръзката му беше синя като очите му и докато лежах в леглото и го наблюдавах как се облича, ми бяха нужни усилия на волята, за да потисна желанието да стана и да сваля всичките му дрехи.

— Кари не ти е приятелка, но разбирам какво имаш предвид. Искам да те видя тази вечер. Мога ли да дойда след вечерята и да остана да преспя тук?

Обля ме гореща вълна от нетърпение. Пригладих с ръце жилетката на костюма му с усещането, че съм посветена в някаква голяма тайна, защото знаех точно как изглежда под дрехите.

— Много ще се радвам, ако го направиш.

— Добре — отвърна той доволно и кимна. — Ще направя кафе, докато се обличаш.

— Кафето е в шкафа. Мелничката е до кафеварката — казах аз и му я посочих. — Пия кафето си с много мляко и малко подсладител.

Когато двайсет минути по-късно се появих в кухнята, Гидиън грабна две чаши с кафе за из път и тръгнахме надолу към фойето. Пол ни отвори вратата и ни настани на задната седалка на бентлито, което ни чакаше.

Докато колата се включваше в натовареното движение, Гидиън ме огледа и заяви:

— Определено си решила да ме довършиш. Пак ли си с жартиери?

Вдигнах края на полата си и му показах ръба на черните си копринени чорапи, закачени за черния дантелен колан за жартиери.

Той изруга под нос и ме накара да се усмихна. Бях облякла черна копринена блуза с поло яка и къси ръкави, прилично къса плисирана пола в яркочервено и затворени обувки на висок ток и с каишка. Тъй като Кари не беше вкъщи, за да направи нещо интересно с косата ми, просто я бях прибрала на опашка отзад.

— Харесват ли ти?

— Надървям се — отвърна той с дрезгав глас и се понамести в панталоните. — Как, по дяволите, ще изкарам работния ден, като си те представям в тези дрехи?

— Винаги можем да се видим за обяд — предложих аз, като си представих как можем набързо да се изчукаме на дивана в кабинета му.

— Днес имам работна среща за обяд. Бях я преместил, но веднъж вече я отложих вчера.

— Отложил си среща заради мен? Поласкана съм.

Протегна ръка и докосна с пръсти бузата ми, вече започвах да свиквам с този жест, в който имаше нещо много мило и страшно интимно. Усещах, че се пристрастявам към начина, по който ме докосваше.

Наведох глава и опрях буза в дланта му.

— Ще можеш ли да ми отделиш петнайсет минути от времето си?

— Ще се опитам да го направя.

— Обади ми се, когато разбереш точно кога.

Поех дълбоко въздух, бръкнах в чантата си и взех в ръка подаръка, който не бях сигурна дали ще пожелае. Но тъй като не можех да се отърва от спомена за кошмара, който беше имал през нощта, се надявах, че това, което възнамерявам да му дам, ще му напомня за мен и за секса в три сутринта и така ще му помогне да се справи.

— Имам нещо за теб. Помислих си...

Изведнъж реших, че ще е много нагло от моя страна да му дам това, което бях приготвила.

— Какво има? — намръщи се той.

— Нищо. Просто... — Спрях и въздъгнах шумно. — Виж какво, приготвила съм нещо за теб, но изведнъж осъзнах, че такъв подарък... всъщност не е точно подарък. Вече започвам да мисля, че не е никак подходящо да ти го дам и...

Той протегна ръка.

— Дай ми го.

— Няма да ти се разсърдя, ако решиш да не го вземеш...

— Млъкни, Ева — скара ми се той и направи знак с пръст. — Дай ми го.

Извадих го от чантата си и му го подадох.

Гидиън впери поглед в рамкираната снимка и потъна в дълбоко мълчание. Рамката беше евтина, с отпечатани върху нея различни образи, свързани с дипломиране, включително един цифров часовник, който показваше 3:00. На снимката бях аз на Коронадо бийч, по червен бански и с шапка с голяма периферия. Бях щастлива, загоряла от слънцето и изпращах въздушни целувки на Кари, който се бе вживял в ролята на моден фотограф и ми подвикваше закачливо и окуражително реплики от рода на: „Прекрасно, изключително! Малко по-смело! Сега по-секси! Невероятно! А сега по-сърдито...“.

Почувствах се неудобно и се свих на седалката.

— Както ти казах, не е необходимо да...

— Аз... — започна той и се прокашля. — Благодаря ти, Ева.

— Ооо... ами добре... — С облекчение забелязах, че приближавахме „Кросфайър“. Изскочих от колата веднага щом спря до бордюра и пригладих полата си, чувствах се неудобно. — Ако искаш, мога да ти я дам по-късно.

Гидиън затвори вратата на колата и поклати глава.

— Моя е. Нямам никакво намерение да ти я връщам.

Хвана ме за ръка и посочи към въртящата се врата, като все още стискаше снимката. Стана ми приятно, когато разбрах, че възнамерява да я вземе със себе си в офиса.

* * *

Едно от най-хубавите неща на работата в рекламния бизнес е, че всеки ден е напълно различен от предишния. Бях заета цялата сутрин и

точно започвах да си мисля какво да хапна за обяд, когато телефонът ми иззвъня.

— Кабинетът на Марк Герити. На телефона Ева Трамел.

— Имам новини — започна Кари, без да ме поздрави.

— Какви?

По гласа му можех да позная, че новината, каквато и да е, беше добра.

— Наеха ме за кампанията на „Грей Айълс“.

— О, боже! Това е чудесно! Дънките им са страхотни.

— Какво ще правиш за обяд?

— Ще празнувам с теб — усмихнах се аз. — Можеш ли да дойдеш в дванайсет?

— Вече идвам към теб.

Затворих телефона и започнах да се полюшвам на стола, толкова се радвах за Кари, че ми идваше да се разтанцувам. За да запълня оставащите петнайсет минути, проверих пощата си и намерих съобщението от Google с материали, в които се споменаваше името на Гидиън. Бяха повече от трийсет.

Отворих имейла и леко ми прилоша, като видях, че повечето заглавия започват с думите „мистериозна жена“. Кликнах на първия линк и попаднах на един клюкарски блог.

Веднага видях цветна снимка на Гидиън, който ме целуваше като обезумял на тротоара пред фитнеса. Статията беше кратка, но ясна:

„Гидиън Крос, най-търсеният ерген в Ню Йорк от Джон Ф. Кенеди-младши насам, бе забелязан страстно да прегръща млада дама на публично място. Източник от «Крос индъстрис» посочи, че щастливата мистериозна жена е Ева Трамел, дъщеря на мултимилionера Ричард Стантън и съпругата му Моника. На въпроса каква е връзката между Крос и Трамел нашият източник потвърди, че в момента госпожица Трамел е «най-важната жена» в живота на богатия магнат. Тази сутрин страната със сигурност е осъмнала с много разбити женски сърца.“

— По дяволите — въздъхнах аз.

Започнах бързо да проверявам линковете и открих, че и другите статии имат подобни заглавия и са публикували същата снимка. Облегнах се назад, силно обезпокоена, и се замислих какво означава всичко това. Ако една целувка бе достатъчна за десетки вестникарски заглавия, какъв шанс имахме да изградим нормална връзка?

Ръцете ми леко потрепераха, когато изключих компютъра. Никога не си бях представяла, че историята ни ще излезе във вестниците, а очевидно трябваше да го направя.

— По дяволите!

Анонимността беше мой съюзник. Тя ме предпазваше от миналото. Предпазваше както семейството ми, така и Гидиън от неудобни ситуации. Дори нямах профили в социалните мрежи, защото така хората, които вече не бяха част от живота ми, не можеха да ме открият.

Тънката невидима стена между мен и публичността беше изчезнала.

— Дявол да го вземе!

Бях се озовала в ужасно неприятна ситуация, която можех да избегна, ако бях използвала поне част от мозъка си да мисля и за друго, освен за Гидиън.

Освен това не знаех каква щеше да бъде *неговата* реакция. Потръпнах само като си помислих за това. И за майка ми. Нямах да мине много време, преди да започне да ми звъни и...

— Мамка му!

Сетих се, че не съм й дала номера на новия си мобилен, вдигнах слушалката на служебния телефон и набрах другата си гласова поща, за да разбере дали се е опитвала да се свърже. Трепнах, когато чух, че гласовата ми поща е пълна.

Затворих, грабнах чантата си и излязох на обяд, бях сигурна, че Кари ще ми помогне да погледна на проблема от друг ъгъл. Бях толкова нервна и обърквана, когато стигнах до партера, че излязох

тичешком от асансьора с единствената мисъл да открия съквартиранта си. Зърнах го и се отправих към него, без да забелязвам нищо около себе си, докато Гидиън не застана пред мен и не ми препречи пътя.

— Ева.

Погледна ме намръщено. Хвана ме за лакътя и леко ме извърна към себе си. Едва тогава забелязах двете жени и мъжа, които ми бяха попречили да го видя. Успях едва-едва да им се усмихна и да ги поздравя:

— Добър ден!

Гидиън ме представи на хората, с които имаше среща. След това се извини и двамата се отдалечихме малко встрани.

— Какво има? Защо си толкова разтревожена?

— Публикували са я навсякъде — прошепнах аз. — Снимката ни!

Той кимна.

— Видях я.

Премигнах учудено, озадачена от равнодушието, с което го каза.

— Това не те ли притеснява?

— Защо да ме притеснява? За първи път пишат нещо вярно за мен.

В мен започна да се промъква известно подозрение.

— Ти си го планирал. Планирал си цялата история.

— Не е съвсем вярно — отвърна той без никакво притеснение. — Фотографът беше там случайно. Просто му дадох възможност да направи хубава снимка и казах на нашия пиар да обясни коя си и какво означаваш за мен.

— Защо? Защо ти трябваше да го правиш?

— Ти имаш свой начин да се справяш с ревността, аз имам мой. И двамата вече сме обвързани и всички го знаят. Това проблем ли е за теб?

— Безпокоях се как ще реагираш, но има и още нещо. Има някои неща, които не знаеш, и аз... — Опитах се да си поема въздух. — Нещата между нас не могат да продължават така, Гидиън. Не искам връзката ни да е публична. Не искам... По дяволите! Само неприятности ще ти докарам.

— Не можеш да ми докараш неприятности. Това е невъзможно — заяви той и отметна кичура, който се бе измъкнал от опашката ми.

— Може ли да поговорим по-късно? Ако имаш нужда от мен...

— Не, всичко е наред. Върви.

Кари се приближи до нас.

Беше облечен в черни спортни панталони и бяла фланелка с шпиц деколте и пак изглеждаше изискан.

— Всичко наред ли е?

— Здравсти, Кари! Всичко е наред — отвърна Гидиън и стисна ръката ми. — Приятен обяд и не се тревожи за нищо.

Лесно му бе да го каже, защото нямаше никаква представа за какво става въпрос. А аз не бях сигурна дали, след като узнае истината, все още ще ме иска. Гидиън си тръгна, а Кари се обърна към мен.

— Какво те тревожи? Случило ли се е нещо?

— Всичко се обърка — въздъхнах аз. — Хайде да се махаме оттук, ще ти разкажа, докато обядваме.

* * *

— Е — изкоментира Кари, когато препратих линка със снимката на телефона му, — това се казва целувка. Навеждането назад е суперхрумка. Изглежда тотално погълнат от теб.

— Точно в това е проблемът — отвърнах аз и отпих глътка вода. — Наистина се е постарал.

Кари прибра телефона в джоба си.

— Миналата седмица го обвиняваше, че единственото, от което се интересува, е вагината ти. Тази седмица той публично демонстрира, че имате сериозна романтична връзка, и ти пак не си доволна. Започвам да му съчувствам на този човек. Каквото и да направи, все греши.

Това ме засегна.

— Журналистите ще започнат да се ровят, Кари, и мръсотията ще излезе наяве. И тъй като става въпрос за пикантна мръсотия, ще я развоят навсякъде и това ще постави Гидиън в много неудобно положение.

— Виж какво, бечко — започна Кари и постави ръката си върху моята, — Стантън се постара да погребее дълбоко всичко.

Стантън. Поизправих се. Не бях помислила за втория си баща. Сигурно е видял, че се задава опасност, и е направил всичко възможно да я предотврати, защото знае как ще реагира майка ми, ако истината излезе наяве. И въпреки това...

— Ще трябва да говоря с Гидиън за това. Ще го предупредя. Има право да знае на каква опасност се излага.

Дори само мисълта за този разговор ме накара да се почувствам нещастна.

Кари много добре разбираше какво става в главата ми.

— Според мен дълбоко грешиш, ако мислиш, че ще скъса с теб и ще избяга. Гледа те така, сякаш на света не съществува никой друг.

Порових с вилицата си в салатата с риба тон.

— И него самия го преследват призраци. Сънува кошмари. Мисля, че се е изолирал от всички, защото нещо отвътре ужасно го яде.

— Но се разкрива пред теб.

Освен това вече показваше силно развито собственическо чувство по отношение на връзката ни. Приемах го донякъде, защото и аз имах същия недостатък, но все пак...

— Прекалено много се задълбочаваш и анализираш, Ева — заяви Кари. — Мислиш си, че чувствата му към теб са или щастлива случайност, или грешка. Човек като него не може да се влюби в теб заради голямото ти сърце и острия ти ум, така ли?

— Самочувствието ми не е *чак* толкова ниско — възразих аз.

Той отпи глътка от шампанското си.

— Така ли? Тогава ми кажи поне едно нещо, което смяташ, че той харесва в теб, но да няма нищо общо със секс или зависимости.

Помъчих се да измисля нещо, но не успях, и това ме накара да се намръщя.

— Ясно — продължи той и кимна. — А ако Крос е дори наполовина толкова сбъркан, колкото сме ние с теб, вероятно и той си мисли същото, само че за себе си. Сигурно се пита какво вижда в човек като него такава жестока мацка като теб. Ти имаш достатъчно пари, така че с какво толкова може да те привлече, освен че е истински мъжкар, който обаче непрекъснато прецаква нещата.

Облегнах се назад и се опитах да премисля всичко, което ми бе казал до момента.

— Ужасно много те обичам, Кари!

Той се ухили.

— И аз също, сладурче. Искаш ли да чуеш моя съвет? Идете на терапия за двойки. Винаги съм си представял, че ще направя точно това, когато срещна истинския човек в живота си. Освен това се опитайте да се забавлявате. Трябва да имате поне толкова хубави моменти, колкото и лоши. Иначе всичко става прекалено тежко и болезнено.

Протегнах се и стиснах ръката му.

— Благодаря ти.

— За какво? — усмихна се той и с елегантен жест и свити рамене отхвърли благодарностите. — Лесно е да анализираш живота на другите. Знаеш много добре, че нямаше да се справя с трудностите в собствения си живот, ако не беше ти.

— И ето че вече нямаш никакви трудности — вметнах аз, опитвайки се да насоча разговора към него. — Много скоро ще се появиш на някой билборд на Таймс скуеър. Не трябва ли да променим плана и вместо пица да си вземем нещо по-достойно за случая? Какво ще кажеш да отворим онова специално вино, което Стантън ни даде?

— Ето това вече е приказка!

— А филма? Какво ти се гледа?

— Ти избери. Не искам де се меся на филмовия гений в къщата.

Засмях се. Знаех си, че след един час, прекаран с Кари, ще се чувствам много по-добре.

— И, моля те, ако не се усетя, дай ми знак кога двамата с Трей искате да останете насаме.

— Ха! Не се тревожи за това. Бурният ти любовен живот ме кара да се чувствам тъп и скучен. И на мен ми се иска да се изчукам здраво с някой мъжкар.

— Не забравяй, че само преди няколко дни се чука в един килер.

Той въздъхна.

— Да, почти бях забравил. Не е ли тъжно?

— Никак даже. По погледа ти виждам, че се смееш.

* * *

Върнах се на работното си място, погледнах телефона си и видях, че съм получила съобщение от Гидиън. Казваше, че ще има петнайсет свободни минути точно в три без четвърт. През следващия час и половина едва сдържах нетърпението си. Бях решила да последвам съвета на Кари и да се позабавлявам. Съвсем скоро с Гидиън трябваше да преминем през тинята на миналото ми, но сега мислех да направя нещо, което да достави удоволствие и на двамата ни.

Пуснах му съобщение точно преди да тръгна към него, за да му кажа да ме очаква. Като се има предвид с колко малко време разполагахме, не трябваше да губим и минута. Сигурно и Гидиън е мислил същото, защото Скот ме чакаше на рецепцията още щом наближих приемната на „Крос индъстрис“. Посрещна ме в момента, в който рецепционистката натисна бутона, за да ме пусне.

— Как върви работата? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Засега прекрасно. А твоята?

— Било е и по-зле — отвърнах на усмивката му.

Когато влязох в кабинета, Гидиън говореше по телефона. Тонът му беше рязък и нетърпелив, докато нареждаше на човека от другата страна на линията да се оправя сам, а не да го чака той да решава всичко.

Гидиън вдигна пръст, с което ми даде знак да изчакам още минута. В отговор направих огромен балон с дъвката, която дъвчех, и го спухах шумно.

Той вдигна учудено вежди и натисна бутоните, за да заключи вратата и да затъмни стъклената стена.

Тръгнах бавно и с усмивка към бюрото му и се метнах отгоре, а после закачливо залюлях краката си и прокарах пръст по долната си устна. Той спуха с пръст следващия балон, който направих. Престорих се, че се цупя.

— Оправете нещата — заяви той тихо, но властно на човека, с когото разговаряше. — Мога да пристигна едва следващата седмица, а това ще ни забави още повече. Стига толкова приказки. На бюрото ми има нещо, което не търпи отлагане, и ти ми пречиш да се захвана с него. Мога да те уверя, че това не се отразява никак добре на отношението ми към твоя проблем. Свърши каквото е необходимо и се

обади утре да ми докладваш. — Затвори телефона, като едва потискаше яда си. — Ева...

Вдигнах ръка, за да му направя знак да замълчи, извадих дъвката от устата си, увих я в едно от лепящите листчета, което взех от бюрото му, и я изхвърлих в кошчето.

— Преди да ме упрекнете, господин Крос, държа да ви кажа, че вчера не трябваше да напускам хотела, когато преговорите относно сливането ни стигнаха до задънена улица. С това по никакъв начин не помогнах за разрешаване на проблема. Освен това не реагирах особено адекватно на маркетинговата акция със снимката. Въпреки това... Макар че се държах като непослушна секретарка, мисля, че заслужавам шанс да ви покажа колко съм добра.

Той присви очи и ме изгледа внимателно, мълниеносно преценявайки ситуацията.

— Попитах ли ви за мнение какви действия да бъдат предприети, госпожице Трамел?

Поклатих глава и го погледнах с премрежен поглед. Усещах как гневът, който телефонният разговор бе предизвикал, бавно отстъпва и на негово място се появява любопитство и възбуда.

Скочих от бюрото, промъкнах се по-близо до него и пригладих с две ръце безупречната му вратовръзка.

— Не можем ли да измислим нещо? Ще се уверите, че притежавам много и най-различни умения.

Той ме хвана за бедрата.

— И това е една от многото причини, поради които сте единствената жена, достойна за тази позиция.

Стана ми приятно топло, когато чух тези думи. Пуснах смело ръка, обхванах члена му и започнах да го опипвам през панталона.

— Може би трябва отново да се върна към задълженията си? Мога да ви демонстрирам някои сфери, в които съм особено квалифицирана и мога да окажа помощ.

Членът му се втвърди със завидна бързина.

— Каква инициативност от ваша страна, госпожице Трамел. Но следващата ми среща е след по-малко от десет минути. Освен това не съм свикнал да експериментирам с разширяване на длъжностните характеристики на подчинените си в офиса.

Разкопчах копчето на панталона му и свалих ципа. Допрях устни до бузата му и прошепнах:

— Ако смяташ, че има място, на което не мога да те накарам да свършиш, ще се наложи да си промениш мнението.

— Ева — издиша той тежко, в очите му се четеше желание и нежност. Сложи ръце на врата ми и докосна с палци брадичката ми. — Направо ме побъркваш. Наясно ли си с това? Нарочно ли го правиш?

Бръкнах в боксерките му и обвих с ръка члена му, като в същото време подложих устните си за целувка. Целуна ме с такава сила и страст, че не можах да си поема дъх.

— Желая те — изпъшка той.

Коленичих на покрития с килим под и дръпнах панталоните му достатъчно, че да освободят онова, което ми трябваше. Той въздъхна шумно:

— Ева, какво правиш...

Устните ми покриха широката главичка. Той протегна ръце и стисна ръба на бюрото така силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Обхванах пениса му с две ръце, поех с устни меката кадифена главичка и започнах леко да я смуча. Нежната кожа и невероятната му миризма ме накараха да простена от желание. Усетих как тялото му се разтресе. От гърдите му се изтръгна силен стон.

Гидиън докосна бузата ми.

— Ближи го!

Възбудена от заповедта му, плъзнах език по долната страна на члена му и бях възнаградена с малко семенна течност. Стиснах основата му с едната ръка, поех го изцяло в устата си и започнах ритмично да смуча, като се надявах да получа още.

Искаше ми се да имам повече време и да не са налага да бързам. Да го подлудя...

Той издаде такъв звук, сякаш бе изпаднал в сладка агония.

— О, Ева... Устата ти... Продължавай да го смучеш... Точно така... Силно и дълбоко.

Бях толкова възбудена от удоволствието, което той изпитваше, че изстенах. Той вплете пръсти във вързаната ми коса и започна да я дърпа в корените. Харесваше ми това, че в началото започна много нежно, а после, с нарастване на желанието му, ставаше все по-груб, сякаш напълно изгубил контрола си.

Леката болка, която ми причиняваше, ме възбуждаше още по-силно. Главата ми се движеше напред-назад, докато му доставях удоволствие, местех нагоре и надолу едната си ръка и едновременно с това го смучех и ближех с устни и език. По дължината на пениса му се виждаха големи, натежали вени, накланях глава и прокарвах езика си по всяка от тях. Пенисът му набъбна, стана по-плътен и още по-дълъг. Беше ми неудобно да стоя на колене, но в момента това ни най-малко не ме интересуваше. Бях приковала поглед в Гидиън, който отметна глава, опитвайки да си поеме дъх.

— Толкова ми е хубаво да ме смучеш, Ева.

Хвана главата ми с две ръце, задържа я неподвижна и пое инициативата. Започна да движи бедрата си. Чукаше ме в устата. Беше стигнал до онова първично състояние, когато не го интересуваше нищо друго, освен да достигне до оргазъм.

Тази мисъл ме подлуди, представих си как изглеждаме отстрани — Гидиън, облечен в изискан делови костюм и застанал пред бюрото, от което управляваше цяла империя, вкарваше и изкарваше члена си в ненаситната ми уста.

Обхванах с две ръце бедрата му, които се напрягаха, започнах трескаво да движа устни и език, отчаяно исках да го накарам да свърши. Тестисите му бяха големи и тежки, ясно доказателство за безспорната му мъжественост. Взех ги в ръка, погалих ги нежно и усетих как се напрегнаха и изпънаха.

— Ах, Ева — изхриптя той и стисна още по-силно косата ми. — Ще ме накараш да свърша.

Първата струя сперма бе толкова гъста, че едва я преглътнах. Отдаден изцяло на удоволствието си, Гидиън блъскаше члена си в гърлото ми, чувствах го как пулсира и се извива в устата ми. Очите ми се напълниха със сълзи, дробовете ми горяха, но не престанах да движа стиснатата си длан по дължината на члена му. Цялото му тяло се разтресе и той мощно се изпразни в устата ми. Звучите, които издаваше, и думите на благодарност, които прошепна, ме накараха да изпитам огромно удовлетворение.

Облизах го отново, за да го почистя, удивена от факта, че членът му не бе напълно омекнал дори след невероятния оргазъм, който беше преживял. Знаех, че в момента е в състояние да ме чука до припадък и би дал всичко, за да го направи. Но нямаше време за това и аз няхах

нищо против. Исках да го направя за него. За нас. Всъщност и заради самата себе си, защото трябваше да се убедя, че мога да извлека удоволствие от подобен сексуален акт, без да се чувствам употребена.

— Трябва да тръгвам — прошепнах аз, станах и докоснах устните му с устни. — Надявам се, че останалата част от деня ти ще е прекрасна, вечерята довечера също.

Понечих да тръгна, но той ме хвана за китката, вперил поглед в часовника на телефона върху бюрото. Тогава забелязах, че снимката ми е там, поставена на централно място, така че да може да я вижда непрекъснато.

— Ева... По дяволите! Чакай.

Намръщих се, когато чух тона му, звучеше разтревожено. Разочаровано.

Бързо пооправи облеклото си, прибра члена си в боксерките, опъна ризата си и закопча панталона. Имаше нещо много сладко в това да го наблюдавам как се оправя, как възстановява фасадата си за пред света, и да знам, че познавам, поне до известна степен, мъжа, който се криеше зад нея.

Гидиън ме придърпа към себе си и допря устни до челото ми. Прокара ръце през косата ми и откопча шнолата от черупка на костенурка, с която я бях вързала.

— Не те задоволих.

— Не е необходимо — отвърнах аз, обожавях допира на ръцете му върху главата си. — И така преживяването си струваше.

Беше съсредоточил цялото си внимание върху това да оправи косата ми, бузите му бяха зачервени от току-що отминалия оргазъм.

— Знам, че за теб е важно преживяванията ни да бъдат споделени — възрази той с дрезгав глас. — Не мога да те оставя да си тръгнеш с усещането, че съм те използвал.

Сладка болка прободеше сърцето ми. Значи помнеше какво му бях казала. И се тревожеше за мен. Взех лицето му в ръце.

— Използва ме, но с мое разрешение, и наистина беше страхотно. Исках да го направя за теб, Гидиън. Спомняш ли си? Предупредих те. Искам да запазиш този спомен за мен.

Гидиън отвори широко очи, в които се четеше тревога.

— Защо са ми спомени, когато имам теб? Ако е заради снимката в новините, Ева...

— Млъкни и се наслаждавай на преживяването.

В момента нямахме време да разговаряме за снимката, а и не исках да навлизам в тази тема. Щеше да развали всичко.

— Дори да разполагахме с цял час, пак нямаше да ти дам да ме изчукаш. Не се състезавам с теб и не броя точки. И честно казано, ти си първият мъж, на когото мога да го кажа. Сега трябва да тръгвам. А ти трябва да работиш.

Отново понечих да тръгна и той отново ме задържа.

От микрофона прозвуча гласът на Скот:

— Извинете, господин Крос. Господата за срещата в три са вече тук.

— Всичко е наред, Гидиън — уверих го отново аз. — Нали ще дойдеш довечера?

— Нищо не може да ме спре.

Надигнах се на пръсти и го целунах по бузата.

— Тогава ще поговорим.

* * *

След като свърших работа, реших да сляза пеша до фоайето, за да не се чувствам виновна, че ще пропусна фитнеса, но докато стигна долу, вече сериозно съжалих за решението. Недоспиването от предишната вечер ме караше да се чувствам изтощена. Точно си мислех дали да не взема метрото, вместо да се прибирам пеша, когато видях бентлито на Гидиън, паркирано пред сградата. Шофьорът излезе и ме поздрави по име, а аз спрях, силно изненадана.

— Господин Крос ми нареди да ви закарам до вас — заяви той.

Изглеждаше много елегантен в шофьорската си униформа и фуражка. Беше възрастен човек с червеникава коса, която бе започнала да побелява, и светлосини очи. Говореше със странен мек акцент. Бях благодарна за предложението, краката наистина ужасно ме боляха.

— Благодаря. Извинявай, как се казваше?

— Ангъс, госпожице Трамел.

Как можах да забравя? Името беше толкова на място, че ме накара да се усмихна:

— Благодаря ти, Ангъс.

Той докосна с пръсти фуражката си.

— За мен е удоволствие.

Плъзнах се през задната врата, която ми отвори, настаних се на седалката и в този момент забелязах пистолета, който носеше в кобур, закачен на рамото. Очевидно Ангъс, също като Кланси, изпълняваше ролята и на шофьор, и на бодигард.

Колата се отдели от бордюра и аз попитах:

— Откога работиш за господин Крос, Ангъс?

— Станаха осем години.

— Доста време.

— Познавам го отпреди това — разприказва се той и улови погледа ми в огледалото за обратно виждане. — Карах го на училище, когато беше момче. Когато порасна, ме нае от господин Видал.

Отново се опитах да си представя Гидиън като дете. Без съмнение още тогава е бил красив и магнетичен.

Дали е имал „нормални“ сексуални контакти като тийнейджър? Бях сигурна, че момичетата са се хвърляли в краката му. И тъй като, изглежда, по рождение има силно развито либидо, сигурно още тогава е бил доста палав младеж.

Изрових от чантата си ключовете за вкъщи, наведох се напред и ги оставих на седалката до Ангъс.

— Би ли ги предал на Гидиън? Трябва да дойде при мен, след като приключи какъвто там ангажимент има за вечерта, и ако стане много късно, може да не чуя звънеца.

— Разбира се.

Когато стигнахме до моята сграда, Пол ми отвори вратата и поздрави Ангъс по име, напомняйки ми, че Гидиън притежава и жилището, в което живея. Махнах с ръка и на двамата, предупредих момичето на рецепцията, че Гидиън ще дойде по-късно, и се качих горе. Кари ми отвори вратата, вдигна учудено вежди и това ме накара да се разсмея.

— Гидиън ще се отбие по-късно — обясних аз, — но се чувствам толкова уморена, че може да не го дочакам. Дадох му ключовете, за да си отвори. Ти поръча ли вече?

— Поръчах. И оставих няколко бутилки от виното на Стантън да се изстудяват в хладилника.

— Ти си върхът — заявих аз и го бутнах закачливо с чантата си.

Взех душ и се обадох на майка ми от телефона в моята стая. Намръщих се, когато чух остро то й:

— *От дни се мъча да се свържа с теб!*

— Виж какво, мамо, ако става дума за Гидиън Крос...

— Разбира се, че става дума и за него! За бога, Ева! Пишат, че си най-важната жена в живота му. Нима можеш да си помислиш, че няма да поискам да говорим за това?

— Мамо...

— Но има и друго. Нали ме помоли да уредя среща с доктор Питърсън. — Нотката на задоволство в гласа й ме накара да се усмихна. — Имаме час за четвъртък, в шест следобед. Надявам се, че ще ти е удобно. Той обикновено не поема толкова късни часове.

Отпуснах се по гръб на леглото и въздъгнах. Мислите ми бяха толкова заети с работата и с Гидиън, че съвсем бях забравила за срещата с доктор Питърсън.

— Четвъртък в шест ме урежда чудесно. Благодаря.

— А сега ми разкажи за Крос.

Когато излязох от стаята си, облечена в клин и тениска с надпис „Сан Диего стейт юнивърсити“, заварих Трей и Кари да седят в хола. И двамата се изправиха, когато влязох, а Трей ме поздрави с широка приятелска усмивка.

— Извинявай, че съм така парцалива — казах аз смутено и прокарах пръсти през мократа си опашка. — Днес слязох пеша от двайсетия етаж на работа и това за малко да ме довърши.

— Защо, асансьорите ли не работеха?

— Не. Мозъкът ми не работеше. Не знам какво си въобразих.

Ноцта, прекарана с Гидиън, беше повече от добра тренировка.

Звънецът иззвъня, Кари отиде да отвори вратата, а аз се запътих към кухнята, за да донеса виното. Засякохме се до плота, където той подписваше сметката, и изражението на лицето му, когато се обърна към Трей, ме накара скришом да се усмихна.

По време на вечерята двамата непрекъснато си хвърляха такива погледи. Бях напълно съгласна с Кари, че Трей е прекрасен. Облечен в протъркани дънки и яке в същия стил и с фланелка с дълъг ръкав отдолу, бъдещият ветеринар имаше небрежен, но някак стегнат външен вид. Беше съвсем различен от мъжете, с които Кари обикновено излизаше. Изглеждаше много по-земен, не беше прекалено сериозен,

но определено не беше и вятърничав. Помислих си, че ако двамата се задържат достатъчно дълго заедно, Трей ще се отрази добре на Кари.

Тримата изпихме две бутилки вино, изядохме две пици и изгледахме по-голямата част от „Разрушителят“, преди да си легна. Подканих Трей да остане да гледат „Гориво в кръвта“ и така да заформят минимаратон със Сталоун. След това отидох в стаята си и облякох черната секси нощничка, която бях получила за подарък като шаферка на една сватба. Нарочно пропуснах сатенените гащички, които вървяха с нея.

Оставих една свещ да свети за Гидиън и се строполих в леглото.

* * *

Когато се събудих, ясно долових аромата на Гидиън. Около мен бе съвсем тъмно. Светлините и шумовете на града оставаха зад звукоизолираните прозорци и плътните завеси.

Гидиън се плъзна върху мен подобно на сянка, голата му кожа бе приятно хладна. Прилепи устните си до моите и започна да ме целува бавно и дълбоко. Усетих вкус на мента, който се сливаше със собствения му уникално специфичен вкус. Плъзнах ръце по гладкия му мускулест гръб и разтворих крака, за да се настани между тях. Усецах тежестта му и това ме караше да се задъхвам и да горя от желание.

— Здравсти и на теб — едва промълвих, когато най-последно ме остави да поема дъх.

— Следващия път ще дойдеш с мен — прошепна той с ниския си секси глас и лекичко ме гризна по врата.

— Така ли? — подразних го аз.

Той се присегна надолу, обхвана с ръка дупето ми, стисна го и ме повдигна с умело движение на бедрата си.

— Да, липсваше ми, Ева.

Прокарах пръсти през косата му, искаше ми се да мога да го видя.

— Не ме познаваш достатъчно дълго, че да ти липсвам.

— Само ти си мислиш така — подметна той, плъзна се надолу и зарови лице между гърдите ми. Изохках, когато устните му покриха

зърното ми и започнаха да го смучат през сатенената нощница, движенията му накараха вагината ми да се присвива в спазми. Премести се към другата гърда и плъзна ръка под нощницата. Извих се като дъга, подлудена от магията на устните му, които се движеха по тялото ми. Езикът му се спря на пъпа ми, преди да се спусне надолу.

— Аз също съм ти липсвал — прошепна той с мъжко задоволство, докато върхът на средния му пръст се движеше по цепката между краката ми. — Усещам, че си влажна и готова да ме приемеш.

Вдигна краката ми и ги постави на раменете си, след това започна да лиже гънките на вулвата ми. Усещах езика му като горещо кадифе върху чувствителната ми плът. Ръцете ми сграбчиха чаршафа, а гърдите ми започнаха да се повдигат тежко, докато езикът му описваше кръгове около клитора ми, преди да докосне това свръхчувствително кълбо от нерви. Изстенах, раздвижих бедрата си, търсейки дяволското му мъчение, мускулите ми се напрегнаха от непреодолимото желание да свърша.

Леките дразнещи докосвания ме подлудяваха, бяха толкова силни, че да ме накарат да се гърча, но не и достатъчни, за да свърша.

— Гидиън, моля те!

— Още не.

Измъчваше ме, караше ме да стигам до ръба на оргазма и след това ме оставяше. Правеше го отново и отново, докато кожата ми плувна в пот, а сърцето ми започна да бие до пръсване. Езикът му се движеше умело и неуморно, майсторски се съсредоточаваше върху клитора ми, докато ме доведе до мига, в който едно-единствено движение би било достатъчно за оргазъм, и след това се насочваше надолу и проникваше в мен. Това нежно и плитко проникване ме влудяваше, движенията му върху чувствителната ми плът ме караха безсрамно да го моля.

— Моля те, Гидиън... Остави ме да свърша... трябва да свърша, моля те!

— Тихо, ангелче... ще се погрижа за теб.

Довърши ме толкова нежно, че оргазмът ме заля като огромна вълна, която се надигаше и се разплискваше в мен, заливайки ме с горещи пръски на удоволствие.

Сплете пръсти в моите и се надвеси над мен, приковавайки ме така, че да не мога да помръдна. Главата на члена му се доближи до влажния отвор на тялото ми, след това неумолимо влезе в мен. Изпъшках и размърдах бедра, за да поема силния тласък на огромния му пенис.

Гидиън дишаше тежко във врата ми, едрото му тяло се тресеше, докато внимателно проникваше.

— Толкова си мека и топла. Моята Ева. Моя си.

Обвих крака около бедрата му и така му позволих да навлезе още по-дълбоко, чувствах как мускулите му се движат под прасците ми, докато той доказваше на тялото ми, че може да го поеме целия, чак до корена.

Все още държеше ръцете ми, наведе се да ме целуне и започна бавно и умело да се движи напред-назад с равно неуморно темпо. Усецах всеки сантиметър от твърдия му като скала член, чувствах как с движенията си отново и отново ми показва, че притежава всеки сантиметър от моето тяло. Повтаряше ми го, докато не започнах да се задъхвам, да се мятам като обезумяла под него, ръцете ми изтръпнаха от силата, с която ме стискаше.

Шептеше ми горещи думи на възхита, казваше ми колко съм красива... колко добре се чувства в мен... как никога няма да спре... не може да спре. Свърших и извиках от облекчение, цялата се тресях в екстаз, а той веднага ме последва. Направи няколко бързи тласъка и шепнейки името ми, се изпразни в мен.

Отпуснах се безжизнено на матрака, бях потна, изтощена и изпълнена.

— Не съм приключил още — прошепна той заплашително и намести коленете си, за да увеличи силата на тласъците си.

Продължи да се движи в същото умерено темпо, като с всяко следващо движение заявяваше — *твоего тяло съществува, за да ми служи.*

Прехапах устни, опитах се да потисна стоновете на удоволствие, които можеха да нарушат тишината на нощта... и да издадат опасно дълбоките чувства, които започвах да изпитвам към Гидиън Крос.

На следващата сутрин Гидиън ме откри под душа. Влезе в голямата баня гол и прекрасен, с онази изискана елегантност в походката, на която се възхищавах от самото начало. Наблюдавах присвиването на мускулите му, докато се движеше, и зарязала всякакви преструвки, открито зяпнах в огромния пакет между краката му.

Въпреки горещата вода зърната на гърдите ми настръхнаха, а по кожата ми пробягнаха тръпки.

Той приближи и усмивката му бе доказателство, че много добре съзнава въздействието си. В отговор прекарах насапунисаните си ръце по цялото му тяло и след това започнах да го смуча с такъв ентусиазъм, че се наложи да се подпре с две ръце на стената на банята.

Дрезгавите му наставления продължаваха да звучат в главата ми, докато се обличах за работа. Постарах се да съм бърза, за да не му дам шанс да приключи с душа и да „ме скъса от чукане“, както се бе заканил точно преди мощно да се изпразни в устата ми.

Тази нощ не бе сънувал кошмари. Явно сексът действаше добре като успокоително и аз бях изключително щастлива от това.

— Надявам се, не си въобразяваш, че си успяла да ми се измъкнеш — заяви той, когато се присъедини към мен в кухнята, облечен в безупречен черен костюм на тънко райе. Пое чашата с кафе, която му подадох, а погледът му тежеше от купища нецензурни обещания. Гледах го в този строг и цивилизован костюм, а мислех за ненаситния мъжкар, който предишната вечер се беше вмъкнал в леглото ми. Пулсът ми се ускори. Бях леко протъркана, мускулите ми още потръпваха от изпитаното удоволствие и въпреки това мислех за още.

— Продължавай да ме гледаш по този начин — предупреди ме той, като небрежно се облегна на барплота и отпи от кафето си — и ще видиш какво ще ти се случи.

— Ще изгубя работата си заради теб.

— Ще ти намеря друга.

— Като каква? — изсумтях аз. — Като твоя сексробиня ли?

— Предложението не е никак лошо. Хайде да го обсъдим.

— Дявол — измърморих аз, изплакнах чашата си и я сложих в съдомиялната. — Готов ли си? Имам предвид за работа.

Той допи кафето си и аз протегнах ръка, за да взема чашата му, но той ме подмина и отиде да я изплакне сам. Обикновеният жест го направи да изглежда достъпен, отдалечи го от фантастичния образ, който никога не бих успяла да задържа.

Обърна се към мен:

— Искам тази вечер да те изведа на вечеря, а след това ще отидем у нас, в моето легло.

— Не искам да ти омръзна, Гидиън.

Той беше мъж, свикнал да е сам, мъж, който не бе имал значима физическа връзка от цяла вечност, ако изобщо някога е имал. Колко време ще мине, преди инстинктът му за бягство да проговори? Освен това наистина беше по-добре да не се появяваме като двойка пред обществото.

— Не се опитвай да си измислиш извинение — намръщи се той. — Остави ме сам да преценя.

Мислено се наругах за това, че съм го обидила. Виждах, че се старая, и трябваше да го подкрепя, вместо да го обезкуражавам.

— Нямах това предвид. Просто не искам да те окупирам напълно. Освен това трябва да...

— Ева — прекъсна ме той с въздишка, която сякаш го освободи от напрежението, — трябва да ми имаш доверие. Аз ти имам. Ако не беше така, сега нямаше да сме тук.

— Добре — кимнах аз и преглътнах. — Вечеря навън и после у вас. Нямам търпение.

* * *

Думите на Гидиън за доверието все още се въртяха в съзнанието ми, когато Google ме извести, че имам ново съобщение.

Този път снимките бяха повече от една. Всички статии и блогове бяха публикували по няколко снимки, на които се виждаше как двамата с Кари се прегръщаме на раздяла пред ресторанта, в който бяхме

обядвали предния ден. В текстовете се изказваха предположения относно естеството на връзката ни, като в някои от тях се отбелязваше, че живеем заедно. Имаше намеци, че се опитвам да съблазня „милиардера плейбой Крос“, като едновременно с това не се отказвам от гаджето си — многообещаващ модел.

Разбрах причината за публикациите, когато сред снимките, на които бяхме двамата с Кари, видях и една снимка на Гидиън. Беше направена предната вечер, докато с Кари и Трей гледахме филми, а Гидиън уж беше на служебна вечеря. На снимката той и Магдалин Перес се усмихваха мило един на друг, а тя бе положила ръка върху неговата на излизане от ресторанта. Заглавията варираха от възхвали за способността на Гидиън да се обгражда с „ята от красавици“, до твърдения, че се опитва да удави мъката си от моята изневяра, като се среща с други жени.

„Трябва да ми имаш доверие.“

Затворих пощата, но сърцето ми продължи да бие като лудо, едва си поемах въздух. Усетих как ревността ме сграбчва. Знаех, че е невъзможно да е имал физически отношения с друга жена, както и че държи на мен, но мразех Магдалин с цялото си същество, беше ми дала достатъчно основание за това по време на разговора ни в онази тоалетна, и не можех да понеса да я виждам с Гидиън. Не можех да понеса и милия начин, по който той ѝ се усмихваше, особено след поведението ѝ към мен.

Отърсих се от всичко това. Затворих образа някъде в съзнанието си и се съсредоточих върху работата. Марк трябваше да се срещне утре с Гидиън, за да обсъдят началните идеи по кампанията на „Кингсман“, и моята задача бе да организирам обмена на информация между Марк и другите отдели.

— Здравсти, Ева. — Шефът ми надникна през вратата. — Със Стив отиваме да обядваме в „Брайънт парк грил“. Той пита дали ти се иска да дойдеш. Каза, че ще му е много приятно да те види отново.

— С удоволствие ще дойда.

Целият следобед започна да изглежда много по-приятен при перспективата да обядвам в един от любимите си ресторанти в компанията на двама приятни мъже. Това щеше да отклони мисълта ми от разговора за миналото, който се канех да проведа с Гидиън вечерта.

Очевидно с анонимността ми беше свършено. Трябваше да събера цялата си смелост и да разговарям с него, преди да отидем на вечеря. Преди отново да се появим заедно на публично място. Трябваше да знае на какъв риск се излага, ако започнат да свързват името му с моето.

Малко по-късно получих плик по вътрешната поща и реших, че са ми изпратили някаква закачка, свързана с рекламите на „Кингсман“. Оказа се, че е визитка на Гидиън, на която пишеше: „12 часа. Моят офис“.

— Така ли? — промърморих аз.

Подразни ме фактът, че нямаше нито поздрав, нито обръщение. За молба изобщо не можеше да се говори. А и как можех да забравя, че Гидиън не бе споменал, че е срещнал Магдалин предишната вечер?

Дали я беше поканил на среща вместо мен? Нали в крайна сметка това беше нейната роля — да е една от жените, с които се вижда извън хотелската стая. Обърнах визитката на другата страна и написах същия брой думи, без да се подписвам.

„Съжалявам. Имам други планове.“

Доста невъзпитан отговор, но той си го заслужаваше. Точно в дванайсет без петнайсет двамата с Марк се отправихме към фоайето на сградата. Направо побеснях, когато охраната ме спря, а един от гардовете се обади на Гидиън, за да му съобщи къде се намирам.

— Да вървим — подканих Марк и се отправих към въртящата се врата, без да обръщам внимание на молбите на охранителя да изчакам.

Никак не ми бе приятно да поставям човека в такава ситуация.

Видях Ангъс и бентлито, паркирано отпред, и в същия момент чух как Гидиън извика името ми, гласът му изплющя като камшик. Обърнах се, а той ни настигна на тротоара. Лицето му беше напълно безизразно, а погледът — леден.

— Отивам на обяд с шефа си — заявих аз и вирнах брадичка.

— Къде ще бъдете, Герити? — попита Гидиън, без да сваля поглед от мен.

— В „Брайънт парк грил“.

— Ще се погрижа да стигне дотам.

С тези думи той ме хвана здраво за ръката и ме поведе към задната врата на бентлитото, която Ангъс вече бе отворил. Гидиън се пъхна след мен, буквално избутвайки ме навътре. Оправих тясната си рокля.

— Какво правиш? Освен че ме поставяш в неудобно положение пред шефа ми.

Той прехвърли ръката си през облегалката зад гърба ми и се наведе към мен.

— Кари влюбен ли е в теб?

— Какво? Не, разбира се!

— Спала ли си с него?

— Да не си полудял? — Почувствах се ужасно унижена.

Хвърлих поглед към Ангъс, който се правеше на глух отпред.

— Върви по дяволите, „плейбойче, заобиколено от ято красавици“.

— Значи си видяла снимките.

Бях толкова бясна, че едва си поемах въздух. Що за наглост? Извърнах глава, исках да се отърва от него и от идиотските му обвинения.

— Кари ми е като брат и ти много добре го знаеш.

— Но какво е неговото отношение към теб? Снимките са доста ясни, Ева. Не е трудно да разпознаеш любовта, когато я видиш.

Ангъс намали, за да даде път на група пешеходци, пресичащи улицата, а аз отворих вратата и се обърнах през рамо към Гидиън, така че добре да види изражението на лицето ми.

— Очевидно последното не важи за теб.

Затръшнах вратата и тръгнах бързо, водена от справедливия си гняв. Бях положила неимоверни усилия да потисна ревността си и да не задам въпросите, които ме вълнуваха, и какво получих в замяна? Един безумно вбесен Гидиън.

— Ева, спри веднага.

Показах му среден пръст зад гърба си и изтичах по стълбите към зеленината и спокойствието на Брайънт парк. В момента, в който пресякох тротоара и влязох вътре, се озовах в съвсем различен свят. Истински оазис в сърцето на града, Брайънт парк бе градина, разположена зад една красива стара библиотека, над която се издигаха зданията на съвременните небостъргачи. Тук времето сякаш е спряло,

чува се само невинен детски смях от въртележката наблизно, а книгите са най-желаната компания.

За мое най-голямо нещастие, красивият трол от другия свят ме последва и в този. Гидиън ме хвана през кръста.

— Не бягай — изсъска той в ухото ми.

— Държиш се като побъркан.

— Може би защото ти ме побъркваш. — Ръцете му ме стиснаха като менгеме. — Ти си моя. Каж ми, че Кари е наясно с това.

— Както Магдалин е наясно, че си мой. — В мига, в който го казах, ми се прииска да си отхапя езика. — Правиш сцени.

— Можехме да обсъдим това в кабинета ми, ако не беше такъв инат.

— Казах ти, че имам други планове, глупако. И в момента ти ги проваляш. — Гласът ми потрепери и в очите ми избиха сълзи, когато усетих погледите на хората наоколо. Щях да си изкарам уволнение за това, че предизвиквам сцени. — Прецакваш всичко!

Гидиън моментално пусна ръката ми, но все пак обхвана раменете ми, така че да не мога да избягам, и ме извърна към себе си.

— Господи! — Той ме притисна и зарови устни в косата ми. — Не плачи. Толкова съжалявам.

Ударих с юмрук гърдите му, но ефектът бе все едно блъснах ръката си в стена.

— Какъв ти е проблемът? Значи ти можеш да излизаш с онази злобна кучка, която ме нарича курва и си въобразява, че ще се омъжи за теб, а аз не мога да обядвам с близък приятел, който от самото начало е на твоя страна?

— Ева — той сложи ръка на тила ми и притисна бузата си до слепоочието ми, — Маги случайно беше в същия ресторант, в който вечерях с деловите си партньори.

— Не ме интересува. Говориш ми какво било изписано на лицето на Кари. А на твоето лице... Как можеш да я гледаш по този начин след всичко онова, което тя ми наговори?

— Ангелче... — Устните му започнаха страстно да се движат по лицето ми. — Изглеждах така, защото мислех за теб. Маги ме настигна точно когато излизах от ресторанта и й казах, че се прибирам къщи при теб. Не мога да контролирам изражението си, когато си представям, че двамата сме заедно.

— Може би очакваш да ти повярвам, че се е усмихнала, когато си й казал всичко това?

— Поръча ми да те поздравя, но прецених, че няма да го приемеш добре, а по никакъв начин не исках да си разваляме вечерта заради нея.

Пъхнах ръцете си под сакото му и го прегърнах през кръста.

— Трябва да поговорим. Тази вечер, Гидиън. Трябва да ти кажа някои неща. Ако някой журналист се сети да погледне на точното място и късметът му проработи... Трябва да държим връзката си в тайна или да я прекратим. И в двата случая ще е по-добре за теб.

Гидиън обви лицето ми в ръце и притисна челото си до моето.

— Не приемам нито едно от двете. Какъвто и да е проблемът, ще го изясним довечера.

Повдигнах се на пръсти и притиснах устните си в неговите. Езиците ни се докоснаха в дълбока и страстна целувка. Смътно съзнавах, че около нас има хора, до мен достигаха многобройни откъслечни разговори, както и шумът от непрестанния трафик, но всичко това нямаше значение, защото се чувствах на сигурно място в прегръдката на Гидиън. И знаех, че и той ме иска там. Този мъж едновременно ме измъчваше и ми доставяше огромно удоволствие, а променливите му настроения и избухливи страсти можеха спокойно да съперничат на моите собствени.

— Ето така — каза той и прокара пръсти по бузата ми. — Нека всички да видят това.

— Изобщо не ме слушаш, ти, откачен инатливо! Трябва да тръгвам.

— Довечера ще тръгнем заедно от работа.

Той се отдръпна, без да пуска ръката ми, докато разстоянието не раздели преплетените ни пръсти.

Обърнах се към обвития в бръшлян ресторант и видях, че Марк и Стивън ме чакат на входа. Бяха доста странна двойка — Марк в изискан костюм, а Стивън в изтъркани дънки и с ботуши.

Стивън беше пъхнал ръце в джобовете си, а по красивото му лице се бе разляла широка усмивка.

— Идваше ми да изръкопляскам. Това беше много по-добро от всяка романтична комедия!

Усетих, че се изчервявам, и пристъпих неспокойно от крак на крак.

Марк отвори вратата на ресторанта и ми направи знак да вляза.

— Май трябва да забравиш предишните ми приказки за Крос.

— Благодаря ти, че няма да ме уволниш — отговорих аз сухо, докато чакахме да потвърдят резервацията ни. — Или поне ще ме нахраниш преди това.

Стивън ме потупа по рамото.

— Марк не може да си позволи да те загуби.

Марк дръпна стола ми и се усмихна.

— Как иначе ще информирам Стивън за любовния ти живот? Той е в маниачен фен на сапунените сериали. Обожава любовните драми.

— Шегуваш се — изсумтях аз.

Стивън прокара ръка по брадата си и се усмихна.

— Няма начин да ме накарате да призная. Всеки си има своите тайни.

Устните ми се извиха в усмивка, но всъщност с болка си спомних тайните, които аз самата пазех, и колко малко време оставаше, преди да ми се наложи да ги разкрия.

* * *

В пет часа все още се опитвах да събера сили за това, което ми предстоеше. Бях напрегната и мрачна, когато се качихме в бентлитото, и тревогата ми нарасна още повече, когато усетих, че Гидиън внимателно изучава профила ми, обърнат на другата страна. Когато вдигна ръката ми и я доближи до устните си, ми се прииска да заплача. Все още не можех да се съвзема след скандала ни в парка, а това беше най-малкият проблем, с който трябваше да се справим.

Не си казахме нито дума, докато пътувахме към апартамента му.

Когато влязохме, той ме преведе през огромния, изящно обзаведен хол и се озовахме в спалнята. Върху леглото лежаха една прекрасна коктейлна рокля с цвета на очите му и дълъг до земята черен копринен халат.

— Вчера преди вечеря имах малко време и се разходих по магазините — обясни той.

Това за миг разсея мрачното ми настроение, стана ми мило, че бе мислил за мен.

— Благодаря ти.

Той остави чантата ми на един стол пред тоалетката.

— Искам да се чувстваш добре. Можеш да облечеш халата или нещо от моите дрехи. Ще отворя бутилка вино и ще се настаним удобно. Можем да поговорим, когато си готова.

— Бих искала да взема един бърз душ.

Искаше ми се да мога да отделя случилото се в парка от това, което имах да му кажа, за да можем да обсъдим всеки един проблем поотделно, но като че ли нямах избор. С всеки изминал ден ставаше все по-вероятно някой друг да съобщи на Гидиън това, което аз сама трябваше да му кажа.

— Както искаш, ангелче. Чувствай се като у дома си.

Събух обувките си и влязох в банята. Знаех, че мълчанието ми го тревожи, но не трябваше да започвам да говоря, преди да успея да се овладеея. Останах под душа дълго, в опит да установя контрол над чувствата си. За съжаление, това ме накара да си спомня случилото се тази сутрин. Дали това не беше първото ни и последно влизане под душа заедно?

Когато най-после бях готова, заварих Гидиън прав до дивана в хола. Беше свалил костюма си и бе облякъл черно копринено долнище от пижама, смъкнато доста под кръста му. Не носеше абсолютно нищо друго. В камината гореше огън, а върху ниската масичка стоеше кофичка с лед, в която бе поставена бутилката вино. В средата на масата блестяха няколко свещи с цвят на слонова кост, златистият им пламък и огънят в камината бяха единственото осветление в стаята.

— Извинявай — казах аз, застанала на прага, — търся Гидиън Крос, мъжа, който не си пада по романтиката.

Той се засмя стеснително с момчешката усмивка, която бе в пълен контраст с мъжествения сексапил на голото му тяло.

— Не гледам така на нещата. Просто се опитвам да отгатна какво би ти доставило удоволствие, правя го и се надявам да се получи.

— *Ти* ми доставяш удоволствие.

Тръгнах към него, полите на черния халат се вееха около краката ми. Хареса ми това, че пижамата, която бе облякъл, подходдаше на дрехата, която ми бе подарил.

— И аз искам да е така — заяви той замислено. — Опитвам се.

Заставах пред него и вперих поглед в красивото му лице. Имаше нещо толкова секси в начина, по който крайчетата на косата му докосваха раменете. Прокарах длани по бицепсите му, стиснах леко твърдите мускули, след това се приближих и притиснах лице до гърдите му.

— Хей, какво има? — промърмори той и обви ръцете си около мен. — Ядосана си, че се държах като пълен задник на обяд? Или се притесняваш от това, което трябва да ми кажеш? Кажи ми какво има, Ева, за да мога да те успокоя, че всичко ще е наред.

Зарових нос в гърдите му, усещах как острите косъмчета гъделичкат бузата ми и вдишвах познатата успокояваща миризма на неговата кожа.

— Седни. Трябва да ти разкажа някои неща за себе си. Ужасни неща.

Гидиън ме пусна неохотно и аз се отдръпнах от него. Подвих крака и седнах на дивана. Той наля от златистото вино в две чаши и се настани до мен. Наведе се, прехвърли едната си ръка върху облегалката на дивана, взе виното си в другата и ми посвети цялото си внимание.

— Добре. Започвам.

Поех дълбоко въздух, преди да заговоря. Пулсът ми беше така ускорен, че се чувствах леко замаяна. Не си спомнях кога за последен път съм била толкова нервна и притеснена.

— Майка ми и баща ми никога не са сключвали брак. Не знам как точно са се запознали, защото и двамата не обичат да говорят за това. Знам, че майка ми произхожда от богато семейство. Не толкова богато, колкото това на съпруга, който си е избрала, но все пак доста заможно. Участвала е в бала на дебютантките, сещаш се, цялата церемония с бялата рокля и представянето пред обществото. След като забременяла с мен, семейството ѝ се отказало от нея, но тя ме задържала. — Сведох поглед към чашата си. — Наистина ѝ се възхищавам за това. Доста са я притискали да се отърве от бебето — от мен, но въпреки това ме е родила. Което е очевидно.

Той прокара пръсти през влажната ми коса.

— Извадил съм късмет.

Стиснах дланта му и целунах кокалчетата на пръстите, след това сложих ръката му в скута си.

— Дори с дете майка ми успяла да се омъжи за милионер. Бил останал вдовец и имал син, само две години по-голям от мен, така че този брак бил идеален и за двамата. Той пътуваше много и рядко се задържаше вкъщи, а майка ми харчеше парите му и се грижеше за възпитанието на сина му.

— Разбирам стремежа на хората да притежават пари, Ева — промърмори Гидиън. — Аз също изпитвам нужда да ги имам. Парите ми дават усещането за сила. И сигурност.

Погледите ни се срещнаха. Като че ли нещо премина между нас с това малко признание. Стана ми по-лесно да изрека следващите думи:

— Бях на десет, когато доведеният ми брат ме изнасили за пръв път.

Столчето на чашата в ръката му се счупи. Последвалото движение бе толкова бързо, че една го забелязах, но той успя да притисне остатъка от чашата до бедрото си, за да не се разлее съдържанието.

Изправи се на крака и аз веднага го последвах.

— Поряза ли се? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна рязко той.

Отиде в кухнята и изхвърли чашата, разбивайки я на още стотици парчета. Аз оставих внимателно своята чаша на масата. Ръцете ми трепереха. Чух го, че отваря и затваря някакви шкафове. След няколко минути се върна с малка чаша с някаква тъмна течност в ръка.

— Седни, Ева.

Вперих поглед в него. Държеше се сковано, погледът му беше леден. Прокара ръка през лицето си и каза малко по-меко:

— Седни... моля те.

Усетих как коленете ми се подкосяват и седнах на края на дивана, като загърнах халата плътно около себе си.

Гидиън остана прав и отпи голяма глътка от питието си.

— Каза „първия път“. Колко пъти се е случвало?

Поех дълбоко въздух, опитах се да се успокоя.

— Не знам. Не ги броях.

— Каза ли на някого? Каза ли на майка си?

— Не. Господи, ако знаеше, тя щеше да ме измъкне от там. Но Нейтън направи така, че да ме е страх да ѝ кажа. — Опитах се да преглътна и премигнах от болка, сякаш някой бе стиснал пресъхналото ми гърло. Когато отново успях да проговоря, гласът ми звучеше като шепот. — Имаше моменти, когато беше толкова зле, че бях готова да ѝ кажа, без да се интересувам от последствията, но той разбра. Нейтън усети, че съм готова да го направя. Затова счупи гръбнака на котката ми и я остави мъртва в леглото ми.

— Господи! — Гидиън дишаше тежко. — Той не е бил просто извратен, бил е луд. Само като си помисля, че те е докосвал... *Ева*.

— Прислугата вероятно е знаела — продължих аз безизразно, вперила поглед в скръстените си ръце. Исках да приключа с това, да разкажа всичко, за да мога отново да го погребя дълбоко в съзнанието си, където не можеше да ме докосне в ежедневието. — Това, че и те не казваха на никого, ме караше да мисля, че и те се страхуваха. Бяха възрастни хора и се страхуваха. А аз бях дете. Какво можех да направя аз, при положение че те не правеха нищо?

— Как се отърва от него? — попита той с дрезгав глас. — Кога приключи всичко?

— Когато бях на четиринадесет. Мислех, че ми е дошъл цикълът, но получих кръвоизлив. Майка ми се уплаши и ме заведе в спешното. Бях направила спонтанен аборт. По време на прегледа откриха следи от... други травми. Белези по вагината и ануса...

Гидиън шумно остави чашата си в края на масата.

— Съжалявам — прошепнах аз, вече започваше да ми се гади. — Бих искала да ти спестя подробностите, но се страхувам, че някой може да се добере до тези факти. От болницата информираха Службата за закрила на детето, че става въпрос за сексуално насилие. Всичко това е записано в архивите им, които не са публично достояние, но има хора, които знаят цялата история. Когато мама се омъжи за Стантън, той се погрижи нищо да не излезе наяве, плати, за да се подпишат договори за поверителност... такива неща. Но ти имаш право да знаеш, че това може да се разчуе и да те постави в неудобно положение.

— Неудобно положение? — сопна се той. Целият се тресеше от гняв. — Неудобството няма нищо общо с чувствата, които изпитвам в момента.

— Гидиън...

— Ще съсия кариерата на всеки журналист, който се осмели да напише нещо по въпроса, а след това ще унищожа издателството, което посмее да издаде статията му. — Беше толкова ядосан, че пламтеше от гняв. — Ще открия изрода, който ти е причинил тази болка, Ева, където и да е, и ще го накарам да съжалява, че е жив.

Тръпка премина през тялото ми, защото повярвах, че наистина ще изпълни закана. Видях го, изписано на лицето му. Усетих го в гласа му, в енергията, която струеше от него, в мрачната му решителност. Той не просто изглеждаше тъмен и опасен. Гидиън бе човек, свикнал да получава това, което иска, без значение на каква цена.

Изправих се.

— Той не заслужава усилията ти, нито пък времето ти.

— *Ти* ги заслужаваш. По дяволите! Всичко да върви по дяволите!

Приблжих се до камината, имах нужда да се стопля.

— Освен това става въпрос и за пари. Ченгетата и журналистите винаги вървят след парите. Някой би се запитал защо след първия си развод майка ми получи два милиона долара, а дъщеря ѝ от предишна връзка — пет милиона. — Усетих, че в стаята е настъпила пълна тишина. — Разбира се — продължих аз, — тези кървави пари сигурно значително са се увеличили през изминалите години. Никога не съм ги пипала, но Стантън управлява вложенията ми, а не е тайна, че всичко, до което се докосне той, се превръща в злато. Ако някога ти е минавало през ума, че съм с теб заради парите ти...

— Замълчи.

Обърнах се към него. Вгледах се в лицето му, в очите. Видях състрадание и ужас. Но най-много ме заболя от това, което не видях.

Най-големият ми кошмар се беше сбъднал. Страхувах се, че миналото ми може да унищожи привличането, което изпитва към мен. Бях споделила с Кари, че Гидиън може да реши да остане с мен, воден от грешните мотиви. Че може да остане до мен, но в крайна сметка да го загубя.

Изглежда, точно това се беше случило.

13

Затегнах колана на копринения си халат, за да почувствам поне малко сигурност.

— Ще се облека и си тръгвам.

— Какво? — Гидиън ме изгледа гневно. — Къде отиваш?

— Вкъщи. — Бях изморена до смърт. — Мисля, че ти трябва време, за да осмислиш всичко, което ти казах.

Той скръсти ръце.

— Можем да го направим заедно.

— Според мен не можем. — Вдигнах високо брадичка, тъгата вземаше надмощие над срама и огромното ми разочарование. — Не и докато ме гледаш с такова съжаление.

— По дяволите, Ева, не съм направен от камък! Щеше да е нечовешко, ако не ми пукаше.

Емоциите, които от обяд се трупаха в мен, пронизаха с болка гърдите ми и избухнаха с неочаквана ярост:

— Не ми трябва проклетото ти съжаление!

Той прокара ръце през косата си.

— Какво, по дяволите, искаш тогава?

— Теб! Искам теб.

— Но аз съм твой. Колко пъти трябва да ти го казвам?

— Думите не означават абсолютно нищо, когато поведението ти е съвсем различно. Искаш ме от момента, в който се видяхме за пръв път. Винаги щом ме погледнеш, става ясно, че искаш да ме скъсаш от чукане. Но вече не е същото, Гидиън. — Очите ми горяха от напирещите сълзи. — Погледът ти... вече не е същият.

— Не говориш сериозно. — Гледаше ме така, сякаш се бях превърнала в двуглаво чудовище.

— Не знам дали осъзнаваш как се чувствам при мисълта, че ме желаш. — Обвих тялото си с ръце, покривайки гърдите си. Изведнъж имах чувството, че съм гола в най-лошия смисъл на думата. — Тази

мисъл ме кара да се чувствам красива. Да се чувствам силна и жива. Не мога да остана с теб, ако вече не ме желаеш по същия начин.

— Ева, аз... — Гласът му заглъхна. Беше намръщен и далечен, ръцете му бяха свити в юмруци.

Развързах колана на халата и той се свлече около краката ми.

— Погледни ме, Гидиън. Погледни тялото ми. Това е същото тяло, на което не можеше да се наситиш предишната нощ. Същото тяло, което желаше така отчаяно, че ме заведе в онази отвратителна хотелска стая. Ако не го искаш вече... ако не се възбуждаш, докато го гледаш...

— Това достатъчно ли ти е?

Той смъкна долницето на пижамата си и пред мен се разкри възбуденият му член, по който се виждаха множество набъбнали вени.

Спуснахме се един към друг едновременно. Устните ни се сляха, а той ме повдигна и аз обвих бедрата му с крака. Препъна се и двамата се устремихме към дивана, преди той да протегне ръка и да поеме тежестта на телата ни.

Лежах по гръб под него, хлипах останала без дъх, а той коленичи на пода и пусна език между краката ми. Беше груб и нетърпелив, нямаше и следа от предишната му нежност, но се радвах, че е така. После се наведе над мен и вкара члена си. Все още не се бях овлажнила достатъчно и изстенах от парещата болка. В следващия момент почувствах палеца му върху клитора си, масажираше ме с кръгови движения и бедрата ми започваха бурно да се повдигат.

— Да! — простенах аз и забих нокти в гърба му. Вече не се държеше ледено. Целият пламтеше. — Чукай ме, Гидиън! Чукай ме здраво!

— *Ева.*

Устните му покриха моите. Той стисна косата ми в юмрука си и ме задържа неподвижно, движенията му ставаха все по-силни и по-дълбоки. Ритна облегалката на дивана с единия си крак и проникна още по-навътре в мен, целият устремен към оргазъм с някаква сляпа свирепост.

— *Моя... моя... моя...*

Ритмичните удари на тежките му тестиси по задните ми части и повтаряното като мантра желание да ме притежава ме накараха да

полудея от страст. Усещах как с болката на всяко парещо проникване вагината ми се стяга и възбудата нараства все повече.

Той свърши с дълго дрезгаво стенание. Тялото му се разтнесе и той се изпразни в мен.

Държах го в прегръдките си, докато свършваше, галех го по гърба и трескаво целувах раменете му.

— Чакай — каза той, подпъхна ръцете си под мен и притисна гърдите ми до своите. Повдигна ме, седна на дивана, а аз бях в скута му, обхванала слабините му с двата си крака. Бях влажна и лепкава след неговия оргазъм и той съвсем лесно проникна отново в мен. Махна с ръце косата от лицето ми и избърса сълзите ми на облекчение. — Винаги се възбудам, когато те видя, винаги те искам. Направо полудявам при мисълта за теб. Ако нещо можеше да промени това, щеше да го направи далеч преди да стигнем дотук. Разбра ли ме?

Прегърнах го през кръста.

— Да.

— Сега е твой ред да покажеш, че все още ме искаш. — Лицето му бе зачервено и потно, очите му — тъмни и неспокойни. — Трябва да съм сигурен, че след като загубих контрол, не съм загубил и теб.

Свалих ръцете му от лицето си и ги поставих върху гърдите си. Той ги обхвана нежно, а аз се подпрях на раменете му и раздвижих бедрата си. Членът му беше започнал да омеква, но бързо се втвърди под моите движения. Гидиън масажираше и подръпваше гърдите ми и по цялото ми тяло се разляха вълни от удоволствие. Извиках, когато ме притисна до себе си и обхвана с устни възбуденото зърно, тялото ми се възпламени в желание за още.

Стегнах мускулите на бедрата си и се надигнах леко. Затворих очи и се съсредоточих върху онова, което усещах, докато членът му се изплъзваше от мен, в следващия момент прехапах устни, защото той се надигна и отново го вкара навътре.

— Точно така — измърмори, а езикът му достигна до другата ми гърда и притисна възбуденото твърдо връхче. — Искам да свършиш, докато ме яздиш така.

Раздвижих бедрата си, усещането, че ме изпълва изцяло, беше прекрасно. Не изпитвах нито срам, нито съжаление, докато се движех нагоре-надолу по възбудения му член, променяйки ъгъла така, че набъбналата му главичка да ме докосва точно там, където исках.

— Гидиън — едвам изрекох аз. — О, да... Моля те...

— Толкова си красива. — Той хвана с една ръка задната част на врата ми, а другата постави на кръста ми, надигна се и влезе още по-дълбоко в мен. — Толкова си секси. Ще свърша още веднъж. Виж какво правиш с мен, Ева. Никога не мога да ти се наситя.

Започнах лекичко да скимтя, дълбоките ритмични движения караха сладкото напрежение в мен да нараства все повече. Дишах дълбоко, като обезумяла, и все по-бързо движех бедрата си. Протегнах се между краката си и с върха на пръстите започнах да масажирам клитора си, ускорявайки оргазма.

Той пое дълбоко въздух, отметна глава назад върху облегалката на дивана и жилите на врата му се изпънаха.

— Усещам, че скоро ще свършиш. Ставаш толкова топла и тясна, толкова ненаситна.

Гласът и думите му ме възбудиха още повече. Изкрещях, когато първата вълна на удоволствието ме обля, после отново, докато тялото ми се разкъсваше от спазми, а мускулите на вагината ми се свиваха и разпускаха около възбудения му член.

Той стисна зъби и задържа, докато спазмите ми не отминаха, след това повдигна бедрата ми с мощен тласък. Веднъж, после още веднъж. При третото дълбоко проникване изкрещя името ми и топлата му сперма се разля в мен, потапайки завинаги и последните ми страхове и съмнения.

* * *

Не знам колко дълго останахме да лежим на дивана така — свързани и притиснати един в друг. Главата ми почиваше на неговото рамо, докато той галеше гърба ми. Гидиън притисна устни до слепоочието ми и прошепна:

— Остани.

— Добре.

Прегърна ме.

— Толкова си смела, Ева. Толкова силна и открита. Ти си истинско чудо. Моето чудо.

— Чудо на модерната психотерапия може би — казах аз с насмешка и започнах да си играя с прекрасната му коса. — И въпреки терапията доста дълго време изобщо не бях на себе си. И досега има неща, които отключват спомените. Не знам дали някога ще го преодолее напълно.

— Господи! Как ти се нахвърлих в началото... Можех да проваля всичко между нас още преди да е започнало. А и онази благотворителна вечеря... — Той потръпна и зарови лице в косата ми. — Не ми позволявай да съсипя всичко, Ева. Не ме оставяй да те прогоня.

Вдигнах глава и вперих поглед в лицето му. Беше невероятно красив. Толкова, че понякога ми бе трудно да го приема.

— Не можеш да съобразяваш всяка своя дума и постъпка с това, което Нейтън ми е причинил преди години. Това ще ни раздели, ще ни съсипе.

— Не говори така. Дори не си го и помисляй.

Погалих с пръсти смръщените му вежди.

— Искан ми се никога да не ти бях казвала. Искан ми се да не се налагаше да го знаеш.

Той хвана ръката ми и притисна връхчетата на пръстите ми до своите устни.

— Трябва да знам всичко, всяка част от теб, всяка подробност, вън и вътре в теб.

— Една жена винаги трябва да си има тайни — подразних го аз.

— Ти няма да имаш тайни от мен. — Той стисна косата ми с една ръка, а с другата обгърна бедрата ми, притисна ме до себе си, напомняйки — като че ли изобщо можех да забравя — че все още е в мен. — Ще те притежавам, Ева. Така е справедливо, защото ти вече притежаваш мен.

— Ами твоите тайни, Гидиън?

В този момент лицето му се покри от безизразна маска, промяната настъпи толкова бързо и лесно, сякаш му беше втора природа.

— Когато те срещнах, започнах от самото начало. Всичко, което си мислех, че съм, всичко, от което си представях, че се нуждая... — Той поклати глава. — Двамата заедно ще разберем кой съм аз, Ева. Ти си единственият човек, който ме познава.

Но аз не го познавах. Не истински. Откривах го малко по малко, сглобявайки парченце по парченце, но в много отношения той все още бе пълна загадка за мен.

— Ева... Просто ми казвай какво искаш... — Той замълча и преглътна. — Ще се науча, ако ми дадеш шанс. Само недей... Не ме изоставяй.

Господи! Можеше да ме обезоръжи толкова лесно. Няколко думи, отчаян поглед и бях готова. Докоснах лицето, косата, раменете му. Той пазеше дълбоки белези от миналото — също като мен, но нямах представа от какво са.

— Трябва да ми обещаеш нещо, Гидиън.

— Разбира се, само кажи какво.

— Обещай ми, че всеки ден ще ми разкриваш по нещо за себе си. Нещо, което не знам, и което отразява истинската ти същност, независимо колко е дребно. Обещай ми, че ще го направиш.

Той ме изгледа внимателно.

— И аз избирам какво да е то? — Кимнах, макар да не бях много сигурна какво точно очаквах да получа. — Добре — въздъхна той.

Целунах го нежно и така безмълвно му благодарих.

Той потърка носа си в моя и заяви:

— Хайде да вървим на вечеря. Или предпочиташ да поръчаме храна тук?

— Сигурен ли си, че е добре да излизаме?

— Искам да изляза на среща с теб.

Нямаше как да откажа на предложението му, след като знаех каква огромна стъпка представлява то за него. Всъщност беше голяма стъпка и за двама ни, като се има предвид каква катастрофа се оказа последната ни среща.

— Звучи много романтично. И неустойимо.

За награда получих щастливата му усмивка и още един споделен душ. Харесваше ми интимността на жестовете, когато миех тялото му и когато дланите му се спускаха по моето. Взех ръката му, сложих я между краката си и вкарах два от пръстите му в мен, видях топлината в очите му, когато усети лепкавата течност, която бе оставил вътре.

Целуна ме и прошепна:

— Моя.

Дума, която ме накара да обхвана члена му с ръце и да прошепна същото.

Отидохме в спалнята, взех новата си синя рокля от леглото и я прегърнах.

— Ти ли я избра, Гидиън?

— Да. Харесва ли ти?

— Прекрасна е — усмихнах се аз. — Майка ми твърди, че имаш отличен вкус... като изключим предпочитанието ти към брюнетките.

Той се обърна и ме погледна за миг, преди прекрасният му стегнат задник да изчезне в дрешника.

— Какви брюнетки?

— Не се преструвай.

— Погледни в горното дясно чекмедже — извика той.

Дали не се опитваше да отклони мислите ми от всички онези брюнетки, с които го бях виждала на снимки, включително от Магдалин?

Оставих роклята на леглото и отворих чекмеджето. Вътре имаше няколко комплекта бельо, всичките в мой размер, но в най-различни цветове. Имаше и все още неразопаковани копринени чорапи и жартиери.

Погледнах Гидиън, който се появи с дрехите си в ръка.

— Значи си имам чекмедже?

— Имаш три в скрина и две в банята.

— Гидиън — усмихнах се аз, — обикновено трябва да минат няколко месеца, преди да получа право на собствено чекмедже.

— Ти откъде знаеш? — попита той и остави дрехите си на леглото. — Живяла ли си с друг мъж, освен с Кари?

Изгледах го продължително.

— Да имаш чекмедже не означава, че живееш с някого.

— Това не е отговор.

Той се приближи и леко ме бутна настрани, за да си извади боксерки.

Усетих, че се затваря в себе си и настроението му се разваля, затова отговорих, преди да успее да се отдалечи от мен:

— Не, не съм живяла с друг.

Гидиън се наведе, целуна ме леко по челото и отново отиде до леглото. Спря там и застана с гръб към мен.

— Искам нашата връзка да означава за теб много повече, отколкото която и да е от връзките ти досега.

— Тя означава. Много, много повече — отвърнах аз и стегнах възела на хавлията между гърдите си. — Но имам известни проблеми с това. Всичко се случва доста бързо. Може би прекалено бързо. Все ми се струва, че е прекалено хубаво, за да е истина.

Той се обърна към мен.

— Може би си права. Ако е така, напълно го заслужаваме.

Отидох до него и той ме прегърна. Намирах се точно там, където исках — в обятията му.

— Никак не ми е приятна мисълта, че чакаш връзката ни да свърши — каза той и ме целуна по косата. — Точно това правиш, нали? Поне така прозвучаха думите ти.

— Съжалявам.

— Трябва да направим така, че да се почувстваш сигурна. — Той прокара пръстите си през косата ми. — Как да го постигнем?

Поколебах се за миг и след това предложих:

— Искаш ли да отидем заедно на терапия за двойки?

Пръстите му спряха да ме гаят. Замълча за момент, поемаше дълбоко въздух.

— Помисли си за това — помолих го аз. — Просто проучи като начало, виж за какво става въпрос.

— Толкова ли съм зле? Имам предвид по отношение на нас, толкова ли прецаквам нещата?

Отдръпнах се и го изгледах.

— Не, Гидиън. Ти си идеален. Поне за мен си идеален. Луда съм по теб. Мисля, че си...

Той ме целуна.

— Ще го направя. Ще отидем заедно.

В този миг го обичах. Безумно. Обичах го и в мига след това. Както и по време на пътуването към романтичната среща, която се оказа прекрасна вечеря в „Маса“, един от най-скъпите суши ресторанти в света. В заведението имаше само още две заети маси, а персоналът поздрави Гидиън по име. Храната бе невероятно вкусна, виното — толкова скъпо, че ако знаех цената му, сигурно нямаше да мога да преглътна. Гидиън бе магнетично чаровен, спокоен и прелъстителен, а аз се чувствах красива в роклята, която ми беше

подарил, и бях в отлично настроение. Той беше узнал най-тъмната ми тайна и все още беше с мен.

Пръстите му галеха рамото ми... описваха кръгове по шията ми... плъзгаха се надолу по гърба ми. Целуваше ме по слепоочието и минаваше зад ухото ми, леко докосвайки с език чувствителната кожа. Пъхна ръка под масата и ме стисна за бедрото, след това постави дланта си зад коляното. Усещах присъствието му толкова силно, че цялата треперех. Желаех го така безумно, че болеше.

— Как се запозна с Кари? — попита той и ме погледна над ръба на чашата.

— По време на групова терапия.

Поставих ръката си върху неговата, за да спра движението ѝ нагоре по крака ми, усмихнах се, когато видях палавия поглед в очите му.

— Баща ми е ченге и беше чул за един лекар с необичаен подход към проблемни хлапета, каквото бях и аз. Кари също ходеше при доктор Травис.

— Необичаен подход ли? — усмихна се Гидиън.

— Доктор Травис не прилича на никой от психоаналитиците, при които съм ходила. Беше пригодил един стар физкултурен салон за свой кабинет, а политиката му към „неговите хлапета“ беше да държи вратата си винаги отворена за тях. Много повече ми харесваше да се мотая там, отколкото да лежа на кушетката. Освен това имаше едно желязно правило — „Без глупости“. Нужна бе пределна откровеност и от двете страни, или той ужасно се ядосваше. Винаги съм харесвала това, че му пука достатъчно, за да вложи емоции.

— Защо избра университета в Сан Диего? Защото баща ти живее в Южна Калифорния?

Устата ми неволно трепна — поредното късче информация, което знаеше за мен, без аз самата да съм го споделяла.

— Какво още си изровил за мен?

— Всичко, до което успях да се добера.

— Искам ли да знам до какво си се добрал?

Той вдигна ръката ми към устните си и я целуна.

— По-скоро не.

Поклатих ядосано глава.

— Да, точно заради това отидох в университета в Сан Диего. Когато бях малка, не прекарвах много време с баща си. Освен това майка ми направо ме задушаваше.

— И никога не каза на баща си какво се е случило?

— Не. — Завъртях столчето на чашата между пръстите си. — Знаеше, че съм проблемно хлапе с комплекси и ниско самочувствие, но не знаеше абсолютно нищо за Нейтън.

— Защо?

— Защото с нищо не можеше да промени случилото се. Нейтън получи законно наказание. Баща му плати огромна сума за щети. Справедливостта възтържествува.

— Не съм съгласен — възрази Гидиън хладно.

— Какво още може да очаква човек?

Той отпи голяма глътка, преди да отговори:

— Не е тема, подходяща за обсъждане на масата.

— О!

Думите му прозвучаха заплашително, особено в комбинация с ледения му поглед, затова предпочетох да се върна към храната пред мен. В „Маса“ няма меню, само омакасе^[1], така че всяка хапка беше възхитителна изненада, а почти пълната липса на посетители създаваше усещането, че сме съвсем сами.

* * *

— Харесва ми да те гледам как ядеш — обади се той след малко.

— Какво означава това? — погледнах го аз учудено.

— Храниш се с удоволствие. А малките ти въздишки на наслада направо ме възбуждат.

Чукнах леко рамото си в неговото.

— Сам призна, че винаги си възбуден.

— Ти си виновна за това — отвърна той и се засмя, което ме накара и аз да се разсмея.

Гидиън подбираше храната си много по-внимателно от мен и окото му не мигна при вида на астрономическата сметка.

Преди да излезем от ресторанта, той свали сакото си, наметна го върху раменете ми и каза:

— Хайде утре да отидем в твоя фитнес.

Погледнах го учудено.

— Твоят е по-хубав.

— Разбира се! Но ще отидем там, където на теб ти харесва.

— Например във фитнес, в който няма прекалено любезен инструктор на име Даниел? — попитах аз мило.

Той ме изгледа с повдигната вежда и леко свити устни.

— Внимавай, ангелче. Ще намеря начин да си отмъстя за това, че се подиграваш със собственическото ми отношение към теб.

Забелязах, че този път не заплаши да ме напляска. Дали разбираше, че комбинацията на болка и секс връща в съзнанието ми травмиращи спомени? Припомня ми събития, които исках да забравя.

По пътя към дома на Гидиън се сгуших в него на задната седалка на бентлитото, прехвърлих краката си през бедрата му и отпуснах глава на рамото му. Мислех си как издевателствата на Нейтън все още оказват влияние върху живота ми, върху сексуалния ми живот по-специално.

Дали двамата с Гидиън ще успеем да прогоним призраците, които ме преследваха? След като бях зърнала играчките в чекмеджето на хотелската му стая, бях съвсем наясно, че той има по-голям сексуален опит от мен и е по-готов да експериментира. А и удоволствието, което бях изпитала от свирепостта му на дивана тази вечер, ми доказваше, че мога да му позволя да прави с мен неща, които не бих позволила на никой друг.

— Вярвам ти — прошепнах аз.

Той ме притисна до себе си и прошепна, заровил устни в косата ми:

— Ще видиш, Ева, нещата между нас ще се получат.

Това бяха думите, които се въртяха в съзнанието ми, когато по-късно вечерта заспах в обятията му.

* * *

— Недей... Не. Недей... Моля те...

Виковете на Гидиън ме накараха да подскоча в леглото, сърцето ми биеше до пръсване. Борех се за въздух, а ужасеният ми поглед

падна върху мъжа, който се мяташе в леглото.

Ръмжеше като див звяр, ръцете му бяха свити в юмруци, краката му неспокойно риташа. Отдръпнах се назад, уплашена, че без да иска ще ме удари в съня си.

— Махни се от мен! — изпъшка той.

— Гидиън! Събуди се!

— Махни се...

Бедрата му се надигнаха и той изстена от болка. Задържа се в тази поза, стиснал зъби, гърбът му бе извит като лък, все едно леглото гореше. След това изведнъж се отпусна и матракът под него поддаде.

— Гидиън!

Протегнах се към нощната лампа, гърлото ми бе пресъхнало. Не можах да я достигна, трябваше да отметна омотаните завивки, за да се доближа до нея. Гидиън се гърчеше в агония, мяташе се толкова силно, че цялото легло се тресеше.

Най-после успях да стигна до лампата и стаята се окъпа в светлина. Извърнах се към него.

И видях, че той мастурбира с шокираща злоба.

С дясната ръка стискаше члена си толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. С лявата бе сграбчил чаршафа. Красивото му лице бе изкривено от мъка и болка. Уплаших се за него, хванах го за рамото и го разтресох с две ръце.

— По дяволите, Гидиън! Събуди се!

Викът ми го извади от кошмара. Той отвори очи, изправи се в леглото и започна да се оглежда като обезумял.

— Какво? — попита задъхано, лицето му пламтеше, устните и бузите му бяха зачервени от възбудата. — Какво става?

— Господи!

Прекарах пръсти през косата си и се измъкнах от леглото, грабнах черния халат, който бях оставила наблизо.

„Какво ставаше в съзнанието му? Какво би могло да предизвика толкова брутални сексуални сънища?“

— Сънуваше кошмар. — Гласът ми трепереше. — Уплаши ме до смърт.

— Ева.

Погледна към възбудения си член и лицето му се изчерви от срам.

Наблюдавах го, застанала на сигурно място до прозореца, и силно пристегнах колана на халата си.

— Какво сънуваше?

Той поклати глава и сведе поглед от унижение. Никога не го бях виждала, нито можех да си представя, че ще го видя толкова уязвим. Като че ли в тялото на Гидиън се бе вселил друг човек.

— Не знам.

— Глупости! Има нещо, нещо те измъчва. Какво е?

Той явно се опитваше да се отърси от съня и да осъзнае какво става.

— Просто сънувах нещо, Ева. На всеки може да се случи.

Вперих поглед в него. Стана ми болно, че ми говори с такъв тон, сякаш съм побъркана.

— Майната ти!

Той изпъна рамене и преметна чаршафа върху слабините си.

— Защо си сърдита?

— Защото ме лъжеш.

Пое дълбоко дъх и после шумно издиша.

— Съжалявам, че те събудих.

Сложих ръка на челото си, усещах първите признаци на задаващо се главоболие. Очите ми пареха от някаква непреодолима нужда да плача за него, за мъката, която някога е изживял. Да плача и за нас, защото, ако не споделеше с мен, връзката ни бе обречена.

— Питам те още веднъж Гидиън: Какво сънува?

— Не си спомням. — Прокара пръсти през косата си и седна на ръба на леглото. — Имам някои проблеми в работата и вероятно те са причината. Ще отида да поработя малко в кабинета си. Ела обратно в леглото и се опитай да поспиш.

— Имаше няколко правилни отговора на въпроса ми, Гидиън. Единият от тях е: „Да поговорим за това утре“. „Да поговорим за това през уикенда“ също е възможен отговор. Можеше дори да ми кажеш: „Не съм готов да говоря за това“. Но ти предпочиташ да се преструваш, че не знаеш за какво става дума, и ми говориш така, сякаш съм се побъркала.

— Ангелче...

— Недей. — Обвих ръце около себе си. — Мислиш ли, че беше лесно да ти разкажа историята си? Мислиш ли, че беше лесно да се

открива пред теб и да ти покажа грозното си минало? Много по-просто щеше да е да те отреже и да започна да излизам с някой не толкова известен. Поех риска, защото искам да съм с теб. Може би някой ден и ти ще изпиташ същите чувства към мен.

Излязох от стаята.

— Ева! По дяволите, Ева, върни се. Какво ти става?

Забързах. Знаех много добре какво изпитва в момента, познавах усещането за празнота, което се разпростира като рак; безпомощният гняв; желанието да се свиеш някъде съвсем сам, за да събереш сили да върнеш обратно спомените в онези мрачни дълбини на подсъзнанието си, където продължават да живеят.

Но всичко това не бе извинение за лъжите и за опита му да прехвърли вината върху мен.

Грабнах чантата си от стола, на който я бях хвърлила на връщане от вечерята, излязох във фойето и се отправих към асансьора. Вратите на кабината се затваряха, когато през откренатата врата на апартамента го видях да влиза в хола. Беше гол и това означаваше, че не може да ме последва. Изражението в очите му пък означаваше, че аз няма как да се върна обратно. Отново беше сложил своята маска — неумолимото лице, което държеше целия останал свят на безопасно разстояние.

Облегнах се на металното перило в асансьора, за да не падна. Раздирах се между тревогата за него, която ме подтикваше да остана, и изстраданото убеждение, че никога няма да мога да приема стратегията за оцеляване, която бе избрал. За мен пътят към възстановяването минаваше през приемане на горчивите истини, а не през лъжи и отричане.

Избърсах сълзите от бузите си, докато асансьорът се движеше надолу, вдишах дълбоко няколко пъти и успях да се овладея, преди да стигна до фойето.

Портиерът бързо спря за мен едно преминаващо такси. Действаше като абсолютен професионалист и се държеше така, сякаш съм облечена за работа, а не боса и по копринен халат. Благодарих му най-искрено.

Бях благодарна и на шофьора на таксито, който ме закара до вкъщи учудващо бързо. Дадох му щедър бакшиш и не обърнах внимание на погледите, които ми хвърли собственият ми портиер и

персоналът от рецепцията на жилищната ми сграда. Не би ми пукало дори от изражението на ослепителната блондинка, която излезе от асансьора, но от нея ме лъхна парфюма на Кари и забелязах, че е облечена в една от неговите фланелки. Видях, че стоя пред нея полугола, и ми хвърли весел поглед.

— Готин халат.

— Готина тениска.

Блондинката се усмихна самодоволно и се отдалечи.

Когато слязох на моя етаж, заварих Кари да стои до отворената входна врата на апартамента ни. Разпери ръце за прегръдка:

— Ела тук, бебчо!

Отидох при него и го прегърнах силно, миришеше на женски парфюм и много секс.

— Коя е мацката, която току-що си тръгна?

— Работи като модел. Не мисли за нея сега. — Дръпна ме вътре, затвори вратата и я заключи. — Крос се обади. Каза, че си тръгнала насам, но ключовете ти са останали при него. Искаше да се убеди, че съм си вкъщи и не съм заспал, за да ти отворя. Звучеше ужасно разстроен и притеснен. Искаш ли да поговорим?

Оставих чантата си на барплота и влязох в кухнята.

— Отново имаше кошмар. Този път беше много зле. Когато го попитах какво е сънувал, първо отрече, после ме излъга и накрая се държа така, сякаш съм побъркана.

— Класика в жанра.

Телефонът иззвъня. Натиснах бутона, с който се изключва звукът, Кари направи същото с другия апарат върху плота. След това извадих мобилния си телефон, видях, че имам безброй пропуснати повиквания от Гидиън и му написах есемес: „Вкъщи съм. Надявам се, че ще спиш добре през останалата част от нощта“.

Изключих телефона и го хвърлих в чантата, след това извадих бутилка минерална вода от хладилника.

— А най-големият купон е, че му разказах историята си по-рано.

Кари учудено повдигна вежди.

— Значи си го направила? Как я прие?

— По-добре, отколкото можех да очаквам. Сега Нейтън трябва да се моли никога да не се сблъска с него — казах аз и допих водата. — Гидиън дори се съгласи да отидем на терапията за двойки, която ти

предложи. Мислех, че сме направили крачка напред. Може и така да е, но накрая отново се сблъсках със стена.

— Но изглеждаш добре. — Кари се облегна на плота. — Не плачеш. Съвсем спокойна си. Трябва ли да се тревожа?

Сложих ръка на стомаха си, имах чувството, че страхът ми се е загнездил там.

— Не, добре съм. Искам просто... нещата между нас да се получат. Искам да бъда с него, но не мога да приема да ме лъже, особено когато става въпрос за сериозни неща.

Господи! Не исках дори да помислям, че отношенията между нас може да не се оправят никога. Вече бях като на тръни. Необходимостта да бъда с Гидиън ме бе обсебила напълно.

— Ти си костелив орех, бибчо. Гордея се с теб. — Кари се приближи до мен, хвана ме за ръка и загаси лампата. — Хайде да си лягаме, утре е нов ден.

— Мислех, че нещата между вас с Трей вървят добре.

— Мисля, че съм влюбен, миличка — заяви той с широка усмивка.

— В кого? — облегнах глава на рамото му. — В Трей или в блондинката?

— В Трей, глупачето ми. Блондинката беше само за загревка.

Имах много да кажа по въпроса, но сега не беше моментът да обсъждаме способността на Кари да проваля собственото си щастие. Може би бе по-подходящо да се съсредоточим върху това колко добре се чувства с Трей.

— Значи най-после си падаш по свястно момче. Трябва да го отпразнуваме.

— Ей, това беше моята реплика.

---

[1] Омакасе е термин, който идва от японски и означава „по избор на готвача“. — Б.пр. ↑

Следващата сутрин ми се струваше странно сюрреалистична. Успях някак да стигна до работа, но до обяд се движех като в ледена мъгла. Непрекъснато ми беше студено, въпреки че бях облякла жилетка върху блузата и бях наметнала шал, който никак не подхождаше на останалото. Отнемаше ми доста по-дълго от обичайното време да осмисля и най-елементарния въпрос и не можех да се отърся от усещането за ужас. Гидиън не се опита да се свърже с мен.

След есемеса, който му изпратих снощи, не последва какъвто и да е отговор нито на телефона, нито на електронната ми поща. Не получих съобщение и в офиса.

Мълчанието му ме измъчваше. Особено след като видях онлайн снимките и любителските клипчета, заснети по време на сцената, разиграла се между нас в Брайънт парк. Изпитах горчиво-сладко чувство, когато видях страстта и болезнения копнеж, изписани по лицата ни, облекчението от това, че отново сме заедно.

Болката стисна още по-силно гърдите ми. *Гидиън.*

Ако това бе краят, дали някога щях да спра да мисля за него и да мечтая да сме заедно?

Опитвах се да овладеея чувствата си. Днес Марк имаше среща с Гидиън. Може би затова той не бързаше да се свърже с мен. А може би беше прекалено зает. Нямахме никакво съмнение, че е, знаех колко претрупан е графикът му. А и доколкото си спомнях, все още имахме уговорка да отидем заедно на фитнес след работа. Въздъхнах и си казах, че нещата все някак ще се оправят. Просто трябваше да се оправят.

Точно в дванайсет без петнайсет телефонът на бюрото ми иззвъня. По номера разбрах, че ме търсят от рецепцията, въздъхнах разочаровано и вдигнах слушалката.

— Здравсти, Ева! — поздрави ме весело Мегуми. — Магдалин Перес е тук, иска да се срещне с теб.

— Така ли? — Вперих поглед в монитора, бях объркана и ядосана.

Дали снимките от Брайънт парк бяха накарали Магдалин да изпълзи от леговището си? Не ме интересуваше каква е причината да е тук, нямах никакво желание да разговарям с нея.

— Моля те, би ли я задържала при теб? Имам да свърша малко работа.

— Разбира се. Ще я поканя да седне.

Затворих, извадих мобилния си телефон и потърсих номера на офиса на Гидиън. Позвъних и изпитах огромно облекчение, когато чух гласа на Скот.

— Здравсти, Скот! Обажда се Ева Трамел.

— Здравсти, Ева! С господин Крос ли искаш да говориш? В момента е в среща, но мога да те свържа.

— Не, не го притеснявай.

— Няма да има нищо против, такива са нарежданията му.

Думите ми подействаха успокоително.

— Извинявай, че те занимавам с това, но имам една молба към теб.

— Всичко, което пожелаеш. И това е нареждане. — Веселият му тон ме накара да се почувствам още по-добре.

— Магдалин Перес чака долу на двайсетия етаж. Честно казано, единственото общо между нас с Гидиън, което само по себе си не е добре. Ако има нещо да каже, по-добре да разговаря с шефа ти. Затова би ли изпратил някой да я придружи до кабинета му.

— Никакъв проблем. Веднага ще изпратя.

— Много ти благодаря, Скот.

— За мен е удоволствие, Ева.

Затворих телефона и се отпуснах на стола, вече се чувствах по-добре и бях особено горда с това, че не се поддадох на ревността. Макар никак да не ми харесваше мисълта, че тя ще прекара време с Гидиън, не бях излъгала, когато казах, че му имам доверие. Вярвах, че изпитва искрени и дълбоки чувства към мен. Просто не бях сигурна, че са достатъчни, за да преодолеят инстинкта му за самосъхранение.

Мегуми звънна отново.

— О, господи! — възкликна тя през смях. — Само да бе видяла изражението ѝ, когато този човек дойде да я вземе.

— Чудесно — засмях се и аз. — Предположих, че е дошла да създава неприятности. Значи я няма, така ли?

— Точно така.

— Благодаря ти.

Прекосих късия коридор и надникнах през вратата на Марк, за да попитам дали иска да му взема нещо за обяд.

— Не, благодаря. Ще съм прекалено нервен, за да ям преди срещата с Крос. А каквото и да донесеш, ще е престояло твърде дълго след нея.

— Какво ще кажеш за един протеинов шейк? Ще ти даде малко енергия преди истинското хапване.

— Звучи чудесно. — В тъмните му очи проблесна усмивка. — Вземи нещо, което върви с водка, за да вляза в подходящо настроение.

— Има ли нещо, което не обичаш? Някакви алергии?

— Няма.

— Добре. Ще се върна след час.

Знаех точно къде да отида. Мястото, което имах предвид, се намираще на няколко преки. Предлагаха шейкове, салати и доста богат избор от приготвени на място сандвичи.

Отправих се надолу, като през цялото време се опитвах да не мисля за пълното мълчание на Гидиън. Очаквах да получа някаква вест от него след случката с Магдалин. Липсата на каквато и да е реакция ме караше да се тревожа още повече. Излязох на улицата през въртящата се врата и почти не забелязах мъжа, който слезе от задната седалка на една лимузина, докато не чух да произнася името ми.

Обърнах се и видях, че срещу мен стои Кристофър Видал.

— О, здрасти! — поздравих го аз. — Как си?

— Сега, като те видях, се чувствам много по-добре. Изглеждаш фантастично.

— Благодаря. Същото важи и за теб.

Макар че бе съвсем различен от Гидиън, с червеникавокафявите си къдрици, зеленикави очи и очарователна усмивка той беше привлекателен по свой собствен начин. И изглеждаше много секси в широките дънки с огромни джобове и кремав пуловер с остро деколте.

— При брат си ли идваш? — попитах аз.

— Да, както и при теб.

— При мен ли?

— На обяд ли отиваш? Ще дойда с теб и ще ти обясня.

За момент си спомних предупреждението на Гидиън да стоя далече от Кристофър, но предположих, че вече ми има доверие. Особено по отношение на брат си.

— Отивам в една закувалня малко по-нагоре по улицата — обясних аз. — Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се.

Тръгнахме.

— Защо искаш да ме видиш? — попитах аз, бях прекалено любопитна, за да изчакам.

Той бръкна в дълбокия джоб на дънките си и извади официална покана в луксозен плик.

— Дойдох да те поканя на градинското парти, което родителите ми дават в имението си в неделя. Ще бъде нещо средно между бизнес и забавление. Много от музикантите, които имат договор с „Видал рекърдс“, ще са там. Помислих си, че ще е чудесна възможност за съквартиранта ти да създаде нови връзки, външният му вид е доста подходящ за музикални клипове.

— Би било чудесно! — въодушевих се аз.

Кристофър се усмихна и ми подаде поканата.

— И двамата ще се забавлявате. Никой не умее да организира парти по-добре от майка ми.

Хвърлих бърз поглед на плика в ръката ми. Защо Гидиън не бе споменал нищо за това?

— Ако се чудиш защо Гидиън не ти е казал нищо за партито — Кристофър сякаш бе прочел мислите ми, — то е, защото той няма да дойде. Никога не идва. Въпреки че държи основния пакет акции в компанията, ми се струва, че музикалната индустрия и изобщо музикантите са твърде непредсказуеми за неговия вкус. Вече знаеш какъв е.

Мрачен и напрегнат. Неустойимо привлекателен и невероятно секси. Да, вече знаех какъв е. И знаех, че държи на всяка цена да е наясно в какво точно се забърква. В този момент стигнахме до закувалнята, влязохме вътре и се наредихме на опашка.

— Тук мирише страхотно — каза Кристофър, докато пишеше някакво съобщение, забил поглед в телефона си.

— Вярвай ми, храната тук наистина е чудесна.

Той се засмя с очарователна момчешка усмивка, която със сигурност караше почти всяка жена да изпада във възторг.

— Родителите ми нямат търпение да се запознаят с теб, Ева.

— Така ли?

— Снимките, на които сте двамата с Гидиън, бяха истинска изненада. Приятна изненада — уточни той, когато видя, че потръпнах. — За първи път го виждаме толкова хлътнал по жената, с която излиза.

Въздъгнах при мисълта, че точно в момента едва ли е особено хлътнал по мен. Дали не допуснах ужасна грешка, като го оставих сам снощи?

Когато дойде нашият ред, поръчах препечен сандвич със зеленчуци и сирене и два шейка от нар. Помолих ги да добавят протеини в единия и да ми го дадат след около половин час, защото имах намерение да хапна на място. Кристофър си поръча същото и едва успяхме да си намерим маса в претъпканото заведение.

Разговаряхме за работа, смяхме се на едно клипче за бебешки храни, станало вайръл напоследък, както и на някои истории от кухнята за музиканти, с които Кристофър беше работил. Времето мина бързо и когато се разделихме пред входа на „Кросфайър“, вече изпитвах искрена симпатия.

Качих се на двайсетия етаж и заварих Марк все още да седи на бюрото. Усмихна се, макар да бе потънал в работата.

— Мисля, ще е по-добре да не присъствам на тази среща — започнах аз, — освен ако наистина не се нуждаеш от мен.

Видях в погледа му облекчение, макар умело да се опита да го прикрие. Това не ме обиди. Стресът беше голям и не бе необходимо Марк да се съобразява с бурната ми връзка с Гидиън, докато обсъждат важна сделка.

— Златна си, Ева, знаеш ли?

Усмихнах се и оставих чашата пред него.

— Изпий си шейка. Много е вкусен, а протеинът ще те засити за известно време. Ще бъда на бюрото си, ако ти потрябвам.

Още преди да оставя чантата си в чекмеджето, написах съобщение на Кари, в което го питах дали има някакви планове за неделя и дали би искал да отиде на партито на „Видал рекърдс“. След това отново се съсредоточих върху работата. Започнах да организирам

файловете на Марк в сървъра и да ги подреждам по директории, така че лесно да съставяме портфолия в движение.

Когато Марк тръгна за срещата с Гидиън, пулсът ми се ускори и стомахът ми се сви в тревожно очакване. Не можех да повярвам, че се вълнувам толкова само от мисълта, че знам точно какво прави Гидиън в момента и че ще си помисли за мен, когато види Марк. Надявах се да ми се обади, след като приключат. Тази мисъл доста подобри настроението ми.

Прекарах следващия час в трескаво очакване да науча как е минала срещата. Когато Марк се появи, леко подскачайки и широко усмихнат, станах от стола и му изръкоплясках.

Той направи елегантен театрален поклон.

— Благодаря ви, госпожице Трамел!

— Толкова се радвам за теб!

— Крос ме помоли да ти предам това — каза той и ми подаде запечатан кафяв плик. — Ела в кабинета ми и ще ти разкажа подробностите.

Пликът беше доста тежък и вътре нещо дрънчеше. Напипах съдържанието му и разбрах какво е още преди да го отворя, но пак се присвих като от удар, когато ключовете се изсипаха в дланта ми. Задъхвах се. Никога досега не бях изпитвала такава болка. Прочетох написаното на поставената в плика картичка:

„Благодаря ти, Ева. За всичко.

Твой: Г.“

Това беше писмо за сбогом. Нямах как да не е. Иначе щеше да ми даде ключовете след работа, на път за фитнеса.

Ушите ми забучаха застрашително и усетих, че ми прилошава. Зави ми се свят. Загубих ориентация. Бях уплашена и наранена. Бях бясна. Освен това бях на работа.

Затворих очи и стиснах юмруци, опитвайки се да дойда на себе си и да потисна огромното си желание да се кача на горния етаж и да нарека Гидиън страхливец. Вероятно ме възприемаше като заплаха, като неканен и нежелан гост, който бе нахлул в подредения му свят и

го беше объркал. Някой, който беше очаквал да получи от него нещо повече от прекрасно тяло и тлъста банкова сметка.

Събрах всички тези емоции и ги затворих зад стъклена стена в съзнанието си. Така, макар през цялото време да усещах присъствието им, успях да издържа до края на работния ден в офиса. До момента, в който станах от бюрото си и се отправих надолу, Гидиън не се беше обадил. Когато излизах от „Кросфайър“, бях такава емоционална развалина, че не чувствах нищо друго, освен острата болка на отчаянието.

Стигнах до фитнеса. Спрях да мисля за каквото и да било и вложих цялата си енергия на пътеката. Бягах от мъката, която така или иначе щеше да ме връхлети съвсем скоро. Тичах, докато по тялото и лицето ми потекоха струйки пот. Краката ми започнаха да се огъват и бях принудена да спра.

Когато влязох под душа, бях капнала от умора. След това се обадих на майка ми и я помолих да изпрати Кланси да ме вземе за срещата с доктор Питърсън. Докато се обличах, положих неимоверни усилия да събера последните си сили и да се справя със задачата, която предстоеше. След това щях да се прибера вкъщи и да се строполя в леглото.

Стоях на бордюра и чаках колата да ме вземе. Чувствах се така, сякаш между мен и заобикалящите ме хора се бе издигнала стена. Кланси спря, излезе да ми отвори вратата и аз с изненада открих, че майка ми вече се е настанила отзад. Все още беше рано. Предполагах, че колата ще ме отведе до апартамента ѝ със Стантън и ще се наложи да я чакам поне двамайсет минути да се приготви. Обикновено се случваше така.

— Здравсти, мамо! — поздравих аз вяло и се вмъкнах на седалката до нея.

— Как си могла, Ева? — Тя плачеше и бършеше сълзите си в кърпичка с монограм. Лицето ѝ, макар и зачервено и мокро, бе все така красиво. — Защо го направи? — изхлипа тя.

Държанието ѝ ме накара за момент да забравя собственото си нещастие.

— Какво съм направила този път? — попитах намръщено.

Едва ли новият ми мобилен телефон, ако е разбрала отнякъде за него, би могъл да предизвика такава драма. А раздялата ми с Гидиън бе

настъпила само преди няколко часа, така че не би могла да знае.

— Разказала си на Гидиън Крос за това... което се случи. — Долната ѝ устна трепереше от напрежение.

Извърнах рязко глава, бях шокирана. Откъде можеше да знае? Господи... Да не подслушваше апартамента ми? Или бе сложила някакво устройство в чантата ми?

— Какво?

— Не се прави, че не разбираш.

— Откъде знаеш, че съм му казала? — прошепнах с болка. — Разговаряхме за това едва снощи.

— Днес е ходил да говори с Ричард по този въпрос.

Опитах се да си представя изражението на Стантън по време на разговора. Бях сигурна, че не го е приел никак добре.

— Защо го е направил?

— Искал да разбере какви предпазни мерки сме взели, за да не изтича информация. Искал да знае къде е Нейтън. — Тя отново се разплака. — Настоявал е да знае всичко.

Стиснах зъби. Не бях сигурна какви бяха мотивите на Гидиън, но предположението, че ме е изоставил заради Нейтън и сега иска да се убеди, че няма да избухне скандал, ме нарани повече от всичко. Започнах да се гърча от болка, гърбът ми се изви като дъга, далеч от облегалката. Мислех, че това, което ни разделя, е *неговото* минало, а се оказа, че е *мое*.

За първи път бях доволна, че майка ми е толкова вгълбена в себе си, че не забелязва колко съм разстроена.

— Той има право да знае — едва промълвих. Сама не можах да позная гласа си. — И има право да опита да се предпази от евентуалните удари.

— Никога не си споделяла това с предишните си гаджета.

— Никога досега не съм излизала с мъж, който само като кихне и се появява на първите страници. — Вперих поглед през прозореца на колата, трафикът ставаше все по-натоварен. — Всичко, което има общо с Гидиън Крос и „Крос индъстрис“, се превръща в световна новина, мамо. Той няма нищо общо с момчетата, с които излизах в колежа.

Тя продължи да ми говори нещо, но аз изобщо не я чувах. Затворих се в себе си. Само така можех да се спася от реалността, която ми причиняваше непоносима болка.

* * *

Кабинетът на доктор Питърсън беше точно такъв, какъвто си го спомнях. Боядисана в меки пастелни тонове, стаята изглеждаше едновременно професионално и уютно. Доктор Питърсън си беше все същият — хубав мъж с прошарена коса и благ интелигентен поглед.

Покани ни в кабинета си с широка усмивка и отбеляза колко страхотно изглежда майка ми и колко много приличам на нея. Каза ми, че много се радва да ме види и че изглеждам добре, но по погледа му разбрах, че говори така само заради нея. Беше прекалено опитен, за да не забележи, че ме раздират потиснати чувства.

— И така — започна той и се настани на стола срещу дивана, на който седнахме двете, — какво ви води при мен?

Аз му разказах как тя се бе опитала да следи всяко мое движение чрез мобилния ми телефон и подчертах, че това е ужасна намеса в личното ми пространство. Тя му разказа за интереса ми към крав мага, който тя приемала като знак, че се чувствам несигурна. Аз му разказах как двамата със Стантън едва ли не превзеха студиото на Паркър, карайки ме да се чувствам буквално задушена. Тя заяви, че съм предала доверието ѝ, разкривайки пред чужд човек дълбоко лични проблеми, което я накарало да се почувства разголена и уязвима.

През цялото време доктор Питърсън ни слушаше внимателно, водеше си бележки и почти не говореше, докато не изляхме всичко.

След като млъкнахме, той се обърна към майка ми:

— Моника, защо не ми каза, че следиш телефона на Ева?

Тя издаде брадичка напред и зае обичайната си защитна поза.

— Не виждам нищо лошо в това. Много родители следят децата си чрез мобилните телефони.

— Непълнолетните си деца — възразих аз. — Аз съм възрастен човек. Личното ми време си е само мое.

— Ако се поставиш на нейно място, Моника — намеси се доктор Питърсън, — мислиш ли, че би се чувствала по същия начин? Как би реагирала, ако разбереш, че някой следи действията ти без твое знание и разрешение?

— Не бих имала нищо против, ако този някой е майка ми и знам, че това я прави по-спокойна — не се предаде тя.

— А помисляла ли си как твоите действия се отразяват на спокойствието на Ева? — попита той благо. — Желанието ти да я предпазваш е напълно разбираемо, но трябва открито да обсъдиш с нея мерките, които възнамеряваш да предприемеш. Важно е да имаш нейното съгласие и да очакваш съдействие, само ако тя поиска да ти го даде. Трябва да уважаваш правото ѝ сама да определя личните си граници, които може да не са толкова широки, колкото ти се иска на теб.

Майка ми изсумтя възмутено.

— Ева трябва да има свое лично пространство, Моника — продължи той, — както и усещането, че сама контролира живота си. Това право ѝ е било отнето за много дълго време и сега трябва да ѝ дадем възможност да си го върне по начина, по който тя желае.

— О, боже! — Майка ми мачкаше носната си кърпа между пръстите си. — Никога не бях мислила по този начин.

Видях, че долната ѝ устна силно потрепери, протегнах се и хванах ръката ѝ.

— Нищо не можеше да ме спре да разкажа на Гидиън за миналото си, но можех да те предупредя. Съжалявам, че не помислих за това.

— Ти си много по-силна от мен — каза майка ми, — но не мога да не се тревожа за теб.

— Моника, предлагам ти — намеси се доктор Питърсън — да отделиш малко време и внимателно да помислиш какви събития и ситуации предизвикват тревогите ти. След това седни и ги запиши.

Майка ми кимна.

— Списъкът, който ще направиш, няма да е изчерпателен, но ще е добро начало — продължи доктор Питърсън. — След това двете с Ева ще можете да обсъдете различни начини, по които да преодолеете тревогите, начини, които са приемливи и за двете ви. Например, ако Ева не ти се обади в продължение на няколко дни и това те тревожи, един есемес или мейл може да е добър компромис.

— Добре.

— Ако искате, можем тримата заедно да обсъдим списъка.

Идваше ми да се разкрещя, докато слушах тази размяна на реплики. Чувствах се обидена и наранена. Не бях очаквала доктор Питърсън да налее разум в главата на майка ми, но поне се надявах да

се държи малко по-твърдо. Господ ми е свидетел, някой трябваше да го направи, някой, чийто авторитет тя уважава.

Когато часът ни свърши, помолих мама да ме изчака, за да задам един личен въпрос на доктор Питърсън насаме.

— Какво има, Ева?

Стоеше пред мен и изглеждаше безкрайно търпелив и мъдър.

— Просто се чудех... — спрях, трябваше да преглътна бучката, заседнала в гърлото ми. — Възможно ли е двама души, които са били жертви на насилие, да имат нормална романтична връзка?

— Напълно.

Мигновеният му и недвусмислен отговор ме накара да въздъхна от облекчение.

— Благодаря ви — казах аз и му подадох ръка.

* * *

Прибрах се вкъщи, отворих вратата с ключовете, които Гидиън ми беше върнал, магнах едва-едва на Кари, който правеше йога упражнения в хола, и се прибрах директно в спалнята си.

Съблякох дрехите си, отидох бързо до леглото и най-накрая се вмъкнах между хладните завивки само по бельо. Прегърнах възглавницата и затворих очи. Чувствах се уморена и празна.

Вратата зад гърба ми се отвори и след миг Кари вече седеше до мен.

Повдигна косата от мокрото ми от сълзи лице.

— Какво има, бебчо?

— Днес Гидиън окончателно ме заряза. И то по класическия начин — с бележка.

— Знаеш какво става, нали? — въздъхна Кари. — Той ще продължава да те отблъсква, защото очаква да го разочароваш както всички останали.

— А аз непрекъснато му доказвам, че е прав.

Държах се точно така, както Кари описваше. Избягах, когато положението стана напечено, защото бях сигурна, че в края на краищата всичко ще свърши зле. Единственото, което беше в моя власт, бе да го изоставя, вместо да се оставя да бъде изоставена.

— Защото се опитваш да защитиш това, което си постигнала в собственото си възстановяване.

Той легна зад гърба ми, прегърна ме и ме притисна до себе си.

Гушнах се в него, внезапно осъзнавайки колко голяма нужда имам от нечия прегръдка и успокоение.

— А може да ме е зарязал и заради *мое* минало, не заради неговото.

— Ако наистина е така, по-добре е, че всичко свърши. Но аз си мисля, че в крайна сметка вие двамата пак ще се съберете. Поне се надявам да стане така. — Усетих дъха му върху врата си. — Искам да има щастлив край и за прецаканите, Ева! Покажи ми, че е възможно, миличка. Накарай ме да повярвам.

В петък сутринта закусих заедно с Кари и Трей, който бе останал да преспи. Докато пиех първото си кафе за деня, наблюдавах интимната им размяна на усмивки и малки тайни докосвания и искрено се радвах за тях.

И аз бях имала леки връзки като тази, но не ги бях оценявала навремето. Бяха простички и безпроблемни, но по някакъв начин им липсваше истинска дълбочина.

Колко стабилна може да е една любов, ако човек не познава най-тъмните кътчета от душата на своя любим? Това бе дилемата, пред която бях изправена с Гидиън.

Започваше Ден Втори след Гидиън. Искаше ми се да отида при него и да му се извиня, че си тръгнах. Искаше ми се да му кажа, че съм на негово разположение, че съм готова да го изслушам или просто мълчаливо да го подкрепя. Но бях прекалено силно емоционално обвързана. Прекалено лесно можех да бъда наранена. Прекалено много се страхувах да не бъда отхвърлена. Знаех, че няма да ме допусне до себе си, и това ме караше да се страхувам още повече. Знаех, че дори да се сдобрим, непрекъснато ще се разкъсвам от факта, че споделя с мен само малки парченца от истината.

Поне в работата всичко беше наред. Почувствах се много щастлива, когато получих покана за официалния обяд, който шефовете даваха в чест на това, че агенцията бе спечелила сделката с „Кингсман“. Истинско щастие бе, че работех с такива прекрасни колеги. Но когато разбрах, че и Гидиън е поканен, въпреки че в действителност никой не очакваше да се появи, седнах смирено зад бюрото си и посветих останалата част от следобеда на служебните си задължения.

След работа се отбих във фитнеса, след това отидох да напазарувам. Искях да приготвя паста и крем брюле за десерт — храна за успокоение, която, да се надяваме, щеше да ме изпрати във въглексидратна кома. Следващият ден беше събота и планирах да спя до

късно, за да се спася от многобройните сценарии, които мозъкът ми непрестанно разиграваше.

Двамата с Кари вечеряхме в хола, ядохме с китайски пръчици — негова идея в опит да ме развесели. Каза, че вечерята била прекрасна, но аз не усетих вкуса ѝ. По едно време се умълча и осъзнах, че съм ужасна компания.

— Кога започват снимките за рекламата на „Грей Айълс“? — попитах аз.

— Не съм сигурен... Но... — усмихна се той. — Нали знаеш как е при нас мъжете модели — подхвърлят ни насам-натам като презервативи по време на групов секс. Трудно е да те забележат в тълпата, освен ако не си гадже на някоя известна личност. Е, оказа се, че откакто снимките ми с теб се появиха в най-различни медии, и аз съм се озовал в последната група. Играя някаква малка роля във връзката ти с Гидиън Крос и изведнъж станах много търсен, благодарение на теб.

— Затова не ти е необходима помощта ми — засмях се аз.

— Е, въпреки това познанството ми с теб помогна. Както и да е, поканиха ме да заснема още няколко кадъра. Имам чувството, че този път ще ме искат за повече от пет минути.

— Трябва да го отпразнуваме — подразних го аз.

— Разбира се. Когато кажеш.

След вечеря останахме в хола и гледахме оригиналната версия на „Трон“. Двайсет минути след началото на филма телефонът на Кари иззвъня и чух, че разговаря с някой от агенцията си.

— Разбира се. Ще бъда там след петнайсет минути. Ще ти се обадя, когато пристигна.

— По работа ли? — попитах аз, след като той затвори.

— Да. Един от моделите се явил на нощните снимки във вид на парцал — отговори той и ме изгледа внимателно. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не — отвърнах аз и се изтегнах на дивана. — Тук съм си много добре.

— Сигурна ли си?

— Имам нужда от някакво съвсем неангажиращо забавление. Изморявам се само от мисълта, че трябва отново да се обличам. — Искаше ми се през целия уикенд да си ходя по пижама и потник.

Отвътре ме болеше, затова имах нужда поне отвън тялото ми да се чувства комфортно. — Не се тревожи за мен. Знам, че напоследък съм в ужасна форма, но ще се оправя. Върви и се забавлявай.

Кари излезе, а аз спрях филма и отидох в кухнята, за да си взема чаша вино. Застанах до плота за хранене и прокарах пръсти по розите, които Гидиън ми бе изпратил предния уикенд. Листенцата им се отрониха като сълзи. Поколебах се дали да не подрежа дръжките им и да сипя малко тор във водата, но нямаше никакъв смисъл да се хващам за тях като удавник за сламка. Реших на следващия ден да изхвърля букета — последното нещо, останало от обречената ми връзка.

За една седмица бях стигнала с Гидиън много по-далеч, отколкото с друг мъж бих стигнала за години. Винаги щях да го обичам за това. Или може би винаги щях да го обичам, точка. Някой ден може и да не боли чак толкова.

* * *

— Ставай от леглото, поспаланке — извика напевно Кари и дръпна завивката ми.

— Тъъ... Махай се!

— Имаш пет минути да станеш и да затътриш задника си под душа, иначе душът ще дойде при теб.

Отворих едното око и го погледнах. Беше гол до кръста и носеше някакви широки гащи, които едва се крепяха на кръста му. Беше абсолютен експерт в събуждането.

— Защо да ставам?

— Защото, докато лежиш по гръб, не можеш да си стъпиш на краката.

— Какво дълбоко умозаклучение, Кари Тейлър.

Той скръсти ръце, вдигна вежди и ме изгледа продължително.

— Трябва да отидем на пазар.

— Не! — измърморих аз и заврях глава във възглавницата.

— Да! Доколкото си спомням, спомена „неделно градинско парти“ и „събиране на рок звезди“ в едно и също изречение. Какво, по дяволите, да облека за подобен повод?

— Добре. Прав си.

— Ти какво ще облечеш?

— Ами... не знам. Мислех си, че трябва да е нещо в стил „английски чай с шапки“, но сега не съм толкова сигурна.

Той кимна отсечено.

— Добре. Хайде да вървим по магазините и да открием нещо класическо, елегантно и секси.

Мърморейки напразни протести, аз се измъкнах от леглото и отидох в банята. Беше невъзможно да стоя под душа, без да мисля за Гидиън, без да си представям перфектното му тяло и да си спомням отчаяните звуци, които издаваше, докато свършваше в устата ми. Обърнех ли се, виждах Гидиън. Дори по улиците започнаха да ми се привиждат черни бентлита. Струваше ми се, че където и да отида, виждам някое близо до мен.

Двамата с Кари обядвахме, а после се впуснахме в обиколка на целия град. Първо започнахме с по-евтините магазини в Горен Ийст Сайд и бутиците по Медисън авеню, после взехме такси и се озовахме в Сохо. По пътя ни спряха две тийнейджърки и помолиха Кари за автограф. Стори ми се, че случката развълнува повече мен, отколкото него.

— Казах ти — подвикна той.

— Какво ми каза?

— Познават ме заради снимка в един от новинарските блогове, някой от постовете за теб и Крос.

— Добре че любовният ми живот все пак се отразява положително на някого — изсумтах аз.

Кари имаше ангажимент в три часа и реших да го придружа. Следващите няколко часа прекарах в студиото на един много шумен и нахакан фотограф. Спомних си, че е събота и е време за ежеседмичния разговор с баща ми, затова отидох в далечния ъгъл на студиото и му звъннах.

— Все още ли си щастлива в Ню Йорк? — попита той.

Чувах в слушалката гласа на диспечера, който говореше нещо по радиостанцията в патрулната кола.

— Засега всичко е наред — излъгах аз, но истината нямаше да помогне на никого.

Партньорът на баща ми каза нещо, което не разбрах. Татко изсумтя:

— Чуй сега, Крис твърди, че те е видял онази вечер по телевизията. По някоя от кабеларките, дето се занимават с клюки за известните личности. Момчетата не ме е оставят на мира.

— Кажи им — въздъгнах аз, — че гледането на такива предавания не се отразява добре на мозъчните клетки.

— Значи не излизаш с един от най-богатите хора в Америка?

— Не. А твоят любовен живот как върви? — побързах да сменя темата. — Излизаш ли с някоя?

— Нищо сериозно. Изчакай малко. — Той отговори на повикване по радиостанцията и след това продължи в слушалката. — Извинявай, миличка. Трябва да тръгвам. Обичам те. Липсваш ми страшно много.

— И ти ми липсваш, татко. Пази се.

— Разбира се. Чао.

Затворих телефона и се върнах на мястото си, за да изчакам Кари да свърши. В настъпилата тишина в главата ми непрекъснато се въртяха въпроси. Къде ли е Гидиън сега? Какво прави? Дали в понеделник щях да бъда засипана от снимки, на които е с друга жена?

* * *

В неделя следобед взех назаем Кланси и една от колите на Стантън, за да ни закара до имението на Видал в Дачес каунти. Отпуснах се на седалката и вперила поглед през прозореца, се любувах на ведрия, спокоен пейзаж. Ливадите и зелените гори се простираха чак до далечния хоризонт. Осъзнах, че бях стигнала до Ден Четвърти след Гидиън. Острата болка, която изпитвах през първите дни, беше отминала и сега бе заменена от тъпо пулсиращо парене като при грип. Цялото тяло ме болеше, сякаш бях наркоман в абстиненция, а гърлото ми драскаше от непрекъснато потисканите сълзи.

— Притесняваш ли се? — попита Кари.

Извърнах се към него.

— Не съвсем. Гидиън няма да е там.

— Сигурна ли се?

— Ако не бях сигурна, нямаше да отида. Все пак и аз имам гордост.

Забелязах, че започна да потропва с пръсти по облегалката между нас. След цялото ни обикаляне вчера по магазините си бе купил само едно нещо — черна кожена вратовръзка. През цялото време не спрях да му се подигравам за нея — той, човекът с толкова изискан вкус, да се появи на парти с нещо подобно.

Кари улови погледа ми, насочен към вратовръзката.

— Какво? Все още ли не я харесваш? Мисля, че се връзва идеално с емо дънките и това сако за коктейли.

— Кари — опитах се да се усмихна, — ти изглеждаш добре каквото и да облечеш.

Беше самата истина. Можеше да носи каквото си поиска — едно от предимствата на това да имаш изваяно тяло и лице, което можеше да накара и ангелите да заплачат. Сложих ръка на пръстите му, които продължаваха да барабанят.

— Да не би ти да се притесняваш?

— Треј не ми се обади снощи — измънка той. — А обеща да го направи.

Стиснах леко ръката му в желанието си да го успокоя.

— Просто е пропуснал. Сигурна съм, че не е нещо сериозно.

— Можеше да се обади тази сутрин — възрази той. — Треј не е като други, с които съм излизал. Не може да е забравил, че обеща да звънне. Явно просто не е искал.

— Копеле! Ще се погрижа да ти направя много снимки, на които се забавляваш и изглеждаш секси и елегантен! Това ще го накара да полудее от яд в понеделник.

Той сви устни.

— О, коварството на женския ум! Колко жалко, че Крос няма да те види днес. Пишката почти ми стана, когато те видях да излизаш от стаята си в тази рокля.

— Я, стига! — Ударих го леко по рамото, преструвайки се на възмутена, а той се разсмя.

Когато видяхме роклята, и двамата решихме, че е идеална за случая. Беше класическа рокля за градинско парти, с вталено бюстие и силно разкроена пола, стигаща до коленете. Беше дори бяла и на цветя, но с това класическата ѝ елегантност приключваше.

Ексцентричната закачка бе в това, че роклята нямаше презрамки, фустата ѝ бе от многобройни пластове черен и червен сатен, които ѝ

придаваха обем, а черните кожени цветя по нея приличаха на някакви извратени въртележки, като спиралите на онези големи кръгли близалки. Червените обувки с ток на Джими Чу, които Кари бе избрал от дрешника ми тази сутрин, и рубинените капковидни обици придаваха завършен вид на тоалета. Решихме да оставим косата ми да пада свободно по раменете, в случай че шапките се окажат задължителни. В крайна сметка се чувствах красива и уверена.

Колата влезе през огромна порта, украсена със семеен герб, и продължи по дъговидната алея, следвайки указанията на прислугата. Двамата с Кари слязохме пред вратата на къщата и той ме хвана под ръка, защото точетата ми потънаха в сиво-синкавия чакъл, с който беше застлана пътеката.

Влязохме в огромната къща в стил „Тюдор“ и веднага бяхме любезно посрещнати от семейството на Гидиън, подредено в редица — майката, вторият баща, Кристофър и сестрата.

Погледнах ги и си помислих, че има само един начин семейство Видал да изглежда по-добре — ако и Гидиън е там. Майка му и сестра му имаха неговия тен, същата лъскава черна коса, дълги мигли и сини очи. И двете имаха фини черти и бяха много красиви.

— Ева! — Майката на Гидиън ме притегли към себе си и допря страните си до моите. — Толкова се радвам най-после да се запозная с теб. Колко си хубава! И роклята ти е прекрасна. Много ми харесва.

— Благодаря.

Ръцете ѝ докоснаха косата ми, обхванаха лицето ми и се спуснаха към раменете ми. Трудно понесох всичко това, защото физическият допир на непознат човек бе склонен да предизвиква у мен тревожни усещания.

— Косата ти естествено руса ли е?

— Да — отговорих аз, смутена и озадачена. Кой би задал подобен въпрос на непознат?

— Прекрасно! Е, добре дошли. Надявам се да си прекарате приятно. Радвам се, че успяхте да дойдете.

Караше ме да изпитвам странно безпокойство и затова усетих облекчение, когато насочи вниманието си към Кари.

— А ти трябва да си Кари — изчурулика тя. — До този момент си мислех, че моите две момчета са най-привлекателните мъже на

света. Сега разбирам, че съм грешала. Ти си направо божествен, младежо!

Кари я удостои с най-ослепителната си усмивка.

— Мисля, че вече съм влюбен, госпожо Видал.

Тя се засмя гърлено от удоволствие.

— Моля, наричай ме Елизабет. Или Лизи, ако имаш достатъчно смелост.

Отместих поглед от тях, Кристофър Видал-старши бе хванал ръката ми. В много отношения ми напомняше за сина си, имаше същите сиво-сини очи и момчешка усмивка. В други — напълно ме изненада. Беше облечен в бежови памучни панталони, мокасини и кашмирена жилетка и ми приличаше повече на университетски професор, отколкото на изпълнителен директор на музикална компания.

— Ева. Могат ли да ви наричам Ева?

— Разбира се.

— Наричайте ме Крис. Така по-лесно се различаваме със сина ми Кристофър. — Той наклони глава на една страна и ме огледа внимателно през очилата си с метални рамки. — Разбирам защо Гидиън е така запленил от вас. Очите ви са сиви като бурята и въпреки това погледът ви е толкова честен и пряк. Това са най-красивите очи, които някога съм виждал, като изключим очите на жена ми, разбира се.

— Благодаря — казах аз и се изчервих.

— Гидиън ще дойде ли?

— Не, доколкото знам.

Защо родителите му очакваха от мен отговор на този въпрос?

— Винаги се надяваме, че ще дойде. — Баща му направи знак към един от сервитьорите наблизо. — Заповядайте в градината и се чувствайте като у дома си.

Кристофър ме прегърна и ме целуна по бузата, а сестра му Айрланд ме огледа с онова смръщено изражение, което само една тийнейджърка може да постигне.

— Ти си блондинка — отбеляза тя.

Господи! Предпочитанието на Гидиън към тъмнокоси жени закон ли беше, или какво?

— А ти си прекрасна брюнетка.

Кари застана до мен и аз с облекчение го хванах под ръка. Докато се отдалечавахме, той тихичко ме попита:

— Такива ли си ги представяше?

— Майка му — да. Вторият му баща — не.

Обърнах се и огледах през рамо елегантната фигура на Елизабет Видал, облечена в тясна, дълга до земята кремава рокля. Помислих си колко малко знам за семейството на Гидиън.

— Как едно малко момче пораства, става бизнесмен и отнема семейния бизнес от втория си баща?

— Крос притежава акции от „Видал рекърдс“?

— Притежава контролния пакет.

— Така ли? Може би го е получил в замяна на външно финансиране — предположи той. — Вероятно е оказал неоценима помощ в трудни за музикалната индустрия времена.

— Защо просто не са му върнали парите? — почудих се аз.

— Сигурно защото разбира от бизнес.

Въздъгнах дълбоко, магнах с ръка и прогоних този въпрос от съзнанието си.

Бях на това парти заради Кари, не заради Гидиън, и не трябваше да го забравям.

След като излязохме навън, се озовахме в градина, в центъра на която беше опъната огромна и богато украсена шатра. Въпреки че времето бе хубаво и човек можеше да постои на слънце, предпочетох да седна на един покрит с дамаска стол под шатрата.

Кари ме потупа по рамото.

— Ти разпускай, аз отивам да се социализирам.

— Разбий ги!

Той се отдалечи в преследване на нови контакти.

Отпихах от чашата си с шампанско и общувах с всеки, който спреше до мен и завържеше разговор. Присъстваха много изпълнители, чиято музика харесвах и слушах, и аз ги наблюдавах тайно, с лека фенска еуфория. Въпреки елегантната обстановка и многобройния обслужващ персонал, атмосферата бе непринудена и приятелска.

Точно бях започнала искрено да се забавлявам, когато забелязах, че от къщата се появява личност, която се надявах никога повече да не

срещна — Магдалин Перес в цялата прелест на светлорозовата си копринена рокля, която нежно се появяваше около коленете ѝ.

Усетих как една ръка ме докосна и леко стисна рамото ми. Сърцето ми се разтуптя, защото си припомних нощта, в която двамата с Кари отидохме в клуба на Гидиън. Но мъжът, който този път се появи пред мен, бе Кристофър.

— Здравсти, Ева!

Той се настани в съседния стол, подпря лакти на коленете си и се приведе към мен.

— Забавляваш ли се? Не виждам да се срещаш с много хора.

— Прекарвам си чудесно. — „Поне до този момент.“ — Благодаря, че ме покани.

— Благодаря, че дойде. Родителите ми са много развълнувани от присъствието ти. Аз също, разбира се. — Усмивката му ме накара да се разсмея, също както и връзката му, по която имаше щамповани винилови плочи. — Гладна ли си? Хапките с раци са превъзходни. Непременно си вземи следващия път, когато келнерът мине с подноса.

— Ще го направя.

— Кажи ми, ако имаш нужда от нещо. И запази един танц за мен. — Той ми намигна, след това скочи от стола и изчезна.

Айрланд зае мястото му, настанявайки се с изисканите движения на добре обучена абитуриентка. Косата ѝ стигаше до кръста, а красивите ѝ очи гледаха право и открито. Изглеждаше по-зряла, въпреки че по изчисленията ми въз основа на разпечатките от Кари, трябваше да е едва на седемнайсет.

— Здравсти!

— Здравей!

— Къде е Гидиън?

Свих рамене, изненадана от директния въпрос.

— Не съм сигурна.

— Той обича да е сам — кимна тя многозначително.

— Винаги ли е бил такъв?

— Предполагам. Изнесе се от къщи, когато бях още малка. Обичаш ли го?

За миг дъхът ми спря. Издишах дълбоко и отвърнах просто:

— Да.

— Така си и помислих, когато видях клипчето ви в Брайънт парк.
— Тя прехапа плътната си долна устна. — Забавно ли е? Нали разбираш... Да излизаш с него.

— Ами...

Господи, има ли *някой* на този свят, който познава Гидиън?

— Не бих казала, че е забавно, но никога не е скучно.

Оркестърът започна да свири „Come Fly with Me“ на Франк Синатра и в същия миг, като по чудо, Кари се озова до мен.

— Помогни ми да създам добро впечатление, Джинджър.

— Ще дам всичко от себе си, Фред — влязох в тона му аз, обърнах се към Айрланд и й се усмигнах. — Извини ме за минута.

— Три минути и деветнайсет секунди — поправи ме тя, демонстрирайки типичните за семейството музикални познания.

Кари ме заведе на празния дансинг и двамата се понесохме в бърз фокстрот. Трябваше ми малко време, за да вляза в ритъм, през последните дни бях буквално скована от мъка. Но с Кари танцувахме заедно от толкова отдавна, че бързо дойдох на себе си, и се понесохме с плавни движения по дансинга.

Музиката свърши и ние спряхме, останали без дъх. Бяхме приятно изненадани от ръкоплясканията, които последваха. Кари се поклони елегантно, а аз се облегнах на ръката му и направих реверанс.

Когато се изправих и вдигнах глава, видях пред себе си Гидиън. Стреснах се, отстъпих назад и залитнах. Беше съвсем неподходящо облечен — с дънки и пусната свободно бяла риза с разкопчана яка и навити ръкави, и въпреки това изглеждаше толкова дяволски добре, че слагаше всички останали мъже наоколо в малкото си джобче.

Само при вида му изпитах неописуем копнеж. Смътно осъзнах, че певицата хвана Кари за ръка и го отведе нанякъде, погледът ми обаче остана прикован в Гидиън, който не откъсваше сините си очи от мен.

— Какво правиш тук? — попита ме той остро и рязко. Тонът му ме накара да се отдръпна смутено.

— Моля?

— Не трябва да си тук. — Стисна ме силно за лакътя и ме повлече към къщата. — Не искам да си тук.

Ако ме бе заплюл в лицето, нямаше да се разстроя така. Издърпах ръката си от неговата, вирнах високо глава и бързо се

отправих към къщата, молех се да успея да се добера до колата при Кланси, преди да се разплача.

Чух зад гърба си някакъв женски глас, който извика Гидиън, и мислено започнах да се моля жената да успее да го задържи достатъчно дълго, че да се измъкна без повече усложнения.

Влязох в прохладната къща и вече мислех, че съм успяла.

— Чакай, Ева!

Свих рамене, но отказах да се обърна, когато чух гласа на Гидиън.

— Махай се, мога и сама да изляза.

— Не съм приключил още.

— Но аз приключих. — Завъртях се и се изправих лице в лице срещу него. — Не можеш да ми говориш по този начин. За какъв се мислиш? Да не би да си въобразяваш, че съм дошла тук заради *теб*? Че тайно съм се надявала да те видя и ти да ми подхвърлиш някое кокалче... някакво жалко признание, че съществувам? Че може би ще успея да те съблазня за бързо чукане в някой ъгъл в отчаян опит да те спечеля отново?

— Млъкни, Ева. — Погледът му ме изгаряше, беше стиснал зъби. — Чуй ме...

— Тук съм, само защото ми казаха, че ти няма да си тук. Направих го заради Кари и кариерата му. Връщай се при гостите си и забрави за мен. Можеш да си сигурен, че когато изляза през тази врата, и аз ще забравя за теб.

— Затвори проклетата си уста. — Хвана ме за лакътя и ме разтнесе така силно, че зъбите ми изтракаха. — Млъкни и ме остави да говоря!

Ударих му толкова силен шамар, че главата му отскочи встрани.

— Не ме докосвай!

Гидиън изпъшка, притисна ме до себе си и ме целуна с такава сила, че нарани устните ми. Стисна косата ми в юмрук, приковавайки ме на място, така че да не мога да мръдна. Ухапах езика му, когато го вкара насила в устата ми, след това долната му устна, почувствах вкуса на кръв, но това не го спря. Блъсках раменете му с всичка сила, но той не помръдваше.

„Върви по дяволите, Стантън! Ако не беше той и побърканата ми майка вече щях да съм взела няколко урока по крав мага.“

Гидиън ме целуваше така, сякаш никога нямаше да ми се насити, и съпротивата ми започна да отслабва. Уханието му беше толкова приятно, толкова познато. Зърната на гърдите ми ме издадоха, настръхнаха и се превърнаха в остри чувствителни точки, усетих как в мен се надига топлата вълна на възбудата. Сърцето ми биеше до пръсване.

Господи, колко го желяех! Копнежът по него не бе изчезвал дори за минута.

Вдигна ме. Стисна ме толкова силно в прегръдката си, че не можех да си поема въздух и главата ми започна да се замайва. Занесе ме в някаква стая, ритна вратата, за да я затвори, а аз дори не можах да протестирам.

Озовах се притисната до тежката стъклена врата в другия край на библиотеката, силното тяло на Гидиън напълно подчинило моето. Ръката, която до този момент беше на кръста ми, се спусна надолу, вмъкна се под полата и опипа извивките на дупето под дантелените боксерки, които бях обула. Притисна силно бедрата ми до своите, за да усетя колко е възбуден. Почувствах вагината си болезнено празна, трептяща от желание.

Спрях да се съпротивлявам. Отпуснах ръце и притиснах длани до стъклото. Усетих как напрежението напуска тялото му в мига, в който омекнах и се предадох, целувката му стана нежна и страдна.

— Ева — прошепна той дрезгаво, — не се съпротивлявай. Не мога да го понеса.

Затворих очи.

— Пусни ме, Гидиън.

Допря бузата си до моята, усещах тежкото му дишане в ухото си.

— Не мога. Знам, че си отвратена от това, което видя онази нощ... от това, което правех със себе си.

— Не, Гидиън! — „Господи! Нали не мислеше, че съм си тръгнала заради това?!“ — Не беше това причината.

— Губя разсъдъка си без теб. — Устните му се спуснаха надолу по врата ми, езикът му спря върху пулсиращата ми вена.

Започна да смуче кожата ми и по тялото ми преминаха тръпки на удоволствие.

— Не мога да мисля. Не мога да работя, не мога да спя. Цялото тяло ме боли от желание за теб. Мога отново да те накарам да ме

пожелаеш. Позволи ми само да опитам.

Дадох воля на сълзите си и те започнаха да се търкалят по лицето ми. Падаха върху повдигнатите ми от роклята гърди и той започна да ги облизва.

Как ще успея някога да се възстановя, ако позволя да се любим сега? Как ще оцелея, ако откажа?

— Никога не съм преставала да те желая — прошепнах аз. — Не мога да спра. Но ти ме нарани, Гидиън. Способен си да ме нараниш както никой друг.

Впери поглед в лицето ми, беше удивен и объркан.

— Наранил съм те? Как?

— Излъга ме. И издигна стена между нас. — Обхванах лицето му с ръце, искаше ми се да ме разбере без повече въпроси. — Миналото ти не може да ме отблъсне от теб. Само ти си способен на това и го направи.

— Не знаех как да постъпя — каза задъхано той. — Искаше ми се никога да не ме виждаш в това състояние...

— Точно в това е проблемът, Гидиън. Искам да знам кой си, да опозная добрите и лошите ти страни, а ти се опитваш да скриеш части от себе си. Ако не направиш усилие да се разкриеш, двамата с теб в един момент ще се загубим, а аз не бих могла да го понеса. Още седмица, може би месец. Раздялата с теб ще ме съсипе.

— Мога да се открия пред теб, Ева. Опитвам се. Но когато прецакам нещо, първата ти реакция е да избягаш. Всеки път го правиш. Не мога да понеса мисълта, че в момента, в който сгреща с дума или с действие, ти си готова да хукнеш.

Целувките му отново бяха нежни, устните му леко докосваха моите. Не исках да споря повече. А и как бих могла, когато знаех, че е прав?

— Надявах се, че сама ще се върнеш при мен — прошепна той, — но повече не мога да стоя далече. Ще те изнеса на ръце оттук, ако се наложи. Ще направя всичко, което поискаш, за да седнем заедно и да обсъдим проблема.

Сърцето ми подскочи.

— Надявал си се да се върна при теб? А аз си мислех... Върна ми ключовете. Помислих, че това е краят.

Той се отдръпна от мен и ме изгледа намръщено.

— За нас краят *никога* няма да настъпи, Ева.

Погледнах го, сърцето ми кървеше като жива рана, беше толкова красив и така сломен от болката, за която бях допринесла и аз.

Повдигнах се на пръсти, стиснах в ръка меката му копринена коса и го целунах по зачервената от шамара ми буза.

Гидиън прилекна леко, така че да сме на една и съща височина, дишаше тежко и шумно.

— Ще направя всичко, което кажеш, всичко, което поискаш. Абсолютно всичко. Само ме приеми отново.

Може би трябваше да се уплаша от необузданата необходимост, с която ме искаше, но в този момент и аз изпитвах същото страстно безумие.

Опитах се да спра треперенето му, като прокарах ръце по гърдите му. Не му спестих горчивата истина:

— Изглежда, не можем да спрем да се нараняваме взаимно. Не искам повече да ти причинявам това, а и не мога повече да изживявам тези ужасни приливи и отливи. Имаме нужда от помощ, Гидиън. И двамата имаме сериозни проблеми.

— Срегнах се с доктор Питърсън в петък. Ще ме приеме за свой пациент и разбира се, ако си съгласна, ще ходим при него на терапия за двойки. Реших, че щом ти му имаш доверие, мога да опитам и аз.

— Доктор Питърсън ли?

Спомних си, че когато си тръгнахме от кабинета на доктор Питърсън, сърцето ми подскочи при вида на едно черно бентли. Тогава си помислих, че ми се е сторило. В края на краищата в Ню Йорк имаше безброй много черни коли.

— Значи си ме следил?

Той пое дълбоко въздух, но не отрече.

Потиснах гнева си. Можех само да си представя, колко зле се е чувствал, когато е осъзнал пълната си зависимост от нещо — *от някого* — когото не може да контролира. Най-важното в момента обаче бе готовността му да опита и фактът, че това не бяха само приказки. Всъщност вече бе предприел първите стъпки.

— Това ще бъде тежка работа, Гидиън — предупредих го аз.

— Не се страхувам от работа.

Докосваше ме неспокойно, ръцете му се плъзгаха по бедрата и дупето ми, като че ли допирът до голата ми кожа му бе така необходим,

както и дишането.

— Единственото, от което се страхувам, е да не те загубя.

Притиснах бузата си в неговата. Двамата така добре се допълвахме. Дори и в този момент, когато ръцете му така собственически ме опипваха, усетих как омеквам отвътре, почувствах отчаяно облекчение, че най-накрая бях в прегръдките на мъжа, който разбираше и задоволяваше и най-интимните ми желания.

— Имам нужда от теб. — Устните му се плъзнаха по бузата ми надолу към врата. — Трябва да съм вътре в теб.

— *Не!* Господи, не тук!

Но протестът ми прозвуча неубедително дори в собствените ми уши. Желаех го навсякъде, по всяко време и по всякакъв начин.

— Трябва да го направим тук — прошепна той и се отпусна на колене. — Трябва да е сега.

Разкъса дантелените ми боксерки, като нарани кожата ми, след това повдигна роклята до кръста и започна да лиже цепката ми, езикът му разтвори гънките и се спря върху пулсиращия ми клитор.

Изохках и опитах да се отдръпна, но нямаше накъде да бягам. Зад гърба ми беше вратата, а пред мен мрачният и решителен Гидиън. С едната ръка ме държеше и не ми позволяваше да мръдна, а с другата вдигна крака ми, прехвърли го през рамо и аз останах широко отворена пред страстните му устни.

Главата ми се блъскаше във вратата, а от точката, в която той бе поставил езика си и ме подлудяваше, по цялото ми тяло се разливаха топли вълни. Притиснах с крак гърба му и така го приближих към себе си, обхванах главата му с ръце и я задържах неподвижна, докато се търках в него. Усещах копринените кичури на косата му, която докосваше чувствителната вътрешна страна на бедрата ми, това още по-силно ме възбуждаше и изостряше сетивата ми за всичко около мен.

Намирахме се в къщата на родителите на Гидиън, по средата на парти, на което присъстваха десетки известни личности, а той бе застанал на колене и издаваше звуци на задоволство, докато лижеше и смучеше влажната ми, изгаряща от желание вулва. Знаеше точно какво да направи с мен, знаеше какво обичам и от какво се нуждая. Беше разбрал същността ми, а това бе много по-важно от уменията му да си служи с езика. Комбинацията беше опустошителна и водеше до пристрастяване.

Тялото ми се разтнесе, клепачите ми натежаха от удоволствие.

— Гидиън... Караш ме да свършвам толкова силно.

Езикът му се движеше нагоре-надолу по стегнатия отвор на тялото ми, дразнеше ме, караше ме безсрамно да се търкам в устата му. Обхвана голото ми дупе с две ръце, притисна го към устата си и вкара езика си в мен. Имаше оттенък на благоговение в ненаситния начин, по който ми се нахвърли, не оставяше и капчица съмнение, че обожаваше тялото ми, че да ми доставя удоволствие и да получава удоволствие от мен е жизненоважно за него.

— Да — изпъшках аз, когато усетих приближаващия оргазъм.

Бях замаяна от шампанското, от горещото ухание на кожата на Гидиън и от собствената си възбуда. Усетих напрежение в гърдите си, сякаш сутиенът ми бе омалял, тялото ми се разтрепери на ръба на така жадуваното облекчение.

— Толкова съм близо!

Някакво движение в далечния край на стаята привлече вниманието ми и за момент замръзнах, погледът ми срещна очите на Магдалин. Бе спряла точно до вратата, стоеше с широко отворени очи и зяпнала от изненада наблюдаваше движенията, които главата на Гидиън описваше.

Но той или не я забелязваше, или се бе разгорещил така, че не му пукаше. Устните му обвиха клитора ми и силно го засмукаха. Повтаряше движението ритмично и с върха на езика си нежно масажираше тази най-чувствителна точка на тялото ми.

Всичко в мен се напрегна до болка, а след това неудържимо избухна от удоволствие.

Горещата вълна на оргазма ме заля от горе до долу. Извиках и продължих неудържимо да блъскам бедрата си в лицето му, напълно отдадена на първичната връзка между нас. Коленете ми започнаха да омекват и се наложи Гидиън да ме задържи, без да отдръпва езика си от мен, докато и последният ми спазъм не отмина.

Когато отново отворих очи, самотният ни наблюдател си беше отишъл.

Гидиън се изправи бързо, вдигна ме и ме занесе на дивана. Остави ме да легна, вдигна бедрата ми и ги подпря на страничната облегалка, така че гърбът ми се изви като лък.

Погледнах го, стоеше изправен до мен. Защо просто не ме обърна и не ме изчука отзад?

Разкопча панталона си и извади огромния си прекрасен пенис, вече не ме интересуваше в каква поза ще ме чука, просто исках да го направи. Изстенах, когато го вкара в мен, тялото ми с готовност се подчини на прекрасното усещане, че го изпълва. Надигнах бедра, за да посрещна силните му движения. Гидиън блъскаше нежните стени на вагината ми с огромния си твърд член. Погледът му бе тъмен, замъглен от желанието да ме притежава напълно, дъхът му излизаше с първично ръмжене всеки път, когато достигнеше предела ми.

Изстенах силно, мощните му движения ме възбудиха и отново изпитах никога нестихващата нужда да ме чука. Само той и никой друг.

Направи още няколко движения, отметна глава, произнесе с въздишка името ми, бедрата му продължаваха да се движат и да ме докарват до лудост.

— Стисни го, Ева. Стисни члена ми.

Изпълних желанието му и той изстена така страстно, че вагината ми отново потръпна в очакване.

— Да, ангелче, точно така...

Стегнах мускулите на вагината си по-силно около члена му и той изруга. Очите му намериха моите. Неописуемото синьо сега искреше от сексуална еуфория. Спазъм разтресе силното му тяло и той изкрещя от удоволствие. Усетих още един тласък, след това започна дълго и силно да се изпразва, изхвърляйки горещата сперма в дълбините на тялото ми.

Не успях да достигна до втори оргазъм, но това нямаше никакво значение. Наблюдавах го с благоговение и чисто женско чувство на триумф. Аз можех да го накарам да се чувства по този начин.

В моментите на оргазъм, аз го притежавах точно толкова силно, колкото и той мен.

16

Гидиън се приведе над мен, дишайки тежко, косата му падна напред и погъделичка гърдите ми.

— Господи, не мога да прекарам и един ден без това. Дори часовете на работа ми се струват прекалено дълги.

Прокарах пръсти през косата му, беше се изпотил.

— И ти ми липсваше.

Той притисна лице в гърдите ми.

— Когато не си при мен се чувствам толкова... Никога вече не бягай от мен, Ева. Няма да мога да го понеса.

Дръпна ме, така че се изправих пред него и петите ми докоснаха твърдия под, като продължаваше да държи члена си в мен.

— Ела с мен вкъщи.

— Не мога да оставя Кари.

— Тогава го вземаме с нас. Шшшт... Преди да започнеш да протестираш, не забравяй, че мога да му помогна да постигне всичко, което очаква от това парти. Нищо няма да направи, като се мотае тук.

— Може би се забавлява.

— Не искам да си тук. — Изведнъж бе станал някак далечен, а гласът му много по-контролиран.

— Знаеш ли колко дълбоко ме нараняваш така? — изплаках тихо аз, гърдите ми отново се стегнаха от болка. — Какво толкова ми има, че не искаш да бъда близо до семейството ти?

— Нищо подобно, ангелче. — Той ме прегърна и ръцете му успокоително започнаха да милват гърба ми. — Проблемът изобщо не е в теб, а в това място. Не искам... Не мога да остана повече тук. Нали искаш да разбереш какво сънувам. Сънувам тази къща.

— О! — Усетих как стомахът ми се свива от тревога. — Съжалявам. Не знаех.

Нещо в гласа ми го подтикна да ме целуне между веждите.

— Днес бях груб. Съжалявам. Това място ме прави нервен и раздражителен, но това не е извинение.

Обвих лицето му с ръце, видях в очите му онези бурни чувства, които бе свикнал да прикрива.

— Никога не ми се извинявай за това, че разкриваш същността си пред мен. Точно това очаквам от теб. Искам да бъда твоето сигурно убежище, Гидиън.

— Ти си. Не знаеш до каква огромна степен, но ще намеря начин да ти го покажа. — Той допря челото си до моето. — Да си вървим вкъщи. Купил съм ти някои неща.

— Така ли? Обичам подаръците.

Особено когато идвах от егоцентричното ми неромантично гадже.

Започна постепенно да излиза от мен. С удивление усетих колко мокра бях, беше се изпразнил толкова обилно. Последните няколко сантиметра от пениса му се плъзнаха бързо и по вътрешната страна на бедрото ми потече сперма. След миг две капки паднаха шумно на пода между разкрачените ми крака.

— По дяволите! — изпъшка той. — Това е толкова секси, че започвам да се втвърдявам отново.

Гледах го как безсрамно показва мъжкото си достойнство и усетих, че ми става топло.

— Не можеш да започнеш отново, не и след *това*.

— Виж дали не мога.

Той постави ръката си върху вулвата ми и започна да разнася лепкавата течност върху мен, втривайки я в гънките на външните устни. По тялото ми се разнесе задоволство — като топлина след глътка добро питие. Чувството идваше от факта, че Гидиън намира удоволствие в мен и в моето тяло.

— Държа се като животно с теб — прошепна той. — Искам да те маркирам. Искам да те притежавам така, че да се слеем в едно.

Бедрата ми започнаха да описват плавни кръгови движения, думите и допирът му отново възбудиха желанието, предизвикано от тласъците на члена му. Искях да свърша още веднъж и знаех, че ще е ужасно, ако трябва да чакам, докато стигнем до леглото му. Аз също се превръщах в сексуално животно, между двамата ни съществуваше такава физическа хармония и бях толкова убедена, че никога не би ме наранил, че се чувствах... свободна.

Хванах ръката му и внимателно я плъзнах по бедрото си, така че да ме достигне отзад. Забих леко зъби в челюстта му, събрах смелост и му прошепнах:

— Докосни ме с пръсти тук. Маркирай ме и отзад.

Той замръзна на мястото си, дишаше тежко.

— Не... — В гласа му имаше напрежение. — Не правя анален секс, Ева.

Погледнах в очите му и видях там нещо мрачно и опасно. Нещо много болезнено.

„Точно това ли трябва да е общото между нас...“

Суровата похот на страстта ни бе заменена от топлата интимност на любовта.

— Аз също — признах с огромна мъка в сърцето си. — Поне не доброволно.

— Тогава... защо?

Объркването в гласа му дълбоко ме развълнува. Прегърнах го, притиснах буза до рамото му, усетих паника в забързания ритъм на сърцето му.

— Защото вярвам, че твоят допир ще ме накара да забравя допира на Нейтън.

— О, Ева! — Той притисна бузата си в тила ми.

Гушнах се още по-плътно в него.

— Караш ме да се чувствам в безопасност.

Останахме дълго така. Чух как сърцето му започна да бие побавно, дишането му се успокои. Поех дълбоко въздух, опиянявайки се от миризмата му, примесена с мириса на похот и на здраво чукане.

Когато върхът на средния му пръст леко и нежно докосна отвора на ануса ми, замръзнах за миг, а после се отдръпнах, за да го погледна.

— Гидиън?

— Защо аз? — Попита той тихо, прекрасните му очи сега бяха буреносни и тъмни. — Знаеш, че аз самият имам проблеми, Ева. Видя какво... онази нощ, когато ме събуди... По дяволите, с очите си *видя*. Как можеш да ми вярваш толкова?

— Вярвам на сърцето си и слушам всичко, което ми каже — отговорих аз и погалих бръчката между веждите му. — Ти можеш да ми върнеш тялото, Гидиън. Дълбоко вярвам, че ти си единственият, който може да го направи.

Той затвори очи и допря потното си чело до моето.

— Имаш ли си кодова дума за сигурност, Ева?

Стреснах се и отново се дръпнах назад, за да го погледна в очите. Някои от членовете на терапевтичната група бяха разказвали за отношения, в които единият от партньорите е доминиращ, а другият подчинен. Някои искаха да имат пълен контрол, за да се чувстват сигурни по време на секса. Други бяха на съвсем противоположното мнение, според тях подчинението и унижението задоволяваха дълбоко вкоренената им нужда да почувстват болка, за да изпитат удоволствие. За тези, които имаха увлечение към садо-мазо практиките, думата за сигурност беше начин недвусмислено да кажат: „Спри!“. Не можех да разбера какво общо има всичко това с мен и Гидиън.

— Ти имаш ли?

— Нямам нужда от такава дума.

Пръстът, който ме галеше между краката престана да бъде толкова нежен. Гидиън повтори въпроса си.

— Имаш ли кодова дума?

— Не. Никога не ми е трябвала. Мисионерска поза, задна прашка или вибратор... май дотук се простират експериментите ми в секса.

Строгий израз на лицето му изчезна.

— Слава богу, не бих могъл да понеса, ако не беше така.

Пръстът му продължаваше да ме масажира и да възбужда в мен тъмни желания. Гидиън можеше да направи това за мен, можеше да ме накара да забравя миналото. Не събуждаше в мен неприятни сексуални спомени. С него няха колебания, нито страхове. Беше ми дал сигурност. В отговор на това исках да му дам тялото си, освободено от спомените.

Големият стenen часовник започна да бие.

— Гидиън, тук сме от много дълго време. Някой ще дойде да ни търси.

Натискът върху чувствителната ми точка отзад леко се усили.

— Наистина ли ти пука от това?

Допирът на ръката му ме накара да извия бедра. Заля ме топла вълна на очакване.

— Когато ме докосваш така, не ми пука за нищо друго, освен за теб.

Зарови свободната си ръка в косата ми, стисна я здраво, така че да не мога да помръдна.

— Случвало ли се е аналната игра да ти хареса? Независимо дали случайно, или съвсем съзнателно?

— Не.

— И въпреки това ми имаш достатъчно доверие, за да поискаш да го направиш с мен.

Той ме целуна по челото и размаза спермата си назад към отвора на ануса ми. Стиснах китката на ръката му.

— Не е нужно...

— Напротив. — Гласът му беше едновременно закачлив и нетърпящ възражение. — Ако изпитваш някакво желание, аз ще бъда този, който ще го осъществи. Ще направя всичко, от което се нуждаеш, Ева. Независимо на каква цена.

— Благодаря ти, Гидиън. — Бедрата ми се движеха неспокойно, докато той продължаваше да ме овлажнява. — И аз искам да съм това, от което се нуждаеш.

— Казах ти от какво най-много се нуждаеш, Ева, от контрол. — Той прокара разтворените си устни по моите. — Молиш ме да направя нещо с теб, което ще събуди болезнените ти спомени, и аз ще те послушам, щом наистина имаш нужда от това. Но трябва много да внимаваме.

— Знам.

— И за двама ни е трудно да се доверяваме. А ако загубим доверието си един в друг, ще разрушим всичко. Помисли за дума, която асоциираш със сила. Това ще бъде твоята дума за сигурност, ангелче. Хайде, избери си една!

Натискът на пръста му се засили.

— Кросфайър — изстенах аз.

— Ммм... Харесва ми. Много подходящо.

Той вкара езика си в устата ми, почти не докосна моя и го извади. Пръстът му описваше кръгови движения по ануса ми и вкарваше спермата в гънките на отвора му. Гидиън изстена леко, когато усети, че той потръпва, сякаш безмълвно го моли за още.

При следващия натиск, аз свих мускула и той вкара пръста си в мен. Усещането от проникването бе неочаквано силно.

Също както преди малко почувствах, че тялото ми се предава и омеква напълно.

— Добре ли си? — попита Гидиън остро, когато се отпуснах върху него. — Да спра ли?

— Не... Не спирай.

Той вкара пръста си малко по-дълбоко и мускулите ми веднага се стегнаха около него, инстинктивна реакция срещу твърдия допир до меките тъкани.

— Толкова си стегната и изгарящо гореща — прошепна той. — И толкова мека. Боли ли?

— Не. Моля те. Искам още.

Гидиън извади връхчето на пръста си, после бавно и леко го вкара целия вътре. Потреперих от удоволствие, бях учудена колко ми харесва усещането, че нещо ме изпълва отзад.

— Как се чувстваш? — Гласът му беше дрезгав.

— Добре. Всичко, което правиш с мен, ме кара да се чувствам добре.

Той извади пръста си и после отново го вкара дълбоко. Наведох се напред, за да се отворя по-широко за него и притиснах гърдите си в неговите. Той стисна по-здраво косата ми, дръпна главата ми назад и ме целуна дълбоко. Отворените ни устни се плъзгаха една върху друга, възбудата ми нарастваше и аз ставах все по-необузdana. Усещах пръста на Гидиън в онова потайно място на удоволствието, движеше се ритмично и ме караше да извивам бедра назад, за да го посрещна, когато навлизаше.

— Толкова си красива — прошепна той с безкрайна нежност. — Толкова ми е хубаво да ти доставям удоволствие. Обожавам да гледам как оргазмът разтърсва тялото ти.

— Гидиън... — Бях напълно потънала в прекрасното усещане да съм в обятията му, да усещам любовта му. През четирите дни, в които бяхме разделени, разбрах колко ще съм нещастна, ако не успеем да оправим отношенията си, колко празен и безцветен ще е светът ми без него. — Имам нужда от теб.

— Знам. — Той прокара език по устните ми, зави ми се свят. — Тук съм. Чувствам, че трепериш и се стягаш. Усещам, че отново ще свършиш.

Протегнах се и хванах члена му с треперещи ръце, отново се беше възбудил. Вдигнах фустата на полата си и го вкарах в мократа си вагина. Няколко сантиметра от него влязоха в мен, стояхме прави и това не му позволяваше да проникне по-дълбоко, но дори и само толкова ми беше достатъчно. Обвих ръце около раменете му, сгуших глава в гърдите му, усещах как коленете ми се огъват. Лявата му ръка пусна косата ми, хвана ме за врата и ме придърпа по-плътено до себе си.

— Ева. — Пръстът му започна да се движи по-бързо. — Знаеш ли какво си способна да правиш с мен?

Той притисна бедра до мен, широкото тяло на пениса му масажираше онази нежна и сладко-болезнена точка.

— Жадните ти притискания буквално подлудяват главичката му. Ще ме накараш да се изпразня още веднъж. Когато свършиш, ще свърша и аз.

Усещах, че гърлото ми издава някакви звуци. Сетивата ми бяха претоварени от мириса на Гидиън, от топлината на тялото му, от усещането за пениса му, който се търкаше вътре в мен, и движенията на пръста му в ануса ми. Бях обгърната от него, изпълнена от него, завладяна от него по всякакъв начин и това ме караше да се чувствам прекрасно. Усетих как възбудата ми нараства все повече, пулсира и се натрупва във вътрешността на тялото. Не беше само заради физическото удоволствие, но и заради факта, че той бе готов да рискува. Още веднъж. Заради мен.

Пръстът му спря и аз изстенах в знак на протест.

— Шшшт — прошепна той. — Някой идва.

— О, господи! Магдалин влезе преди малко и ни видя. Ами ако е казала...

— Не мърдай.

Гидиън ме задържа неподвижно. Стоеше, без да променя позата си — проникнал в мен и отпред, и отзад, ръката му премина по гърба ми и оправи полите на роклята.

— Роклята ти прикрива всичко.

Бях обгърната с гръб към вратата и притиснах зачервеното си лице в ризата му. Вратата се отвори. Настъпи кратко мълчание, след това някой попита:

— Всичко наред ли е?

Кристофър. Почувствах се неудобно, защото не можех да се обърна към него.

— Разбира се — отвърна Гидиън спокойно, напълно контролирайки гласа си. — Какво искаш?

За мой ужас той отново започна да движи пръста си. Не с дълбоките проникващи движения отпреди малко, а по-леко, за да не се вижда под роклята. Забих нокти във врата му, бях толкова възбудена, че всеки момент можех да свърша. Присъствието на Кристофър в стаята още повече засилваше еротичното напрежение в мен.

— Ева — обърна се Кристофър към мен.

— Да — преглътнах, преди да му отговоря.

— Добре ли си?

Гидиън смени позата си, при което членът му в мен се раздвижи, а тазът му се удари в пулсиращия ми клитор.

— Д-да. Ние просто... си говорехме. За вечерята.

Очите ми се затвориха, когато върхът на пръста на Гидиън достига до онази тънка преграда, която го отделяше от пениса му, изпълнил ме от другата страна. Ако още веднъж докоснеше клитора ми, щях да свърша. Бях толкова възбудена, че не можех да се контролирам.

Гидиън заговори и аз усетих вибрацията на гръдния му кош под бузата си.

— Ще приключим по-бързо, ако си тръгнеш, затова казвай какво искаш.

— Мама ви търси.

— Защо?

Гидиън отново се раздвижи, докосна клитора ми и едновременно с това вкара пръста си дълбоко в ануса ми.

В този миг свърших. Страхувах се, че няма да успея да спра вика на удоволствие, затова забих зъби в гърдите на Гидиън. Той изстена леко и започна да се изпразва в мен, членът му пулсираше, докато плътната струя от гореща сперма се изливаше в мен.

Кръвта в главата ми бучеше толкова силно, че не чух остатъка от разговора. Кристофър каза нещо, Гидиън му отговори и след това вратата се затвори. Вдигна ме и ме постави върху страничната облегалка на дивана, след това започна бързо да движи бедрата си между разтворените ми крака, като се триеше в тялото ми, за да доведе

оргазма си докрай, и стенеше в устата ми, слагайки точка на най-първичното и екхибиционистично сексуално изживяване в живота ми.

* * *

След това Гидиън ме хвана за ръката и ме заведе в банята, където насапуниса леко една кърпа и ме почисти между краката, а после почисти и члена си. Начинът, по който се погрижи за мен, бе мил и интимен и бе поредното доказателство, че колкото и диво и необуздано да е желанието му за мен, той ме ценеше.

— Не искам да се караме повече — заявих аз, седнала на шкафа в банята.

Той изхвърли кърпата в шахтата за мръсни дрехи и закопча панталона си. След това се приближи до мен и прокара хладните си пръсти по бузата ми.

— Ние не се караме, ангелчето ми. Просто трябва да се научим да не се страхуваме до смърт един от друг.

— Много е лесно да го кажеш — възразих аз.

Щеше да е нелепо да твърдим, че някой от двама ни е девствен, но въпреки това в емоционално отношение бяхме точно такива. Опипвахме пътя в тъмнината, бяхме прекалено нетърпеливи, бяхме смутени и не осъзнавахме какво става, едновременно с това всеки от нас се опитваше да впечатли другия и пропускахме всички едва доловими нюанси.

— Няма значение дали е лесно, или трудно. Ще се справим, щом така трябва. — Той прокара пръсти през косата ми и пооправи прическата ми. — Ще говорим, когато се приберем вкъщи. Мисля, че разбрах каква е същността на проблема.

Твърдата му решителност ме накара да забравя тревогите, които бях изпитвала през последните няколко дни. Затворих очи и се отпуснах, беше ми много приятно да си играе с косата ми.

— Майка ти много се стресна, като видя, че съм блондинка.

— Така ли?

— Моята майка също. Разбира се, не от това, че съм руса — уточних аз. — А от факта, че ти си проявил интерес към блондинка.

— Така ли?

— Гидиън!

— Дааа. — Той целуна върха на носа ми и спусна ръце по раменете ми.

— Не съм от типа жени, по които обикновено си падаш, нали така?

Той повдигна учудено вежди.

— Има само един тип, по който си падам — Ева Лорън Трамел. Това е.

— Добре. Така да е — съгласих се аз и вдигнах поглед нагоре.

— Какво значение има? Нали сега съм с теб?

— Няма никакво значение, просто ми е любопитно. Хората обикновено не изневеряват на типа, който харесват.

Той застана между разтворените ми крака и обхвана бедрата ми.

— За мое щастие, аз явно се вписвам в твоя типаж.

— Ти не се вписваш в никакъв типаж, Гидиън — възразих аз. — Ти си съвсем отделна класа.

Очите му заблестяха.

— Значи харесваш това, което виждаш, така ли?

— Знаеш, че е така, и точно поради тази причина трябва веднага да излезем оттук, преди да сме започнали отново да се чукаме като зайци.

Той притисна бузата си до моята и прошепна:

— Само ти можеш да ме накараш да направя подобно нещо на място, от което винаги са ме побивали тръпки. Благодаря ти, че си точно това, което желая и от което имам нужда.

— О, Гидиън! — Обвих крака и ръце около него и го притиснах с все сила до себе си. — Значи си дошъл тук заради мен? За да ме изведеш от това място, което толкова мразиш?

— Заради теб бих отишъл и в ада, Ева. Това, което направих днес, е почти същото — въздъхна той дълбоко. — Точно бях тръгнал към апартамента ти с намерението да те измъкна оттам, когато разбрах, че си тук. Трябва да стоиш далеч от Кристофър.

— Защо непрекъснато повтаряш това? Той изглежда много мил.

Гидиън се отдръпна назад, ръката му се измъкна от косата ми. Впери поглед в очите ми.

— При него обичайното съперничество между двама братя достига до крайности и е достатъчно неуравновесен, че да бъде

опасен. Иска да се сближи с теб, защото знае, че по този начин може да ме нарани. Трябва да ми имаш пълно доверие в това отношение.

Защо Гидиън изпитваше такова подозрение към своя полубрат? Сигурно имаше основание. Още едно нещо, което не искаше да сподели с мен.

— Разбира се, че ти имам доверие. Ще стоя далече от него.

— Благодаря ти. — Хвана ме през кръста и ме свали от шкафа. — Хайде да открием Кари и да се махаме оттук.

Излязохме отново в градината, хванати под ръка. Бях леко притеснена, защото осъзнавах, че сме отсъствали прекалено дълго. Слънцето бе започнало да залязва. А освен това бях без гащи. В момента скъсаните ми боксерки се намираха в джоба на дънките на Гидиън.

Той ми хвърли бърз поглед и двамата се отправихме към шатрата.

— Трябваше да ти го кажа по-рано, но... Изглеждаш ослепително, Ева. Роклята ти стои страхотно, както и тези червени обувки, които направо крещат: „Изчукай ме!“.

— Очевидно вършат добра работа — засмях се аз и леко го бутнах с рамо. — Благодаря ти.

— За комплимента или за чукането?

— Тихо — предупредих го аз и се изчервих.

Смехът му, мек като тъмно кадифе, накара всички жени наоколо да се обърнат и да го изгледат, дори някои от мъжете направиха същото. Без да пуска дланта ми, той постави ръка на дупето ми, привлече ме към себе си и ме целуна по устните.

— Гидиън!

Майка му се носеше към нас с блеснали очи и широка усмивка на красивото си лице.

— Толкова съм щастлива, че си тук.

За миг ми се стори, че ще го прегърне, но в позата му настъпи промяна, излъчването му се промени, сякаш около нас се появи невидимо силово поле, което никой не можеше да прекрачи.

Елизабет се закова на място.

— Майко — в гласа му имаше толкова топлина, колкото в арктична буря, — можеш да благодариш на Ева за това, че съм тук. Дойдох, за да я взема.

— Но тя се забавлява чудесно, нали така, Ева? Остани заради нея. — Елизабет ме погледна умолително.

Стиснах ръката на Гидиън. Без съмнение за мен той винаги беше на първо място, но много ми се искаше да разбера каква е историята и защо се държи така студено към майка си, която очевидно го обичаше. Тя се загледа с любов в лицето, което носеше и нейните черти, така, сякаш не можеше да му се насити. Кога ли за последен път се бяха виждали?

Възможно ли бе тя да го обича *прекалено* много...

Мисълта ме накара да потрепера от отвращение.

— Не поставяй Ева в неудобно положение — заяви Гидиън и разтърка гърба ми с ръка. — Нали получи каквото искаше — запозна се с нея.

— Може би и двамата ще дойдете на вечеря през седмицата?

В отговор Гидиън само повдигна вежда. След това погледът му се отклони и аз последвах посоката му. Видях Кари, който се появи от нещо, наподобяващо лабиринт от жив плет, хванал под ръка една доста известна поп звезда. Гидиън му направи знак да дойде.

— О, не ни отнемайте и Кари — възрази Елизабет. — Той е душата на компанията.

— И аз си помислих, че ще ти хареса. — Гидиън оголи зъби, гримасата му никак не приличаше на усмивка. — Не забравяй, майко, че той е приятел на Ева. А това означава, че е и мой приятел.

Изпитах огромно облекчение, когато Кари дойде при нас и с непринуденото си поведение веднага разпръсна напрежението.

— Търсих те — обърна се той към мен. — Надявах се, че си готова да тръгваме. Получих телефонното обаждане, което чаках.

По блясъка в очите му разбрах, че Трей се беше свързал с него.

— Да, готови сме.

Двамата с Кари се разходихме между гостите, за да се сбогуваме и да благодарим. Гидиън ме следваше като сянка, държеше се спокойно, но преднамерено високомерно.

Точно се бяхме отправили към къщата, когато забелязах, че Айрланд стои встрани, вперила поглед в Гидиън. Спрях и се обърнах към него:

— Отиди да извикаш сестра си, за да й кажем довиждане.

— Какво?

— Ето я там, вляво.

Нарочно обърнах глава надясно, за да не разбере момичето какво говоря. Предположих, че обожава по-големия си брат и го боготвори като герой.

Гидиън махна грубо към нея и ѝ направи знак да дойде. Тя се запъти едва-едва към нас, а по красивото ѝ лице бе изписано добре заучено войнствено отегчение. Погледнах Кари и поклатих глава, много добре помнех дните, когато и ние се държахме като нея.

— Слушай какво — започнах аз и стиснах ръката на Гидиън, — кажи ѝ, че съжеляваш, че двамата не успяхте да наваксате този следобед и че може да ти се обади, когато поиска.

Гидиън ме изгледа учудено.

— Какво да наваксаме?

Погалих го по бицепса и отговорих:

— Ти само ѝ дай възможност и тя ще говори през цялото време.

— Та тя е тийнейджърка — намръщи се той. — Защо да я оставям да ми надува главата?

Вдигнах се на пръсти и прошепнах в ухото му.

— Защото тогава ще съм ти задължена.

— Наумила си нещо. — Той ме изгледа внимателно за миг, след това се наведе и ме целуна силно по устните. — Добре, да оставим нещата така и да кажем, че си ми задължена. Колко точно ще определим по-късно.

Кимнах. Кари се залюля на пети и завъртя показалците си един около друг в недвусмисления жест, който казваше: „Въртиш го около пръста си“.

„Така е честно“, помислих си аз, след като той бе завъртял и ума, и сърцето ми.

* * *

Погледнах изненадано, когато един от прислужниците донесе на Гидиън ключовете от бентлито.

— Ти ли ще караш? Къде е Ангъс?

— Има свободен ден — отговори той и допря носа си до слепоочието ми. — Толкова ми липсваше, Ева.

Седнах на предната седалка и той затвори вратата. Докато закопчавах колана, забелязах, че спря до капака на колата и погледна един от двамата мъже, облечени в черно, които чакаха до лъскав черен мерцедес, паркиран в дъното на алеята. Те кимнаха и се качиха в колата. Когато Гидиън излезе от имението на семейство Видал, мерцедесът ни последва плътно.

— Това охрана ли е? — попитах аз.

— Да. Избързах, когато разбрах, че си тук, и те ме изгубиха за известно време.

Кари си беше тръгнал с Кланси, така че ние с Гидиън се отправихме директно към апартамента му. Установих, че видът на Гидиън зад волана ми действа възбуждащо. Караше луксозната кола така, както вършеше всичко в живота си — самоуверено и агресивно, като в същото време умело държеше нещата под контрол. Караше бързо, но не безразсъдно, вземаше плавно завоите по панорамния път, който ни отвеждаше обратно в града. Нямахме почти никакво движение до момента, в който се вляхме в задръстването на Манхатън.

Първото нещо, което направихме, когато влязохме в апартамента, бе да отидем под душа. Гидиън сякаш не можеше да спре да ме докосва — първо ме изми от глава до пети, след това ме подсуши и накрая ме облече в нов копринен халат — синьо-зелен, с бродерия и с кимоно ръкави. Извади от едно чекмедже копринено долнище в подобен цвят и го облече.

— Няма ли да получа бикини? — попитах аз, мислейки си за чекмеджето, пълно със секси бельо.

— Не. На стената в кухнята има телефон. Натисни единицата и кажи на мъжа, който вдигне, че искам да донесе две порции от обичайната ми вечеря от „Питър Лугър“.

— Добре.

Излязох от хола и изпълних поръчката. След това тръгнах да търся Гидиън. Открих го в кабинета му, никога преди това не бях влизала в тази стая.

В началото не успях добре да огледам помещението, защото бе осветено само от един аплик на стената и настолна лампа на лъскавото дървено бюро. Освен това Гидиън представляваше много по-интересна гледка. Беше се отпуснал в огромното черно кожено кресло и изглеждаше неустойимо секси в тази поза. Държеше чаша с питие, което

топлеше в двете си длани, а движението на бицепсите му и стройната плетеница от мускули на корема ме накараха да потръпна.

Погледът му бе втренчен в стената, осветена от аплика, привличайки и моето внимание натам. Стреснах се, когато видях картината — огромен колаж от увеличени наши снимки: целувката ни пред фитнеса... прес кадър на двама ни от благотворителната вечеря... сдобряването след скандала в Брайънт парк.

В центъра на колажа беше моя снимка, на която се виждаше как спя в собственото си легло на светлината на свещта, която бях оставила запалена за него. Беше много интимна снимка, сякаш направена от воайор, и говореше много повече за фотографа, отколкото за неговия обект.

Бях дълбоко развълнувана от това доказателство за чувствата му към мен.

Гидиън посочи към питието, което ми беше налял и оставил на ръба на бюрото.

— Седни.

Седнах, изгаряна от любопитство. Усетих в него някакво непознато напрежение, беше съсредоточен и изпълнен с решителност.

Каква бе причината за тази промяна в настроението му? И какво ли щеше да се случи през остатъка от вечерта?

След това забелязах един малък колаж, поставен в рамка, който лежеше на бюрото до чашата ми и се почувствах по-спокойно. Рамката много приличаше на онази на бюрото ми, но в тази бяха поставени три снимки на нас с Гидиън заедно.

— Искам да занесеш това в работата — каза тихо той.

— Благодаря.

За първи път през последните няколко дни бях щастлива. Притиснах с една ръка рамката до гърдите си, а с другата взех чашата. Очите му блестяха, докато ме наблюдаваше как сядам.

— През целия ден ми раздаваш въздушни целувки от снимката на бюрото ми. Мисля, че е честно и ти да имаш нещо, което да ти напомня за мен. За нас.

Въздъгнах, усетих как пулсът ми се ускорява.

— Никога не преставам да мисля за теб и за нас.

— Няма да ти позволя, дори и да се опиташ да го направиш. — Гидиън отпи голяма глътка. — Мисля, че разбрах коя беше първата ни

грешка, която доведе до всички недоразумения между нас.

— Така ли?

— Отпий от коняка, ангелче. Мисля, че ще имаш нужда от него.

Опитах съвсем малка глътка, която веднага изгори гърлото ми, но после усетих вкуса на питието и реших, че ми харесва. Отпих повече. Гидиън въртеше чашата между дланите си, отпи от нея и ме загледа замислено.

— Кажи ми кой беше по-добър, Ева — сексът в лимузината, когато ти контролираше нещата, или в хотела, когато контролът беше в мои ръце?

Раздвижих се неспокойно, не можех да разбера накъде води този разговор.

— Мислех, че ти беше добре в лимузината. Имам предвид по време на секса. Не след това, очевидно.

— Беше невероятно — отговори той тихо и убедено. — Представям си те в онази червена рокля как стенеш и казваш колко ти е хубаво да ме усещаш в себе си... Мисля, че този образ ще ме съпровожда, докато съм жив. Ако решиш да си отгоре и в бъдеще, определено ще съм „за“.

Стомахът ми се сви. Мускулите на раменете ми се превърнаха във възли от напрежение.

— Гидиън, започваш да ме плашиш. Всички тези приказки за кодови думи и кой ще е отгоре... Имам чувството, че този разговор води нанякъде, докдето не искам да стигам.

— Това е защото си мислиш за връзване и болка. А аз говоря за доброволна смяна на ролите. — Гидиън се взираше напрегнато в мен. — Искаш ли още коняк? Много си бледа.

— Така ли мислиш? — Изпих чашата си до дъно. — Струва ми се, че искаш да ми кажеш, че си доминантен тип.

— Ангелче, ти вече си наясно с това. — По устните му се изписа нежна и секси усмивка. — Това, което искам да ти кажа, е, че ти обичаш да се подчиняваш.

Скочих на крака, готова да си тръгна, но заповедническият му тон ме спря.

— Недей — прошепна той. — Не се опитвай да избягаш. Още не сме свършили.

— Изобщо не знаеш какво говориш! — Да позволя някой да упражнява контрол върху мен, да загубя правото да кажа „не“ — това никога нямаше да ми се случи отново. — Знаеш какво съм преживяла. Не по-малко от теб имам нужда да контролирам ситуацията.

— Седни, Ева.

Останах права, само за да му докажа думите си.

Той се усмихна широко и усетих как вътрешностите ми се разтапят.

— Имаш ли представа колко луд съм по теб? — продължи да шепне той.

— Наистина си луд, ако си въобразяваш, че ще позволя на някого да ми заповядва, особено по време на секс.

— Стига, Ева. Знаеш, че не искам да те бия, да те наказвам, да ти причинявам болка, да те унижавам или да ти заповядвам като на животно. Никой от нас не се нуждае от подобно нещо. — Гидиън се поизправи, наведе се напред и подпря лакти на бюрото. — Ти си най-важното нещо в живота ми. Толкова много те ценя. Искам да те пазя и да те карам да се чувстваш в безопасност. Ето за това водим този разговор.

Господи! Как бе възможно да е едновременно толкова прекрасен и толкова откачен?

— Нямам нужда някой да доминира над мен!

— Не, но имаш нужда от някого, на когото вярваш... Не! Замълчи, Ева. Ще изчакаш, докато приключя аз.

Протестът ми заглъхна в мълчание.

— Ти ме помоли да направя с тялото ти неща, които по-рано са ти причинявали болка и са те измъчвали. Не мога да ти опиша колко

много означава за мен доверието ти, нито колко ще страдам, ако по някакъв начин не го оправдая. Не мога да поема този риск, Ева. Нямаме право на грешка.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Очевидно съм изключително тъпа. През цялото време си мислех, че имаме страхотен сексуален живот.

Гидиън остави чашата си и продължи да говори, сякаш изобщо не ме беше чул.

— Днес ти ме помоли да направя нещо, от което се нуждаеш, и аз се съгласих. Сега заедно трябва да...

— Кажи направо, че не съм това, което искаш! — Оставих снимката и чашата си, преди да съм направила с тях нещо, за което покъсно щях да съжалявам. — Не се опитвай да замазваш нещата с...

Той заобиколи бюрото и се нахвърли върху мен, преди да успея да отстъпя и крачка. Притисна устата си в моята, прегръдката му беше като менгеме. Както бе направил и по-рано днес, ме занесе до стената и ме притисна до нея, така че да не мога да мърдам. Сграбчи китките ми и вдигна ръцете ми високо над главата.

Бях напълно обездвижена, не можех да направя нищо, когато той сви колене и започна да гали цепката между краката ми с тялото на възбудения си penis. Веднъж. Два пъти. Коприната се търкаше в набъбналия ми клитор. Захапа зърното ми през халата и по тялото ми пробягнаха тръпки. Опияних се от миризмата на чистото му топло тяло. Въздъгнах и се отпуснах в прегръдката му.

— Виждаш ли колко лесно се подчиняваш, когато взема нещата в свои ръце? — Устните му се плъзнаха по веждата ми. — И усещането е много приятно, нали? Точно както трябва да бъде.

— Не е честно — възразих аз и вперих поглед в него.

Как очакваше да реагирам по друг начин? Колкото и да бях объркана и смутена, той все пак страхотно ме привличаше.

— Разбира се, че е честно. Освен това е и вярно.

Погледът ми се плъзна по прекрасната му черна коса и издяланите като от мрамор черти на лицето му. Копнежът ми за него бе толкова силен, че причиняваше болка. Тежката рана, скрита там някъде вътре в него, само засилваше любовта ми. В някои моменти се чувствах така, сякаш съм открила изгубената половина от себе си.

— Не съм виновна, че ме възбуждаш толкова — прошепнах аз. — Тялото ми е устроено така, че да се отпусне и да омекне, за да можеш да вкараш огромния си член в него.

— Да си говорим честно, Ева. Ти самата *искаш* да имам пълен контрол. За теб е важно да ми се довериш и да вярваш, че ще се погрижа за теб. В това няма нищо лошо. Обратното е валидно за мен — аз имам нужда да ми се довериш достатъчно, че да се откажеш от своя контрол.

Не можех да мисля, когато той притисна тялото си до мен, усещах всеки сантиметър от него.

— Не искам да се подчинявам.

— Искаш, когато си с мен. Ако погледнеш назад, ще видиш, че отстъпваше през цялото време.

— Добър си в леглото. И имаш повече опит от мен. Разбира се, че те оставям да правиш с мен каквото искаш. — Прехапах долната си устна, за да я спра да трепери. — Съжалявам, че аз не съм ти действала така възбуждащо.

— Стига глупости, Ева. Знаеш, че обожавам да правя любов с теб. Бих правил само това, ако беше възможно. Сега не си говорим за играчки, които биха ми действали възбуждащо.

— Значи говорим за нещата, които на мен ми действат възбуждащо, така ли?

— Да. Поне така си мисля. — Той се намръщи. — Разстроена си! Не исках да... По дяволите! Реших, че ще ни помогне, ако поговорим за това.

— Гидиън.

Очите ми се напълниха със сълзи. Той изглеждаше също толкова объркан и наранен, колкото и аз се чувствах в момента.

— Направо ми късаш сърцето!

Той пусна китките ми, отстъпи назад и ме взе в обятията си. Изнесе ме от кабинета си и спря пред една затворена врата надолу по коридора.

— Отвори вратата — каза той тихо.

Влязохме в осветена от свещи стая, в която все още слабо миришеше на боя. В следващите няколко секунди бях напълно объркана. Не можех да разбера как от апартамента на Гидиън се бяхме озовали в собствената ми спалня.

— Нищо не разбирам. — Доста меко казано, но съзнанието ми все още се бореше с усещането, че сме се телепортирали от единия апартамент в другия.

— Ти... да не си преместил вещите ми тук?

— Не съвсем.

Остави ме на земята, но все още ме притискаше с една ръка до себе си.

— Подредих тази стая така, че напълно да прилича на твоята. Гледах от снимката, която направих, докато спеше.

— *Защо?*

Какво, по дяволите, ставаше? Кой би постъпил по този начин? Дали не бе направил това, за да не ставам свидетел на кошмарите му?

Тази мисъл ме потресе. Сякаш с всеки следващ миг все повече се отдалечавахме един от друг.

Той прокара ръце през влажната ми коса и това ме разтревожи още повече. Искеше ми се да отблъсна ръцете му и да избягам в другия край на стаята, може би дори в другия край на съседната стая.

— Ако почувстваш нуждата да избягаш — започна той тихо, — можеш да дойдеш тук и да затвориш вратата. Обещавам ти, че няма да те безпокоя, докато не си готова. Така ти ще имаш своето убежище, а аз ще съм спокоен, че не си ме напуснала.

В главата ми се въртяха най-различни мисли и предположения, но най-важният въпрос бе:

— Ще продължаваме ли да спим в едно легло?

— Всяка нощ. — Гидиън докосна челото ми с устни. — Нима може да си представиш нещо друго? Сподели с мен, Ева. Какво се върти в прекрасната ти главичка?

— Какво се върти в *моята* глава ли? — сопнах се аз. — Поинтересно е какво се върти в твоята. Какво се случи с теб през четирите дни, през които бяхме разделени?

Той стисна зъби.

— Ние никога не сме се разделяли, Ева.

Телефонът в другата стая иззвъня. Изругах тихо. Искях едновременно да разговарям с него и да ме остави на мира.

Той ме стисна за рамото и след това ме пусна.

— Това е вечерята.

Не го последвах, когато излезе от стаята, бях прекалено разстроена, за да вечерям. Вместо това легнах в леглото, което беше съвсем като моето, прегърнах една възглавница и затворих очи. Не чух кога Гидиън е влязъл в стаята, но почувствах присъствието му, когато спря до леглото ми.

— Моля те, не ме оставяй да вечерям сам — каза той зад гърба ми.

— Защо просто не ми заповядаш да вечерям с теб?

Той въздъхна, след това легна до мен и ме прегърна. Стана ми приятно, когато усетих топлината му, тя прогони студа, който ме бе накарал да настръхна. Мълча дълго, просто лежеше до мен и ме успокояваше с присъствието си. Или може би той се успокояваше с моето.

— Ева. — Пръстите му погалиха ръката ми през копринения халат. — Не искам да се чувстваш нещастна. Говори с мен.

— Не знам какво да кажа. Мислех, че най-после сме изгладили нещата между нас — отвърнах аз и притиснах възглавницата още по-силно.

— Не бъди така напрегната, Ева. Боли ме, когато виждам, че се отдръпваш от мен.

Имах чувството, че той *ме отблъсква* от себе си.

Завъртях се и го обърнах по гръб. След това се качих върху него, халатът ми се разтвори, когато яхнах бедрата му. Прокарах дланите си по широките му гърди и забих нокти в потъмнялата от слънцето кожа. Раздвижих бедрата си и започнах да търкам голата цепка на вулвата си върху члена му. Усещах как вените на пениса му започват да набъбват под тънката коприна. По замъгления поглед, леко разтворените устни и учестеното му дишане личеше, че и той усеща очертанията ми и влажната топлина, която струеше от мен.

— Това толкова ужасно ли ти се струва? — попитах аз и продължих да движа бедрата си. — Мислиш ли си, докато лежиш така, че няма да ми дадеш онова, което искам, само защото в момента аз контролирам нещата?

Гидиън постави ръце върху бедрата ми. Дори в този невинен жест имаше нещо доминиращо.

Изведнъж разбрах защо изглеждаше така провокативен и дяволски съсредоточен тази вечер — вече не се опитваше да обуздае

силата на волята си.

Огромната сила, която таеше в себе си, сега бе насочена изцяло към мен като топлинна вълна.

— Казах ти и преди — заговори той дрезгаво. — Ще те имам по всеки начин, по който успея да те получа.

— Както и да е. Само не си въобразявай, че не знам, че дори и отдолу ти доминираш.

Устните му се изкривиха в усмивка, изглежда истински се забавляваше.

Плъзнах се надолу и започнах с върха на езика си да дразня плоското тъмно зърно на гърдата му. Покрих го с цялото си тяло, също както той направи с мен преди време, легнах върху бедрата и краката му, подпъхнах ръце под прекрасното му дупе и го притиснах плътно до себе си. Членът му, който се притискаше до корема ми, бе твърд като мраморна колона и това отново разпали сексуалния ми апетит.

— Ще ме накажеш с удоволствие ли? — попита той тихо. — Защото можеш да го направиш. Можеш да ме накараш да падна на колене, Ева.

Отпуснах чело върху гърдите му и въздъхнах дълбоко.

— Бих искала да мога.

— Моля те, не се безпокой толкова. Ще се справим с това, както и с всичко останало.

— Толкова си убеден, че си прав — казах аз и присвих очи. — Опитваш се да докажеш нещо.

— Ти също.

Гидиън облиза долната си устна и аз усетих как вагината ми потръпна от желание. Видях в очите му, че в момента в него се борят много емоции. Каквото и да ставаше с връзката ни, ние, без съмнение, бяхме сериозно оплетени един в друг. И сега щях да му го покажа по възможно най-плътския начин. Гидиън изви гръб, когато устните ми се плъзнаха по тялото му.

— О, Ева!

— Сега ще усетиш как целият ти свят се преобръща, господин Крос.

Усети го. Погрижих се да се случи.

* * *

Чувствах се доста глупаво от чисто женската си победа, докато седях срещу Гидиън по време на вечерята. Спомних си как изглеждаше само допреди малко — потен и задъхан, докато аз съвсем бавно се наслаждавах на прекрасното му тяло.

Той преглътна хапката си, беше се погрижил да запази пържолите топли в супермодерната си фурна.

— Ти си ненаситна — отбеляза той спокойно.

— Ами, да. Ти си страхотен, секси и много надарен.

— Радвам се, че това ти харесва. Освен това съм изключително богат.

Махнах небрежно с ръка, жестът ми обхвана целия апартамент, който сигурно струваше не по-малко от петдесет милиона долара.

— На кого му пука за това?

— Всъщност на мен ми пука — отвърна той и изкриви устни.

Забодох вилицата си в един картоф с бекон и си помислих, че храната от ресторанта „Питър Лугър“ е почти толкова хубава, колкото секса. Почти.

— Парите ти ме интересуват дотолкова, доколкото искам да знам дали би могъл да си позволиш да не работиш и просто да стоиш гол по цял ден в ролята на мой сексуален роб.

— От финансова гледна точка бих могъл да си го позволя. Но ти скоро ще се отегчиш и ще ме изоставиш, и тогава какво ще правя? — Очевидно разговорът ни го забавляваше. — Значи смяташ, че доказва, че си права?

— Искаш ли да ти го докажа отново? — отговорих аз, след като преглътнах хапката си.

— Фактът, че пак си възбудена и готова за още, доказва, че аз съм прав.

— Хм... — Отпих от виното. — Какво предлагаш?

Той ме изгледа и продължи да се храни. Това бяха най-крехките пържоли, които бях опитвала в живота си.

Събрах сили да преодолея безпокойството, поех дълбоко въздух и попитах:

— Ще ми кажеш ли, ако сексуалният ни живот не те задоволява?

— Не ставай смешна, Ева.

Какво друго можеше да го накара да повдигне тази тема след четиридневната ни раздяла?

— Сигурна съм, че това, че съм блондинка, никак не помага. Освен това не сме използвали никоя от играчките, които държиш в хотела.

— Млъкни.

— Моля?

Гидиън остави приборите си на масата.

— Няма да те слушам как правиш на пух и прах собственото си себеуважение.

— Какво? Значи ти си единственият, който има право да говори, така ли?

— Можеш да започнеш скандал, Ева, но това няма да ме накара да те изчукам.

— Кой каза...

Погледът му ме накара да млъкна. Беше прав. Все още го желяех. Искях да го почувствам върху себе си, обзет от похот, напълно контролиращ удоволствието, което ми доставяше и което сам изпитваше.

Той стана рязко от масата и заяви:

— Чакай тук.

Върна се след малко, остави до чинията ми черна кожена кутийка и седна на стола си. Почувствах се така, сякаш някой ми нанесе удар. Първо ме сграбчи леденостуден ужас. После усетих копнеж, нажежен до изгарящо бяло.

Ръцете ми се разтрепериха в скута. Сплетох пръсти и ги стиснах здраво, но осъзнах, че всъщност трепери цялото ми тяло. Не знаех как да реагирам, вдигнах поглед към Гидиън.

Той докосна бузата ми с пръсти и част от напрежение изчезна, остана само болезнено копнеещото чувство.

— Това не е *онзи* пръстен — прошепна той нежно. — Все още не. Не си готова за него.

Нещо в мен се пречупи. Обзе ме огромно облекчение. Беше прекалено скоро. Нито един от двамата ни не беше готов. Но ако някога си бях задавала въпроса колко съм влюбена в Гидиън, сега вече знаех отговора.

Кимнах.

— Отвори я — каза той.

Взех кутийката в ръце и внимателно отворих капачето.

— О!

В черната кожена кутийка върху черното кадифе лежеше пръстен, какъвто не бях виждала никога през живота си. Златни, подобни на вериги синджирчета, бяха преплетени едно в друго, а върху тях имаше орнаменти с формата на буквата „X“, покрити с диаманти.

— Вериги — прошепнах аз, — захванати с кръстовете.

Гидиън Крос^[1].

* * *

— Не съвсем. Според мен синджирчетата са символ на многото нишки, преплетени в теб, а не вериги. Но да, кръстовете хиксове съм аз и те държа. Както изглежда, само с върха на пръстите си.

Той допи виното си и отново напълни чашите.

Седях неподвижно, абсолютно зашеметена и се опитвах да проумея случващото се. Всичко, което беше направил в периода, в който бяхме разделени — снимките, пръстенът, посещението му при доктор Питърсън, точното копие на стаята ми, фактът, че ме е следил, ми говореше, че през цялото време е мислел за мен, че изобщо не ме е забравял.

— Ти ми върна ключовете — казах тихо, все още помнех болката, която бях изпитала.

Той протегна ръка и я постави върху моята.

— Има много причини за това. Избяга облечена само по халат и забрави ключовете си. Дори не исках да си помислям какво можеше да ти се случи, ако Кари не си беше вкъщи да ти отвори.

Вдигнах ръката му, допрях я до устните си и я целунах, след това я пуснах и затворих кутийката.

— Пръстенът е много красив, Гидиън. Благодаря ти. Този жест означава много за мен.

— Но няма да го носиш. — Изречението му не прозвуча като въпрос.

— След разговора тази вечер, ще имам чувството, че е нашийник.

Той замълча и след миг кимна.

— Има известна истина в думите ти.

Сърцето ме болеше, главата ми се пръскаше. През последните четири нощи бях спала неспокойно. Не можех да разбера защо въпреки поведението ми, той толкова държеше на мен. В Ню Йорк имаше хиляди жени, с които би могъл да ме замени, но имаше само един Гидиън Крос.

— Имам чувството, че те разочаровам, Гидиън. След всичко, което си казахме тази вечер. Имам чувството, че това е началото на края.

Той стана от стола, дойде при мен и докосна бузата ми.

— Не е.

— Кога ще отидем при доктор Питърсън?

— Във вторник ще отида сам. Ти ще говориш с него и ако той се съгласи да ни приеме като двойка, ще го посещаваме всеки четвъртък.

— Два часа от седмицата ти, всяка седмица! Без да включваме отиването и връщането. Това е огромен ангажимент — казах аз и повдигнах кичура коса, паднал върху бузата му. — Благодаря ти.

Гидиън взе ръката ми и целуна дланта й.

— Това не е саможертва от моя страна, Ева.

Той отиде в кабинета си да поработи малко преди лягане, а аз взех кутийката с пръстена и я отнесох в голямата спалня. Продължих да го разглеждам, докато си миех зъбите и решех косата си.

Усещах известна възбуда в тялото си, което беше невъзможно, като се има предвид колко пъти бях достигала до оргазъм през този ден. Бе по-скоро емоционална нужда от връзка с Гидиън, която да ме увери, че всичко е наред.

Взех кутийката и я оставих на нощното шкафче от моята страна на голямото легло. Исках да бъде първото нещо, което ще видя сутринта, когато отворя очите си след дълбок и дълъг сън.

Въздъгнах, свалих красивия си нов халат и си легнах. Дълго време се въртях в леглото, докато най-накрая заспах.

* * *

Събудих се посред нощ, бях задъхана, а сърцето ми биеше до пръсване. В началото не можах да разбера къде съм, останах да лежа така няколко минути в опит да се ориентирам. Когато най-после осъзнах ситуацията, замръзнах. Напрегнах слух, за да чуя дали Гидиън отново сънува кошмари и от устните ми се изтръгна въздишка на облекчение, когато установих, че лежи спокойно до мен и диша равномерно.

Кога си беше легнал? Тревожих се, че след времето, което бяхме прекарвали разделени, бе почувствал нужда отново да е сам.

В този момент разбрах какво става. Бях *възбудена*. При това болезнено.

Усещах гърдите си уголемени и тежки, зърната им напрегнати. Вагината ми се присвиваше празна, а между краката ми бе мокро от незадоволена страст. Докато лежах в осветената от луната стая, осъзнах, че собственото ми тяло ме бе събудило със сексуалния си глад. Дали не бях сънувала еротичен сън? Или може би се дължеше на факта, че Гидиън лежи до мен?

Повдигнах се на лакти и се загледах в него. Беше избутал завивките около кръста си, така че изваяният му гръден кош и бицепсите бяха голи. Бе вдигнал дясната ръка над главата си и тя образуваше нещо като рамка около тъмната му коса. Лявата му ръка лежеше на завивката между нас, дланта му бе свита в юмрук, а вените на ръката му бяха изпъкнали. Излъчваше сила и власт дори в съня.

Усетих, че напрежението в мен нараства, имах чувството, че макар и безмълвно, огромната сила на волята му ме привлича към него. Не беше възможно да ме е накарал да се подчиня, докато спи, но имах усещането, че точно това се е случило, сякаш някакво невидимо въже ме теглеше към него.

Пулсиращата болка между краката ми стана непоносима, поставих ръката си там с надежда, че ще намалее, но от натиска тя се усили още повече.

Не можех да лежа спокойно. Отметнах завивките, стъпих на пода и реших, че ако изпия чаша мляко с малко от брендито, което Гидиън ми бе дал по-рано вечерта, ще се почувствам по-добре. Изведнъж спрях, вниманието ми бе приковано от черната кожена кутийка върху нощното шкафче, която блестеше на лунната светлина. Спомних си за бижутото, което се намираще в нея и желанието ми стана още по-силно.

В този момент мисълта да бъде изцяло контролирана от Гидиън ме изпълни с необуздан копнеж.

„Просто си възбудена“, възразих сама на себе си.

Едно от момичетата в групата беше разказвало как нейният „господар“ имал правото да използва тялото ѝ по всяко време и по всякакъв начин за свое собствено удоволствие. Не виждах нищо секси в това... докато не включих в картинката Гидиън. Обичах да го възбудям. Обожавах да го карам да свършва. Просто така.

Прокарах върха на пръстите си по капака на кутийката. Въздъгнах леко, взех я и я отворих. След миг плъзнах хладния пръстен по безименния пръст на дясната си ръка.

— Харесва ли ти, Ева?

Тръпки преминаха през тялото ми, когато чух гласа на Гидиън, бе по-груб и по-плътен от всякога. Бил е буден и ме е наблюдавал.

Кога се беше събудил? Дали и той през цялото време усеща присъствието ми така, както аз неговото?

— Влюбих се в него.

„Влюбих се в теб.“

Оставих кутийката, обърнах се и видях, че е седнал в леглото. Очите му блестяха така, че възбудата ми нарасна до полуда, но едновременно с нея изпитах и страх. Погледът му бе съвсем открит — точно като онзи, който ме накара буквално да падна по задник при първата ни среща. Изгаряше ме с желанието да ме притежава, беше изпълнен със зловещи заплахи за необуздано удоволствие. В сянката прекрасното му лице изглеждаше сурово. Той стисна зъби, повдигна ръката ми към устните си и целуна пръстена.

Застанах на колене в леглото и обвих ръце около врата му.

— Твоя съм. Прави с мен каквото пожелаеш.

Той хвана дупето ми с ръце и го стисна.

— Как се почувства, когато изрече тези думи?

— Почти така добре, както при оргазма, до който ще ме доведеш след малко.

— О, предизвикваш ме значи?

Върхът на езика му докосна ръба на устните ми сякаш искаше да ме целуне, но в последния момент се отдръпна.

— Гидиън!

— Легни по гръб, ангелче, и стисни възглавницата с две ръце — нареди ми той и се усмихна закачливо. — В никакъв случай не я пускай. Разбра ли?

После изрита завивките от леглото.

— Разтвори краката си и сгъни коленете.

Въздъгнах дълбоко, когато усетих, че зърната на гърдите ми се втвърдяват толкова, че болят. Боже, колко секси бе Гидиън в този момент! Задъхах се от вълнение, в главата ми се блъскаха всякакви предположения, а плътта между краката ми трепереше от желание.

— О, Ева! — изстена той и прокара пръст по влажния ми отвор. — Виж само колко ненаситно ме желаеш. Малкото ти сладко местенце държи да го задоволявам непрекъснато.

Той пхна пръста си в мен и разтвори набъбналите ми устни. Мускулите на вагината ми се стегнаха, бях съвсем близо до оргазма. Извади пръста си, вкара го в устата си и го облиза, за да усети вкуса ми. Несъзнателно бедрата ми се повдигнаха нагоре, тялото ми се стремеше към неговото.

— Ти си виновен, че толкова много те желая — изпъшках аз. — Изостави задълженията си за цели четири дни.

— Ами тогава да наваксаме пропуснатото.

Той се плъзна надолу по леглото, намести рамене под бедрата ми и започна да ближе с върха на езика си трептящия отвор на тялото ми. Езикът му описваше кръгови движения. През цялото време не докосваше клитора ми и отказваше да проникне в мен, въпреки че го молех.

— Гидиън, моля те!

— Тихо. Трябва първо да те подготвя.

— Готова съм. Бях готова още преди да се събудиш.

— Значи е трябвало да ме събудиш по-рано. Винаги съм готов да се погрижа за теб, Ева. Това е единствената задача в живота ми.

Започнах да хленча от отчаяние, движех бедрата си така, че да се притискам в езика му.

Едва когато бях толкова възбудена, че бях направо подгизнала от собствената си страст, и бях готова на всичко, за да усетя в себе си която и да е част от тялото му, той се намести между разтворените ми бедра и подпря ръце на леглото.

Впери поглед в очите ми. Членът му, горещ и твърд като камък, едва докосваше устните на вулвата ми. Желанието да го вкара в мен бе по-силно от желанието ми да дишам.

— Хайде — простенах аз. — Хайде.

С умело движение на бедрата, той го вкара толкова дълбоко в мен, че се плъзнах нагоре по леглото.

— О, господи! — изпъсках аз, мускулите ми потръпваха около твърдия му пенис, който изцяло ме беше изпълнил.

Точно от това имах нужда още от момента, когато разговаряхме в кабинета му. Точно това желях, докато го бях възседнала и го яздох като луда преди вечеря. Това ми трябваше, дори когато се тресях в оргазъм, а огромният му член ме изпълваше докрай.

— Не свършвай — прошепна той в ухото ми, взе гърдите ми в ръце и започна да масажира зърната между пръстите си.

— *Какво?*

Бях сигурна, че следващия път, когато си поеме дъх, няма да мога да се въздържа и ще свърша.

— И не пускай възглавницата. — Гидиън започна да се движи съвсем бавно. — Ще ти хареса — прошепна той и докосна с устни онова особено чувствително място зад ухото ми. — Обичаш да ме сграбчваш за косата и да забиваш ноктите си в гърба ми. И малко преди да свършиш, обичаш да ме стискаш за задника и да ме вкарваш още по-дълбоко. Страхотно се възбуждам, когато се разбеснееш по този начин, когато ми показваш какво удоволствие ти доставя да те чукам.

— Не е честно — простенах аз, знаех, че нарочно ме провокира. Ритъмът на дрезгавия му глас бе в пълен унисон с безмилостните движения на бедрата му. — Така ме измъчваш.

— Хубавите неща се случват бавно.

Езикът му облиза ухото ми, а после изведнъж се плъзна вътре, в същия момент, в който ръцете му дръпнаха силно зърната на гърдите ми.

При следващия тласък на бедрата му бях готова да свърша. Гидиън познаваше тялото ми толкова добре, знаеше всичките ми тайни ерогенни зони. Движеше умело члена си в мен, като притискаше онова нервно снопче, което ме караше да треперя от удоволствие.

Въртеше бедрата си и откриваше все нови чувствителни точки. Изохках почти умопително, бях страшно възбудена и изцяло погълната от него. Впих дълбоко пръсти във възглавницата, главата ми се мяташе от необуздана нужда да свърша. Можех да го направя само като усещах как се търка вътре в мен, той бе единственият мъж, който можеше да ме накара да изпитам силен вагинален оргазъм.

— Не свършвай — повтори той дрезгаво. — Задръж така.

— Не мога. Толкова е хубаво. Господи, Гидиън... — В очите ми се появиха сълзи. — Аз... обичам... да си в мен.

Заплаках тихо, страхувах се да спра до просто „Обичам те“. Беше прекалено рано и се боях да не наруша деликатното равновесие, което точно бяхме постигнали.

— О, Ева. — Той потърка буза в мокрото ми лице. — Толкова често и толкова силно съм пожелавал да се появиш в живота ми, че нямаше начин да не се случи.

— Моля те, по-бавно — помолих го аз.

Гидиън вдигна глава и ме изгледа, в следващия момент стисна зърното на гърдата ми, предизвиквайки лека болка. Мускулите на вагината ми се свиха така силно, че той изстена при следващото движение.

— Моля те — помолих го още веднъж, треперех от усилието да потискам надигания се в мен оргазъм. — Ако не забавиш, ще свърша веднага.

Той продължи да се взира в лицето ми, бедрата му се движеха с все същото темпо, което ме подлудяваше.

— Не искаш ли да свършиш, Ева? — попита ме с онзи прелъстителен глас, с който можеше да ме накара да го последвам и в ада. — Нали към това се стремеше през цялата нощ?

Извих тяло, когато устните му се спуснаха по врата ми.

— Само ако ми позволиш — прошепнах аз. — Само... когато кажеш.

— Ангелчето ми.

С една ръка отмести кичурите коса, залепнали по потното ми лице. Вкара езика си в устата ми и ме целуна дълбоко.

Да...

— Ела! Свърши заради мен — каза той нежно и ускори ритъма на бедрата си. — Сега, Ева!

При заповедта оргазмът ме порази като удар, разтреса цялата ми същност, толкова мощно беше усещането. Една след друга ме заливаха горещи вълни, мускулите на вагината ми силно се свиваха и разпускаха. Крещях! Първоначално от гърлото ми излизаха неясни звуци на удоволствие, граничещо с агония. След това започнах да произнасям името му. Повтарях го непрекъснато, докато той продължаваше да движи прекрасния си пенис в мен и така удължаваше оргазма ми, преди да ме накара да изпитам втори.

— Докосни ме — прошепна той дрезгаво, когато се отпуснах под него. — Прегърни ме.

Освободена от заповедта му да стискам възглавницата, притиснах потното му тяло до себе си.

Той продължаваше да движи мощно бедрата си, като с все сила се стремеше към оргазъм.

Извика и започна да свършва, отметна глава назад и дълго се изпразва в мен. Държах го в прегръдките си, докато телата ни се успокоиха и дишането ни стана равномерно.

Когато Гидиън най-после се отдръпна, бе просто, за да легне зад мен и да ме прегърне.

— А сега заспивай — прошепна той.

Не помня дали останах будна достатъчно дълго, за да отговоря.

---

[1] Cross на английски означава кръст. — Б.пр. ↑

Понеделник сутрин може да бъде прекрасна, когато започва с Гидиън Крос. Пътувахме към работа в колата му, бях облегла гръб в него, а той бе прехвърлил ръка през рамото ми, така че пръстите ни лежах вpletени един в друг.

Докато той си играеше с пръстена, който ми беше подарил, аз огледах отново класическите бежови обувки, които беше купил заедно с няколко тоалета за случаите, когато оставах да преспя при него. Днес бях избрала да започна новата седмица, облечена в черна рокля на тънко райе и с тясно синьо коланче, което ми напомняше за цвета на очите му. Трябваше да му се признае, че има отличен вкус.

Освен ако не изпращаше някоя от своите тъмнокоси „приятелки“ да пазаруват вместо него...

Отпъдих тази неприятна мисъл от съзнанието си.

Когато погледнах в чекмеджетата, които ми бе отделил в банята, намерих вътре козметиката, която обикновено използвах, като дори гримове бяха в любимите ми цветове. Не посмях да попитам откъде знаеше тези подробности, страхувах се, че отговорът може да ме изплаши. Предпочетох да погледна на този факт като на доказателство за неговата съобразителност. Беше помислил за всичко.

Най-страхотният миг от сутринта ми обаче, не бяха собствените ми приготовления, а когато помогнах на Гидиън да облече един от своите суперсекси костюми. Аз закопчах копчетата на ризата му, той я пъхна в панталоните си. Аз закопчах панталона му, той завърза вратовръзката си. Той облече елека на костюма, а аз пригладих гънките на финия вълнен плат върху не по-малко фината материя на ризата. Беше невероятно, но факт — да го обличам се оказа точно толкова секси, колкото и събличането. Все едно опаковах собствения си подарък.

Целият свят може да види красотата на опаковката, но само аз знаех колко прекрасен и ценен е мъжът, скрит в нея. Усмивките му,

дълбокият му дрезгав смях, нежният допир и огнената му страст бяха запазени единствено за мен.

Бентлито леко подскочи, когато премина през дупка на пътя, и Гидиън стисна по-силно ръката ми.

— Какви са плановете за след работа?

— Днес започвам тренировките по крав мага — казах аз с неприкрито възмущение в гласа.

— Чудесно — отвърна той и докосна с устни слепоочието ми. — Ще трябва да дойда и да те наблюдавам по време на упражненията. Само като си помисля за това и започвам да се възбудям.

— Нали вече установихме, че *всичко* те кара да се възбуждаш? — подразних го аз и го смушках с лакът.

— Всичко, свързано с *теб*. Кое то си е цяло щастие, защото ти си ненаситна. Пусни ми есемес, когато свършиш, и ще се срещнем в апартамента ти.

Порових в чантата си, извадих мобилния си телефон да проверя дали е зареден и установих, че имам съобщение от Кари. Отворих го и видях, че ми е изпратил видеоклип и следния текст: „X знае ли какъв боклук е брат му? Стой далече от КВ, бибчо. Цунки“.

Пуснах клипчето, но ми трябваше известно време, за да се ориентирам. Замръзнах на място, когато разбрах какво всъщност гледам.

— Какво е това? — попита Гидиън, заровил устни в косата ми.

Усетих как настръхна и разбрах, че гледа през рамото ми.

Кари бе заснел клипа по време на градинското парти в имението на семейство Видал. Високият жив плет, който се виждаше в дъното, показваше, че действието се развива в лабиринта, а листата в близък план ме караха да си мисля, че той се е скрил. Звездите в клипа бяха двама души в страстна прегръдка. Красивата жена плачеше, а мъжът я целуваше, говореше ѝ страстно и се опитваше да я успокои, като я галеше нежно.

Ставаше дума за мен и за Гидиън, говореха си как използвам тялото си, за да сложа ръка върху милионите му.

— Не се безпокой — успокояваше Кристофър разстроената Магдалин. — Знаеш, че на Гидиън бързо му омръзва.

— С нея се държи различно. Мисля... мисля, че е влюбен.

Кристофър я целуна по челото.

— Тя не е негов тип.

Стиснах още по-здраво ръката на Гидиън.

Наблюдавахме как държанието на Магдалин постепенно се променяше. Започна да се натиска в Кристофър, гласът ѝ стана нежен, а устните ѝ сякаш търсеха неговите. За всеки би станало ясно, че той добре познава тялото ѝ, знае къде да я докосне и къде да я погали. Когато тя започна да се поддава на уметите му опити да я прелъсти, той вдигна роклята ѝ и я изчука. Съвсем очевидно беше, че се възползва от нея. Личеше по презрителното му и победоносно изражение, докато я чукаше. Накрая тя се отпусна в ръцете му.

Не можех да позная този Кристофър, когото виждах на екрана. Лицето, стойката, гласът... сякаш принадлежаха на съвсем друг човек.

Въздъгнах с облекчение, когато батерията съвсем се изтощи, и екранът угасна. Гидиън ме прегърна.

— Уффф... — прошепнах аз погнусено и се притиснах в него, като внимавах да не оставя грим по ревера на сакото му. — Това беше отвратително. Жал ми е за нея.

— Това е истинският Кристофър — въздъгна Гидиън дълбоко.

— Задник! И само как самодоволно гледаше... Уф! — потреперих аз.

Гидиън докосна косата ми с устните си и прошепна:

— Мислех, че Маги е в безопасност с него. Майките ни се познават открай време. Но забравям колко много ме мрази той.

— Защо те мрази?

За момент се почудих дали кошмарите на Гидиън не са свързани по някакъв начин с Кристофър, но бързо отпъдих тази мисъл. Нямаше никаква логика. Гидиън беше няколко години по-голям и физически много по-силен. Можеше много лесно да се справи с Кристофър.

— Според него, когато сме били малки, аз съм получавал цялото внимание на майка ни — Гидиън говореше с отегчение, — тъй като всички били прекалено загрижени как ще ми се отрази самоубийството на баща ми. Затова той иска всичко, което е мое. Всичко, до което може да се докопа.

Обърнах се към Гидиън, мушнах ръце под сакото му, за да го почувствам по-близо до себе си. Имаше нещо в гласа му, което ме караше да изпитвам болка за него. Беше споделил, че домът, в който е

израснал, е населен с кошмари, и бе безкрайно отдалечен от семейството си.

Никога никой не го беше обичал. С това простичко и едновременно толкова сложно нещо се изчерпваше всичко останало.

— Гидиън.

— Да?

Дръпнах се назад и го изгледах внимателно. Протегнах ръка и прокарах пръст по веждата му.

— Обичам те.

По цялото му тяло премина тръпка. Беше толкова силна, че разтресе и мен.

— Не искам да те плаша — побързах да го успокоя и извърнах глава, за да не го притеснявам. — Не е необходимо да реагираш по какъвто и да е начин. Просто не исках да минава нито минута повече, без да знаеш как се чувствам. А сега да забравим какво съм казала.

Той стисна врата ми с една ръка, а с другата силно, почти болезнено ме хвана през кръста. Притисна ме до себе си, не ми даде възможност да помръдна, като че ли се страхуваше, че в следващия миг мога да изчезна. Дишаше трудно, сърцето му биеше като лудо. Не каза нищо повече, докато не стигнахме до работа, но и не свали ръцете си от мен.

Възнамерявах един ден в бъдеще отново да му го кажа, но мисля, че като за първи път и двамата се справихме добре.

* * *

В десет часа изпратих в кабинета на Гидиън две дузини червени рози с бележка: „В чест на червените рокли и разходките с лимузина“.

Десет минути по-късно получих плик, на картичката в него бе написано: „Да го направим отново. Скоро“.

В единадесет часа изпратих в кабинета му букет от черно-бели кали със следната бележка: „В чест на черно-белите градински рокли и отвличанията в библиотеката...“.

Десет минути по-късно получих отговора му: „Ще те отвлека отново много скоро...“.

В дванайсет часа излязох по магазините. Търсех пръстен. Обиколих шест магазина, преди да открия идеалния. Беше изработен от платина с инкрустирани в нея черни диаманти, дизайнът му бе някак индустриален и навяваше асоциации с власт и сила. Беше пръстен, който се набива на очи, дързък и мъжествен. Наложих се да го купя на лизинг, защото цената беше сериозна, но прецених, че си заслужава вноските през следващите няколко месеца.

Позвъних в кабинета на Гидиън и поговорих със Скот, който ми обеща да намери петнайсет минути в изключително натоварената програма на шефа си, за да се срещна с него.

— Благодаря ти за помощта, Скот.

— Няма защо. Беше много приятно да наблюдавам реакцията му, докато получаваше цветята ти днес. Никога не съм го виждал да се усмихва така.

Усетих как ме облива вълна от удоволствие. Искях да накарам Гидиън да се почувства щастлив. Както се бе изразил той, това бе целта на живота ми. Върнах се на работното си място, като се усмихвах през цялото време. В два часа изпратих в кабинета на Гидиън букет от тигров лилиум, последван от лична бележка в отделен плик: „С благодарност за необуздания дивашки секс“.

Отговорът му бе: „Зарежи часа по крав мага. Потренирай с мен“.

Когато стана три и четиридесет, пет минути преди срещата ми с Гидиън, установих, че ме обзема нервност. Изправих се, краката ми трепереха, тръгнах бавно към асансьора, който щеше да ме качи на неговия етаж. Сега, когато беше настъпил моментът да му дам подаръка си, започнах да се безпокоя, че може би той не харесваше пръстени... не го бях виждала да носи.

Не беше ли много самонадеяно и нахално от моя страна да очаквам от него да ходи с пръстен, само защото аз го правех?

Червенокосото момиче на рецепцията изобщо не ме попита къде отивам, а Скот скочи от стола и ме поздрави с широка усмивка, когато ме видя по коридора. Влязох в кабинета на Гидиън и Скот затвори вратата зад гърба ми.

Вниманието ми бе веднага привлечено от прекрасното ухание на цветята, помислих си колко уют създават в строгия, модерно обзаведен кабинет.

Гидиън откъсна поглед от монитора и вдигна учудено вежди, когато ме видя пред себе си. Скочи веднага на крака.

— Какво има, Ева? Нещо не е наред ли?

Видях как превключва от професионалното към дълбоко личното си изражение. Почувствах топлината в погледа му, когато ме видя.

— Не. Просто... — Поех дълбоко въздух и се приближих към него. — Имам подарък за теб.

— Още един ли? Да не би да съм пропуснал някакъв специален случай?

Поставих кутийката с пръстена в центъра на бюрото му. След това се обърнах, леко замаяна. Вече сериозно се съмнявах, че бях постъпила разумно, като реших така прибързано да му направя подарък. В момента идеята изглеждаше ужасно глупава.

Какво можех да кажа, за да не почувства вина, ако откаже да носи пръстена? Като че ли не беше достатъчно, че днес сутринта пуснах бомбата с признанието, че го обичам, а сега му дадох и проклетия пръстен! Сигурно вече имаше чувство, че влачи верига с гюле. И че примката се стяга все повече.

Чух, чу кутийката се отвори, и Гидиън рязко си пое дъх.

— *Ева.*

Долових тъмни и опасни нотки в гласа му. Обърнах се бавно и присвих очи, когато забелязах строгото изражение на лицето му и суровия му поглед. Стискаше кутийката така силно, че всеки момент щеше да я смачка.

— Прекалих ли? — попитах аз пресипнало.

— Да. — Той остави кутийката и заобиколи бюрото си. — По дяволите, наистина прекали. Не мога да стоя на едно място, не мога да се концентрирам. Непрекъснато мисля за теб. Чувствам се неспокоен, а това никога не ми се случва, когато съм на работа. Толкова неща трябва да свърша, а ти ме държиш под обсада.

Чудесно знаех колко е напрегната работата му и въпреки това изобщо не се сетих за това, когато днес реших да се поддам на поривите да го изненадвам отново и отново.

— Съжалявам, Гидиън. Не помислих.

Приблужи към мен с онази секси походка, която намекваше за това колко добър беше в леглото.

— Не съжалявай. Днес беше най-хубавият ден в живота ми.

— Наистина ли? — Видях, че сложи пръстена на безименния пръст на дясната си ръка. — Исках да ти доставя удоволствие. Става ли ти? Не знаех...

— Идеален е. Ти си идеална.

Гидиън хвана ръката ми и целуна пръстена ми, а след това проследи с поглед как аз повторих жеста с неговия пръстен.

— Как само ме караш да се чувствам, Ева... направо боли.

— Толкова ли е лошо? — изплаших се аз.

— Чудесно е.

Той хвана лицето ми в ръце, усетих студения пръстен върху бузата си. Целуна ме страстно, впи жадни устни в моите и умело вкара езика си в устата ми.

Исках още, но се опитах да се въздържа, съзнавах, че днес вече бях прекалила достатъчно. Освен това се бях появила така неочаквано, че той дори не бе затъмнил стъклената стена и сега всички ни виждаха.

— Повтори това, което ми каза в колата — прошепна той.

— Ами... не знам.

Докоснах леко жилетката на костюма му. Страхувах се да му кажа отново, че го обичам. Не му беше лесно да приеме думите ми първия път, съмнявах се, че дори сега осъзнава напълно какво означават за нас. За него.

— Знаеш ли, че си абсурдно красив? Всеки път, когато те видя, буквално ми спира дъхът. Както и да е. Не искам да те плаша.

Той се наведе напред и допря челото си до моето.

— Съжالياваш за онова, което каза, нали? Цветята и пръстенът.

— Харесва ли ти наистина? — попитах нетърпеливо, дръпнах се назад и го изгледах внимателно, исках да разбера дали ми казва истината. — Не го носи само заради мен, ако не ти харесва.

Пръстът му описа извивките на ухото ми.

— Идеален е. Той е отражение на твоята представа за мен. Ще го нося с гордост.

Бях толкова щастлива, че е разбрал идеята. Но, естествено, причината бе, че разбира мен.

— Ако се опитваш да смекчиш удара от факта, че се отричаш от думите си... — започна той с изненадваща тревога в погледа и аз не успях да устоя на молбата в очите му.

— Не се отричам от нито една своя дума, Гидиън.

— Ще те накарам да го кажеш отново — заплаши ме той с похотлив шепот. — Ще те накарам да го изкрещиш с всички сили.

Усмихнах се и отстъпих назад.

— Връщай се към работата си, дяволче!

— Ще те взема в пет — каза той, без да сваля поглед от мен, докато се отдалечавах към вратата. — Искам да си мокра и гола там долу, когато дойдеш в колата. Но ако започнеш да се пипаш, не стигай докрай, защото ще има последствия.

Последствия. През тялото ми премина тръпка, изпитах известна доза страх, но прецених, че мога да се справя с него. Имах достатъчно доверие в Гидиън, разчитах, че знае докъде да спре.

— Очаквам и ти да си го вдигнал.

По устните му се появи крива усмивка.

— Винаги съм го вдигнал, когато си до мен. Благодаря ти за днешния ден, Ева. За всяка минута от него.

Изпратих му въздушна целувка и забелязах, че погледът му се замъгли. Този образ остана в съзнанието ми до края на работния ден.

* * *

Беше шест часа, когато най-после успях да се прибера в апартамента след поредната доза здраво чукане. Разбрах какво ме очаква, веднага щом на излизане от работа видях, че до бордюра е паркирана лимузината на Гидиън, а не бентлитото. Той ме придърпа още докато се качвах отзад, след това силно ме притисна на седалката и с невероятен ентусиазъм започна да демонстрира изключителните си умения с език.

За щастие, бях във форма. В противен случай неутолимият сексуален апетит на Гидиън и нескончаемата му енергия щяха направо да ме изтощят. Не че се оплаквах. Просто отбелязвах фактите.

Когато влязох тичешком във фойето на блока си, забелязах, че Кланси вече е там и ме чака. Не спомена нищо, дори да бе забелязал ужасно измачканата ми рокля, зачервените бузи и разрошената коса. Преоблякох се набързо и се отпавихме към студиото на Паркър. Надявах се тренировката да започне с нещо по-лесно, защото все още усещах краката си омекнали след два разтърсващи оргазма.

Когато пристигнахме в стария склад в Бруклин, който Паркър беше превърнал в свое студио, вече бях развълнувана и готова за обучението. Заварих десетина души, които правеха различни упражнения, а Паркър ги напътстваше и окуражаваше. Видя ме, че влизам, дойде при мен и ме заведе в далечния край на залата, където можех да тренирам под прякото му ръководство.

— Е, как вървят нещата? — попитах аз, за да се отърся от обзелото ме напрежение.

Той се усмихна с малко странен израз на лицето си.

— Нервна ли си?

— Малко.

— Ще работим за подобряване на физическата ти сила и издръжливост, както и за концентрация на вниманието. Освен това ще те науча какво да правиш, за да не се стъписваш, в случай на неочаквано нападение.

Преди тренировката си мислех, че съм с доста добра физическа сила и издръжливост, но се оказа, че има още много да уча. В началото ми показва залата и уредите, които щяхме да използваме, след това ми обясни основните техники и различните позиции. Загряхме с някои основни упражнения, след това преминахме към техника, при която всеки един от нас се опитваше да докосне раменете или коленете на противника си, застанал лице в лице с него, като в същото време се стремеше да блокира противодействието.

Разбира се, Паркър беше изключително добър в това, но и аз започнах да схващам. Най-голяма част от времето посветихме на основните принципи за самозащита, в които вложих огромно старание. Много добре знаех какво е да се чувстваш притиснат и безпомощен.

Дори да бе забелязал необузданата страст, която вложих, Паркър се въздържа от коментар.

* * *

Когато по-късно вечерта Гидиън се появи в апартамента ми, ме завари във ваната. Цялото тяло ме болеше. Личеше си, че току-що е взел душ след тренировката с личния си инструктор, но въпреки това

се съблече, плъзна се във ваната зад мен и ме обгърна с ръце и крака. Започна да ме полюлява леко и аз замърках от удоволствие.

— Добре ли ти е така? — попита той и нежно гризна ухото ми.

— Кой би помислил, че е толкова изтощително да се търкаляш по пода с привлекателен мъж?

Кари се оказа прав, крав мага наистина причиняваше наранявания. По тялото ми вече се бяха появили няколко синини, а сериозните тренировки все още не бяха започнали.

— Можеше и да изревнувам — измърмори Гидиън и притисна гърдите ми, — ако не знаех, че Смит е женен и има деца.

Изсумтях, ето още едно нещо, което не би трябвало да знае.

— А знаеш ли номера на обувките му?

— Все още не.

Той се разсмя на раздразнението ми и аз не успях да сдържа усмивката си, толкова рядко чувах смеха му.

Скоро щеше да се наложи да си поговорим за манията му да събира информация, свързана с мен, но сега не беше моментът за това. Напоследък се карахме прекалено много и в съзнанието ми все още се въртеше забележката на Кари, че хубавите ни моменти трябва да са поне толкова, колкото лошите.

Започнах да си играя с пръстена на Гидиън, като едновременно с това му разказвах за разговора, който миналата събота бях провела с баща си. Споделих как колегите му непрекъснато го разпитвали дали има нещо вярно в клюката, че съм гадже на известния Гидиън Крос.

— Съжалявам — въздъхна той.

Обърнах се към него и го погледнах.

— Не си виновен, че непрекъснато си в новините. Нямаш никаква вина, че си невероятно привлекателен.

— Съвсем скоро ще трябва да реша дали външният ми вид не е проклетие — отвърна сухо той.

— Ако мнението ми се брои за нещо, външният ти вид доста ми допада.

Гидиън изкриви устни и докосна бузата ми.

— Твоето мнение е единственото, което се брои. Както и това на баща ти. Искам той да ме хареса, Ева, а не да си мисли, че излагам личния живот на дъщеря му на показ.

— Ще го спечелиш. Той иска само да съм в безопасност и да се чувствам щастлива.

Гидиън видимо се успокои и ме притегли към себе си.

— Щастлива ли си с мен?

— Да — отговорих аз и положих глава върху сърцето му. — Хубаво ми е с теб. Искам непрекъснато да сме заедно.

— Каза, че не искаш да се караме повече — прошепна той, заровил устни в косата ми. — Това ме притеснява. Омръзна ли ти непрекъснато да прецаквам нещата?

— *Не прецакваш* нещата непрекъснато. И аз имам вина. Трудно е да поддържаш връзка, Гидиън. А повечето хора нямат такъв страхотен сексуален живот като нас. Според мен сме големи щастливци.

Той взе вода в шепата си и поля гърба ми, топлата струя се плъзна надолу и ми подежда успокояващо.

— Не си спомням баща си много добре.

— Така ли?

Опитах се да прикрия изненадата си от тези му думи. Както и вълнението и огромното си желание да науча повече. Никога преди не бе споменавал семейството си. С усилие се въздържах да не задавам въпроси, не исках да го притискам, не знаех дали е готов да говори.

Гърдите му се надигнаха и той въздъхна дълбоко. Имаше нещо в тази въздишка, което ме накара да се обърна и да забравя за намерението си да бъда предпазлива.

Погалих с ръка силните му гърди.

— Искаш ли да си поговорим за *онова*, което си спомняш?

— Спомням си само... отделни моменти. Повечето време отсъстваше от къщи. Работеше много. Предполагам, че съм наследил и това си качество от него.

— Може би и ти като него си работохолик, нали така се казва? Но с това общите ви черти се изчерпват.

— Откъде знаеш? — отвърна той предизвикателно.

Протегнах се и отмахнах кичура коса от лицето му.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, Гидиън, но баща ти е бил страхливец, който е постъпил егоистично, като е избрал лесния път. Ти не би действал така.

— Не, наистина не бих. — Той замълча за момент и след това продължи: — Мисля, че той никога не се научи как да контактува с

хората, как да се интересува от нещо друго, освен от собствените си нужди.

Загледах се внимателно в него.

— Мислиш ли, че и ти си такъв?

— Не знам — отговори той тихо.

— Е, аз знам, не си — заявих аз и целунах леко върха на носа му.

— Ти се грижиш за хората около себе си.

— Дано наистина е така — каза той и ме прегърна още по-силно.

— Не мога да си те представя с друг, Ева. Самата мисъл, че друг мъж може да те види така, както те виждам аз, да те докосва... Пред очите ми причернява и не мога да отговарям за действията си.

— Това никога няма да се случи, Гидиън.

Знаех много добре как се чувстваше. Нямах да понеса, ако научех, че има интимни отношения с друга жена.

— Ти промени целия ми свят. Не бих понесъл да те загубя.

Прегърнах го.

— И аз изпитвам съвсем същото.

Гидиън наведе главата ми назад и ме целуна страстно.

Беше съвсем ясно, че след малко ще разплискаме водата от ваната из цялата баня, затова лекичко се отдръпнах.

— Остави ме, дяволче, трябва първо да хапна, преди да започнем отново!

— И казваш това, докато търкаш в мен мокрото си голо тяло? — отвърна той със закачлива усмивка.

— Хайде да си поръчаме евтина китайска храна и да ядем с клечки направо от кутиите.

— Хайде да си поръчаме скъпа китайска храна и да го направим.

Кари дойде при нас и тримата се настанихме в хола, хапвахме вкусна китайска храна, пиехме сладко китайско вино и гледахме телевизия. Докато прехвърляхме каналите и се смеехме на нелепите заглавия на някои телевизионни риалита, аз наблюдавах с крайчеца на окото си как двамата най-важни мъже в живота ми се бяха отпуснали и искрено се забавляваха в компанията един на друг. Разбираха се прекрасно, дразнеха се и си подхвърляха пиперливи забележки както само мъжете умеят. Никога не бях виждала Гидиън в такава светлина и искрено му се радвах.

Бях се разположила на целия диван, а те седяха със свити крака на пода и се хранеха от холната масичка. И двамата бяха облечени в широки анцузи и тесни фланелки и гледката определено си струваше. Дали не бях истинска късметлийка?

Кари изпука кокалчетата на ръката си и с драматичен вид се подготви да разчупи своята бисквитка с късметче.

— Я да видим какво ще ми се падне? Дали ще забогатея? Или ще стана известен? А може би ще срещна някоя прекрасна госпожица или господин? Пътешествие до далечни острови? На вас какво ви се падна?

— Моето е тъпо — отвърнах аз. — „Накрая всичко ще се разкрие“. И без късметче е ясно, че ще стане така.

Гидиън отвори своето и прочете:

— „Богатството скоро ще почука на вратата ти“.

Аз изсумтях. Кари ми хвърли красноречив поглед.

— Чудно, нали? Май си взел чужда бисквитка, Крос.

— По-добре да не се навърта около чуждите бисквитки — обадих се аз сухо.

Гидиън се протегна и измъкна от ръката ми половината от моята.

— Не се притеснявай, ангелче. Твоята бисквитка е единствената, която искам. — Смигна ми и пъкна сладката в устата си.

— Гадост! — измърмори Кари. — Вървете да се натискате другаде! Той отвори със замах късметчето си и изруга: — Какво, по дяволите!

— Какво пише? — попитах аз и се наведох да прочета.

— Конфуций казва — започна да си измисля Гидиън, — „Мъжът с ръка в джоба цял ден ходи надървен“.

Кари хвърли половината от бисквитката си към Гидиън, който я хвана и се разсмя.

— Дай да видя!

Грабнах късметчето от ръката на Кари и го прочетох. След това избухнах в смях.

— Разкарай се, Ева!

— Какво пише? — полюбопитства Гидиън.

— „Вземи си друга бисквитка“.

— Бисквитката ти разказа играта.

Кари хвърли ядосано останалата половинка.

Припомних си други подобни вечери, прекарани с Кари, докато следвах в университета в Сан Диего. Това ме накара да се зачудя какъв ли е бил Гидиън в колежа. Във вестниците бях прочела, че е учил в Колумбийския, но го напуснал, за да се съсредоточи върху бизнеса.

Дали е излизал с останалите студенти? Участвал ли е в разни общества, правил ли е безразборен секс, напивал ли се е безпаметно? Винаги беше толкова сдържан, че ми беше трудно да си го представя като безгрижен студент, но сега се държеше с Кари точно като такъв.

Той вдигна поглед към мен и сърцето в гърдите ми подскочи. За първи път не изглеждаше по-възрастен, отколкото е, изглеждаше млад, прекрасен и напълно нормален. В този момент бяхме просто двадесет и няколко годишна двойка, която разпуска заедно със съквартиранта си и дистанционното на телевизора. Той бе просто гаджето ми, дошло да преспи вкъщи. Всичко беше толкова просто и прекрасно, че илюзията ми се стори абсолютно трогателна.

Домофонът иззвъня и Кари отиде да види кой е. Преди това се обърна към мен и се усмихна.

— Може да е Трей.

Направих му знак, че стискам палци.

Но когато малко по-късно Кари отвори, на вратата стоеше дългокраката блондинка от онази нощ.

— Здравейте — поздрави тя и огледа остатъците от вечерята по масата.

Изгледа Гидиън с преценяващ поглед, а той любезно се надигна от пода по онзи негов предизвикателно-грациозен начин. Тя ме изгледа самодоволно, след това се обърна към Гидиън и по лицето ѝ се разля ослепителната усмивка на супермодел.

— Татяна Черлин — представи се тя и му подаде ръка.

— Гаджето на Ева — заяви той, поемайки дланта ѝ.

Вдигнах учудено вежда, когато чух как се представи. Дали криеше самоличността си? Или пазеше личното си пространство? Каквато и да бе причината, отговорът му ми хареса. Кари се върна в стаята, носеше бутилка вино и две чаши.

— Хайде — подкани я той и ѝ направи знак да го последва в спалнята му.

Татяна махна закачливо с ръка и тръгна пред Кари. Погледнах го стреснато зад гърба ѝ и попитах без глас:

— Какво правиш?

Той ми намигна и прошепна:

— Вземам си друга бисквитка.

Малко след това и ние с Гидиън се отправихме към стаята ми. Докато се приготвяхме да си лягаме, го попитах нещо, което от известно време се въртеше в главата ми:

— И в колежа ли имаше тайно местенце за чукане?

Той точно събличаше фланелката си.

— Моля?

— Знаеш какво имам предвид. Като онази хотелска стая. Ти си падаш по секса, Гидиън. Чудех се дали още докато си бил в колежа си имал подобно място.

Той поклати отрицателно глава, а аз вперих влюбен поглед в прекрасно изваяното му тяло и мъжествените бедра.

— Откакто се запознах с теб, съм се чукал повече, отколкото през последните две години, взети заедно.

— Не е вярно.

— Работя усилено и тренирам още по-усилено, така че през по-голямата част от времето се чувствам приятно изтощен. Понякога получавах по някое предложение, на което не можех да откажа, но като

цяло сексът не значеше особено много за мен до момента, в който те срещнах.

— Глупости — не можах да повярвам на думите му.

Той ме изгледа предупредително и се отправи към банята с черна кожена тоалетна чантичка в ръка.

— Продължавай да се съмняваш в мен, Ева, и ще видиш какво ще ти се случи.

— Какво? — последвах го аз, не можех да откъсна поглед от стегнатия му задник. — Ще ми докажеш, че сексът не значи много за теб, като ме изчукаш още веднъж, така ли?

— За това са необходими двама.

Той отвори чантичката, извади от нея нова четка за зъби, свали опаковката ѝ и я остави до моята.

— Ти проявяваш желание за секс не по-малко от мен. Нуждаеш се от контакта между нас точно толкова, колкото и аз.

— Прав си. Просто...

— Просто какво?

Той отвори едно чекмедже, намръщи се като видя, че е пълно и отвори друго.

— При другата мивка.

Усмяхнах се, защото очевидно беше сигурен, че и аз съм му отделила чекмеджета, и се подразни, когато не можа да ги открие.

— Всичките там са за теб.

Гидиън отиде при втория умивалник и започна да вади тоалетните си принадлежности от чантичката и да ги подрежда.

— Просто какво? — повтори той, извади шампоана и душ гела си и ги остави при душа.

Облегнах се на умивалника, скръстих ръце и го наблюдавах как маркира цялата ми баня.

Нямаше никакво съмнение, че правеше точно това. Както и нямаше съмнение, че всеки, който влезе тук, ще е наясно, че в живота ми има мъж.

Дойде ми на ум, че и аз се бях разположила в неговия апартамент по подобен начин. Държах обслужващият персонал да знае, че шефът им има сериозна връзка. Тази мисъл доста ме развълнува.

— По-рано, докато вечеряхме — продължих аз, — се питах какъв си бил в колежа. Представях си как бих се почувствала, ако те

бях срещнала там. Сигурно щях да съм тотално обсебена от теб. Щях непрекъснато да обикалям кампуса, само за да те срещна и да се наслаждавам на гледката. Щях да се опитвам да се запиша в същите курсове, за да мога да те наблюдавам и да си мечтая как ти свалям панталоните.

— Секс маниачка. — Той целуна върха на носа ми и отиде да си измие зъбите. — И двамата знаем какво щеше да стане в момента, в който те видех.

Сресах косата си, измих си зъбите и лицето и попитах отново:

— И така, имаше ли си тайно местенце за чукане в редките случаи, когато някоя щастлива кучка успее да те завлече в леглото си?

Той се загледа в насапунисаното ми лице, отразено в огледалото.

— Винаги съм използвал хотела.

— Значи това е единственото място, където си правил секс, преди да ме срещнеш?

— Единственото място, където съм правил доброволен секс — отвърна той тихо. — Преди да те срещна.

— Господи!

Сърцето ме заболя.

Приблжих се към него и го прегърнах както беше с гръб към мен. Потърках буза в гърба му.

Легнахме си и се притиснахме един в друг. Зарових лице във врата му, гушнах се и вдишах дълбоко аромата му. Тялото му бе твърдо, но усещането от допира с него бе толкова приятно.

Беше топъл и силен, невероятно мъжествен. Трябваше само да си помисля за него и веднага започвах да го желая.

Плъзнах крак върху бедрото му и се повдигнах над него, подпрях ръце върху корема му. Беше тъмно. Не виждах лицето му, но и не ми бе необходимо. Колкото и да харесвах прекрасното му лице, срещу което той от време на време негодуваше, това, което истински ме пленяваше, беше начинът, по който ме докосваше и шепнеше в ухото ми. Като че ли за него бях единствената на света и нямаше нищо, което да желаше повече.

— Гидиън. — Не бе необходимо да казвам нищо повече.

Той седна, взе ме в прегръдките си и ме целуна дълбоко. След това ме плъзна под себе си и прави любов с мен с такава обсебваща нежност, че разтрепери душата ми.

* * *

Събудих се стресната от изненада. Нещо тежко ме притискаше, някакъв дрезгав глас шептеше в ухото ми грозни мръсни думи. Обзе ме паника, не можех да дишам.

„Не отново! Не... Моля те, недей...“

Ръката на доведения ми брат запуши устата ми и насила разтвори краката ми. Усетих онова ужасно твърдо нещо между краката му, което се блъскаше в мен и искаше да проникне в тялото ми. Опитах се да извикам, но викът ми бе приглушен от дланта, която притискаше устата ми. Свих се от страх, сърцето ми биеше толкова силно, че всеки момент щеше да се пръсне. Нейтън беше толкова тежък. Толкова тежък и силен. Не можех да го отблъсна. Не можех да го избутам.

„Спри! Махай се. Не ме докосвай. О, господи... Моля те, не прави това с мен... Не го прави отново.“

Къде е Мама? *Мамо!*

Изкрещях, но ръката на Нейтън запуши устата ми. Притисна ме и главата ми потъна във възглавницата. Яростната ми съпротива го възбуждаше още повече. Дишаше тежко като куче и блъскаше бедрата си в мен... опитваше се да вкара члена си вътре...

— Сега ще разбереш какво е усещането.

Замръзнах. Познавах този глас. Не беше гласът на Нейтън.

Не беше сън. Но пак бе кошмар.

Господи, не! Примигвах силно в тъмнината, опитвах се да видя. Кръвта бучеше в ушите ми. Не чувах нищо.

Но разпознавах мириса на кожата му. Разпознавах допира му, макар сега да бе жесток. Разпознавах тялото му върху своето, дори когато се опитваше да ме нарани.

Възбуденият член на Гидиън се блъскаше в гънката на бедрото ми. Паникьосах се, събрах цялата си сила и се надигнах. Успях да се освободя от ръката, която затискаше лицето ми.

Поех дълбоко въздух и изкрещях.

Гърдите му се надигнаха и той изръмжа.

— Не е никак приятно, когато чукат теб, нали?

— Кросфайър — едва успях да промълвя.

Светлината от лампата в хола ме заслепи и в същия миг с облекчение усетих, че се освобождавам от тежестта на тялото на Гидиън. Изтърколих се на една страна, хлипайки. Сълзите се стичаха по бузите ми, но дори през тях успях да видя как Кари избута Гидиън в другия край на стаята и го блъсна в стената така силно, че гипсокартонът поддаде.

— Ева! Добре ли си?

Кари запали нощната лампа и изруга, когато ме видя да се треса, свита в ембрионална поза. Гидиън се изправи, но Кари вече беше застанал пред него и не му позволяваше да помръдне.

— Ако се опиташ да направиш нещо, преди полицията да е дошла, ще те размажа от бой.

Изправих се и седнах в леглото, опитах се да преглътна, но гърлото ми гореше. Вперих поглед в очите на Гидиън, видях как сънят се отдръпва от тях и го заменя неописуем ужас.

— Сънува — едва промълвих аз и спрях ръката на Кари, която се протягаше към телефона. — Той сънува.

Кари погледна Гидиън, който бе коленичил на пода гол като диво животно, и отпусна ръце.

— Господи! — въздъхна той. — А аз си мислех, че аз съм с проблеми.

Измъкнах се от леглото и станах, краката ми трепереха, все още ми приляваше от страх. Коленете ми се огънаха и Кари ме прихвана, двамата седнахме на пода и аз се разревах в прегръдката му.

* * *

— Ще легна на дивана.

Кари прекара ръка през разрошената си от съня коса и се облегна на стената в хола. Вратата към стаята ми беше отворена и Гидиън все още стоеше вътре. Беше блед, сякаш обладан от призрак.

— Ще извадя одеяло и възглавница за него. Не мисля, че е добра идея да се прибира вкъщи сам. Съсипан е.

— Благодаря ти, Кари — казах аз и още по-силно обвих ръце около себе си. — Татяна тук ли е?

— Не, по дяволите! Ние само се чукаме.

— Ами Трей? — попитах разсеяно, мисълта ми бе изцяло заета с Гидиън.

— Обичам Трей. Мисля, че той е най-прекрасният човек, когото някога съм познавал, след теб, разбира се. — Наведе се и ме целуна по челото. — А това, което не знае, не може да го нарани. Престани да се тревожиш за мен и помисли за себе си.

Вдигнах поглед към него, очите ми бяха пълни със сълзи.

— Не знам какво да правя.

Кари въздъхна, зелените му очи бяха станали много сериозни.

— Мисля, че сама трябва да решиш какво да предприемеш, бебчо. Някои хора никога няма да станат нормални. Погледни мен, например. Имам връзка с прекрасен човек и въпреки това чукам момиче, което дори не мога да понасям.

— Кари... — Протегнах ръка и докоснах рамото му.

Той хвана ръката ми и я стисна.

— Тук съм, ако имаш нужда от мен.

Когато се върнах в стаята, заварих Гидиън да закопчава сака си. Погледна ме и усетих как стомахът ми се сви от страх. Страхувах се не за себе си, а за него. Никога не бях виждала толкова опустошен, толкова съсипан човек. Изплаши ме отчаяният поглед в прекрасните му очи. В него сякаш нямаше и капчица живот. Беше пребледнял като смъртник, а по красивото му лице се стелеха дълбоки сенки.

— Какво правиш? — попитах шепнешком.

Той отстъпи назад, сякаш искаше да се отдалечи от мен колкото е възможно повече.

— Не мога да остана.

Облекчението, което почувствах при мисълта да остана сама, ме изплаши.

— Нали се разбрахме — никой няма да бяга.

— Това беше, преди да те нападна! — изплююща гласът му и за първи път през последния час той прояви някаква емоция.

— Не съзнаваше какво правиш.

— Никога повече няма да бъдеш жертва, Ева. Господи... какво щях да направя...

Обърна се с гръб към мен, раменете му бяха така приведени, че гледката ме изплаши не по-малко от нападението.

— Ако си тръгнеш, ние губим и миналото ни печели.

Усетих, че думите ми попаднаха право в целта. Всички лампи в стаята бяха запалени, сякаш силната електрическа светлина можеше да прогони сенките от миналото.

— Страхувам се, че ако си тръгнеш сега, ще ти е по-лесно да ме изоставиш, а аз по-лесно ще ти позволя да го направиш. Тогава всичко между нас ще свърши, Гидиън.

— Как бих могъл да остана? Защо би искала да съм тук? — Обърна се към мен и ме погледна с такъв копнеж, че очите ми отново се напълниха със сълзи. — По-скоро бих умрял, отколкото да те нараня.

Това беше един от най-големите ми страхове. Много трудно можех да си представя онзи Гидиън, когото познавах — със силната и непреклонна воля — да посегне на живота си, но този Гидиън, който сега стоеше пред мен, бе съвсем различна личност. А и бе дете на баща-самоубиец.

Пръстите ми усукаха ръба на фланелката ми.

— Ти никога не би ме наранил.

— Страхуваш се от мен — каза той с дрезгав глас. — Виждам го изписано на лицето ти. Аз самият се страхувам от себе си. Страхувам се да спя в едно легло с теб, защото мога да извърша нещо, което да съсипе и двамата ни.

Беше прав. Страхувах се. Ужасът се бе свил на топка в стомаха ми.

Вече знаех, че в него се таи насилие. Носеше в себе си толкова гняв. А между нас пламтеше истинска страст. Самата аз му бях ударила шамар на градинското парти, бях готова за физическа саморазправа, а аз *никога* не постъпвах така.

Връзката ни беше толкова страстна и емоционална, толкова земна и първична. Доверието, което изпитвахме един към друг, ни свързваше, но и ни правеше толкова открити, че ставахме лесно раними и в същото време опасни. Знаех, че преди нещата да се оправят, ще стане още по-зле.

Той прокара ръка през косата си.

— Ева, аз...

— Обичам те, Гидиън.

— Господи!

В погледа му имаше нещо подобно на отвращение. Трудно бе да преценя дали е насочено към него, или към мен.

— Как можеш да кажеш подобно нещо?

— Казвам го, защото е истина.

— Ти виждаш само това... — Той посочи с ръка красивото тяло.
— Не виждаш каква шибана развалина съм отвътре?

Поех дълбоко въздух.

— Как можеш да ми кажеш това? Когато много добре знаеш каква развалина съм аз отвътре.

— Може би нещо в теб те кара да се привързваш към мъже, които се държат отвратително — промълви той с горчивина.

— Престани. Знаем, че те боли, но ако продължиш да ме нападаш, болката ще стане много по-силна.

Хвърлих поглед към часовника, беше четири сутринта. Приблжих се към него. Трябваше да преодоляя страха да го докосна и да бъда докосната от него. Той вдигна ръка, сякаш искаше да ме спре.

— Отивам си вкъщи, Ева.

— Остани да спиш на дивана. Нека не се караме за това, Гидиън. Моля те. Ще умра от притеснение, ако си тръгнеш.

— Ще се притесняваш много повече, ако остана.

Впери поглед в мен, изглеждаше така изгубен и гневен и пълен с трескав копнеж. Очите му ме молеха за прошка, но той щеше да откаже да я приеме, дори ако бях опитала да му я дам.

Отидох до него и хванах ръката му, полагайки усилие да потисна страха, който ме обзе, когато го докоснах. Нервите ми все още бяха изпънати, гърлото ми — все още пресъхнало. Споменът за опита му да проникне в мен — по същия начин като Нейтън — бе болезнено пресен.

— Ще го преодолеем — обещах му аз. Ядосах се, че гласът ми трепереше. — Ще отидеш при доктор Питърсън и ще започнем оттам.

Той вдигна ръка и понечи да докосне лицето ми.

— Ако Кари не беше тук...

— Но беше. И аз ще съм добре. Обичам те. Ще преодолеем всичко заедно.

Пристъпих към него и го прегърнах, плъзнах ръцете си под фланелката му, за да докосна голото му тяло.

— Няма да позволим на миналото да застане между нас.

Не бях много сигурна кого от двама ни се опитвах да убедя.

— Ева — той ме прегърна толкова силно, че останах без дъх. — Съжалявам. Не можеш да си представиш колко ми е тежко. Моля те! Прости ми... Не мога да те загубя.

— Няма да ме загубиш.

Затворих очи, концентрирах вниманието си върху усещането от допира му. Върху мириса му. Спомних си, че преди не се страхувах от нищо, когато бях с него.

— Толкова съжалявам. — Треперещите му ръце се плъзнаха по извивката на гръбнака ми. — Ще направя всичко, което...

— Тихо. Обичам те. Всичко ще бъде наред.

Той извърна глава и ме целуна нежно.

— Прости ми, Ева. Имам нужда от теб. Страхувам се от това, в което ще се превърна, ако те загубя.

— Тук съм, няма да ме загубиш.

Кожата ми настръхна под непрекъснатото движещите се ръце по гърба ми.

— Никъде няма да ходя. И никакво бягане повече.

Той спря, усещах дъха му върху лицето си. След това наклони глава и впи устни в моите. Тялото ми откликна на нежния повик на целувката му. Против волята си се огънах в ръцете му и го притиснах по-плътнo до себе си.

Той сложи ръце върху гърдите ми, започна леко да ги мачка и да масажира зърната им с пръсти, докато настръхнаха от възбуда и се свиха от сладката болка. Простенах от страх и копнеж и звукът накара тялото му да потръпне.

— Ева...

— Аз... не мога.

Споменът от случилото се тази нощ бе твърде жив в съзнанието ми. Болеше ме, че трябва да го отхвърля, защото знаех, че в момента той има нужда от същото, от което се нуждаех и аз, след като му разказах за Нейтън — доказателство, че желанието не си е отишло, че грозните белези от миналото не засягат това, което сме един за друг.

Но не можех да му го дам. Все още не. Чувствах се прекалено наранена и уязвима.

— Само ме прегърни, Гидиън. Моля те.

Той кимна и ме обгърна с ръце.

Накарах го да легнем заедно на пода, надявах се, че ще успее да заспи. Гушнах се в него, прехвърлих крак върху неговия и притиснах ръка към корема му. Той ме притисна леко, целуна ме по челото и не престана да шепне колко много съжалява.

— Не ме изоставяй — прошепнах аз. — Остани.

Гидиън не отговори, не обеща нищо, но и не ме изпусна от прегръдката си.

* * *

Събудих се след известно време, чувах как сърцето на Гидиън бие. Всички лампи все още светеха, а постеленият с мокет под беше твърд и неудобен.

Гидиън лежеше по гръб, красивото му лице бе необикновено младежко в съня. Фланелката му се бе вдигнала и разкриваше голия пъп и добре очертаните мускули на корема.

Това беше мъжът, когото обичах. Това беше мъжът, чието тяло ме изпълваше с удоволствие и чиито малки жестове на внимание ме бяха трогвали толкова пъти. Все още беше тук. И съдейки по смръщеното му чело, все още страдеше.

Мушнах ръка под ластика на анцуга му. За първи път, откакто бяхме заедно, не почувствах члена му като нажежена стомана в ръцете си. Но той бързо набъбна и се втвърди, когато започнах нежно да го масажирам от корена към главичката. Страхът все още бе тук — трепкаше точно под вълните на възбудата, но се страхувах повече от това да го загубя, отколкото от това да живея с демоните от неговото минало.

Той се размърда и ме притисна към себе си.

— Ева...?

Сега вече му казах това, което нямах сили да изрека по-рано.

— Да забравим всичко — прошепнах аз. — Направи така, че да забравим.

— *Ева.*

Той се завъртя и се надвеси над мен, свали внимателно тениската ми. Аз също започнах да събличам дрехите му съвсем бавно. Докосвахме се така, сякаш бяхме направени от стъкло. Точно сега

връзката между нас беше толкова крехка. И двамата го съзнавахме и се страхувахме за бъдещето и за раните, които можехме да си нанесем. Всеки от нас имаше толкова много остри ръбове.

Обхвана с устни зърното на гърдата ми и започна нежно да го смуче. Усещането беше толкова приятно, че поех дълбоко въздух и се извих като дъга в ръцете му. Започна да ме гали от гърдите до бедрата и обратно, отново и отново, докато сърцето ми не започна да препуска като лудо.

Начерта с целувки пътечка от едната ми гърда до другата, като продължаваше да шепне извинения, гласът му бе задавен от мъка и от разкаяние. После езикът му докосна настръхналото ми зърно, обиколи го бавно и го засмука между влажните му устни.

— Гидиън.

Леките подръпвания умело разпалиха желанието в объркания ми мозък. Тялото ми вече му се бе отдало и жадно търсеше удоволствието, което неговото тяло можеше да му даде.

— Не се страхувай от мен — прошепна той. — Не се отдръпвай.

Целуна пъпа ми и устните му започнаха да се спускат надолу, косата му галеше корема ми, когато устата му спря между краката ми. Разтвори цепката ми с треперещи ръце и докосна клитора ми с език. Леките и плавни движения на езика му, който разтваряше гънките ми и навлизаше навътре във вагината ми, ме водеха към ръба на лудостта.

Гърбът ми се изви. Започнах да му се моля с дрезгав глас. Напрежението обзе цялото ми тяло, всичко в мен се изпъна, имах чувството, че всеки момент ще се скъсам. И точно в този миг той ме докара до оргазъм с най-нежното докосване на езика си.

Извиках, а топлата вълна на облекчението заля от горе до долу раздираното ми от спазми тяло.

— Не мога да ти позволя да ме изоставиш, Ева. — Гидиън се надвеси над мен, докато още треперех от удоволствие. — Не мога.

Избърсах сълзите от лицето му и се загледах в зачервените му очи. Сърцето ме болеше, като виждах как се измъчва.

— Няма да ти позволя да го направиш, дори да опиташ.

Той взе члена си в ръка и бавно и внимателно го вкара в мен. Усещах твърдия под, докато той навлизаше все по-дълбоко в мен и обладаваше тялото ми сантиметър след сантиметър.

Когато поех цялата му дължина, започна да се движи с отмерени и предпазливи тласъци. Затворих очи и се съсредоточих във връзката между нас. Тогава той се отпусна над мен, стомахът му притисна моя и изведнъж ме обхвана паника. Обзе ме страх, не знаех какво да правя.

— Погледни ме, Ева.

Не можех да позная дрезгавия му глас. Вдигнах поглед и видях ада в очите му.

— Люби ме — помоли ме той с едва чут шепот. — Прави любов с мен. Докосни ме, ангелче. Сложи ръцете си върху мен.

— Да!

Притиснах длани към гърба му, след това започнах да галя потрепващите мускули на задните му части. Стиснах стегната плът в ръцете си и го накарах да се движи по-бързо, да навлезе по-дълбоко в мен.

Ритмичните тласъци на огромния му пенис в дълбините на стегната ми вагина предизвикаха в мен горещи вълни на екстаз. Усещането беше толкова приятно. Обгърнах с крака припряно движещите се бедра, дишането ми се ускори, усещах как студеното кълбо от нерви в мен започна да се топи и да изчезва. Погледите ни се срещнаха.

По слепоочията ми се стичаха сълзи.

— Обичам те, Гидиън.

— Моля те... — прошепна той и затвори очи.

— Обичам те.

Водеше ме към оргазъм с умелите движения на бедрата си, които направляваха члена му в мен. Вагината ми се стегна в опит да го задържи, да го притисне още по-дълбоко в себе си.

— Свършвай, Ева — прошепна той, допрял устни до шията ми.

Опитах се да достигна до оргазъм, опитах се да се отърся от усещането за страх, породено от това, че ме бе притиснал под себе си. Изпитвах едновременно тревога и желание и това ме държеше на ръба. Той издаде дълбок гърлен звук, изпълнен с болка и съжаление.

— Трябва да свършиш, Ева. Трябва да те усетя. Моля те.

Сложи ръце под дупето ми, надигна бедрата ми и започна отново и отново да търка онази чувствителна точка вътре в мен. Беше неуморим, неумолим, чукаше ме дълго и силно, докато съзнанието ми изгуби контрол върху тялото ми и аз свърших. Забих зъби в рамото му,

за да възпра виковете си, докато цялата се тресях под него, всяко мускулче в мен трептеше в екстаз. Той изстена силно, издавайки звук на дълбоко изстрадано удоволствие.

— Още — нареди ми той и тласъците му станаха още по-силни и по-дълбоки, карайки ме да изпитвам познатата приятна болка. Фактът, че си позволяваше да ми я причини, означаваше, че доверието между нас се беше върнало, и това прогони и последните ми задръжки. Колкото и да се доверявахме един на друг, бяхме започнали да се учим да се доверяваме на инстинктите си.

Свърших отново. Още по-яростно. Пръстите на краката ми свирепо се сгърчиха. Почувствах познатото напрежение, което обхвана Гидиън, и стиснах по-силно бедрата му, исках да ускоря оргазма му, отчаяно чаках да усетя как се изпразва в мен.

— Не!

Той се отдръпна назад, падна по гръб и закри очите си с ръка. По този начин наказваше тялото си, не му позволяваше да изпита удоволствието, което бе доставил на моето.

Гърдите му се надигаха бързо, целите облени в пот. Пенисът му лежеше върху корема, изглеждаше направо страшен с широката, тъмночервена главичка и вените, пулсиращи до пръсване.

Взех го в ръце и после го обхванах с уста, без да обръщам внимание на ругатните на Гидиън. С една ръка притиснах раменете му към пода, а с другата бързо започнах да помпам члена му, като в същото време смучех ненаситно чувствителната му глава. Бедрата му се извиваха, краката му ритяха неспокойно.

— По дяволите, Ева! По дяволите! — За момент застина неподвижно, след това завря ръце в косата ми и изви бедра. — Мамка му! Смучи го силно... О, господи...

Експлодира с такава мощна струя, че за малко да се задавя, спермата му изпълни устата ми. Поех я цялата, ръката ми продължаваше да се движи безмилостно по цялата дължина на пулсиращия му пенис, смучех и не спирах да преглъщам, докато той не потръпна от прекомерното удоволствие и не ме помоли да спра.

Изправих се, Гидиън седна до мен и ме прегърна. След това отново ме сложи да легна на пода, зарови лице във врата ми и плака до сутринта.

* * *

Във вторник сутринта облякох панталон и черна копринена блуза с дълги ръкави, усещах необходимост да създам някаква преграда между себе си и околния свят. Стояхме в кухнята, Гидиън обхвана лицето ми с ръце и допря устните си до моите със спираща сърцето нежност. По погледа му разбрах, че все още е разстроен.

— Да обядваме заедно? — предложих аз. Имах чувството, че непременно трябва да останем свързани.

— Имам делови обяд — отговори той и прокара пръсти през свободно падащата ми коса. — Искаш ли да дойдеш? Ще накарам Ангъс да те върне навреме за работа.

— Ще дойда с удоволствие.

Спомних си, че ми беше изпратил програмата си на телефона. Тя включваше вечерни срещи, събрания и най-различни други ангажименти.

— А утре вечер сме на благотворителна вечеря в „Уолдорф Астория“, нали така?

Погледът му стана по-мек. Облечен в костюм, той изглеждаше мрачен, но спокоен. Знаех много добре, че външността му заблуждава.

— Значи наистина няма да се откажеш от мен? — попита той тихо.

Вдигнах дясната си ръка и му посочих пръстена.

— Няма да се отървеш от мен, Крос. Свиквай с тази мисъл.

Докато пътувахме към работа, той ме гушна в скута си, същото направи и по обед, на път към ресторанта „Жан Жорж“. По време на самия обяд не си отворих устата повече от десет пъти, предпочетох да се наслажда на прекрасната храна, която Гидиън ми поръча.

Седях тихо до него, лявата ми ръка лежеше върху бедрото му, прикрита от покривката на масата. Исках по този начин безмълвно да му покажа, че съм изцяло отдадена на него. На нас. Докато обсъждаше развитието на нови строителни проекти на Вирджинските острови, той постави ръката си върху моята, беше силна и топла. Останахме така по време на целия обяд, всеки един от нас предпочете да се храни с една ръка, вместо да се раздели с другия.

Усещах как с всеки изминал час ужасът от изминалата нощ постепенно изчезва. Преживяното снощи щеше да остави още един белег в съзнанието му, още един горчив спомен, който никога нямаше да забрави. Спомен, който щях да споделям и аз и да се страхувам заедно с него. Но случилото се не беше по-силно от нас. Нямаше да допуснем да бъде.

* * *

В края на работния ден Ангъс ме чакаше, за да ме закара вкъщи. Гидиън щеше да остане да работи до късно и после щеше да отиде направо в кабинета на доктор Питърсън. Докато пътувахме, се опитвах да се подготвя психически за тренировката с Паркър. По едно време мислех да я прескоча, но после реших, че е важно да се придържам към обичайното си ежедневиe. В момента толкова голяма част от живота ми бе напълно извън моя контрол. Спазването на ангажиментите от личната ми програма бе сред малкото неща, които зависеха изцяло от мен.

След като прекарах цял час в тежки упражнения в студиото на Паркър, изпитах облекчение, когато видях Кланси, който бе дошъл да ме закара вкъщи, и гордост, че бях отишла на тренировка, макар че в момента това беше последното нещо, което ми се правеше.

Влязох във фоайето на сградата и заварих Трей да разговаря с момичето зад бюрото.

— Здравсти — поздравих го аз. — Качваш ли се?

Той се обърна и ме погледна, усмихваше се, светлокафявите му очи ме гледаха топло. Имаше нещо много благо и добронамерено в него, беше пряк почти до наивност и това силно го различаваше от всички други, с които Кари беше имал връзки. Или може би Трей просто бе „нормален“, което не може да се твърди за повечето хората в моя живот, както и в този на Кари.

— Кари не си е вкъщи — отговори той. — Преди малко провериха.

— Ако искаш можеш да се качиш с мен и да го почакаш. Не мисля да излизам.

— Щом няма да ти преча. — Той пристъпи към мен, обърна се да махне с ръка на момичето зад бюрото и се отпавихме към асансьорите. — Донесъл съм му нещо.

— Разбира се, че няма да ми пречиш — успокоих го аз и му се усмигнах мило.

Той погледна клина и потника, в които бях облечена.

— От фитнеса ли се връщаш?

— Да. Макар че днес е от онези дни, в които бих предпочела да правя каквото и да било друго.

Той се засмя и се качи в асансьора след мен.

— Познато ми е това чувство.

Мълчахме, докато асансьорът се изкачваше нагоре. Тишината започна да става тягостна.

— Всичко наред ли е? — не се сдържах и попитах.

— Ами... — Трей намести раницата, която носеше през рамо. — Напоследък Кари ми се струва малко странен.

— Така ли? — възкликнах аз и прехапах долната си устна. — В какъв смисъл?

— Не знам. Трудно е да се обясни. Имам чувството, че с него става нещо, което не разбирам.

Сетих се за блондинката и вътрешно потръпнах.

— Може би е под напрежение заради новата реклама на „Грей Айълс“ и не иска да те занимава. Знае, че си имаш достатъчно ангажменти с ученето и работата си.

Видимо му олекна.

— Може би е така. Би било разбираемо. Благодаря ти.

Отключих вратата на апартамента, поканих го вътре и му казах да се чувства като у дома си. Той се запъти към стаята на Кари, за да остави раницата си, а аз отидох да проверя съобщенията на телефонния секретар.

Крясъкът от дъното на коридора ме накара да се протегна към телефона по съвсем друга причина. Сърцето ми заблъска силно, защото помислих, че в апартамента са влезли крадци и сме в опасност. Последваха още викове, единият от гласовете определено принадлежеше на Кари.

Въздъгнах с облекчение. Отидох да разбера какво става, все още стиснала телефона в ръка. Татяна изхвърча иззад ъгъла на коридора,

закопчавайки блузата си, и за малко да ме повали.

— Опа! — възкликна тя и се захили безсрамно. — Чао!

Не чух кога затвори входната врата, крясъците на Трей бяха твърде силни.

— Майната ти, Кари! Нали се разбрахме за това? Ти обеща.

— Престани да преувеличаваш — излая в отговор Кари. — Не е това, което си мислиш.

Трей изхвърча от стаята на Кари толкова бързо, че трябваше да долепя гръб до стената, за да не се сблъскам с него в коридора. Кари го последва, омотал един чаршаф около кръста си. Изгледах го злобно, докато минаваше край мен, в отговор на което той ми показа среден пръст.

Оставих ги насаме и потърсих убежище под душа. Бях ядосана, защото Кари за пореден път проваляше нещо хубаво в живота си. Все се надявах, че ще престане да си причинява това, но той, изглежда, не можеше да се отърси от този си навик.

Когато отидох в кухнята половин час по-късно, в апартамента цареше абсолютна тишина. Съсредоточих се върху приготвянето на вечерята. Реших да направя свинско печено с пресни картопки и аспержи, в случай че Кари остане да вечеря с нас и се нуждае от утеха — беше едно от любимите му ястия.

Точно слагам тавата във фурната, когато с изненада видях, че Трей се измъква по коридора. Стана ми тъжно. Беше ужасно да го гледам как си тръгва зачервен, разрошен и облян в сълзи. А съжалението ми премина в огромно разочарование, когато малко по-късно Кари дойде при мен в кухнята. Миришеше на мъжка пот и секс. Подмина ме начумерено и се запъти към хладилника с вино.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Нищо няма да постигнеш, като изчукаш съкрушения си любовник на същите чаршафи, на които преди малко те е хванал да му изневеряваш.

— Млъквай, Ева!

— В този момент той сигурно се ненавижда, че ти се е поддал.

— По дяволите, казах ти да млъкнеш!

— Добре.

Обърнах му гръб и започнах старателно да овкусявам картофите, които щях да сложа във фурната заедно с месото. Кари извади две

чаши за вино от шкафа.

— Усещам осъдителния ти поглед. Спри. Трей въобще нямаше да е толкова ядосан, ако ме беше хванал да се чукам с мъж.

— Значи той е виновен за всичко, така ли?

— Да ти съобщя последната новина: и твоят любовен живот не е перфектен.

— Това беше удар под кръста, Кари. Нямам намерение да се превръщам в боксова круша, върху която да си изкараш яда. Направи гаф и после оплеска нещата още повече. Отговорността си е изцяло твоя.

— По дяволите, не ми се прави на много велика! Спиш с човек, който може всеки момент да те изнасили.

— Не е така!

Той изсумтя и се облегна на барплота, зелените му очи бяха пълни с болка и гняв.

— И не мисли да го оправдаваш с това, че е спал, защото в такъв случай това ще важи и за пияниците и наркоманите. Те също не знаят какво правят.

Истината в думите му ми подежда като удар, както и фактът, че съвсем съзнателно се опитваше да ме нарани.

— Човек може да се откаже от пиенето. Но не може да се откаже от съня.

Кари се изправи, отвори бутилката, която бе избрал, наля вино в две чаши и плъзна едната към мен.

— Никой не знае по-добре от мен какво означава да имаш връзка с човек, който те наранява. Влюбена си в него и искаш да го спасиш. Но кой ще спаси теб, Ева? Няма непрекъснато да съм около теб, когато сте заедно, а той е истинска бомба със закъснител.

— Искаш да говорим за връзка, която причинява болка, така ли, Кари? — отговорих остро, не можех повече да слушам горчивите истини, които излизаха от устата му. — Защо изчука Трей? За да предпазиш себе си ли? Сигурно си решил, че е по-добре да го отблъснеш, преди и той да те е разочаровал по някакъв начин.

Устните на Кари се изкривиха в горчива усмивка. Той докосна леко чашата си в моята, която все още стоеше на плота.

— Да пием за нас, сбърканите! Поне двамата с теб все още сме заедно.

Излезе от стаята с наперена стъпка и аз съвсем се скапах. Предчувствувах, че ще се случи подобно нещо — всичко, което ставаше с нас напоследък, беше прекалено хубаво, за да е вярно. В моя живот щастието и удовлетворението траеха само по няколко мига и в повечето случаи бяха напълно илюзорни.

Винаги имаше нещо скрито, което дебнеше и чакаше подходящ момент, за да разруши всичко.

Гидиън пристигна, точно когато вадех печеното от фурната. В едната ръка носеше чанта за дрехи, а в другата лаптоп. Тревожих се, че след сеанса при доктор Питърсън ще се прибере вкъщи сам, затова изпитах огромно облекчение, когато ми се обади, за да ми каже, че пътува към мен. Въпреки това, когато отворих вратата и го видях да стои на прага, през тялото ми премина нервна тръпка.

— Здравей — поздрави ме той тихо и ме последва в кухнята. — Мирише страхотно.

— Дано да си гладен. Приготвих толкова много храна, а Кари надали ще иска да вечеря с нас.

Гидиън остави багажа си върху плота и колебливо пристъпи към мен, внимателно взирайки се в лицето ми.

— Донесох си някои неща, смятам да преспя при теб, но ако имаш нещо против, ще си тръгна. Мога да го направя по всяко време. Трябва само да ми кажеш.

Въздъгнах дълбоко, твърдо решена да не оставя страха да ръководи действията ми.

— Искам да останеш.

— И аз искам да бъда с теб — отвърна той и спря до мен. — Мога ли да те прегърна?

Обърнах се към него и го стиснах здраво.

— Моля те.

Притисна бузата си до мен и ме прегърна силно. В прегръдката ни липсваше обичайната естественост и лекота. Между нас се усещаше стеснителност, каквото никога преди не бяхме изпитвали.

— Как си? — прошепна той.

— Добре съм, когато си до мен.

— Но все още си нервна. — Той докосна с устни челото ми. — И аз съм малко нервен. Не знам как изобщо ще можем да заспим един до друг.

Отдръпнах се леко от него и го огледах внимателно. Точно от това се страхувах и аз, а разговорът с Кари беше задълбочил страха ми още повече. „Той е истинска бомба със закъснител...“

— Ще измислим нещо — отвърнах аз.

Настъпи дълго мълчание.

— Нейтън някога опитвал ли се е да се свърже с теб?

— Не.

Дълбоко в себе си таях истински ужас, че един ден, независимо дали случайно, или нарочно, отново ще се изправя лице в лице с него. Той беше някъде тук, дишаше същия въздух.

— Защо питаш?

— Днес си мислех за това.

Вгледах се внимателно в лицето му и в гърлото ми заседна бучка, когато видях колко много страда.

— Защо?

— Защото носим огромен товар на плещите си.

— И мислиш, че няма да се справим?

Гидиън поклати глава:

— Не искам да мисля по този начин.

Не знаех как да реагирам. Какви обещания можех да му дам, след като не бях сигурна, че любовта ми към него и неговата необходимост да е с мен ще са достатъчни, за да имаме истинска връзка?

— За какво мислиш? — попита той.

— За печеното във фурната. Умирам от глад. Ще отидеш ли да попиташ Кари дали иска да вечеря с нас и да сядаме на масата.

* * *

Гидиън каза, че заварил Кари да спи, така че двамата вечеряхме на свещи в трапезарията. Обстановката беше доста официална, въпреки че и двамата бяхме по пижами и фланелки, защото се бяхме преоблекли, след като взехме по един душ. Тревожех се за Кари, но двамата с Гидиън имахме нужда точно от това — малко време насаме в спокойна обстановка.

— Вчера обядвах с Магдалин в кабинета ми — започна той, след като опита яденето.

— Така ли?

Значи, докато аз обикалях магазините, за да търся пръстен, Магдалин е била насаме с гаджето ми.

— Не започвай пак с този тон — предупреди ме той. — Тя обядва с мен в кабинета ми, пълен с твоите цветята, а от снимката на бюрото ми ти непрекъснато ми изпращаше целувки. Присъстваше точно толкова, колко и тя.

— Извинявай. Инстинктивна реакция.

Той вдигна ръката ми към устните си и я целуна бързо, но силно.

— Радвам се, че все още ме ревнуваш.

Въздъгнах. През целия ден бях раздирана от съмнения, не можех да реша какви са истинските ми чувства за случващото се около мен.

— Спомена ли пред нея нещо за Кристофър?

— Точно това беше поводът да обядваме. Показах ѝ клипа.

— Какво? — стреснах се аз, защото се сетих, че телефонът ми се бе изключил в колата. — Как го направи?

— Взех телефона ти и изтеглих клипа. Не забеляза ли, че снощи ти го върнах напълно зареден?

— Не.

Оставих приборите на масата. Независимо дали Гидиън обичаше да доминира, или не, трябваше още сега да изясним кои граници на личното ми пространство не можеше да прекрочва.

— Не може просто да вземаш телефона ми и да го хакваш, Гидиън.

— Не съм го хаквал. Той дори нямаше парола.

— В случая това няма никакво значение. Това е сериозно нарушаване на личното ми пространство. Господи...

Защо никой на този свят не разбираше, че има граници, които трябва да уважава?

— Ще ти хареса ли, ако започна да ровя из нещата ти?

— Нямам какво да крия. — Той извади телефона от джоба си и ми го подаде. — Ти също не би трябвало да криеш нищо.

Не исках да влизаме в спор точно сега, и без това нещата между нас бяха доста деликатни, но бях отлагала разговора по въпроса твърде дълго.

— Няма значение дали искам да скрия нещо от теб. Имам право на свое лично пространство и трябва да ме попиташ, преди да

посегнеш към която и да е от вещите ми. Трябва да престанеш да вземаш каквото си пожелаеш, без да съм ти дала разрешение за това.

— Какво толкова лично има в това? — попита той и се намръщи.
— Ти самата ми показва клипа.

— Моля те, не се дръж като майка ми, Гидиън! — изкрещях аз.
— Стига ми един луд!

Гневът ми го стресна, очевидно не очакваше, че подобно нещо би могло да ме ядоса толкова.

— Добре. Съжалявам.

Изпих виното си до дъно в опит да укротя гнева и тревогата си.

— Съжаляваш, че се ядосах? Или за това, което си направил?

Гидиън помълча известно време и накрая отговори:

— Съжалявам, че се ядоса.

Наистина не разбираше.

— Не можеш ли да видиш колко откачено е всичко това?

— Ева — въздъхна дълбоко той и прокара ръка през косата си, — прекарвам една четвърт от денонощието *вътре* в теб. Затова всички останали граници, които се опитваш да поставяш, ми се струват доста условни.

— Но не са условни. За мен те са много важни. Ако искаш да разбереш нещо, трябва да ме попиташ.

— Добре.

— Не го прави повече — предупредих го аз. — Говоря съвсем сериозно, Гидиън.

— Добре. Разбрах — отговори той и стисна зъби.

Наистина не исках да се караме, затова се върнах към началото на разговора ни.

— Какво каза тя, когато видя клипа?

Той видимо си отдъхна.

— Беше й трудно, разбира се. Особено когато знаеше, че и аз съм го гледал.

— И тя ни видя в библиотеката.

— Не говорихме за това директно, но, от друга страна, какво има да се каже по въпроса? Няма да започна да се извинявам, че съм правил любов с приятелката си в затворена стая. — Той се облегна на стола и въздъхна. — Най-много я заболя, когато видя изражението на Кристофър на клипа, видя какво е истинското му отношение към нея.

Никак не е лесно да осъзнаеш, че някой те използва по този начин. Особено ако мислиш, че познаваш този човек, и вярваш, че държи на теб.

Взех бутилката и започнах да наливам вино в чашите, като се опитвах по този начин да прикрия реакцията си. Говореше като човек, който е преживял подобно нещо. Какво ли точно му се беше случило?

Отпих глътка вино и попитах:

— А ти как реагира?

— Какво мога да направя? През годините съм правил безкрайно много опити да разговарям с Кристофър. Давах му пари. Заплашвах го. Не направи никакъв опит да се промени. Много отдавна разбрах, че единственото, което ми остава, е да се опитвам да намаля щетите. И да те държа колкото е възможно по-далече от него.

— За последното със сигурност ще ти помогна, вече знам какъв е.

— Чудесно. — Той отпи от виното и ме погледна над ръба на чашата. — Не ме питаш нищо за сеанса ми с доктор Питърсън.

— Не е моя работа. Освен, разбира се, ако ти не желаеш да споделиш. — Срегнах погледа му и безмълвно го помолих да направи точно това. — Ще те изслушам, ако изпитваш нужда да говориш, но няма да любопитствам. Когато си готов да ме допуснеш до себе си, сам ще го направиш. Но, естествено, ми се иска да знам дали ти допадна.

— Засега, да — усмихна се той. — Имах усещането, че разговорът ни се движи в кръг. Малко са хората, които умеят да разговарят по този начин.

— О, да! Върти те около един и същ проблем, докато не започнеш да гледаш на него от различен ъгъл, и тогава си казваш: „Как съм могъл да пропусна това?“. — Пръстите на Гидиън се движеха нагоре-надолу по столчето на чашата. — Предписа ми някакво лекарство, което да вземам вечер преди лягане. Купих го от аптеката, преди да дойда.

— Какво мислиш за пиенето на лекарства?

Погледна ме, очите му бяха потъмнели и изплашени.

— Мисля, че са необходими. Имам нужда да съм с теб и трябва да съм сигурен, че това ще е безопасно за теб, независимо какво ще ми струва. Според доктор Питърсън, комбинирано с терапия, това

лекарство се е отразило много добре на други пациенти, страдащи от „атипична сексуална парасомния“. Ще трябва да му се доверя.

Протегнах се и стиснах ръката му. Фактът, че се бе съгласил да взема лекарства, беше голяма стъпка напред, особено като се има предвид, че дълго време е отказвал да признае съществуването на проблема.

— Благодаря ти.

Гидиън също стисна ръката ми.

— Очевидно има много хора с подобен проблем и са проведени различни изследвания на разстройствата на съня. Разказа ми, че има документиран случай, при който мъж посягал на жена си по време на сън в продължение на дванайсет години и едва тогава двамата потърсили помощ.

— Дванайсет години! Господи!

— Една от причините да чакат толкова дълго била, че на сън той бил много по-добър в леглото — добави той сухо. — Ако и това не е смъртоносен удар за егото, не знам кое е.

Вперих поглед в него.

— Откачена история!

— Нали? — Кривата усмивка бързо изчезна от устните му. — Не искам да се чувстваш длъжна да спиш в едно легло с мен, Ева. Няма магическо хапче. Мога да спя на дивана, а мога и да си отида вкъщи, макар че от двете бих избрал дивана. Целият ми ден е по-добър, когато започне с теб.

— Моят също.

Гидиън се протегна, взе ръката ми и я допря до устните си.

— Никога не съм мислел, че това ще ми се случи. Че ще има някой, който знае за мен всичко, което знаеш ти. Някой, с когото мога да говоря за проблемите си по време на вечеря, защото знам, че ме приема такъв, какъвто съм. Благодарен съм, че те има, Ева.

Усетих в гърдите си сладка болка. Говореше така красиво, така истински.

— И аз изпитвам същите чувства.

Може би дори по-дълбоки, защото бях влюбена в него. Не казах това на глас. Един ден и той щеше да почувства същото. Нямах да се откажа, докато не стане изцяло и безвъзвратно мой.

* * *

Подпрял босите си крака на холната масичка и с лаптопа в скута, Гидиън изглеждаше толкова спокоен и у дома си, че непрекъснато поглеждах към него и не можех да се съсредоточа в шоуто, което гледах по телевизията.

„Как стигнахме дотук?“ — питах се аз. Този екстравагантен секси мъж и аз?

— Зяпаш ме — измърмори Гидиън, без да отделя поглед от лаптопа. Изплезих му се. — Това сексуална оферта ли е, госпожице Трамел?

— Как ме видя, като през цялото време беше забил нос в работата си?

Той вдигна глава и срещна погледа ми. Сините му очи горяха от желание.

— Винаги си пред погледа ми, ангелче. От момента, в който ме откри, не виждам нищо друго, освен теб.

* * *

Сряда сутринта започна с усещането как Гидиън, който лежеше зад гърба ми, вкарва члена си в мен. Това щеше да се превърне в новия ми любим начин за събуждане.

— Добре — прошепнах аз дрезгаво и разтърках очи, за да прогоня съня.

В този момент той обгърна кръста ми с ръка и ме придърпа поблизо до топлото си мускулесто тяло.

— Виждам, че си закачлив тази сутрин.

— Ти си прекрасна и секси всяка сутрин — промърмори той и гризна леко рамото ми. — Толкова е приятно да се събудям до теб.

Отпразнувахме спокойната нощ с няколко оргазма.

* * *

Доста по-късно същия ден обядвах с Марк и Стивън в един много приятен мексикански ресторант, скътан в едно мазе под улицата. Слязохме по няколко стъпала и се озовахме в изненадващо просторен и добре осветен салон със стилни келнери, облечени в черни елечи.

— Трябва да доведеш гаджето си тук — започна Стивън — и да го накараш да те почерпи една маргарита с нар.

— Добре ли я правят? — попитах.

— О, да.

Келнерката, която дойде да вземе поръчката ни, флиртуваше съвсем открито с Марк, като премигваше закачливо с невероятно дългите си мигли. Марк отговори на закачката ѝ. Докато се хранехме, пищната червеночоса жена, чието име, ако се съди по баджа ѝ, бе Шона, ставаше все по-смела. Докосваше Марк по рамото или по врата всеки път, когато минаваше покрай нас. В отговор закачките на Марк ставаха все по-провокативни. Наблюдавах разтревожено Стивън, чието лице започна да се зачервява, а бръчката на челото му да става все по-дълбока. Чувствах се ужасно неудобно и броях минутите до края на този напрегнат обяд.

— Хайде да се видим тази вечер — предложи Шона на Марк, когато донесе сметката. — Прекарай една нощ с мен и ще те вкарам в правия път.

Зяпнах. Как бе възможно да му говори така?

— В седем ли свършваш? — попита Марк с изненадващо секси глас. — Ще те скъсам, Шона. Нали знаеш какво става, щом веднъж...

Глътката вода, която отпихах, отиде на криво. Задавих се и започнах неконтролируемо да кашлям.

Стивън скочи на крака, заобиколи масата, дойде до мен и ме тупна силно по гърба.

— По дяволите, Ева — засмя се той, — само се шегуваме с теб. Моля те, не умирай!

— Какво? — изхълцах аз и избърсах насълзените си очи.

Той се засмя, отиде при келнерката и я прегърна през рамо.

— Ева, запознай се със сестра ми, Шона. Шона, това е Ева, жената, която прави живота на Марк много по-лесен.

— Това е чудесно — отвърна Шона, — тъй като ти правиш живота му много по-труден.

— Той затова не може да се раздели с мен — смигна ми Стивън.

Сега, когато видях брата и сестрата един до друг, забелязах приликата, която преди ми бе убегнала. Отпуснах се на стола, присвих очи и изгледах лошо Марк.

— Не беше честно от твоя страна.

Имах чувството, че Стивън всеки момент ще избухне. Марк вдигна ръце все едно се предаваше:

— Идеята беше изцяло негова. Нали си спомняш, че много си пада по драматични сериали?

— Хайде, Ева — обади се Стивън, като се усмихваше и се полюшваше на петите си, — нали знаеш, че в нашата връзка Марк е този, който дава идеите.

Шона извади визитна картичка от джоба си и ми я подаде.

— Ето телефонния ми номер. Обади ми се. Знам всички мръсни подробности за тези двамата. Ще ти помогна да им го върнеш тъпкано.

— Предателка! — възмути се Стивън.

— Я стига — отрязва го Шона и сви рамене, — ние, момичетата, трябва да се подкрепяме.

* * *

След работа двамата с Гидиън отидохме в неговия фитнес. Ангъс ни остави точно пред входа. Залата беше пълна, в съблекалнята почти нямаше свободно място. Преоблякох се, оставих си нещата и след това с Гидиън се срещнахме в коридора.

Махнах с ръка на Даниел, треньора, с когото бях разговаряла при първото си посещение тук, и Гидиън ме тупна по дупето.

— Хей — запротестирах аз и ударих ръката, която се бе опитала да ме накаже, — я стига!

Той ме хвана за опашката, нежно наклони главата ми назад и маркира територията си, като ме целуна дълбоко и страстно. От начина, по който придърпа косата ми, усетих как по кожата ми премина електричество.

— Ако това е идеята ти да ме спреш — прошепнах аз, почти опряла устни в неговите, — трябва да знаеш, че предизвикваш точно обратния ефект.

— Готов съм веднага да поработя още малко по въпроса — отвърна той и захапа леко долната ми устна. — Но не бих те съветвал да изпробваш границите ми точно по този начин, Ева.

— Не се притеснявай. Знам и други начини.

Гидиън отиде първо на пътечката за бягане и ми даде възможност да се наслаждавам на лъсналото му от пот тяло... на публично място. Колкото и често да го виждах така, когато бяхме насаме, гледката винаги ме изумяваше.

Господи, колко хубав беше с прибрана коса. И как само се движеха мускулите му под загорялата кожа. Каква сила и грация излъчваха движенията му. Да наблюдавам как този елегантен градски човек се превръща в истински дивак, след като свали костюма си, ме караше да тръпна от възбуда.

Не можех да откъсна поглед от него и за щастие, не ми се налагаше да го правя. В края на краищата той беше мой — факт, който предизвикваше горещи вълни по цялото ми тяло. Освен това останалите жени във фитнеса също го гледаха. Десетки погледи, изпълнени с възхищение, го следяха, докато се местеше от уред на уред.

Щом забеляза, че го гледам, му хвърлих предизвикателен поглед и леко навлажних долната си устна с език. Той повдигна въпросително вежди и едва-едва ми се усмихна, от което ме полазиха тръпки. Не си спомням кога за последен път бях тренирала с такова усърдие. Не усетих кога измина час и половина.

Качихме се в бентлито и се отправихме към апартамента му, а аз започнах неспокойно да се въртя на мястото си. Погледнах няколко пъти към Гидиън и мълчаливо го подканих. Той хвана ръката ми и преплете пръсти с моите.

— Ще трябва да почакаш.

Думите му ме стреснаха.

— Какво?

— Чу ме много добре. — Целуна върха на пръстите ми и най-нахално ми се усмихна закачливо. — Удоволствието става още по-голямо, когато трябва да проявиш търпение, за да го получиш, ангелчето ми.

— Защо трябва да чакаме?

— Помисли си само как ще полудеем един за друг, докато чакаме вечерята да свърши. Доближих се до Гидиън, така че Ангъс да не може да чуе думите ми, макар да знаех, че като истински професионалист, той не забелязва какво става на задната седалка.

— Така или иначе ще се случи, защо тогава да чакаме?

Но Гидиън не поддаде. Вместо това започна да измъчва и двамата ни. Съблякохме се взаимно и влязохме заедно под горещия душ, ръцете ни през цялото време докосваха и опипваха извивките на телата ни. След това се облякохме за официалната вечеря. Той сложи смокинг, но без вратовръзка. Откопча яката на колосаната си бяла риза, така че да се вижда малка част от гърдите му. За мен бе избрал копринена коктейлна рокля на Вера Уанг с цвят на шампанско. Беше с гол гръб, без презрамки и пола на волани, която стигаше малко над коленете.

Усмихнах се, когато я видях. Бях сигурна, че ще се побърка да ме гледа цяла вечер, облечена в нея. Беше прекрасна и наистина я харесвах, но моделът бе създаден за високи и слаби модели, а не за ниски и надарени момичета. Направих опит да се поприкрия, като оставих пуснатата си коса да пада върху гърдите ми, но изражението на Гидиън ми подсказа, че не е бил особено успешен.

— Господи, Ева! — възкликна той и понамести панталоните си. — Явно съм сбъркал с тази рокля. Не можеш да се появиш на публично място така.

— Нямаме време да поправяме грешката.

— Не предполагам, че е толкова разголена.

Свих рамене и се усмихнах.

— Какво да кажа? Ти си я купил.

— Сега виждам, че изборът ми не е бил особено подходящ. Колко време ще ти трябва да я свалиш?

Плъзнах език по долната си устна и отговорих:

— Не знам. Искаш ли да проверим?

Погледът му се замъгли.

— Така никога няма да тръгнем.

— Аз нямам нищо против.

Изглеждаше толкова секси и както обикновено го желаех до полуда.

— Няма ли някакво сако или нещо друго, което да облечеш отгоре? Може би яке? Или балтон?

Грабнах официалната си чантичка от тоалетката и го хванах под ръка.

— Не се безпокой, вниманието на всички ще е насочено към теб, така че едва ли някой ще ме забележи.

Намръщи се, когато го дръпнах да излезем от стаята.

— Сериозно те питам, да не би гърдите ти да са станали по-големи? Направо излизат от корсажа.

— Аз съм на двадесет и четири години, Гидиън — отговорих му сухо. — Спрях да се развивам преди доста време. Такава съм, каквато ме виждаш.

* * *

Отидохме в хола. Докато стигнем до фойето, отново имах възможност да се насладя на красотата на дома на Гидиън. Харесваше ми това, че изглеждаше топъл и гостоприемен. Старинният чар на мебелите бе очарователен и елегантен и в същото време изключително удобен. Невероятната панорама, която се разкриваше през сводестите прозорци, допълваше вътрешната подредба, без да я засенчва.

Комбинацията от тъмно дърво, състарен камък, топли цветове и ярки акценти ясно показваше, че тук са вложени много пари, същото важеше и за скъпите произведения на изкуството по стените. Но демонстрацията на богатство бе направена с много вкус. Човек никога не би се почувствал неудобно в тази къща, не би се страхувал да пипне нещо или пък да седне някъде. Просто атмосферата не беше такава.

Влязохме в частния асансьор и Гидиън пристъпи към мен, веднага щом вратите се затвориха. Опита се да дръпне малко по-нагоре корсажа ми.

— Ако продължаваш, ще се види цепката между краката ми — предупредих го аз.

— По дяволите!

— Хайде да се забавляваме. Аз ще играя ролята на празноглава блондинка, която се опитва да се добере до милионите и мъжкото ти достойнство. А ти ще играеш себе си — милиардерът плейбой с поредната си играчка. Просто гледай отегчено и снизходително, докато се притискам в теб и ти чуруликама колко си велик.

— Не е смешно — отвърна той, после изведнъж се оживи. —
Защо не наметнеш един шал?

* * *

Влязохме в залата, където щеше да се състои официалната вечеря за събиране на средства за кризисен център за жени и деца и веднага попаднахме в медийното торнадо. Подобно внимание винаги ме плашеше и затова се концентрирах изцяло върху Гидиън. Нищо не можеше да разсее напрежението ми по-добре от него. И тъй като се бях съсредоточила изцяло върху лицето му, успях да забележа как само за миг той се промени и от обикновен човек се превърна в публична личност.

Сякаш сложи маска. Ирисите на очите му станаха леденосини, а от чувствените му устни изчезна и последната следа от усмивка. Почувствах как силата на волята му ни обгърна и ни затвори в наш собствен свят. Между нас и останалите имаше непреодолима преграда и тя се бе появила само защото той я бе пожелал. Стоях до него и знаех, че никой няма да посмее да се доближи и да ме заговори, докато не получи знак, че може да го направи.

Това обаче не пречеше на хората да гледат. Повечето обърнаха глави и проследиха Гидиън, докато влизахме в балната зала. Притеснявах се от целия този интерес, но той сякаш изобщо не го забелязваше и не се вълнуваше от него.

Ако наистина бях решила да се притискам в Гидиън и да му чуруликам, сигурно щеше да се наложи да се наредя на опашка. В момента, в който спряхме, около нас се струпаша хора. Отдръпнах се, за да направя място на тези, които се надпреварваха да привлекат вниманието му, и отидох да потърся шампанско. „Уотърс Фийлд & Лийман“ бяха направили рекламата за благотворителната вечеря и забелязах в залата няколко познати лица.

Тъкмо успях да грабна една чаша от таблата на преминаващия келнер, когато чух някой да ме вика по име. Обърнах се и видях племенника на Стантън, който се приближаваше към мен широко усмихнат. Беше приблизително на моята възраст, имаше черна коса и

зелени очи. Бяхме се срещали по време на ваканциите, които прекарвах при майка си, и сега се зарадвах да го видя.

— Мартин! — възкликнах аз и бързо го прегърнах. — Как си? Изглеждаш страхотно.

— Точно щях да кажа същото — отвърна той и огледа внимателно роклята ми. — Чух, че си се преместила в Ню Йорк, и все ми се искаше да ти се обадя. Откога си в града?

— Отскоро. От няколко седмици.

— Изпий си шампанското и да вървим да танцуваме — предложи той.

Усещах как пенливото вино се разлива по вените ми, докато си пробивахме път към дансинга, съпроводени от гласа на Били Холидей, който пееше „Summertime“.

— Е, започна ли работата? — попита ме Мартин.

Разказах му за работата си, докато танцувахме, и го попитах с какво се занимава. Не се изненадах, когато разбрах, че работи за „Стантън инвестмънт“ и че се справя добре.

— С удоволствие ще мина да те взема някой път за обяд — заяви той.

— Би било чудесно.

Музиката свърши, направих крачка назад и се блъснах в някого. Ръцете му ме хванаха през кръста, за да ме задържат, и когато се обърнах, видях, че зад гърба ми е Гидиън.

— Здравсти — прошепна той и впери леден поглед в Мартин. — Запознай ни!

— Гидиън, това е Мартин Стантън. Познаваме се от няколко години. Той е племенник на втория ми баща — поех дълбоко дъх и продължих. — Мартин, запознай се с най-важния мъж в живота ми, Гидиън Крос.

— Крос — Мартин се усмихна и подаде ръка, — разбира се, знам кой сте. Приятно ми е да се запознаем. Щом така стоят нещата, може би скоро ще се срещнем на някое семейно събиране.

Гидиън ме прегърна през рамото.

— Със сигурност.

Някой извика Мартин, той се наведе към мен и ме целуна по бузата.

— Ще ти се обадя да излезем на обяд. Може би още следващата седмица.

— Чудесно.

С цялото си тяло усещах напрежението, изпълнило Гидиън, макар че, когато вдигнах поглед, той изглеждаше съвсем спокоен и безучастен.

Дръпна ме на дансинга и двамата се понесохме под звуците на „What a Wonderful World“ на Луис Армстронг.

— Не съм сигурен, че го харесвам — измърмори той.

— Мартин е прекрасен човек.

— Нямам нищо против него, стига да знае, че си моя.

Притисна бузата си до слепоочието ми и постави ръка върху голия ми гръб. Държеше ме по начин, който не оставяше никакво съмнение, че му принадлежа.

Наслаждавах се на възможността да бъда толкова близо до прекрасното му тяло пред очите на всички. Вдъхнах аромата му и се отпуснах в умелите му ръце.

— Хубаво ми е така.

Той зарови лице в косата ми и прошепна:

— Така и трябва да бъде.

Блаженството ми трая до края на песента.

Точно слизахме от дансинга, когато забелязах Магдалин, застанала встрани. В първия момент не успях да я позная, беше подстригала косата си съвсем късо. Изглеждаше елегантна и изискана в семплата си черна рокля, но бе изцяло засенчена от ослепителната брюнетка, с която разговаряше.

Гидиън поспря и се поколеба за миг, след което тръгна отново с обичайното си темпо. Гледах в краката си, решила, че се опитва да избегне нещо на пода, когато той се наведе над мен и тихичко прошепна:

— Трябва да те запозная с един човек.

Опитах се да разбера накъде ме води. Жената до Магдалин го бе забелязала и се бе обърнала към него. Погледите им се срещнаха и в същия момент усетих напрежението в тялото му. Веднага разбрах причината.

Жената, която и да беше тя, бе лудо влюбена в Гидиън. Беше изписано по лицето ѝ, четеше се в светлосините ѝ сякаш неземни очи.

Беше изключително красива, толкова изящна, сякаш не бе истинска. Гъстата ѝ мастиленочерна коса стигаше почти до кръста ѝ. Роклята ѝ бе в същия леден нюанс като очите, а кожата ѝ — златиста от слънцето, беше висока и с идеална фигура.

— Здравей, Корин — поздрави я той и гласът му бе малко подрезгав от обикновено. Пусна ме и хвана ръцете ѝ. — Не ми каза, че си се върнала. Можех да дойда да те посрещна.

— Оставих няколко съобщения на телефонния секретар в апартамента ти — отвърна тя съвсем спокойно и непринудено.

— Напоследък не прекарвам много време там.

Като че ли това му напомни, че съм до него, пусна ръцете ѝ и ме придърпа към себе си.

— Корин, това е Ева Трамел. Ева, Корин Жиро. Моя стара приятелка.

Протегнах ръка и се здрависах с нея.

— Всички приятели на Гидиън са и мои приятели — каза тя и се усмихна мило.

— Надявам се, че това се отнася и за гаджетата му.

По погледа ѝ разбрах, че вече знае коя съм.

— Особено за тях. Ако позволите, ще ви го отнема за момент, искам да го представя на един мой познат.

— Разбира се — отвърнах съвсем спокойно, макар че изобщо не се чувствах така.

Гидиън докосна леко челото ми с устни, приближи се до Корин и ѝ предложи ръката си. Двете с Магдалин останахме в неловко мълчание. Изпитах известно съжаление към нея, стори ми се толкова унила.

— Новата прическа много ти отива, Магдалин.

Тя ме погледна, стиснала устни, но после изразът на лицето ѝ се смекчи и тя въздъхна примирено:

— Благодаря. Време беше за промяна. Всъщност за много промени. Освен това няма никакъв смисъл да се опитвам да имитирам жената, която замина, защото тя отново е тук.

Намръщих се объркано.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— Говоря за Корин — обясни тя и ме изгледа внимателно. — Явно не знаеш. Двамата с Гидиън бяха сгодени в продължение на

повече от година. Тя развали годеча, омъжи се за един богат французин и замина за Европа. Но бракът ѝ не беше сполучлив. В момента е в развод и отново се е преместила да живее в Ню Йорк.

Сгоден. Усетих как кръвта се отдръпва от главата ми. Насочих поглед към мъжа, когото обичах. Той стоеше до жената, която някога навярно бе обичал, и я придържаше за талията, докато тя се смееше, облегната на него.

Стомахът ми се стегна от ревност и страх. Бях решила, че Гидиън никога преди мен не е имал сериозна романтична връзка. Колко глупаво! Та той бе един от най-желаните мъже.

Магдалин ме докосна по рамото.

— Трябва да седнеш, Ева. Много си бледа.

Осъзнах, че дишам тежко и че пулсът ми е опасно ускорен.

— Права си.

Приближих се до най-близкия стол и седнах. Магдалин се настани до мен.

— Ти наистина го обичаш — каза тя. — Преди не бях забелязала. Извинявай. Съжалявам и за онова, което ти наговорих при първата ни среща.

— Ти също го обичаш — отговорих сухо. — А по онова време аз не бях влюбена в него. Все още не.

— Това не ме извинява, нали?

С благодарност приех чашата шампанско, която келнерът ми предложи, взех една и за Магдалин. Допряхме чашите си в жалка демонстрация на солидарност между две нещастни жени. Исках да си тръгна. Исках да стана и да изляза от залата. Исках Гидиън да разбере, че съм си тръгнала, и да е принуден да ме последва. Исках да изпита поне част от болката, която изпитвах в момента аз. Глупави, детински, болезнени желания, които ме караха да се чувствам дребнава.

Присъствието на Магдалин, която седеше безмълвно до мен и ме гледаше съчувствено, ми подежда успокояващо. Тя знаеше какво означава да обичаш Гидиън и да го желаеш прекалено силно. Фактът, че и тя се чувстваше не по-малко нещастна от мен, само потвърждаваше опасенията ми, че Корин е истинска заплаха.

Възможно ли е през цялото време да бе страдал за нея? Тя ли бе причината за желанието му да се дистанцира от жените?

— Значи тук си била.

Вдигнах поглед и видях Гидиън пред себе си. Разбира се, Корин все още го държеше под ръка и имах възможността да усетя ефекта, който имаха като двойка, от съвсем близо. Заедно двамата бяха просто невъзможно ослепителни.

Корин седна до мен, а Гидиън леко докосна бузата ми с пръсти.

— Трябва да поговоря с един човек — заяви той. — Искаш ли да ти донеса нещо за пиене?

— Водка със сок от боровинки. Нека бъде двойна. — Имах нужда от нещо по-силно. Веднага.

— Добре — отвърна той, но се намръщи, като чу желанието ми.

— Толкова се радвам, че се запознахме, Ева — започна Корин. — Гидиън много ми е говорил за теб.

— Едва ли е било чак толкова много. Не се забавихте дълго.

— Говорим по телефона почти всеки ден. — Тя се усмихна, усмивката ѝ бе съвсем естествена, без никаква злоба. — Приятели сме от много време.

— Повече от приятели — обади се Магдалин саркастично.

Корин я погледна намръщено и по това разбрах, че не би трябвало да знам за връзката ѝ с Гидиън. Интересно кой от двамата бе решил, че е по-добре да не ми казват, а може би и двамата? Защо се опитваха да премълчат, щом нямаше какво да крият?

— Така е — призна Корин с явно нежелание. — Въпреки че минаха доста години оттогава.

Извърнах се и я погледнах право в лицето.

— Ти още го обичаш.

— Не можеш да ме обвиняваш за това. Всяка жена, която е прекарала известно време с него, неизбежно се влюбва. Той е красив и недостижим. Трудно може да се устои на тази комбинация. — Тя се усмихна мило. — Сподели с мен, че под твое въздействие е започнал да се открива. Благодарна съм ти за това.

Канех се да ѝ отговоря: „Не го правя заради теб“, когато в съзнанието ми се прокрадна една коварна мисъл, загнезди се там и ме накара да се чувствам уязвима. Възможно ли бе, без да знам, да го правя за нея?

Започнах да си играя с празната чаша от шампанско, която стоеше на масата.

— Щял е да се ожени за теб.

— И най-голямата грешка, която направих, бе, че си тръгнах.

Тя вдигна ръка към врата си, тънките ѝ пръсти нервно се раздвижиха, като че ли търсеха някаква огърлица, която обикновено беше там.

— Бях много млада и определени черти в характера му ме плашеха. Беше толкова обсебващ. Едва след като се омъжих, разбрах, че желанието да притежаваш другия е далече по-добро от безразличието. Поне за мен е така.

Отместих поглед, усетих, че започна да ми се повдига.

— Много си мълчалива — отбеляза Корин.

— Какво има за казване? — обади се Магдалин.

И трите го обичахме. И трите бяхме готови да му се отдадем. В крайна сметка той щеше да избере една от нас.

— Трябва да знаеш, Ева — продължи Корин и ме погледна със синьо-зелените си очи, — че той ми каза колко си специална за него. Трябваше ми известно време, за да събера достатъчно смелост да се върна тук и да ви видя заедно. Преди няколко седмици дори отмених резервацията за самолета си. Горкичкият Гидиън, прекъснах го, докато държеше реч по време на благотворителна вечеря, за да му кажа, че съм на път и че имам нужда от помощта му да се устроя.

Замръзнах, чувствах се крехка като пукната чаша. Сигурно говореше за благотворителната вечеря вечерта, когато с Гидиън за първи път правихме секс. Вечерта, в която ме беше оставил, за да се погрижи за нещо, след като „осветихме“ лимузината му и той моментално се затвори в себе си.

— Когато ми върна обаяването — продължи да разказва тя, — каза, че е срещнал жена. Искаше двете да се запознаем, когато пристигна в града. И това ме изплаши. До този момент никога не ме е запознавал с другите жени в живота си.

О, господи! Хвърлих поглед към Магдалин. Значи онази вечер Гидиън ме бе изоставил заради нея. Заради Корин.

21

— Извинете ме — станах от масата и тръгнах да търся Гидиън. Видях го на бара и се отправих към него. Пресрещнах го точно когато тръгваше с две чаши в ръка. Взех питието си и го изпих на един дъх, кубчетата лед се удариха в зъбите ми, причинявайки ми болка.

— Ева...

Гласът му беше мек, но укорът в него бе съвсем ясен.

— Тръгвам си — заявих директно аз, отидох до бара и оставих празната чаша. — Не смятам, че това е бягство, защото те предупреждавам предварително и ти давам възможността да тръгнеш с мен.

Въздъхна дълбоко, много добре разбираше в какво настроение съм в момента. Стана му ясно, че знам.

— Не мога да тръгна.

Обърнах се и се отправих към изхода. Той стисна силно ръката ми.

— Знаеш, че не мога да остана, ако ти си тръгнеш. Нямах никакво основание да се разстройваш, Ева.

— *Никакво!* — Вперих поглед в ръката, която ме стискаше. — Предупредих те, че съм ревнива. И този път имам много сериозна причина за това.

— Това, че си ме предупредила, не е извинение да се държиш нелепо.

По лицето му не бе изписана никаква емоция, говореше тихо и спокойно. Ако човек ни наблюдаваше отдалеч, нямаше да забележи напрежението между нас, но то беше там, в погледа му. Гореща страст и леден гняв. Само той можеше да съчетае и двете.

— Аз ли се държа нелепо? А какво ще кажеш за Даниел, личния треньор? Или за Мартин, който на практика е член на семейството ми? — Приблжих се до него и му прошепнах: — Не съм се чукала с нито един от двамата, а за годеж не може да става и дума! И можеш да си сигурен, че не сме си приказвали по телефона всеки ден.

Най-неочаквано той обви ръка около кръста ми и ме придърпа плътно до себе си.

— Имаш нужда от чукане — изсъска той в ухото ми и леко го захапа. — Не трябваше да ни карам да чакаме.

— А може би си планирал всичко — не му останах длъжна. — Пазил си се, в случай че се появи някоя стара любов и предпочетеш да изчукаш нея.

Гидиън изпи питието си на една глътка, сложи ръка около кръста ми, притисна ме така, че да не мога да избягам, и ме поведе към изхода. Извади телефона от джоба си и нареди лимузината да ни чака отпред. Когато излязохме на улицата, елегантната кола вече бе паркирана до бордюра. Ангъс отвори задната врата, Гидиън ме бутна вътре и му заповяда:

— Карай наоколо, докато ти кажа.

След това се вмъкна в колата и седна толкова близо до мен, че чувствах дъха му върху голия си гръб. Опитах се да се преместя на отсрещната седалка, исках да бъда колкото е възможно по-далеч от него.

— Спри — нареди той рязко.

Паднах на колене на покрития с килим под, дишах тежко. Каквото и да правех, не можех да променя факта, че Корин Жиро е много по-подходяща за Гидиън от мен. Беше спокойна и уравновесена, присъствието ѝ действаше успокояващо дори на мен — жената, която откачаше само при мисълта за нейното съществуване. Тя бе най-лошият ми кошмар.

Гидиън стисна кичур от косата ми и ми попречи да се движа. Бях коленичила между разкрачените му крака с гръб към него и той леко подръпна, така че главата ми се изви назад и опря в рамото му.

— Ще направя това, от което се нуждаем и двамата, Ева. Ще се чукаме дотогава, докато не притъпим напрежението достатъчно, че да можем да изкараме вечерята. И ти няма да се притесняваш от Корин, защото докато тя е в залата, аз ще съм дълбоко вътре в теб.

— Добре — прошепнах аз и облизах сухите си устни.

— Забравяш кой трябва да се подчинява, Ева. — Гласът му беше груб. — Позволих ти да поемеш контрола. Огънах се и се опитах да се приспособя към теб. Готов съм на всичко, за да те задържа до себе си и

да те направя щастлива. Но няма да се оставя да бъда подчинен и контролиран. Не бъркай желанието ми да ти угодя със слабост.

Преглътнах трудно, кръвта ми гореше от желание.

— Гидиън...

— Протегни се и хвани с две ръце дръжката над вратата. Не я пускай, докато не ти кажа, разбра ли?

Направих това, което ми нареди, проврях и двете си ръце през кожената примка. Стиснах дръжката и усетих как през тялото ми премина тръпка, осъзнах, че е бил прав — нуждаех се точно от това. Познаваше ме толкова добре.

Гидиън вкара ръцете си в корсажа ми и стисна набъбналите ми гърди. Отпуснах се върху него. В момента, в който започна да масажира и подръпва зърната ми, напрежението веднага ме напусна.

— Господи! — допря устни до слепоочието ми. — Толкова е прекрасно, когато ми се отдаваш по този начин... напълно, сякаш изпитваш огромно облекчение.

— Чукай ме! — Изпитвах нужда да усетя връзката между нас. — Моля те.

Той пусна косата ми, бръкна под роклята и свали бикините ми. Хвърли сакото си на седалката, след това вкара ръка между краката ми. Изстена, когато усети колко влажна и готова бях.

— Ти си създадена за мен, Ева. Не можеш да издържиш дълго, без да ме почувстваш в себе си.

Въпреки това продължи да ме възбужда, прокара изкусните си пръсти по вулвата ми, навлажни клитора и срамните ми устни. Вкара два пръста във вагината ми и я подготви за огромния си пенис.

— Желаш ли ме, Гидиън? — попитах с дрезгав глас.

Искаше ми се да яхна двата му пръста и да започна да се движа върху тях, но не можех да помръдна — дръжката над вратата бе твърде далеч.

— Повече от всичко на света. — Устните му се придвижиха от врата към рамото ми, усещах топлия, мек като кадифе език, който се плъзгаше възбуждащо по кожата ми. — И аз не мога дълго без теб, Ева. Пристрастен съм... Обсебен съм от теб.

Заби нежно зъби в плътта ми, а животинското желание изтръгна от гърдите му дълбок и страстен стон. През цялото време, докато

проникваше в мен с пръстите на едната си ръка, масажираше клитора ми с другата и това ме караше да свършвам отново и отново.

— Гидиън! — простенах аз, кожената дръжка започна да се изплъзва от потните ми пръсти.

Ръцете му се отдръпнаха от мен и в следващия миг чух, че сваля ципа на панталоните си.

— Пусни дръжката, легни по гръб и разтвори крака.

Легнах на седалката, потръпвах в очакване, готова да му отдам тялото си. Погледите ни се срещнаха, за миг лицето му бе осветено от фаровете на преминаваща кола.

— Не се страхувай.

Той се надвеси над мен и се отпусна, като внимаваше да не ме затисне под тежестта си.

— Прекалено възбудена съм, за да се страхувам. — Прегърнах го и се надигнах, за да притисна тялото си в неговото. — Желая те.

Главичката на члена му докосна срамните ми устни. Той изви бедра и проникна в мен. И двамата изстенахме едновременно, сякаш се опарихме от силата на контакта. Тялото ми бе като восък върху седалката, пръстите ми едва докосваха таза му.

— Обичам те — прошепнах аз и се взрях в лицето му, когато той започна да се движи.

Всеки сантиметър от кожата ми пареше като изгорен от слънцето, а гърдите ми бяха толкова натежали от копнеж и напираци чувства, че ми беше трудно да дишам.

— И се нуждая от теб, Гидиън.

— Твой съм — прошепна той, членът му се движеше в мен. — Изцяло съм твой.

Потръпнах, мускулите ми се стегнаха, бедрата ми се надигнаха, за да посрещнат неумолимите му тласъци. Свърших с накъсан стон, разтреперана от екстаза, който струеше между краката ми. И продължих да го притискам вътре в себе си, докато и той започна да стене и да прониква все по-мощно в мен.

— *Ева.*

Движех се като побесняла заедно с него, опитвах се да ускоря оргазма му. Той ме стискаше здраво и дълбоко и силно навлизаше в мен. Главата ми се люшкеше настрани, стенех безсрамно, усещането, че ме е обладал напълно, ме изпълваше с безкрайно удоволствие.

Бяхме полудели един за друг, чукахме се като диви животни, бях толкова възбудена от първичната страст, че имах чувството, че ще умра от оргазма, който се надигаше в тялото ми.

— Толкова си добър, Гидиън. Толкова си добър.

Той стисна бедрата ми и ме повдигна, за да посрещна следващия му тласък, проникна до самия ми край и аз простенах от болка и удоволствие. Вкопчих се здраво в него и отново достигнах до оргазъм.

— О, господи! *Ева...*

Той изпъшка силно и свърши толкова мощно, че ме обля с топлината си. Стисна бедрата ми и се изпразни дълбоко вътре в мен. След като свърши, пое дълбоко дъх, отметна косата ми и целуна влажния ми врат.

— Само ако знаеш какво правиш с мен. Много бих искал да мога да ти го опиша.

Прегърнах го силно.

— Не знам защо се държа така глупаво с теб. Просто не мога да се въздържа, Гидиън. Всичко е толкова...

— ... неконтролируемо.

Той започна отново да се движи ритмично. Спокойно и бавно. Като че ли имахме цялото време на света. Усещах как членът му набъбва при всяко следващо движение.

— А ти имаш нужда от контрол. — Загубих дъх при следващия му тласък.

— Имам нужда от *теб*, Ева. — Погледът му изпиваше лицето ми, докато членът му продължаваше да се движи в мен. — Имам нужда от теб.

* * *

През останалата част от вечерта Гидиън не ми позволи да се отделя от него. По време на вечерята стискаше непрекъснато лявата ми ръка, като предпочете да се храни с една ръка, вместо да ме пусне.

Корин, която беше седнала от другата му страна, го изгледа изненадано.

— Доколкото си спомням, преди не беше левичар.

— И сега не съм — отговори той, вдигна сплетените ни ръце и целуна връхчетата на пръстите ми, карайки ме да се чувствам глупава и несигурна под изпитателния поглед на Корин.

За съжаление, романтичният жест не му попречи по време на цялата вечеря да разговаря с нея, а не с мен, което ме правеше все по-нещастна и неспокойна. През по-голямата част от времето виждах тила на Гидиън вместо лицето му.

— Поне не е пиле.

Извърнах глава към мъжа, който седеше до мен. Бях толкова съсредоточена в усилието си да подслушвам разговора на Гидиън с Корин, че не обърнах почти никакво внимание на останалите гости, седнали на нашата маса.

— Аз обичам пиле — отвърнах аз.

Освен това ми хареса и рибата, която бяха сервирали, бях омела чинията си.

— Прозвуча почти като от реклама.

Той се засмя и изведнъж осъзнах, че е много по-млад, отколкото бялата му коса ме беше накарала да предположа в началото.

— О, най-последно усмивка — продължи той тихо. — И то каква!

— Благодаря — казах аз и му се представих.

— Аз съм доктор Теранс Лукас — отвърна той. — Но предпочитам Тери.

— Радвам се да се запознаем, доктор Тери.

Той се усмихна отново.

— Просто Тери, Ева.

По време на краткия ни разговор, стигнах до заключението, че доктор Лукас не е много по-възрастен от мен, само косата му бе побеляла преждевременно. Като оставим това настрана, лицето му бе красиво и без бръчки, а зелените му очи гледаха любезно и интелигентно.

— Изглеждаш не по-малко отегчена от мен — продължи той. — На тези вечери се събират доста пари за кризисните центрове, но понякога е много скучно. Искаш ли да отидем на бара? Ще те черпя едно питие.

Опитах се да раздвижа ръката, която Гидиън стискаше под масата. В отговор той ме сграбчи още по-силно.

— Какво правиш? — прошепна ми той.

Погледнах през рамо и видях, че ме наблюдава. После вдигна глава към доктор Лукас, който вече бе застанал зад гърба ми, и погледът му моментално стана леден.

— Ще я отърва от отегчението да бъде пренебрегвана, Крос — заяви Тери и постави ръка на облегалката на стола ми, — като прекара известно време с мъж, който с удоволствие ще сподели компанията на толкова красива дама.

Почувствах се ужасно неудобно, усещах напрежението и враждебността между двамата. Опитах се да измъкна ръката си, но Гидиън не я пускаше.

— Върви си, Тери — предупреди го Гидиън.

— Толкова беше погълнат от разговора си с госпожа Жиро, че дори не забеляза, когато седнах на масата — отвърна Тери и се усмихна предизвикателно. — Ще тръгваме ли, Ева?

— Не мърдай, Ева.

Потреперих от ледения глас на Гидиън, но бях достатъчно засегната, за да възразя:

— Не е виновен той и има право.

Гидиън стисна ръката ми толкова силно, че ме заболя.

— Не сега.

Тери насочи поглед към мен.

— Не си длъжна да търпиш да ти говори така. И цялото богатство на света не му дава право да те командва.

Побесняла от яд и ужасно засрамена, аз се обърнах към Гидиън и прошепнах:

— Кросфайър.

Не бях сигурна дали имам право да използвам кодовата дума извън спалнята, но той пусна ръката ми веднага, сякаш нещо го опари. Дръпнах стола си назад и хвърлих салфетката на масата.

— Извинете ме. И двамата.

Стиснах здраво чантичката си и се отдалечих със спокойна и сигурна стъпка. Отправих се към тоалетната по най-прекия път, имах намерение да освежа грима си и да си дам време да се поуспокоя, но когато видях светлините на изхода, се поддадох на изкушението да се измъкна.

Излязох на тротоара, извадих телефона си и пуснах есемес на Гидиън: „Не бягам. Просто си тръгвам“.

Успях да спра такси и се отправих към къщи, за да се опитам да се справя с гнева си.

* * *

Когато стигнах до апартамента, единственото, за което мечтаех, бе гореща вана и бутилка вино. Завъртях ключа, отворих вратата и сякаш се озовах в сцена от порнофилм. Трябваша ми няколко секунди, за да възприема онова, което виждах. Стоях като закована на прага, а в целия апартамент гърмеше техно. Затворих бързо вратата, по пода имаше толкова различни части от човешки тела, че в началото ми беше трудно да определя коя на кого принадлежи. Една жена лежеше разкрасена на земята. Друга бе забила лице във вагината ѝ. Кари я чукаше като бесен, докато някакъв мъж чукаше него отзад.

Отметнах глава и изкрещях пронизително. Беше ми дошло до гуша от всички в моя живот. И тъй като не беше лесно да надвикам музиката, събух едната си обувка и я запратих към уредбата. Дискът прескочи и четиримата на пода забелязаха присъствието ми. Докуцуках до уредбата, спрях я и се обърнах към тях.

— Разкарайте се от дома ми — наредих аз. — Веднага!

— Коя, по дяволите, е тая? — попита червенокосата най-отдолу.
— Да не ти е жена?

За миг Кари ме погледна объркано и виновно, но след това по устните му се появи предизвикателна усмивка.

— Съквартирантката ми. Има място и за теб, бибчо.

— Кари Тейлър, не ме предизвиквай — предупредих го аз. — Вечерта ми не беше никак, ама никак добра.

Тъмнокосият мъж се отдели от Кари и тръгна с бавна стъпка към мен. Когато доближи, видях, че зениците на кафявите му очи са неестествено разширени, а вената на врата му бясно пулсира.

— Мога да я направя по-добра — предложи той и се захили цинично.

— Не се доближавай — извиках аз и се подготвих да го отблъсна със сила, ако се наложи.

— Остави я, Иън! — отсече Кари и се изправи на крака.

— Хайде, бeбчo — oпитa ce дa мe придумa Иън, a нa мeн ми призля, кoгaтo чух oт устaтa му oбръщeниeтo, с кoeтo мe наричaшe Кaри. — Щe си прекарaмe дoбрe. Oстaви тoвa нa мeн.

Бeшe сaмo нa някoлкo сaнтимeтрa oт мeн, нo в слeдвaщия миг изхвърчa с писък към дивaнa. Гидиън стoeшe мeжду мeн и oстaнaлитe и цeлият трeпeрeшe oт гняв.

— Зaвeди ги в стаятa си, Кaри — нaрeди тoй. — Или изoбщo сe мaхaйтe.

Иън пицeшe oт дивaнa ми, a oт нoсa му тeчeшe кръв, въпрeки чe сe oпитвaшe дa гo зaтиснe с двe ръцe. Кaри грaбнa дънкитe си oт пoдa.

— Пo дявoлитe, Eвa, нe си ми мaйкa!

Минaх пoкрaй Гидиън.

— Нe ти ли бeшe дoстaтъчнo, чe прeцaкa нeщaтa с Трeй, идиoт тaкъв? — викнaх аз.

— Тoвa нямa нищo oбщo с Трeй.

— Кoй e Трeй? — пoпитa изрусeнaтa блондинкa и същo сe изпрaви.

Oглeдa внимaтeлнo Гидиън и зaпoчнa съвсeм съзнaтeлнo дa дeмoнстрирa прeд нeгo прeлeститe си, трябвa дa й сe признae, чe имaшe кaквo дa пoкaжe.

В oтгoвoр Гидиън я изглeдa с тaкoвa прeнeбрeжeниe и oтврaщeниe, чe тя сe изчeрви и сe oпитa дa сe прикриe с тяснa рoкля oт злaтнo лaмe, кoятo вдигнa oт пoдa.

— Нe гo приeмaй личнo — нe мoжaх дa сe въздържa аз. — Тoй прeдпoчитa брyнeтки.

Гидиън мe пoглeднa тaкa, сякaш имaшe жeлaниe дa мe убие. Никoгa нe гo бях виждaлa тoлкoвa вбeсeн. Буквaлнo сe трeсeшe oт eдвa пoтискaн гняв.

Изплaших сe oт пoглeдa му и нeвoлнo oтстъпих нaзaд. Тoй изругa и зaрoви и двeтe си ръцe в кoсaтa си.

Внeзaпнo сe пoчувствaх бeзкрaйнo измoрeнa и дo бoлкa рaзoчaрoвaнa oт мъжeтe в живoтa си.

— Рaзкaрaй тaзи пaплaч oт дoмa ми, Кaри.

Тръгнaх пo кoридoрa, кaтo пo пътя свaлих и другaтa си oбувкa. Съблякoх рoклятa си oщe прeди дa стигнa дo врaтaтa нa бaнятa и слeд пo-мaлкo oт минутa бях пoд душa. Изчaкaх вoдaтa дa сe стoпли и

влязох под нея. Бях толкова уморена, че се отпуснах, седнах на пода и обгърнах коленете си с ръце. Топлата вода се лееше върху мен.

— Ева.

Потръпнах, когато чух гласа на Гидиън, и още по-плътно притиснах коленете си.

— По дяволите! — ядно изруга той. — В състояние си да ме вбесиш както никой друг на света.

Погледнах го през мокрите кичури коса, които падаха пред лицето ми. Крачеше из банята, беше оставил самото си някъде, а ризата му се подаваше от панталоните.

— Върви си, Гидиън!

Той спря и ме погледна така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— За нищо на света няма да те оставя тук. Кари си е загубил ума. За малко щеше да паднеш в ръцете на онова дрогирано копеле, ако не бях дошъл навреме.

— Кари никога не би позволил да ми се случи нещо. Но така или иначе, не мога да се разправам и с двама ви едновременно.

Всъщност не исках да се разправам с никой от тях. Исках просто да остана сама.

— Тогава ще се разправяш само с мен.

Прибрах с нервен жест мократа коса от лицето си.

— Така ли? И защо трябва *ти* да си с приоритет?

Отстъпи назад, като че ли го бях ударила.

— Бях останал с впечатлението, че двамата сме най-важните един за друг.

— И аз мислех така. До тази вечер.

— Господи! Ще престанеш ли да мислиш за Корин? — попита той и разтвори широко ръце. — Тук съм — при теб, не виждаш ли? Дори не й казах довиждане, защото веднага хукнах да те гоня. За кой ли път.

— Майната ти! Няма нужда да ме гониш.

Гидиън дойде при мен под душа както си беше напълно облечен. Изправи ме на крака и ме целуна. Силно. Устните му жадно се впиха в моите, ръцете му стискаха раменете ми.

Но този път не омекнах в ръцете му. Не се предадох. Дори когато пусна в гърлото ми сладния си език.

— Защо? — прошепна той и плъзна устни по врата ми. — Защо ме подлудяваш?

— Не знам какъв проблем имаш с доктор Лукас и, честно казано, никак не ме интересува. Но той беше абсолютно прав. През цялата вечер Корин бе обект на вниманието ти. По време на вечерята изобщо не ме забелязваше.

— Невъзможно е да не те забележа, Ева — изражението му беше сериозно и напрегнато. — Не забелязвам никой друг, когато ти си в стаята.

— Странно. Всеки път, когато те погледнех, ти гледаше нея.

— Глупости. — Пусна ме и махна мократа коса от лицето си. — Знаеш какви са чувствата ми към теб.

— Така ли? Знам, че ме желаеш. И имаш нужда от мен. Но дали не обичаш Корин?

— Престани, по дяволите! *Не* я обичам. — Спря водата и прегради пътя ми. — Искаш да ти кажа, че те обичам ли, Ева? Затова ли е всичко това?

Стомахът ми се сви, сякаш бе поел цялата сила на юмука му. Никога преди не бях изпитвала подобна болка, дори не знаех, че съществува. Очите ми горяха и аз се мушнах под ръката му в опит да избягам, преди да се разплача пред него.

— Върви си вкъщи, Гидиън. Моля те.

— Аз съм си вкъщи — отговори той, прегърна ме откъм гърба и зарови лице в мократа ми коса. — При теб.

Опитах се да се измъкна от ръцете му, но бях твърде изтощена. Физически. И емоционално. Сълзите започнаха да се леят от очите ми, не можех повече да ги потискам. А толкова мразех да плача пред някого.

— Върви си. *Моля те.*

— Обичам те, Ева. Разбира се, че те обичам.

— О, господи!

Замахнах с крак, исках да го изритам. Бях готова да направя всичко, само за да се отърва от този човек, който ми бе причинил толкова болка и нещастие.

— Нямам нужда от проклетото ти съжаление. Искам само да се *махнеш*.

— Не мога. Знаеш много добре, че не мога. Ева, престани да се съпротивляваш. Изслушай ме.

— Всяка твоя дума ми причинява болка, Гидиън.

— Това не са точните думи, Ева — продължи той упорито да шепне в ухото ми. — Затова не съм ти ги казал преди. Не отразяват правилно онова, което изпитвам към теб.

— Млъкни. Ако изобщо ти пука за мен, ще млъкнеш и ще си отидеш.

— И преди са ме обичали — и Корин, и други жени... Но какво, по дяволите, знаеха те за мен? Как можеха да ме обичат, след като нямаха никаква представа колко сбъркан съм всъщност? Ако това е любовта, тя е нищо в сравнение с чувствата, които изпитвам към теб.

Замръзнах на място и разтреперана видях в огледалото отражението си — лице, покрито с размазан грим, и безформена мокра коса. До мен, макар и разстроено, лицето на Гидиън бе все така красиво. Чертите му се изкривиха от бурни емоции, когато притисна тялото си в моето. Изглеждахме толкова неподходящи един за друг.

И въпреки това добре разбирах отчуждението, което изпитваш, когато си сред хора, които не виждат истинската ти същност или пък предпочитат да затворят очи пред нея. И аз бях усещала себеомразата от това, че мамииш околните, че се представяш за някого, който искаш да бъдеш, но всъщност не си. И аз бях живяла със страха, че хората, които обичаш, ще се откажат от теб, ако познават истинското ти лице.

— Гидиън...

Той докосна с устни слепоочието ми.

— Мисля, че се влюбих в теб в момента, в който те видях. След това за първи път правихме любов в лимузината и любовта ми се превърна в нещо друго, в нещо много повече.

— Но точно онази вечер ти ме отрязва и ме остави сама, за да се погрижиш за Корин. Как можа да го направиш, Гидиън?

Пусна ме само за миг, след това ме грабна в прегръдката си и ме отнесе до вратата на банята, където висеше халатът ми. Зави ме в него, след това ме накара да седна на ръба на ваната, а той отиде до умивалника и извади от едно чекмедже тампон за сваляне на грим. Клекна пред мен и започна внимателно да почиства лицето ми.

— Когато Корин ми се обади по време на благотворителната вечеря, без да иска, избра най-подходящия момент да ме накара да

извърша някоя глупост — започна да разказва той, вперил любящ поглед в изцапаното ми лице. — Дватама с теб току-що бяхме правили любов и не можех да разсъждавам трезво. Казах ѝ, че съм зает и че не съм сам, но когато долових болката в гласа ѝ, разбрах, че трябва да изясня отношенията си с нея, за да мога да продължа напред с теб.

— Не разбирам. Тогава ме изостави заради нея. Как можеше това да ни помогне да продължим?

— Аз прецаках връзката с Корин, Ева. — Той наведе главата ми назад, за да може да изтрие черните кръгове около очите ми. — Запознах се с нея още докато бях първа година в Колумбийския университет. Направи ми впечатление, разбира се. Тя е красива, мила и никога не е казала лоша дума за някого. Затова, когато насочи вниманието си към мен, аз се оставих да бъда хванат и тя се превърна в първия човек, с когото доброволно правих секс.

— Мразя я. — По устните му се появи лека усмивка. — Не се шегувам, Гидиън. В момента ще се побъркам от ревност.

— С нея беше просто секс, ангелче. Колкото и първично да се чукаме с теб, ние винаги правим любов. Всеки път. Още от първия път. Ти си единствената, която ме е карала да изпитвам подобно нещо.

Въздъгнах дълбоко.

— Чувствам се малко по-добре.

Той ме целуна.

— Предполагам, би могло да се каже, че ходехме. Не спяхме с други и често се появявахме на публични места като двойка. И въпреки това, когато ми каза, че ме обича, останах силно изненадан. И поласкан. Имах някакви чувства към нея. Приятно ми беше да прекарваме времето си заедно.

— Очевидно все още е така — промърморих.

— Просто продължавай да слушаш — скара ми се той и тупна върха на носа ми с пръст. — Мислех си дори, че може би и аз я обичам. По свой си начин... по единствения познат ми начин. Не исках да бъде с никой друг. Затова приех, когато ми предложи да се оженим.

Дръпнах се назад и го изгледах с недоумение.

— Тя ти предложи да се ожените?

— Не бъди така шокирана — отговори той сухо. — Това наранява егото ми.

Чувството на облекчение нахлу в мен така стремително, че ми се зави свят. Хвърлих се към него и го прегърнах с всичка сила.

— Хей, добре ли си?

Прегръдката, с която ми отговори, бе не по-малко силна.

— Да. Започвам да се оправям. — Дръпнах се назад и обхванах лицето му с ръце. — Продължавай.

— Приех по възможно най-грешните причини. Въпреки че бяхме ходили цели две години, не бяхме прекарвали нито една нощ заедно. Никога не бяхме говорили за нещата, за които съм говорил с теб. Тя не ме познаваше, не и истински, и въпреки това се опитвах да се убедя, че ми стига само това, че ме обича. Кой друг, ако не тя, би бил подходящият човек за мен?

Той насочи вниманието си към другото ми око и започна да почиства черните кръгове около него.

— Според мен тя се надяваше, че с годежа отношенията ни ще минат на друго, по-високо ниво. Че може би ще започна да ѝ се разкривам. Че ще прекарваме нощите в хотела, което според нея, между другото, бе много романтично, вместо да се разделяме рано, защото имам часове на другата сутрин. Наистина не знам.

Помислих си, че сигурно е бил ужасно самотен. Бедният ми Гидиън. Бил е самотен толкова дълго. Може би през целия си живот.

— Вероятно — продължи той, — когато след година развали годежа, се е надявала, че това също може да се окаже ново начало, че ще положи усилия да я задържа. Вместо това, аз изпитах облекчение, защото вече бях осъзнал, че ще е невъзможно да живеем заедно. Каква причина бих могъл да измисля, за да я убедя да спим в отделни стаи? Как можех да ѝ кажа, че имам нужда от свое собствено пространство?

— Никога ли не си помислял да ѝ кажеш истината?

— Не — отвърна той и сви рамене. — Никога не бях гледал на миналото си като на проблем, докато ти не се появи в живота ми. Да, то влияеше по някакъв начин на действията ми, но всичко в ежедневието ми бе подредено и не се чувствах нещастен. Всъщност си мислех, че живея много удобен и лесен живот.

— О, господи! — въздъхнах аз и сбърчих нос. — Здравейте, Господин Удобство. Аз съм Госпожица Трудност.

— С теб никога не е скучно — усмихна се широко той.

Гидиън изхвърли памучето за грим. Събу обувките си, взе една кърпа, попи с нея локвата, която бе оставил след себе си, и за мое най-голямо удоволствие, започна да съблича мокрите си дрехи.

— Чувстваш се виновен, защото тя все още те обича — казах аз, поглъщайки го с поглед.

— Да, така е. Познавам съпруга й. Той е добър човек и беше луд по нея, докато не разбра, че тя не отвърща на чувствата му и нещата се разпаднаха. — Гледаше ме съсредоточено, докато събличаше мократа си риза. — Не ми беше ясно как допусна да се стигне дотам. Ожени се за момичето, което обичаше, двамата живееха в друга държава, далече от мен, какъв му беше проблемът? Но сега вече започвам да разбирам. Ако ти обичаше някой друг, Ева, сърцето ми щеше да се къса през цялото време, докато съм до теб. Това щеше да ме убие, дори ако бе предпочела да останеш при мен, а не при него. Но за разлика от Жиро, аз нямаше да те пусна да си отидеш. Може би нямаше да ми принадлежиш изцяло, но все пак щеше да си моя и аз щях да се възползвам от това, което можех да получа.

Скръстих ръце в скута си.

— Ето това ме плаши в теб, Гидиън. Ти не знаеш истинската си цена.

— Всъщност я знам. Дванайсет милиарда.

— Млъкни! — зави ми се свят, притиснах очите си с пръсти. — Няма нищо странно в това, че жените се влюбват в теб и не могат да те забравят. Знаеш ли, че Магдалин си е пуснала дълга коса, защото се е надявала, че така ще ти напомня за Корин?

Той събу панталоните си, намръщи се и ме погледна.

— Защо?

Въздъгнах, не можех да разбера недоумението му.

— Защото според нея жената, която истински желаяш, е Корин.

— Значи тогава не разбира нищо.

— Дали наистина е така? Корин ми каза, че разговаря с теб почти всеки ден.

— Не е съвсем вярно. Много често съм зает, когато се обажда. Знаеш колко работа имам.

Погледна ме с онзи изпепеляващ поглед, който така добре познавах. Разбрах, че мислеше за онези моменти, когато беше зает с мен.

— Това не е нормално, Гидиън! Да се обажда всеки ден. Това си е маниакално преследване.

Което ми напомни за твърдението ѝ, че Гидиън е предявявал същото собственическо чувство към нея, каквото и към мен. Почувствах се особено раздразнена от тази мисъл.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита той. По гласа му усетих, че думите ми го забавляват.

— Не схващаш ли? Караш жените да полудяват, защото си съвършен. Ти си голямата награда. Когато една жена разбере, че не може да те има, тя вече знае, че ще трябва да се задоволи с нещо, далеч по-лошо от най-добрия вариант. Затова жените отказват да приемат, че не могат да те имат, и започват да измислят всякакви налудничави начини да стигнат до теб.

— С изключение на жената, която искам — вметна той сухо. — През по-голямата част от времето тя се опитва да избяга от мен.

Стоях пред него, безсрамно вперила поглед в прекрасното му голо тяло.

— Отговори ми на един въпрос, Гидиън. Защо искаш мен, след като можеш да имаш най-прекрасната жена на света? И, моля те, без комплименти. Отговори ми искрено.

Той ме хвана за ръка и ме заведе в спалнята.

— Ева, ако не престанеш да си мислиш, че връзката ни е временна, ще те сложа на коляното си, ще те напляскам и това ще ти хареса.

Накара ме да седна на един стол и започна да рови из чекмеджетата ми. Наблюдавах го как извади от там бельо, долнище на анцуг и някаква фланела.

— Забрави ли, че спя гола, когато съм с теб?

— Няма да останем тук — заяви той и се извърна към мен. — Нямам доверие на Кари, може отново да му дойде на ум да довлече

някакви дрогирани идиоти, а след като взема приспивателното, което доктор Питърсън ми предписа, не съм сигурен, че ще мога да се събудя и да те защита. Затова отиваме в моя апартамент.

Вперих поглед в ръцете си и си помислих, че може да се наложи някой да ме защитава от самия Гидиън.

— Двамата с Кари вече сме минавали по този път, Гидиън. Не мога просто да се скрия при теб и да го оставя да се оправя сам. Той има нужда по-често да съм около него, а напоследък не беше така.

— Ева — Гидиън ми донесе дрехите и клекна пред мен, — знам, че трябва да подкрепяш Кари. Утре ще решим как точно да го направиш.

Обхванах лицето му с ръце.

— Благодаря ти.

— Но аз също имам нужда от теб — добави той тихо.

— И двамата се нуждаем един от друг.

Изправи се, отвори своето чекмедже и извади дрехи и за себе си. Започнах да се обличам.

— Виж какво...

— Да? — попита той и продължи да обува джинсите си.

— Чувствам се много по-добре след всичко, което ми разказа, но въпреки това Корин е проблем за мен. — Замълчах, все още не се бях облякла напълно. — Трябва да пресечеш надеждите й, и то без никакво отлагане. Отърви се от чувството си за вина, Гидиън, и започни да се дистанцираш от нея.

Той седна на ръба на леглото и започна да обува чорапите си.

— Тя ми е приятелка, Ева, и в момента не й е никак лесно. Жестоко ще е да я отрежа точно сега.

— Помисли добре, Гидиън. И аз имам бивши гаджета. Ти задаваш правилата в нашите отношения. Ще се отнасям към тях така, както ти се отнасяш към Корин.

Той стана и се намръщи.

— Заплашваш ли ме?

— Предпочитам да гледам на това като на принуда. Правилата в една връзка важат и за двамата. Не си единственият й приятел. Може да намери някой по-подходящ, на когото да се опре в труден момент.

Взехме всичко, което ни беше необходимо, и отидохме в хола. Огледах царящата там бъркотия — под малката масичка се търкаляше

светлосин сутиен, по бежовия ми диван имаше следи от кръв — и ми се прииска Кари да е тук, за да му плесна един шамар и да го накарам да се замисли.

— Утре ще се разправам с него — едвам изрекох аз, бях толкова ядосана и разтревожена. — По дяволите, трябваше да го халосам веднага щом влязох. Трябваше да го просна в безсъзнание, след това да го заключа в стаята му и да го оставя там, докато му дойде акълът.

Гидиън ме погали по гърба, като се опитваше да ме успокои.

— Остави това за утре, когато ще е сам и ще го гони махмурлукът. Ще постигнеш много по-добър ефект.

* * *

Слязохме долу и видяхме, че Ангъс ни чака. Точно щях да се кача в колата, когато Гидиън изруга тихо и ме спря.

— Какво има? — попитах аз.

— Забравих нещо.

— Чакай, ще ти дам ключовете.

Протегнах се към сака в ръката на Гидиън, където бях оставила дамската си чанта.

— Няма нужда. Имам ключове. — Усмихна се хитро, когато го погледнах изумено. — Накарах да ми извадят дубликати, преди да ти ги върна.

— Наистина ли?

— Ако беше достатъчно наблюдателна — продължи той и ме целуна по косата, — щеше да забележиш, че ключът от моя апартамент виси на връзката ти от момента, в който ти я върнах.

Зяпнах от изненада, когато той изтича покрай портиера и влезе в сградата. Спомних си колко мъка изживях през онези четири дни, когато мислех, че сме скъсали, и каква болка изпитах, когато ключовете се плъзнаха от плика и паднаха в ръката ми.

През цялото време ключът към него е бил в мен.

Поклатих глава и се огледах — около мен бе новият ми град. Харесвах всичко в него и му бях благодарна за лудото щастие, което бях открила тук.

С Гидиън трябваше да извървим тежък път. Колкото и да се обичахме, нямаше никаква гаранция, че ще успеем да преодолеем личните си травми. Но успяхме да установим връзка, бяхме честни един с друг и Господ ни е свидетел, бяхме прекалено упорити, за да се откажем без борба.

Гидиън се появи точно когато покрай мен минаваха два големи, прекрасно сресани пудела, водени от собственика си, който твърде много приличаше на тях. Качихме се в лимузината. Когато колата тръгна, Гидиън ме придърпа в скута си и ме гушна.

— Имахме тежка нощ, но се справихме.

— Така е, справихме се.

Извърнах глава назад и предложих устните си за целувка. Той ме целуна бавно и сладко — простичко потвърждение на нашата безценна, сложна, подлудяваща и толкова необходима връзка.

Прегърнах го през врата и зарових пръсти в копринената му коса.

— С нетърпение чакам да се озовем в леглото.

Той изпъшка сладострастно и започна да целува и гъделичка врата ми, прогонвайки всички призраци и техните сенки. Поне за известно време...

Издание:

Силвия Дей. Открита пред теб

Американска. Първо издание

ИК „СофтПрес“, София, 2013

ISBN: 978-619-151-039-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.